LEIGH BARDUGO

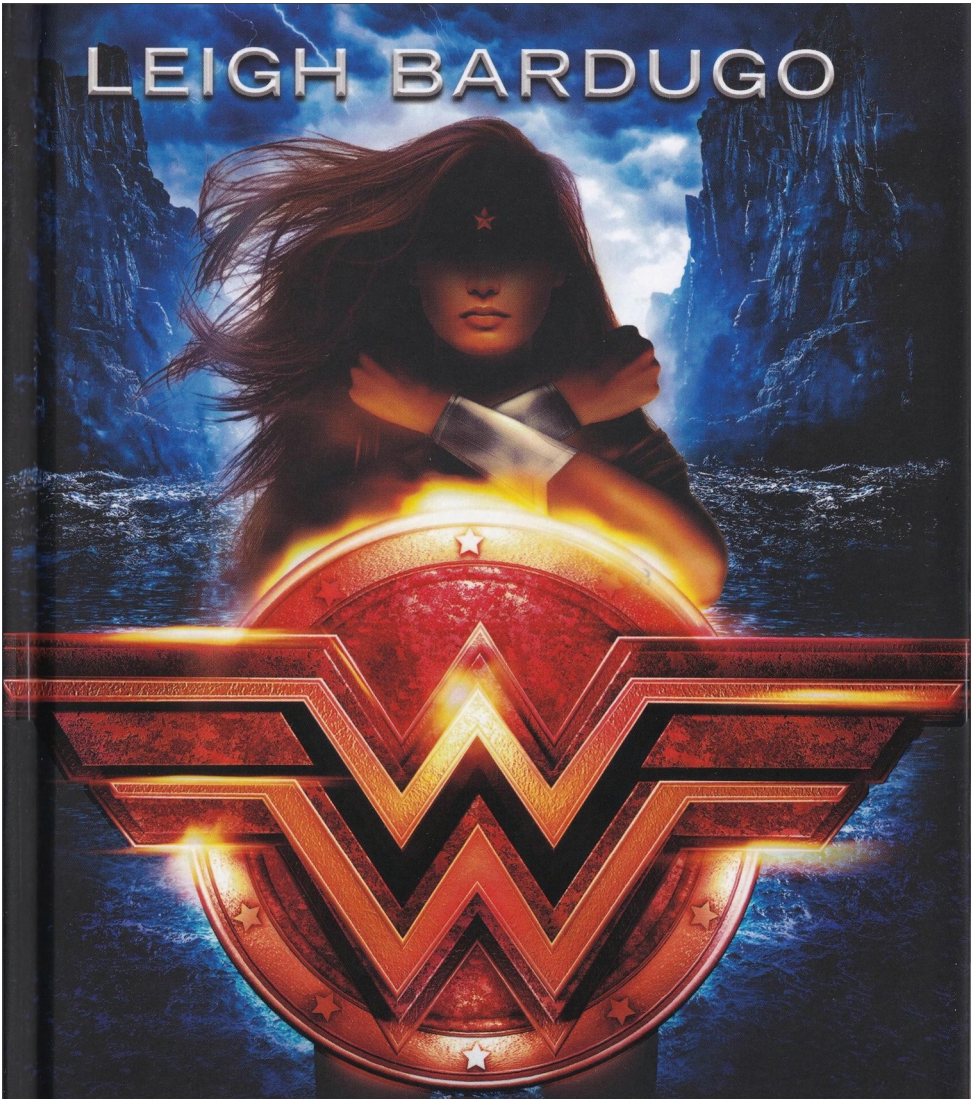

WONDER WOMAN™

FIICA RĂZBOIULUI

young art

LEIGH BARDUGO

FIICA RĂZBOIULUI

WONDER WOMAN

Traducător Ioana Filat

Youngart, 2019

V.1.0

LEIGH BARDUGO este autoarea unor bestselleruri care au atins numărul 1 pe lista revistelor *New York Times* şi *USA Today,* cum ar fi *Banda celor şase ciori, Răzbunarea ciorilor* şi trilogia *Grisha.* S-a născut la Ierusalim, a crescut în Los Angeles şi a absolvit Universitatea Yale. S-a îndrăgostit de Wonder Woman de mică şi şi-a petrecut bună parte din copilărie construindu-şi brăţări din hârtie cerată şi învârtindu-se în faţa casei până nu se mai ţinea pe picioare. În prezent locuieşte şi scrie la Hollywood, unde mai şi cântă din când în când cu formaţia ei.

Joannei Volpe, sora mea de luptă

„Apropiaţi-vă şi o să aflaţi care este puterea unei amazoane. Eu nu-mi datorez zilele unui muritor; un sânge mai nobil curge în vinele mele; fiică a zeului Marte, stirpea mi-asigură superioritatea chiar asupra bărbaţilor”

Quintus din Smyrna,
Războiul Troiei sau Sfârşitul Iliadei[1]

1 Quintus din Smyrna, *Războiul Troiei sau Sfârşitul Iliadei,* traducere de D. St. Rădulescu, Bucureşti, Editura Minerva, 1988, p. 27.

Capitolul 1

Într-o întrecere nu te avânţi ca să pierzi.

Diana sărea uşor pe loc la linia de pornire, cu gambele încordate ca două arcuri, auzind iar şi iar în urechi vorbele mamei sale. O mulţime gălăgioasă se strânsese să privească luptele corp la corp şi aruncările cu suliţa care deschideau oficial Jocurile Olimpice Nemesiene, însă marele eveniment al zilei era cursa de alergări, iar prin tribune lumea vorbea entuziasmată că însăşi fiica reginei se înscrisese în întrecere.

Atunci când Hipolita o zărise pe Diana în grupul alergătoarelor strânse pe nisipul arenei, nu se arătase deloc surprinsă. După obicei, coborâse din galeria ei pentru a le ura mult noroc atletelor, mai glumind cu una, mai zicându-i o vorbă bună de încurajare alteia. O salutase în treacăt pe Diana dând din cap, fără să-i acorde vreo atenţie specială, şoptind însă doar pentru auzul fiicei sale:

— Într-o întrecere nu te avânţi ca să pierzi.

Pe aleea ce ducea spre arenă deja se înşiruiau amazoane care tropăiau şi scandau nerăbdătoare să înceapă jocurile.

La dreapta Dianei, Rani i-a zâmbit radioasă.

— Mult noroc azi.

Rani era mereu bună, amabilă şi, desigur, mereu victorioasă.

La stânga Dianei, Thyra a pufnit clătinând din cap.

— Chiar o să aibă mare nevoie.

Diana n-a băgat-o în seamă. Săptămâni întregi aşteptase să înceapă întrecerea – participantele străbăteau întreaga insulă, încercând să pună mâna pe una din flamurile roşii atârnate sub marea cupolă din Bana-Migdal. Dac-ar fi fost o cursă de viteză n-ar fi avut nicio şansă. Încă nu-şi dobândise toate puterile de amazoană. *Va veni şi vremea*

aceea, îi promisese mama ei. Dar îi mai promisese ea tot felul de lucruri.

Însă alergarea aceasta era altceva. Necesita o strategie anume, lucru pentru care Diana era pregătită. Se antrenase în secret, alergând alături de Maeve, şi îşi alesese un traseu ceva mai accidentat, însă care tăia mai de-a dreptul spre capătul vestic al insulei. Chiar… bine, nu spionase propriu-zis… Strânsese informaţii despre restul amazoanelor înscrise în cursă. Era tot cea mai plăpândă şi, desigur, cea mai tânără dintre ele, însă în ultimul an crescuse mult, mai că o ajunsese pe Thyra din urmă.

N-am nevoie de niciun noroc, şi-a spus ea. *Doar am un plan.* Trecând în revistă amazoanele înşiruite la linia de pornire de parcă ar fi plecat la război, a trebuit să dea înapoi: *Bine, nu mi-ar strica un strop de noroc.* Râvnea la cununa de lauri. Era mai presus de orice coroană sau diademă regească – o asemenea cinste nu ţi-era oferită pe tavă, trebuia s-o câştigi.

Când a zărit în mulţime claia de păr roşcat şi chipul pistruiat al lui Maeve, a zâmbit larg, străduindu-se să pară cât mai sigură pe sine. Maeve i-a întors zâmbetul şi a gesticulat din mâini, de parcă ar fi bătătorit aerul. „Ia-o încet”, a îndemnat-o ea pe muteşte, mişcând doar din buze.

Diana şi-a dat ochii peste cap, însă a încuviinţat, străduindu-se să respire mai lent. Avea năravul s-o ia prea repede la goană, iuţind pasul înainte de vreme.

Şi-a alungat orice gând, silindu-se să se concentreze asupra traseului care o aştepta, în timp ce Tekmesa trecea prin faţa şirului alergătoarelor, privindu-le cercetător, cu nestematele scânteindu-i în coama deasă şi brăţările de argint lucindu-i pe braţele brune. Era cea mai apropiată sfetnică a Hipolitei, doar regina era mai presus în rang decât ea, şi îşi purta mantia indigo cu cingătoare de parcă ar fi fost cămaşă de zale.

— La-o uşor, Pyxis, i-a şoptit Tek Dianei când a trecut pe

lângă ea. Vezi să nu crăpi.

Diana a auzit-o pe Thyra pufnind iar în râs, însă nici n-a crâcnit la auzul poreclei. *Să te văd eu cum mai zâmbeşti ţanţoş când o să mă vezi pe podium, printre învingătoare,* i-a promis ea în sinea ei.

Tek a ridicat mâinile cerând să se facă linişte, apoi s-a înclinat în faţa Hipolitei, care şedea între alte două membre ale Consiliului Amazoanelor, în loja regală – un podium înalt, umbrit de o perdea de mătase în roşu şi albastru profund – culorile reginei. Diana ştia că acolo îşi dorea mama ei să se afle şi ea acum, aşteptând la dreapta ei să înceapă alergarea, în loc să ia parte la ea. Puţin o să mai conteze toate acestea când o să câştige.

Hipolita a înclinat doar o idee din cap, arătând tare elegantă în tunica ei albă şi pantalonii de călărie, cu coroana simplă pe frunte. Părea relaxată, în largul ei, de parcă ar fi putut oricând să sară jos şi să se alăture întrecerii, fără să-şi piardă însă din aerul ei de regină.

Tek le-a vorbit apoi sportivelor strânse pe nisipul arenei.

— În cinstea cui veţi alerga?

— În cinstea tuturor amazoanelor, au răspuns ele în cor. În cinstea reginei noastre.

Diana şi-a simţit inima bătându-i mai tare. Nu mai rostise nicicând cuvintele acelea în calitate de alergătoare.

— Pe cine slăvim zi de zi? a tunat Tek.

— Pe Hera, au răspuns ele în cor. Pe Atena, Demetra, Hestia, Afrodita, Artemis.

Zeiţele care creaseră Themyscira şi i-o dăruiseră Hipolitei drept refugiu.

Tek s-a oprit şi Diana a auzit şoptite alte nume de-a lungul şirului: Oya, Durga, Freya, Mary, Yael. Nume strigate cu ultima suflare, ultima rugă înălţată de războinicele căzute în bătălii, cuvintele datorită cărora ajunseseră pe insulă şi-şi începuseră noua viaţă ca amazoane. Lângă Diana, Rani a şoptit numele lui Matri,

cele şapte mame care se războiau cu demonii, şi şi-a dus la buze amuleta pătrăţoasă de care nu se despărţea niciodată.

Tek a ridicat o flamură de culoarea sângelui, ca acelea care le aşteptau pe alergătoare în Bana-Migdal.

— Fie ca insula să vă poarte spre o binemeritată victorie! a strigat ea.

Şi cu asta a dat drumul flamurii de mătase. Mulţimea a izbucnit în urale. Alergătoarele au ţâşnit spre porticul de la est şi astfel a început întrecerea.

Diana şi Maeve se aşteptaseră ca alergătoarele să se strângă grămadă, însă Diana tot a simţit un zvâcnet de nemulţumire în piept când mulţimea a astupat cu totul gura pasajului de piatră, încât nu se mai vedea decât o învălmăşeală de tunici albe şi mădulare musculoase şi nu se mai auzeau decât ecourile stârnite de paşi în pereţii de piatră în timp ce amazoanele se îmbulzeau să iasă toate odată din arenă. Apoi s-au trezit pe drum şi au luat-o la goană spre celălalt capăt al insulei, fiecare alergătoare pe calea aleasă numai de ea.

Într-o întrecere nu te avânţi ca să pierzi.

Diana şi-a măsurat paşii după ritmul acestei fraze, lipăind cu tălpile goale pe pământul bătătorit al drumeagului care avea s-o poarte prin desişul Pădurilor Cibeliene, spre coasta de nord a insulei.

În mod normal, orice drumeţie prin pădurea aceea ar fi decurs tare încet, îngreunată de trunchiurile prăbuşite şi lianele atât de groase, încât trebuiau retezate cu un tăiş tot mai bont. Însă Diana pusese totul foarte bine la cale. La un ceas după ce s-a avântat în pădure, a şi ţâşnit dintre copaci, pe drumul pustiu de pe coastă. Vântul îi flutura pletele şi spuma sărată a valurilor o biciuia peste faţă. A respirat adânc şi s-a uitat după soare. O să iasă învingătoare, nu doar printre primele, ci chiar prima.

Cercetase cu grijă traseul cu o săptămână înainte,

alături de Maeve, şi alergaseră de două ori pe ascuns, în lumina cenuşie din zori, la ora când surorile lor de-abia ce se sculau din paturi şi aprindeau focurile în vetre, încât nu se temeau decât de privirile curioase ale celor care porniseră cu noaptea în cap la vânătoare sau la aruncat de năvoade. Însă de obicei vânau doar în pădurile şi poienile de la sud, iar în regiunea aceea de coastă nu pescuiau deloc – n-aveai cum să pleci cu barca de la mal, nu găseai decât coasta stâncoasă, de culoarea oţelului, şi valurile mării mai jos, într-un golf mititel şi deloc prietenos, la care ajungeai pe o cărare atât de îngustă, încât trebuie să te târăşti pieziş, cu spinarea lipită de stâncă.

Ţărmul de nord era cenuşiu, lugubru şi duşmănos, iar Diana îi ştia tainele ca-n palmă, toţi bolovanii şi peşterile, apele care năvăleau la vremea fluxului, pline de moluşte şi anemone. Era un loc numai bun dacă voiai să fii singură. *Insula vrea să-ţi facă pe plac,* îi spusese mama ei. De aceea Themyscira era acoperită în anumite regiuni de păduri de sequoia, iar în altele de arbori de cauciuc. De aceea după-amiaza puteai să străbaţi pajiştile călare pe ponei, iar seara să te caţări sub clar de lună pe dunele solzoase ca nişte spinări de balaur, călare pe cămilă. Toate erau frânturi din vieţile anterioare ale amazoanelor, mici privelişti ale sufletului.

Diana se întreba uneori dacă Themyscira zămislise coasta de nord doar de dragul ei, ca să se caţăre ea ambiţioasă pe stâncile înalte şi abrupte şi să aibă un loc doar al ei când o apăsa prea tare faptul că era fiica Hipolitei.

Într-o întrecere nu te avânţi ca să pierzi.

Mama ei nu vorbise în general atunci când o avertizase astfel. Dacă Diana ar fi pierdut cursa, ar fi însemnat cu totul altceva, doar o ştiau amândouă – nu doar pentru că era prinţesă.

Diana parcă simţea privirea cu tâlc a lui Tek, parcă-i

auzea tonul batjocoritor. *Ia-o uşor, Pyxis.* Aşa o poreclise Tek. Pyxis. Un vas de lut în care se ţineau podoabe sau balsamul din carmin care dădea buzelor o nuanţă trandafirie. Era un nume nevinovat, glumeţ, rostit cu drag – sau aşa susţinea Tek. Numai că o durea să-l audă, îi amintea că Diana nu era şi n-o să fie niciodată în rând cu celelalte amazoane. Surorile sale erau războinice încercate în luptă, călite în chinuri şi ajunse pe culmile măiestriei odată ce îşi lăsau vieţile în urmă şi atingeau nemurirea.

Toate îşi câştigaseră locul pe insula Themyscira. În afară de Diana, născută din lutul insulei şi dorinţa arzătoare a Hipolitei de a avea o copilă, şi modelată de mama ei cu propriile mâini, ca un ulcior gol şi fragil. *Ia-o uşor, Pyxis. Vezi să nu crăpi.*

Diana şi-a domolit respiraţia şi şi-a măsurat paşii. *Nu azi, Tek. Azi o să pun mâna pe cununa de lauri.*

A aruncat doar o privire în zare, lăsând briza mării să-i zvânte fruntea asudată. Printre neguri a zărit o clipă silueta albă a unei corăbii. Se apropiase destul de hotar încât să-i desluşească pânzele. Era o ambarcaţiune mică, poate o goeletă? Nu prea îşi amintea denumirile marinăreşti. Arbore mare, arbore artimon, o mie de tipuri de pânze, noduri şi parâme. Una era să ieşi la lecţii în larg cu Teuta, care navigase pe navele piraţilor iliri, şi alta să trebuiască să stai la biblioteca Efeseumului, cu ochii cârpiţi de atâtea diagrame cu brigantine şi caravele.

Uneori Diana se lua la întrecere cu Maeve, fiecare chinuindu-se să desluşească nave sau avioane, iar odată chiar au zărit silueta îndesată şi greoaie a unui vas de croazieră în zare. Însă cei mai mulţi muritori aveau grijă să nu pătrundă în ungherul lor din Marea Egee, unde acele busolei se roteau în gol şi toate instrumentele de bord clacau dintr-odată.

În ziua aceea stătea să izbucnească furtuna dincolo de negurile hotarului, iar Diana regreta că nu poate să stea să

privească spectacolul. Ploile din Themyscira erau anoste, blânde şi previzibile, nu aduceau deloc cu bubuitul ameninţător al tunetelor sau cu străfulgerările trăsnetelor îndepărtate.

— Nu ţi se face niciodată dor de furtuni? o întrebase Diana pe Maeve odată, când leneveau pe terasa însorită de pe acoperişul palatului, ascultând tunetele şi ropotul unei vijelii îndepărtate.

Maeve murise în Ambuscada de la Crossbarry[2], rugându-se cu limbă de moarte Sfintei Brigita din Kildare. După canonul amazoanelor, era nou-sosită pe insulă, şi se trăgea din Cork, loc unde se abăteau adesea furtunile.

— Nu, îi răspunsese Maeve cu glasul ei tărăgănat. Mi-e dor de un ceai bun, de dansuri, de băieţi, însă de ploaie ioc.

— Şi noi dansăm, a protestat Diana.

Maeve răsese doar.

— Altfel dansezi când ştii că n-o să trăieşti la nesfârşit.

Apoi s-a întins, arătându-şi pistruii ca nişte norişori deşi de polen pe pielea ei albă.

— Cred că într-o altă viaţă am fost pisică, nu vreau decât să dorm tolănită în ditamai raza de soare.

Ia-o încet. Diana s-a abţinut să grăbească pasul. Îi venea greu să-şi drămuiască forţele când simţea pe umeri soarele dimineţii şi vântul suflându-i din spate. Se simţea în puteri, însă nici nu era greu să se simtă puternică de una singură.

Peste valuri a răsunat un bubuit, un pocnet puternic, metalic, ca o uşă trântită. Diana a şovăit. În zarea albastră se înălţa o coloană tremurătoare de fum, cu limbi de flăcări la bază. Goeleta ardea, cu prova spulberată, un catarg rupt şi pânza atârnându-i peste bord.

Diana a încetinit fără să vrea, apoi s-a silit să întindă iar pasul. N-avea cum să ajute goeleta. Avioanele se

2 Bătălie din 19 martie 1921, în timpul Războiului de Independenţă al Irlandei (n. tr.).

prăbuşeau. Navele se ciocneau de stânci. Aşa era lumea muritorilor. Acolo se puteau întâmpla tot felul de nenorociri, şi chiar adesea. Viaţa oamenilor era un potop de nenorociri ce nu se abătea niciodată pe ţărmurile insulei. Diana s-a uitat atentă la cărare. Mult de tot în faţă zărea marele dom din Bana-Migdal sclipind auriu în soare. Mai întâi flamura roşie, apoi cununa de lauri. Ăsta era planul.

De undeva a auzit atunci un ţipăt purtat de vânt.

Un pescăruş, şi-a zis ea. *O fată,* a insistat un glas lăuntric. *Nu se poate.* N-avea cum să ajungă niciun strigăt omenesc până la ea, era prea departe, nu-i aşa?

Degeaba. N-avea ce să facă.

Însă a rămas mai departe cu privirea în zare. *Vreau doar să văd mai bine ce se întâmplă,* şi-a spus ea. *Mai am timp. Sunt în frunte.*

N-avea nicio noimă să lase baltă drumul, cu şanţurile lui vechi, săpate de căruţe, n-avea de ce să cotească şi s-o ia pe coasta stâncoasă, însă aşa a făcut.

La mal, apa era liniştită, limpede, de un turcoaz viu. În larg oceanul era cu totul altfel, dezlănţuit, de un albastru adânc, aproape negru. Insula lor căuta mereu să le facă pe plac ei şi surorilor sale, însă lumea din afara hotarului nu le purta deloc de grijă locuitorilor ei.

Chiar şi de la distanţa la care se afla îşi dădea seama că goeleta stătea să se scufunde. Însă nu zărea nicio barcă de salvare, nicio lumină de avertizare, ci doar bucăţi duse de valuri din nava spartă. S-a zis cu ea. Diana şi-a frecat bine braţele, ca să-şi alunge un fior neaşteptat, şi a luat-o înapoi spre drumul îngust. Aşa era viaţa omului. Se scufundase adesea cu Maeve în apele de lângă hotar, printre rămăşiţele de avioane, veliere sau şalupe zvelte. Apa sărată schimba lemnul, întărindu-l şi păzindu-l de putregai. Cu muritorii era altfel. Pe ei îi mistuiau peştii din adâncuri, rechinii şi vremea, care-i rodea încet-încet, inevitabil, fie

pe apă, fie pe uscat.

Diana a calculat iar poziţia soarelui. În patruzeci de minute, poate mai puţin, putea să ajungă la Bana-Migdal. A poruncit picioarelor s-o ia din loc. Pierduse doar câteva clipe. Putea să recupereze. Însă în loc de asta, s-a uitat peste umăr.

În toate tomurile vechi erau poveşti cu femei care făcuseră greşeala să privească în urmă. Când plecau din aşezări arse din temelii. Când plecau din iad. Însă Diana tot şi-a întors privirea spre corabia care se scufunda în valurile uriaşe, atârnând ca o aripă ruptă de pasăre.

A măsurat din ochi înălţimea coastei. La poale erau stânci colţuroase. Dacă nu-şi lua destul elan, ar fi o cădere tare urâtă. Însă nu mortală. *Asta dacă eşti amazoană adevărată,* şi-a zis. *Oare şi pentru tine e la fel?* Ei bine, *spera* că n-o să moară în cădere. Desigur, dacă nu murea de data asta, ar fi omorât-o mama ei.

Diana s-a mai uitat o dată la nava naufragiată şi a rupt-o la goană, dând zdravăn din braţe şi mărind paşii pe măsură ce se apropia de marginea coastei. *Stai, stai, stai,* a protestat glasul din mintea ei. *E nebunie curată.* Chiar dacar fi supravieţuit cineva, n-avea cum să-l ajute. Dacă ar fi încercat, şi-ar fi atras negreşit surghiunul, nu mai conta că e prinţesă. *Opreşte-te.* Nu înţelegea de ce nu ascultă. I-ar fi plăcut să creadă că avea o inimă de eroină, care-i cerea să răspundă glasului înfricoşat care o chema, însă de cum s-a azvârlit de pe stâncă, în plin văzduh, a ştiut că o atrage şi pericolul imensului ocean cenuşiu care nu se sinchisea de dragul ei.

Diana a desenat în aer un arc graţios, cu braţele împreunate ca un ac de busolă care-i arătau calea. A plonjat în apă şi s-a scufundat fără să împroaşte un strop, cu urechile înfundate şi muşchii încordaţi, gata de impactul nimicitor cu stâncile. Însă nimic. S-a înălţat iute la suprafaţă, a tras aer în piept şi a luat-o înot spre hotar,

tăind cu braţele apa caldă.

De câte ori se apropia de hotar o încerca un mic fior de încântare, simţind cum se schimbă temperatura apei şi frigul îi cuprinde mai întâi vârfurile degetelor, iar apoi îi învăluie capul şi umerii. Diana şi Maeve înotau de plăcere de la ţărmurile din nord, îndemnându-se una pe alta să ajungă tot mai departe. Odată zăriseră o corabie care plutea în ceaţă, cu marinarii adunaţi la pupa. Un bărbat ridicase braţul arătând spre ele. Se scufundaseră la adăpostul mării, făcându-şi frenetic semne cu mâinile pe sub valuri şi râzând în aşa hal, că, odată ajunse la mal, au tot tuşit înecându-se cu apa sărată. *Am putea fi sirene,* a ţipat Maeve ascuţit când s-au trântit una lângă alta pe nisipul cald, numai că niciuna n-avea cine ştie ce voce. În după-amiaza aceea au lălăit cântece irlandeze de pahar, falsând şi prăpădindu-se de râs până le-a găsit Tek. După care şi-au ţinut gura. Trecerea peste hotar era un delict minor. Dacă te vedea vreun muritor din preajma insulei aveai parte de o pedeapsă severă. Dar fapta de acum a Dianei?

Opreşte-te. Însă nu putea. Încă îi mai răsuna în urechi ţipătul acela ascuţit de om.

Diana a simţit cum o învăluie cu totul apa rece de dincolo de hotar. Acum era în puterea mării, care nu-i era deloc prietenă. Curentul a înşfăcat-o de picioare şi a tras-o în jos cu o forţă uriaşă, strivitoare, de parcă un zeu ridicase plictisit din umeri. *Trebuie să te lupţi,* şi-a dat ea seama, poruncindu-le muşchilor să schimbe direcţia. Nu mai fusese niciodată nevoită să lupte cu oceanul.

O clipă s-a lăsat legănată de ape, încercând să-şi dea seama unde se află, în vâltoarea valurilor. În apă pluteau rămăşiţe, bucăţi de lemn şi de fibră de sticlă, veste portocalii de salvare pe care echipajul nu apucase probabil să şi le pună. Nu prea avea cum să vadă nimic prin perdeaua de stropi de ploaie şi ceţurile care învăluiau

insula.

Ce caut aici? s-a întrebat în sinea ei. *Navele apar şi dispar. Oamenii îşi pierd vieţile.* S-a scufundat iar şi s-a uitat cu greu prin noianul cenuşiu de ape, fără să vadă pe nimeni.

Diana s-a ridicat la suprafaţă, simţind un junghi dureros în stomac când se gândea ce prostie făcuse. Renunţase cu totul la întrecere. Doar ea singură îşi propusese să le arate surorilor ce putea şi mamei că putea să fie mândră de ea. Iar acum îşi irosise poziţia de frunte, şi pentru ce? Nu era nimic aici, doar sfărâmături.

Cu coada ochiului a văzut doar o clipă ceva alb, poate o bucată din carena corabiei. S-a înălţat purtată de un val, apoi a dispărut, iar s-a înălţat, iar în clipa aceea Diana a zărit un braţ subţire, cafeniu, care se ţinea bine de margine, cu degetele răşchirate şi încleştate. Apoi a dispărut.

Atunci s-a înălţat încă un val cât un munte cenuşiu. Diana a plonjat sub el, apoi a ieşit la aer, căutând printre bucăţelele de lemn şi fibră de sticlă împrăştiate peste tot, un talmeş-balmeş de obiecte plutitoare.

Şi iată-l iar – un braţ, două braţe, un trup de om cu capul plecat şi umerii încovoiaţi, într-o bluză de culoarea lămâii, cu o claie de păr negru, încâlcit. O fată – a ridicat capul, a tras cu greu aer în piept, cu nişte ochi negri, rătăciţi de groază. A năpădit-o un val, împroşcând-o cu spumă albă. Bucata de carenă s-a ridicat apoi la suprafaţă. Fata nu mai era.

S-a scufundat iar. Diana a încercat să ajungă în locul unde o văzuse pe fată dispărând în apă. În faţă i-a apărut o clipă ceva galben şi a ţâşnit după el, apucând materialul şi trăgându-l cu tot cu fată. În apa tulbure i s-a ivit un chip fantomatic – păr auriu şi nişte ochi albaştri holbaţi şi fără viaţă. Nu mai văzuse niciun cadavru de-aproape. Nu mai văzuse niciun băiat de-aproape. A zvâcnit în spate dând

drumul cămăşii, însă chiar în timp ce-l urmărea cum dispare, n-a putut să nu observe diferenţele: bărbia fermă, fruntea lată, ca în ilustraţiile din cărţi.

A ieşit la aer, însă de-acum era total debusolată de valuri, de epavă, de insula ca o umbră ivită prin ceaţă. Dacă se îndepărta şi mai mult în larg, nu ştia dacă o să mai reuşească să se întoarcă.

În faţa ochilor îi tot apărea braţul acela subţire, cu degetele care se agăţau sălbatic de viaţă. *Încă o dată,* şi-a zis ea. S-a scufundat, frigul i-a pătruns de-acum până la os, şi a plonjat mai în adâncuri.

Lumea s-a redus la curenţii cenuşii şi la marea tulbure, apoi, dintr-odată, s-a ivit şi fata, în bluza ei de culoarea lămâii, plutind cu faţa în jos şi cu mădularele întinse ca o stea de mare. Avea ochii închişi.

Diana a luat-o de după talie şi şi-a făcut elan spre suprafaţă. Preţ de o clipă cumplită, insula nu se vedea nicăieri, însă apoi ceaţa s-a risipit. S-a avântat drept înainte, bătând din picioare, cu un braţ ţinând stângaci fata la piept, iar cu celălalt căutându-i pulsul sub degete. Iată-l – chiar sub bărbie, firav, abia desluşit, însă prezent. Chiar dacă nu respira, inima fetei continua să bată.

Diana a şovăit. Avea în faţă Filos şi Ectros, stâncile care marcau începutul hotarului. Regulile erau clare. Nu puteai să opreşti noianul de vieţi şi morţi omeneşti, iar insula trebuia să rămână neatinsă. Fără nicio excepţie. Nu puteai să aduci muritori pe Themyscira, nici măcar pentru a salva viaţa cuiva. Încălcarea acestei reguli atrăgea după sine surghiunul.

Surghiunul. Era un cuvânt ca o piatră, ca o povară nedorită şi strivitoare. Una era să încâlci hotarul, însă ceea ce se pregătea să facă ea putea s-o despartă pe vecie de insulă, de surorile şi de mama ei. Lumea părea dintr-odată prea mare, iar marea, prea adâncă. *Renunţă.* Era cât se poate de simplu. Dacă i-ar fi dat drumul fetei, ar fi fost ca

şi cum nici nu sărise vreodată de pe stâncă. Putea să se uşureze, să se despovăreze de tot.

Diana şi-a amintit mâna fetei, degetele ei încleştate sălbatic, hotărârea de fier pe care i-a citit-o în ochi înainte s-o dărâme valul în adâncuri. Simţea pulsul neregulat al fetei, ca o tobă bătând undeva departe, marşul unei oştiri care luptase cu curaj, însă mult nu mai rezista de-acum.

A luat-o înot spre mal.

Când a trecut hotarul cu fata de gât, ceaţa s-a topit şi ploaia s-a potolit. A învăluit-o căldura. Apa liniştită i se părea ciudat de inertă după atâtea talazuri, însă n-avea de gând să se plângă.

Când a dat de nisip, s-a ridicat în picioare, apucând mai bine fata, ca s-o poarte prin apa puţin adâncă. Era curios de uşoară, nici nu părea aievea. Parcă ţinea o rândunică în căuşul palmelor. Nu se mira că marea făcuse ce voia cu făptura din faţa ei şi cu ceilalţi marinari. Părea o formă vremelnică, un mulaj de lut reproducând un trup omenesc.

Diana a lăsat fata cu grijă pe nisip şi i-a luat iar pulsul. Nu-i mai bătea inima deloc. Ştia că trebuie să i-o repornească, să-i scoată apa din plămâni, doar că nu prea îşi amintea cum anume. Învăţase tehnicile de reanimare de bază în caz de înec, însă nu mai avusese ocazia să le pună în practică. Sau poate că nici nu fusese prea atentă la cursul acela. Ce şanse erau să se înece vreo amazoană, mai ales în apele liniştite care scăldau Themyscira? Iar acum visarea cu ochii deschişi de la cursuri putea s-o coste viaţa pe fata asta.

Fă ceva, s-a îndemnat singură, încercând să-şi alunge panica. *De ce te-ai mai chinuit s-o scoţi din apă dacă stai acum şi te holbezi la ea ca un iepure speriat?*

Diana şi-a lăsat două degete pe sternul fetei şi apoi le-a plimbat ceva mai în jos, până i s-a părut că le-a aşezat unde trebuie. Şi-a pus încrucişat mâinile una peste cealaltă şi a apăsat. A simţit cum se încovoaie oasele fetei sub

palme şi le-a luat repede de pe ea. Fata asta era din plută sau ce? Părea la fel de solidă ca machetele de monumente din toată lumea pe care le construise Diana la şcoală. A apăsat uşor cu palmele o dată şi încă o dată. Cu două degete a astupat nările fetei, apoi şi-a lipit gura de buzele reci ale muritoarei şi a suflat.

Aerul a pătruns dintr-odată în plămânii fetei şi i-a văzut cum se umflă, însă de data asta forţa manevrei a părut să-i facă bine. Dintr-odată, fata a început să tuşească şi să se scuture, scuipând apă sărată. Diana s-a lăsat în genunchi cu un mic hohot de râs. Reuşise. Fata era în viaţă.

Dintr-odată s-a cutremurat de propria îndrăzneală. Pe dulăii lui Hades! *Reuşise. Fata era în viaţă.*

Şi se chinuia să se salte în capul oaselor.

— Aşa, a zis Diana punându-i o mână pe spate.

Nu putea să stea în genunchi şi să se uite la ea cum se zvârcoleşte ca peştele pe uscat şi n-avea cum s-o arunce la loc în ocean. Nu-i aşa? Nu. Muritorii aveau clar predilecţie pentru înec.

Fata trăgea cu lăcomie aer în plămâni, înecându-se, cu o mână pe piept.

— Ceilalţi, a zis ea cu greu.

Avea ochii atât de holbaţi, că îi vedea irişii plutind în orbitele albe. Tremura ca varga, însă nu ştia dacă de frig sau de şoc.

— Trebuie să-i ajutăm...

Diana a clătinat din cap. Nu văzuse nici un alt semn de viaţă în naufragiul acela. Oricum timpul trecea mai repede în lumea muritorilor. Chiar dacă s-ar fi întors înot acolo, de-acum furtuna îşi făcuse mendrele cu leşurile şi rămăşiţele rămase.

— Nu mai sunt, a spus Diana, dorindu-şi imediat să se fi gândit de două ori înainte să deschidă gura.

Fata a dat să zică ceva, apoi a închis gura. Tremura atât de rău, că Diana se temea să nu se frângă. Nu se putea aşa

ceva, nu?

A cercetat coasta stâncoasă. Poate o văzuse cineva înotând în larg. Putea să jure că nicio alergătoare nu-şi mai alesese traseul acela, însă oricine ar fi putut zări explozia şi să vină încoace să cerceteze mai de aproape incidentul.

— Trebuie să plecăm de la mal. Poţi să mergi?

Fata a dat din cap, însă îi clănţăneau dinţii rău şi nici nu s-a urnit din loc. Diana a scrutat iar coasta.

— Chiar trebuie să te ridici de-acolo.

— Asta şi încerc.

Nu părea să încerce. Diana şi-a stors creierii să-şi amintească tot ce învăţase despre muritori sau măcar mărunţişurile – ce mănâncă, ce temperatură corporală au, ce obiceiuri culturale. Din păcate, mama şi învăţătoarele sale se concentraseră mai degrabă pe ceea ce Diana numea Pericolele Grave: războaie, tortură, genocid, greşeli gramaticale.

Fata care tremura ca varga pe nisip nu părea să se încadreze în categoria Pericolelor Grave. Părea cam de-o vârstă cu ea, avea pielea cafenie şi pletele îi erau o claie de cosiţe lungi şi mărunte, pline de nisip. Clar părea prea slăbită să-i facă vreun rău cuiva. Oricum ar fi fost, putea s-o pună pe Diana în pericol. Pericolul exilului. Pericolul surghiunului veşnic. Mai bine nu se gândea la asta. A început să-şi amintească de orele cu Teuta. *Fă-ţi un plan. Adesea ajungi să pierzi în bătălii pentru că nici nu ştii în ce fel de război lupţi de fapt.* Bine atunci. În halul în care ajunsese, fata nu era în stare să meargă mai mult de câţiva paşi. Cu atât mai bine poate, oricum n-avea unde s-o ducă.

Şi-a lăsat mâna pe umărul fetei, sperând că gestul avea darul de a o linişti.

— Uite ce e, ştiu că eşti slăbită, însă trebuie să încercăm să plecăm de la mal.

— De ce?

Diana a şovăit, apoi a ales un răspuns adevărat la

propriu, chiar dacă nu era tocmai sincer.

— Vine fluxul.

Asta a părut s-o convingă, căci fata a încuviinţat. Diana s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— Mă descurc, a zis fata, dând să se ridice singură, mai întâi în genunchi.

— Eşti încăpăţânată, a spus Diana, nu fără o doză de respect.

Fata fusese cât pe-aci să se înece, părea şubredă ca o bucată de lemn purtată de ape şi fără vlagă, însă nu prea se lăsa ajutată şi nu prea credea c-o să-i placă propunerea cu care venea Diana.

— Vreau să te sui în spinarea mea.

Între sprâncenele fetei s-a ivit o cută.

— De ce?

— Pentru că nu cred c-o să răzbeşti pe povârniş.

— E vreo cărare?

— Nu, a zis Diana.

De data asta minţea. I-a întors spatele fără să mai stea la discuţii. După câteva clipe a simţit cum îi cuprinde gâtul cu braţele. Fata i-a sărit în spate şi Diana a apucat-o de coapse, s-o ridice mai bine.

— Ţine-te ca lumea.

Fata s-a agăţat zdravăn, mai s-o gâtuie.

— Nu chiar în halul ăsta! i-a zis sufocându-se.

— Scuză-mă!

Şi şi-a relaxat braţele.

Diana a luat-o la fugă, nu prea tare.

— Mai încet, a gemut fata. Cred că-mi vine să vărs.

— Să verşi? Diana şi-a trecut în revistă rapid cunoştinţele despre fiziologia muritorilor şi s-a grăbit să se mişte mai cu grijă. Să nu cumva să faci una ca asta.

— Vezi să nu mă scapi.

— Eşti grea cât o pereche de cizme mai solide.

Şi-a croit drum printre bolovanii mari de la poalele

coastei.

— Trebuie să am mâinile libere ca să mă caţăr, aşa că va trebui să te agăţi şi cu picioarele de mine.

— Să te caţări?

— Pe coastă.

— O să *urci peretele coastei* cu mine în spate? Nu eşti în toate minţile?

— Tu ţine-te bine doar şi vezi să nu mă gâtui.

Diana s-a prins bine cu degetele de stâncă şi a început să o ia în sus, până nu se dezmeticea fata.

Se mişca iute. Doar ştia terenul ca-n palmă. Se căţărase de nenumărate ori pe stânci de când venea pe ţărmul de nord, iar când avea doisprezece ani descoperise şi peştera unde mergeau acum. Mai erau şi alte peşteri săpate mai jos în peretele coastei, însă le inunda apa la flux. Şi se ieşea prea uşor din ele dacă te apuca vreo curiozitate.

Fata a gemut iar.

— Aproape am ajuns, a încurajat-o Diana.

— N-am de gând să deschid ochii.

— Cred că e mai bine aşa. Doar să nu... ştii tu.

— Să nu vomit pe tine?

— Da, a spus Diana. Exact.

Amazoanele nu sufereau de răul ăsta, însă era pomenit în mai multe romane, precum şi într-o descriere foarte plastică dintr-un manual de anatomie. Din fericire, fără ilustraţii.

Diana s-a săltat în sfârşit în gura săpată în stâncă a peşterii. Fata s-a rostogolit de pe ea şi şi-a tras sufletul. Era o peşteră înaltă, îngustă şi neaşteptat de adâncă, de parcă ar fi încercat cineva să despice coasta. Pereţii negri, lucioşi erau mereu scăldaţi în spuma mării. Când era mică, Diana se prefăcea că peştera se întindea prin stâncă tot mai departe, deschizându-se pe un alt tărâm. Ceea ce nu era adevărat. Era o peşteră ca oricare alta şi, oricât şi-ar fi dorit să fie altceva, se încăpăţâna să rămână neschimbată.

Diana a aşteptat să i se obişnuiască ochii cu întunericul şi s-a târât înăuntru. Pătura de cai era la locul ei, înfăşurată în canava, aproape uscată, poate doar un pic mirositoare, şi tot acolo era şi cutia de tinichea cu provizii.

A înfăşurat-o pe fată cu pătura pe după umeri.

— Nu mergem sus? a întrebat-o fata.

— Încă nu.

Diana trebuia să se întoarcă în arenă. De-acum întrecerea mai că se terminase, nu voia să se întrebe lumea pe unde umblă.

— Ţi-e foame?

Fata a clătinat din cap.

— Trebuie să sunăm la poliţie, să trimită o echipă de salvare.

— Nu se poate.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, a spus fata începând iar să tremure. Jasmine şi Ray se certau cu doctoriţa Ellis, apoi...

— A fost o explozie. Am văzut-o de pe ţărm.

— E vina mea, a spus fata şi lacrimile au început să-i picure pe obraji. Au murit din vina mea.

— Ba nu, a spus Diana blând, simţind că o apucă panica. Furtuna a fost de vină.

Şi-a pus o mână pe umărul fetei.

— Cum te cheamă?

— Alia, a spus fata îngropându-şi faţa în braţe.

— Alia, trebuie să plec, însă...

— Nu! i-a tăiat-o Alia. Nu mă lăsa aici.

— Trebuie. Trebuie... să merg după ajutoare.

De fapt, trebuia să se întoarcă la Efeseum şi să găsească o cale s-o scoată pe fată de pe insulă înainte să prindă careva de veste.

Alia a apucat-o de braţ şi Diana şi-a amintit cum se agăţase de carena ruptă.

— Te rog, i-a spus Alia. Grăbeşte-te. Poate o să trimită un elicopter. Poate a supravieţuit cineva.

— Mă întorc cât de repede pot, i-a promis Diana.

A tras mai aproape cutia de tinichea.

— Aici ai piersici uscate, nuci pili şi un pic de apă dulce. N-o bea pe toată odată.

Alia a clipit din ochi.

— Pe toată odată? Cât o să lipseşti?

— Câteva ore, poate. Mă întorc cât pot de repede. Stai la căldură şi odihneşte-te, a spus Diana ridicându-se în picioare. Şi nu ieşi din peşteră.

Alia s-a uitat la ea de jos. Avea ochii căprui-închis, cu gene lungi, iar privirea îi era temătoare, însă fermă. Alia părea să o vadă cu adevărat pentru prima oară de când o salvase din apă.

— Unde ne aflăm? a întrebat-o ea. Ce loc e ăsta?

Diana nu prea ştia ce răspuns să-i dea, aşa că s-a mulţumit să-i spună:

— Suntem la mine acasă.

S-a prins iar cu degetele de stâncă şi s-a strecurat afară din peşteră, înainte să mai apuce Alia s-o întrebe ceva.

Capitolul 2

Poate mai bine o legam? s-a întrebat Diana în timp ce se căţăra pe peretele coastei, simţind pe umeri razele călduroase ale soarelui de amiază, după frigul din peşteră. *Nu.* Nu avea nicio frânghie la ea şi nu i se părea drept să lege fedeleş o fată care fusese la un pas de moarte. Doar că îi trebuiau nişte răspunsuri de-a gata când o să se întoarcă. Alia era zguduită de naufragiu, însă începea să se dezmeticească şi clar nu era proastă. N-o să se mulţumească să stea liniştită în peşteră.

Diana a mărit pasul. Nu mai avea rost să meargă la Bana-Migdal după flamură. O să se întoarcă în arenă şi o să găsească o scuză, altă idee nu-i venea pe loc. Cu cât se îndepărta mai mult de coastă, cu atât i se părea mai nesăbuit ce făcuse. Frica o împungea ca un ac rece în coaste. Insula îşi avea legile şi interdicţiile ei, toate întemeiate. Nu purtau arme decât la antrenamente şi parade. Rarele misiuni din afara insulei nu aveau loc decât cu aprobarea Consiliului Amazoanelor şi a Oracolului, având unicul ţel de a păstra Themyscira ruptă de restul lumii.

Trebuia s-o trimită cât mai curând pe Alia înapoi în lumea muritorilor. Pentru ei ar fi trecut zile întregi cât aştepta Alia în peşteră. Puteau să trimită nave de salvare după ambarcaţiunea pierdută. Dacă se mişca destul de repede, poate reuşea s-o scoată pe Alia în larg cu o altă barcă, pentru a le ieşi în întâmpinare. Chiar dacă fata ar încerca să aducă existenţa Themyscirei la cunoştinţa autorităţilor şi, prin cine ştie ce minune, ar fi crezută, Alia n-ar avea cum să mai găsească vreodată insula.

Dinspre Efeseum a răsunat sunetul profund al trâmbiţei şi Diana a simţit că i se strânge inima dureros. Întrecerea

se terminase. Cineva câştigase cununa de lauri pe care putuse să jure că o va purta chiar ea azi. *Am salvat pe cineva de la moarte,* şi-a zis ea ca să nu uite, însă gândul acela nu o alina deloc. Dacă afla cineva de Alia, Diana ar fi fost alungată din căminul ei pe vecie. Dintre toate legile de pe insulă, cea mai sfântă era interdicţia de a aduce oameni din afară. Aici nu erau primite decât amazoanele care-şi câştigaseră dreptul de a trăi pe Themyscira. Căzuseră eroic în luptă, dovedindu-şi astfel curajul şi îndrăzneala, iar dacă invocau cu gură de moarte numele vreunei zeiţe, aveau şansa de a primi în dar o viaţă nouă, demnă şi paşnică, printre surorile lor. *Atena, Chandraghanta, Pele, Banba.* Zeiţe din toată lumea, războinice din toate neamurile. Toate amazoanele îşi câştigaseră locul pe insulă, în afară de Diana, desigur.

Nodul acela ca un ghimpe în stomac o chinuia şi mai tare. Poate că nu fusese o greşeală s-o salveze pe Alia, ci parte din destinul Dianei. Dacă locul ei nu fusese niciodată pe insulă, poate că exilul era inevitabil.

Când în faţă i-au apărut turnurile Efeseumului, a grăbit pasul, deşi îşi simţea picioarele grele de groază. Cum o să dea ochii cu mama ei după tot ce se întâmplase?

Mult prea curând, drumeagul bătătorit a lăsat locul dalelor groase de piatră istriană albe şi roase de vreme. Când a intrat în cetate, parcă simţea ochii lumii privind-o de sus din balcoane şi grădinile suspendate, urmărind-o curioasă în trecerea ei spre arenă. Era una dintre cele mai frumoase clădiri din cetate, o coroană de piatră albă, strălucitoare sprijinită pe arcade zvelte, împodobite fiecare cu numele unei campioane.

Diana a trecut pe sub arcada închinată Pentesileei. La urechi îi ajungeau urale şi tropote, iar când a ieşit în arena însorită, a avut parte de o privelişte mai rea decât se aşteptase. Nu doar că pierduse. Era ultima alergătoare. Câştigătoarele erau deja pe podium şi începuse ceremonia

încununării. Desigur că Rani era pe primul loc. Era o alergătoare de cursă lungă încă din viaţa de muritoare, d-apoi în aceea de amazoană. Mai rău era că Diana o plăcea foarte mult. Se arăta întotdeauna modestă şi blajină şi se oferise până şi să o ajute pe Diana să se antreneze. Diana se întreba dacă nu devine obositor să te porţi tot timpul atât de magnific. Poate pur şi simplu asta însemna să fii eroină.

Luând-o spre podium, s-a silit să zâmbească. Deşi se uscase la soare, îşi vedea foarte bine tunica boţită şi pletele încâlcite de la apa de mare. Poate dacă se purta de parcă era doar o întrecere neînsemnată, aşa o să şi fie. Însă nici n-a făcut trei paşi, că Tek s-a desprins din mulţime, luând-o de după umeri.

Diana s-a încordat, iar apoi i s-a făcut ciudă, ştiind că Tek o s-o simtă.

— Of, micuţa noastră Pyxis, i-a zis Tek cu glas cântat, te-ai împotmolit prin noroi?

Din mulţimea ascultătoarelor s-a înălţat un murmur subţire. Doar înţelegeau toate insulta lui Tek. Micuţa Pyxis din lut.

Diana a zâmbit larg.

— Ţi-a fost dor de mine, Tek? Nu ţi-ai găsit pe altcineva la care să strâmbi din nas?

Din mulţime s-au auzit câteva râsete răzleţe. *Nu te opri,* şi-a zis Diana. *Ţine fruntea sus.* Din păcate, Tek era o conducătoare de oşti iscusită. Îţi mirosea orice slăbiciune şi ştia să-ţi dibuie punctele slabe. *Trebuie să i-o serveşti şi tu pe măsură,* o avertizase Maeve, *altfel Tek n-o să dea înapoi. Cu Hipolita se poartă cu mănuşi, însă tot va trebui să te sui pe tron odată şi odată.*

Tek o să facă tot ce poate ca să mă oprească, şi-a spus Diana.

— Nu te supăra, Pyxis, i-a zis Tek. O să mai încerci data viitoare. Şi data de după.

În timp ce-şi croia drum prin mulţimea privitoarelor, Diana le-a auzit pe tovarăşele lui Tek vârându-se în vorbă.

— Poate la următoarea întrecere o să mute linia de sosire, a spus Otrera.

— De ce nu? a răspuns Thyra. Când eşti din neam regesc, sunt alte reguli.

Era o insultă fără perdea la adresa mamei sale, însă Diana a zâmbit de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

— Mă mir că nu se satură unele de acelaşi cântec, nu? a spus ea luând-o alene spre treptele care duceau la loja regală. Dar dacă ştii doar un dans, bănuiesc că nu-ţi rămâne decât să-l joci şi gata.

Unele privitoare au dat din cap aprobator. Îşi doreau o prinţesă care nu se temea de înţepăturile lumii, care nu dădea niciodată înapoi şi era în stare să se întreacă şi în vorbe, ca şi în spade. La urma urmei, ce rău îi făcuse Tek? Uneori Diana îşi dorea s-o provoace o dată la luptă pe faţă. N-ar avea nicio şansă împotriva lui Tek, însă mai bine ar fi bătut-o măr decât să fie nevoită să se prefacă netulburată de înţepăturile şi zeflemeaua ei. O obosea să ştie că de câte ori o prindea pe picior greşit, cineva era cu ochii pe ea şi vedea totul.

Şi nu ăsta era marele necaz. Măcar Tek spunea ce gândea cu adevărat. Cel mai greu era să ştie că, deşi multe dintre cele care îi zâmbeau acum se arătau amabile şi chiar devotate, de vreme ce era fiica mamei sale şi-şi iubeau regina, niciodată n-o vor considera demnă de traiul alături de ele şi nicicum de coroana regală. Şi nu se înşelau. Diana era singura dintre ele care se născuse amazoană.

Dacă ar fi aflat Tek de Alia, dacă ar fi descoperit ce făcuse Diana, ar fi câştigat tot ce-şi dorise vreodată: ca Diana să fie surghiunită de pe insulă, ca fata de lut să se piardă în Lumea Oamenilor, iar asta fără să trebuiască s-o desfidă făţiş pe Hipolita.

Ei bine, n-o să afle, şi-a promis Diana. *O s-o scot eu cumva pe Alia de pe insulă.* Nu trebuia decât să facă rost de o barcă, s-o suie pe Alia în ea şi s-o lase peste hotar, pe mâna vreunei fiinţe omeneşti.

Sau ar putea să spună adevărul. Să se facă de râs, să fie judecată oficial, dacă avea noroc, sau să fie exilată pe loc dacă n-avea. Poruncile zeiţelor care au creat Themyscira nu puteau fi nesocotite şi nicio jertfă în cinstea Herei sau rugă înălţată Atenei nu putea să schimbe ceea ce făcuse. Oare mama Dianei avea s-o apere? Avea să scuze cumva neajunsurile fiicei sale? Sau avea doar să respecte întocmai pedeapsa stabilită prin lege? Diana nici nu ştia care variantă i se părea mai rea.

Ia-ţi gândul. O să facă ea rost de o barcă.

A urcat treptele spre loja reginei, ştiind prea bine că lumea îşi mutase toată atenţia de la podiumul câştigătoarelor la ea. Perdelele de mătase luminate de soare colorau galeria umbrită în nuanţe de roşu şi albastru, iar de balustradă atârnau norişori parfumaţi de iasomie. Pe Themyscira nu erau anotimpuri, însă Hipolita punea să se schimbe plantele căţărătoare şi florile la fiecare echinox şi solstiţiu. *Trebuie să marcăm trecerea timpului,* îi spusese ea Dianei. *Trebuie să păstrăm cumva legătura cu lumea muritorilor. Nu suntem zeiţe. Nu trebuie să uităm că ne-am născut muritoare.*

Nu chiar toate, îşi spusese Diana atunci fără să comenteze. Uneori parcă Hipolita uita cu totul cum venise Diana pe lume. Sau poate îşi dorea să uite. *Când eşti din neam regesc, sunt alte reguli.*

Diana nu avea nici cea mai mică îndoială că mama ei o zărise de când intrase în arenă, însă Hipolita s-a întors de parcă o vedea abia acum şi i-a zâmbit îmbietor.

Şi-a deschis braţele şi a strâns-o doar o clipă la piept. Aşa se şi cuvenea. Diana pierduse. Dacă mama ei s-ar fi arătat prea iubitoare, ar fi crezut-o nesăbuită şi

necuviincioasă. Dacă s-ar fi arătat prea rece, ar fi crezut c-o respinge pe faţă, ceea ce ar fi avut consecinţe grave. Acea îmbrăţişare era exact cum trebuie, pe muchia de cuţit a politicii oficiale. Atunci de ce i s-a strâns inima?

Diana îşi cunoştea rangul. A rămas la dreapta mamei sale cât au depus cununile de lauri pe capetele câştigătoarelor, zâmbind şi felicitând alergătoarele din dimineaţa aceea. Însă nodul acela rece de îngrijorare din stomac parcă i se desfăcuse în cârcei ce o strângeau tot mai tare cu fiecare clipă. S-a silit să nu se foiască şi să nu se mai uite atâta la soarele de pe cer, ca să urmărească trecerea timpului. Mama ei sigur simţea că nu e în apele ei. Nu-i rămânea decât să spere că Hipolita o să-i pună purtarea pe seama înfrângerii ruşinoase pe care o suferise.

Jocurile continuau de-a lungul după-amiezii, iar seara se juca o piesă nouă în amfiteatru. Diana spera să se întoarcă la peşteră până atunci, însă n-avea cum să se sustragă de la primul ospăţ. În grădina de lângă arenă fuseseră întinse mese lungi, încărcate cu pâine caldă, mormane de sepie fiartă, carne de vânat la grătar, precum şi ulcioare cu vin şi lapte de iapă.

Diana s-a silit să mănânce un pic de orez cu peşte şi şi-a făcut de lucru cu un fagure proaspăt de miere din farfurie. De obicei era mâncarea ei preferată, însă îşi simţea deja stomacul plin de îngrijorare. Maeve o privea întrebător din cealaltă parte a mesei, însă Diana trebuia să rămână alături de mama ei. Oricum, ce putea să-i spună? *Aş fi câştigat sigur, doar că m-am luat cu încălcarea poruncilor divine.*

— În Pontus am fi mâncat miel la proţap, a spus Tek împingând la o parte carnea din farfurie. Aia da carne, nu vânatul ăsta aţos.

Pe insulă nu se creşteau animale pentru carne. Dacă voiai aşa ceva, trebuia să vânezi. Nu era una din poruncile zeiţelor şi nici nu era o cerinţă proprie insulei, era legea

Hipolitei, care ţinea la toate vieţuitoarele. Tek ţinea însă la stomacul ei.

Hipolita a râs doar.

— Dacă nu-ţi convine carnea, bea mai mult vin.

Tek a închinat paharul şi au ciocnit, apoi s-au pus pe chicotit ca două fetişcane, apropiindu-şi frunţile. Diana n-o mai văzuse niciodată pe mama ei râzând aşa cum râdea cu Tek. În lumea muritorilor luptaseră şi conduseseră împreună, se sfădiseră şi se hotărâseră împreună să lase baltă Lumea Oamenilor. Erau *prota adelfis,* primele amazoane de pe Themyscira, surori absolute, doar că nu erau de-un sânge. Tek n-o ura deloc pe Hipolita – Diana ar fi zis că nici nu era în stare –, ura doar faptul că o zămislise pe Diana. Hipolita crease viaţă din nimic. Adusese o fată pe lumea Themyscirei. Crease o amazoană în ciuda faptului că numai zeii erau în stare de aşa ceva.

Odată, când era mică, Diana se trezise în dormitorul ei din palat şi le auzise certându-se. Se dăduse jos din pat, lipăind desculţă pe marmura rece, şi o luase pe hol, spre Curtea Iolandă.

Era inima casei lor, o terasă încăpătoare, cu coloane elegante, care dădea spre grădinile de la parter şi cetatea care se întindea dincolo. Palatul era ticsit de obiecte care trimiteau voalat la lumea în care trăise mama ei înainte să existe insula: o cupă de aur, un cylix negru, îngust, pe care erau pictate dănţuitoare, o şa cu ciucuri din păr – piese dintr-un mozaic pe care Diana nu reuşise niciodată să-l recompună. Însă Curtea Iolandă nu avea taine. Se întindea de-a lungul aripii de vest a palatului şi era deschisă pe trei laturi, pentru a lăsa să se reverse lumina soarelui şi şipotul fântânilor din grădinile de jos. Coloanele erau încinse cu flori de frangipani ca din ceară parfumată, iar lângă balustradă se înşiruiau arbuşti de portocal în ghivece, care atrăgeau albinele şi bondarii gălăgioşi.

Acolo mâncau de obicei Diana cu mama ei, la o masă

mereu ticsită de manualele Dianei, pahare pline pe jumătate cu apă sau vin, un castron cu smochine sau un buchet de flori proaspete. Acolo întâmpina Hipolita noile amazoane sosite pe Themyscira după ce se purificaseră, explicându-le legile insulei cu glas liniştit şi amabil.

Însă cu Tek Hipolita nu se purta ca o regină demnă şi binevoitoare. Nici ca o mamă, cum se purta cu Diana, ci se preschimba în altcineva, o femeie mai degrabă slobodă şi delăsătoare, care stătea neglijent în scaun şi râdea zgomotos pe nas.

În noaptea aceea, Hipolita nu râdea deloc. Se plimba dintr-o parte în alta a terasei, iar mantia de mătase de culoarea şofranului îi flutura ca o flamură în vânt.

— E doar o *copilă,* Tek. Nu e deloc periculoasă.

— E un pericol la adresa modului nostru de viaţă, a spus Tek.

Stătea pe o banchetă la masa cea lungă, în hainele de călărie, sprijinită în coate şi cu picioarele întinse în faţă.

— Ştii legea. Fără oameni din afară.

— Nu e din afară. E doar o fetiţă. Zămislită din pământul insulei şi modelată cu mâinile mele. Nici măcar n-a pus piciorul în altă parte.

— Regulile sunt reguli, Hipolita. Suntem nemuritoare. Nu ne este dat să zămislim, insula le aparţine acelora dintre noi care au avut de-a face cu primejdiile Lumii Oamenilor, care ştiu cum e să ţii piept valului nedomolit de violenţe ucigaşe şi care aleg să renunţe. N-aveai niciun drept să alegi în numele Dianei.

— Va creşte într-o lume fără vrajbă. O să calce pe un pământ pe care nu s-a vărsat niciodată sânge.

— Atunci cum o să înveţe să le preţuiască? Zeii nu au vrut să se întâmple una ca asta. Nu degeaba au dat legile pe care le-au dat, iar tu le-ai încălcat.

— Zeii au binecuvântat-o! I-au dăruit suflul vieţii, i-au turnat în vine propriul meu sânge şi atâtea alte daruri, a

spus Hipolita aşezându-se lângă Tek. Gândeşte-te doar. Crezi că i-am dat viaţă prin propriile mele puteri? Ştii doar că niciuna din noi nu e înzestrată cu asemenea magie.

Tek i-a luat mâinile în ale ei. Cum stăteau aşezate aşa, păreau să facă cine ştie ce legământ, punând la cale cine ştie ce minunăţie.

— Hipolita, a spus Tek blând, s-a întâmplat vreodată ca zeii să ofere vreun asemenea dar fără să-ţi ceară ceva în schimb? Întotdeauna pândeşte un pericol, e un preţ de plătit, chiar dacă încă nu ştim care e.

— Şi ce vrei să fac acum?

— Nu ştiu.

Tek s-a ridicat şi s-a sprijinit cu mâinile de balustradă, cu ochii la cetate şi la marea întunecată.

Diana îşi amintea cât o miraseră felinarele încă aprinse în atâtea case de jos, de parcă era ceasul la care se certau de obicei oamenii mari.

— Ne-ai pus într-o poziţie imposibilă. Până la urmă tot o să dăm socoteală, Hipolita, şi doar de dragul de a avea ceva al tău.

— Ba e a noastră, Tek. A tuturor.

Hipolita şi-a lăsat o mână pe umărul lui Tek şi o clipă Diana a crezut că o să se împace, însă apoi Tek s-a scuturat de atingerea ei.

— Tu ai ales. N-ai decât să-ţi repeţi ce vrei să auzi, Alteţă, toate o să plătim pentru asta.

Acum Diana o urmărea pe Tek discutând cu mama ei de parcă cearta aceea şi toate certurile de după n-ar fi contat, de parcă toate chinurile la care o supunea Tek pe Diana ar fi fost o joacă drăgăstoasă. Hipolita ignorase întotdeauna purtarea lui Tek şi răceala cu care o trata, susţinând că o să se potolească de tot odată ce treceau anii şi Themyscira rămânea la adăpost de nenorociri. Numai că era din ce în ce mai rău. Diana mai avea puţin şi împlinea şaptesprezece ani, însă devenise doar o ţintă ceva mai mare a loviturilor

lui Tek.

Diana a aruncat o privire spre cadranul solar din centrul curţii ospăţului. Alia stătea singură în peşteră de aproape trei ore. Diana n-avea timp să-şi bată capul cu Tek. Trebuia să pună cumva mâna pe o barcă.

— Te grăbeşti să ajungi undeva, prinţesă? a întrebat-o Tek de parcă i-ar fi citit gândurile.

Îşi mijise ochii bănuitoare. Lui Tek nu prea îi scăpa nimic. Probabil de aceea era o conducătoare atât de bună.

— Deloc, din câte ştiu, a răspuns Diana pe un ton agreabil. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că vrei să mă ridic de la masă.

— Ei, de unde şi până unde?

— Ajunge, a spus Hipolita dând din mână de parcă putea să alunge orice neînţelegere cu un gest.

Atunci au început să cânte muzicantele, iar lumea de la masă s-a pus pe cântece şi hohote de râs.

Diana îşi făcea de lucru cu mâncarea din farfurie, silindu-se să se arate veselă, în timp ce soarele descria un arc tot mai lung spre apus. Nu putea să se ridice prima de la masă, ar fi părut îmbufnată că a pierdut. Într-un sfârşit, Rani s-a ridicat în picioare, întinzându-se bine.

— Cine se întrece cu mine până la plajă? a întrebat ea. A fluturat flamura roşie de mătase prin aer, strigând: Ia vedeţi dacă puteţi să mă prindeţi!

Scaunele au fost împinse în spate şi amazoanele s-au ridicat de la masă în strigăte şi ovaţii, urmând-o pe Rani spre ţărm, înainte să înceapă o nouă rundă de jocuri. Profitând de ocazie, Diana s-a strecurat până la Maeve, care o aştepta într-un colţ mai ferit. Era îmbrăcată într-o tunică de catifea lucioasă, verde pal, care părea mai degrabă o cămaşă, iar în rest nu purta decât o pereche de sandale şi o coroniţă de mărgele verde-frunză împletită în cosiţele roşcate.

— Cred că ţi-ai uitat pantalonii, i-a spus Diana când

Maeve a luat-o de braţ şi au pornit spre palat.

— Două lucruri îmi plac cel mai mult aici – că nu sunt ploi şi nici pudoare. Maică a minunilor, parcă nu se mai termina odată ospăţul.

— Ştiu, Tek stătea chiar în faţa mea.

— S-a purtat urât?

— Ca de obicei. Cred că a încercat să se poarte frumos de ochii mamei şi ai lui Rani.

— Chiar e greu să fii meschină când e Rani de faţă. Îţi insuflă convingerea că mai bine te-ai chinui să fii un om mai bun.

— Sau să baţi o monedă cu chipul ei.

Au trecut pe sub o colonadă îmbrăcată în viţă-de-vie.

— Maeve, a spus Diana cât a putut de nonşalantă, îţi aminteşti să fi anunţat consiliul vreo misiune la orizont în viitorul apropiat?

— Nu începe iar.

— Întrebam şi eu.

— Chiar dacă ar anunţa aşa ceva, ştii că mama ta nu te-ar lăsa în veci să pleci.

— Nu poate să mă ţină aici la nesfârşit.

— Ba poate. Doar e regina, ai uitat?

Diana s-a strâmbat, însă Maeve a urmat:

— O să se folosească de orice pretext să te ţină lângă ea şi azi i l-ai oferit pe tavă. Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit?

Diana a şovăit. Nu voia s-o mintă pe Maeve. Nu voia să mintă pe nimeni. Însă dacă i s-ar fi destăinuit, Maeve ar fi fost silită fie să dea pe faţă fărădelegea Dianei, fie să păstreze secretul, riscând să-şi atragă şi ea surghiunul.

— Drumul din nord era astupat de bolovani, a spus Diana. S-a surpat un deal.

— S-a surpat un deal? a zis Maeve încruntându-se. Crezi că s-a luat cineva după tine? Îţi ştia traseul?

— Doar nu bănuieşti că mi-a pus cineva beţe-n roate. Tek n-ar fi în stare...

— Chiar n-ar fi?

Nu, s-a abţinut Diana să răspundă. *Tek nici nu crede că e nevoie să-mi pună beţe-n roate. Îşi închipuie c-o să dau singură greş.* Şi tocmai îi arătase că nu se înşală.

— Hei, a spus Maeve apucând-o de umeri. O să mai fie şi alte întreceri, o să…

Maeve a apucat-o tare de braţ şi şi-a dat ochii peste cap clătinându-se pe picioare.

— Maeve! a strigat Diana.

S-a prăbuşit în genunchi. Diana a cuprins-o cu braţul pe după talie. Pielea prietenei sale nu părea ca de obicei. Era prea fierbinte.

— Ce s-a întâmplat? Ce ai?

— Nu ştiu, a gâfâit Maeve, apoi s-a încovoiat, gemând de durere.

Într-o clipă, Diana a simţit şi ea ecoul pe care-l stârnise suferinţa lui Maeve. Amazoanele erau legate una de alta prin sângele lor, chiar şi Diana, prin sângele mamei sale. Când suferea una din ele, simţeau toate.

Mai multe femei veneau deja într-un suflet la ele, cu Tek în frunte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tek, ajutând-o pe Diana să o ridice pe Maeve de jos.

— Nimic, a zis Diana tot mai panicată. Stăteam de vorbă şi dintr-odată…

— Pe dulăii iadului, a blestemat Tek. Arde toată.

— Să fie vreo infecţie? a întrebat Thyra.

Diana a clătinat din cap.

— Nu e rănită.

— Să fi mâncat ceva? şi-a dat Otrera cu presupusul.

— La ospăţ? s-a strâmbat Tek. Nu fi ridicolă. Maeve, ai mers cumva la cules? Ai mâncat ceva din pădure? Ciuperci? Fructe?

Maeve a clătinat din cap, cutremurată de un plânset ascuţit.

— Hai s-o ducem la pat şi s-o răcorim cumva, a spus Tek. Aduceţi apă, gheaţă de la bucătării. Thyra, du-te după Yijun. A lucrat ca medic de campanie. O s-o ducem pe Maeve în dormitoarele palatului.

— Maeve stă în Caminus acum.

Noile amazoane stăteau în primii ani în căminul de lângă palat, iar apoi hotărau în ce parte a cetăţii vor să locuiască. Diana fusese de curând în noua ei casă.

— Dacă e cumva vreo molimă, vreau s-o ţin izolată. În dormitoarele palatului nu stă nimeni acum, aşa că e uşor să păstrăm carantina.

— Molimă? s-a îngrozit Otrera.

— Du-te, i-a poruncit Tek.

Tyra a fugit în cetate după medic, iar Diana s-a repezit în bucătăriile palatului să aducă o cană mare cu gheaţă. Când s-a dus în cămin, unde erau Maeve şi Tek, Maeve stătea ghemuită sub un cearşaf subţire, tremurând ca varga. Diana a lăsat cana lângă pat şi s-a uitat neputincioasă la prietena ei.

— Ce are?

— Febră, a răspuns Tek sumbru. E bolnavă.

Aşa ceva era cu neputinţă.

— Amazoanele nu se îmbolnăvesc.

— Ei bine, ea s-a îmbolnăvit, s-a răstit Tek la ea.

Thyra a venit într-un suflet în cameră, cu pletele aurii fluturându-i pe umeri.

— Vine îndată şi medicul, însă în cetate s-au mai ivit două cazuri.

— Friguri? Au luat parte la ospăţ?

— Nu ştiu, însă...

Dintr-odată, camera a părut să se clatine. Pereţii s-au scuturat, iar podeaua s-a cutremurat ca o jivină trezită dintr-un somn adânc. Cana cu gheaţă s-a răsturnat la podea şi s-a făcut cioburi pe dale. Thyra s-a lovit de perete, iar Diana s-a agăţat de clanţa uşii ca să nu cadă.

La fel de brusc cum începuse, cutremurul s-a şi potolit. Dacă n-ar fi fost cana spartă şi felinarele care încă se clătinau în cârlige, ai fi crezut că nici nu s-a întâmplat.

— Pe cosiţele Freyei! a făcut Thyra. Ce-a fost asta?

— Un cutremur, a răspuns Tek încruntată.

— Aici? s-a mirat Thyra.

— Trebuie să vorbesc cu regina, a spus Tek. Aşteptaţi medicul.

A ieşit din încăpere călcând pe cioburi de sticlă şi gheaţă.

Diana a întins o pătură peste Maeve. I-a dat prietenei sale părul roşcat de pe faţă. Maeve era prea albă pe sub pistrui, iar ochii i se mişcau neîncetat sub pleoapele străvezii. *Molimă. Carantină. Cutremur.* Asemenea cuvinte nu-şi aveau locul pe Themyscira. *Dacă le-a adus Alia cu ea?* Dacă însăşi Diana abătuse asemenea nenorociri asupra neamului ei?

Niciun muritor nu avea dreptul să pună piciorul pe Themyscira. Legea era limpede. Doar două femei îndrăzniseră s-o încalce de când existau amazoanele. Kahina venise dintr-o misiune cu o copilă muritoare, dorindu-şi cu disperare s-o salveze de la moartea pe câmpul de luptă. A implorat să fie lăsată să crească copila pe insulă, însă până la urmă amândouă au fost surghiunite în Lumea Oamenilor. A doua era Nessa, care încercase să-şi aducă în secret iubitul muritor cu o corabie când se întorsese la Themyscira.

Când era mică, Diana se tot rugase să asculte povestea Nessei, perpelindu-se în pat, în aşteptarea sfârşitului cumplit, cu Nessa care stătea pe ţărm dezbrăcată de armură, în timp ce pământul se cutremura şi vântul urla, căci insula şi zeii erau tare mâniaţi. Diana îşi amintea cum se termina povestea, în cuvintele poetei Evandre:

Rând pe rând, surorile i-au întors spatele, aşa cum se

cuvine, şi deşi au plâns, lacrimile erau nimica toată pe lângă mare. Şi astfel a trecut Nessa de pe tărâmul binecuvântat prin ceaţă, spre ţinuturile îndepărtate, unde oamenii trăiesc numai în războaie, iar viaţa e doar cât ar da un fluture din aripă – nici n-apucă s-o aibă în faţa ochilor şi s-o înţeleagă, că s-a şi terminat. Ce-am mai putea spune despre suferinţa ei? Bine măcar că n-a fost una îndelungată.

Diana se cutremurase când auzise cuvintele acelea nepăsătoare. Urmărise fluturii de noapte care se roteau în jurul felinarelor de pe terasa mamei, chinuindu-se să le desluşească tremurul aripilor. Gata, s-a şi terminat. Cât de iute. Însă acum îşi amintea cu groaza unei înţelegeri noi celelalte cuvinte ale lui Evandre: *Pământul se cutremura şi vântul urla, căci insula şi zeii erau tare mâniaţi.* Când o salvase pe Alia, Diana crezuse că-şi riscă doar propria viaţă, nu şi pe a surorilor sale sau pe a lui Maeve.

A strâns mâna lui Maeve, şoptindu-i:

— Mă întorc repede.

A ieşit în grabă pe uşă şi a traversat în fugă curtea împrejmuită de coloane care ducea de la cămin la palat.

— Tek! a strigat-o ea, gonind s-o ajungă din urmă.

Când s-a întors Tek, pământul s-a cutremurat iar. Diana s-a izbit de o coloană, lovindu-se dureros cu umărul de piatră. Tek n-a părut mai deloc afectată, văzându-şi de mers.

— Du-te înapoi la prietena ta, i-a spus când Diana s-a luat după ea pe scări, spre aripa reginei.

— Tek, de ce au izbucnit toate astea?

— Nu ştiu. O tulburare pe undeva.

Tek a urcat fără şovăială la etajul aripii regale. Hipolita stătea la o masă lungă, sfătuindu-se cu o crainică, o fată iute de picior pe nume Sabaa.

Hipolita a ridicat capul când au intrat.

— Ştiu, Tek, a spus ea. Am chemat o crainică de cum a izbucnit primul cutremur.

A împăturit scrisoarea pe care o întocmise şi a pecetluit-o cu ceară roşie, în care şi-a întipărit inelul.

— Fugi cât mai repede până la Bana-Migdal, numai fii cu grijă. Ceva nu e a bună pe insulă.

Crainica s-a făcut nevăzută pe scări.

— Se cunosc cel puţin trei femei bolnave, a spus Tek.

— Sigur asta să fie? a întrebat Hipolita.

— Pe una am văzut-o cu ochii mei.

— Maeve, a adăugat Diana.

— Cred că mai întâi au de suferit amazoanele mai tinere, a spus Hipolita.

— Nu toate, a mormăit Tek uitându-se pieziş la Diana.

Însă Hipolita era cu ochii la marea de la apus.

— Va trebui să întrebăm Oracolul, a spus ea oftând.

Diana a simţit un nod în stomac. Oracolul. Atunci n-o să se mai poată ascunde.

Tek a încuviinţat, părând resemnată. Nu era deloc un fleac să meargă la Oracol. Era nevoie de o jertfă, iar dacă Oracolul nu se mulţumea cu ce-i oferea o amazoană, putea să dea pedepse usturătoare.

— O să aprind torţele, ca să chem consiliul, a spus Tek şi cu asta a plecat.

Totul se întâmpla mult prea repede. Diana a urmat-o pe Hipolita în încăperile ei.

— Mamă...

— Dacă se mişcă iute pe cai, consiliul o să sosească într-o oră, a spus Hipolita.

Unele membre locuiau în Efeseum sau în Bana-Migdal, pe când altele preferau să trăiască în părţi mai izolate ale insulei şi trebuiau chemate aprinzând torţele.

Hipolita şi-a dat jos hainele de călărie comode şi coroana de argint pe care o purtase în arenă şi a ieşit peste o clipă din iatacul ei înveşmântată în mătăsuri violet, de culoarea

prunelor tomnatice, cu o apărătoare din aur acoperindu-i umărul drept şi o cămaşă sclipitoare de zale. Era o armură pur ornamentală, care se purta de obicei pe la reuniunile de stat. Sau la şedinţele de urgenţă ale consiliului.

— Mă ajuţi să-mi leg părul? i-a zis Hipolita.

S-a aşezat în faţa marii oglinzi şi a ales dintr-o cutie căptuşită cu catifea o coroană de aur bătută cu ametiste mari, neşlefuite.

Dianei i se părea de-a dreptul straniu că trebuia să se apuce să împletească părul negru ca abanosul al mamei sale în timp ce întreaga lume stătea parcă să se năruie, însă o regină trebuia să rămână ceea ce era şi nimic mai prejos, în ochii supuselor sale.

Diana şi-a luat inima-n dinţi. Trebuia să-i spună mamei sale de Alia. Nu putea s-o lase să ţină şedinţa consiliului fără să ştie ce se întâmplă. *Poate că nu e Alia de vină. Poate e o tulburare în Lumea Oamenilor. Altceva. Orice.* Însă de fapt nu-i venea să creadă. Când consiliul o să se întrebe Oracolul, o să afle de Alia, iar pe Diana o s-o surghiunească. Mama ei o să pară slabă şi prea iertătoare. Nu toată lumea o iubea pe Hipolita la fel de mult ca Tek şi nu toată lumea credea că amazoanele au nevoie să le conducă vreo regină.

— Mamă, azi, în timpul întrecerii…

Hipolita a privit-o în ochi în oglindă şi a luat-o de mână.

— O să discutăm mai încolo. Însă, Diana, nu-i nicio ruşine că ai pierdut.

Nu era deloc adevărat, însă Diana a zis oricum:

— Nu despre asta e vorba.

Hipolita şi-a mai pus două ametisturi în urechi.

— Diana, nu-ţi mai poţi permite încă o pierdere. Nici nu mi-am închipuit c-o să câştigi…

— Nu?

Nu i-a plăcut deloc că se simţea atât de jignită şi că nici măcar nu a reuşit să-şi ascundă mirarea din voce.

— Sigur că nu. Eşti încă tânără. Încă nu ţi-ai venit în puteri ca restul şi nici nu ai experienţa lor. Speram să ajungi pe podium sau măcar…

— Sau măcar să nu te fac de râs?

Hipolita a ridicat din sprânceană.

— O regină nu se face de râs doar pentru că a suferit o mică pierdere într-o întrecere, Diana. Însă nu ai fost pregătită, aşa că va trebui să te străduieşti şi mai mult să dovedeşti cine eşti pe viitor.

Părerea pe care şi-o făcuse mama despre puterile sale era la fel de bine calculată ca îmbrăţişarea din galerie şi o durea la fel de tare.

— Ba am fost pregătită, a contrazis-o Diana încăpăţânată.

Hipolita a privit-o cu atâta bunătate, dragoste şi milă, că i-a venit să urle.

— Faptele vorbesc de la sine. Va veni şi vremea ta.

Însă se putea să nu mai apuce vremea aceea. Dacă până şi mama ei se îndoia că e în stare să câştige o blestemată de alergare. Şi mai era şi Alia. *Alia.*

— Mamă, a încercat iar Diana.

Însă Hipolita tocmai ieşea valvârtej din încăperile sale. Armura de aur îi licărea în lumina lămpilor. Pământul s-a cutremurat, însă a reuşit să nu se poticnească deloc, de parcă însuşi mersul său era o declaraţie: „Sunt regină şi amazoană, ai face bine să tremuri în faţa mea.”

Diana şi-a văzut chipul în oglindă – o fată cu păr negru, în haine mototolite, cu nişte ochi albaştri îngrijoraţi şi muşcându-şi buza de jos ca o actriţă chinuită din cine ştie ce tragedie. S-a îndreptat de spate şi şi-a sumeţit bărbia. Nu era ea regina, însă nu doar membrele consiliului aveau dreptul să convoace Oracolul. *Pe Themyscira sunt prinţesă,* i-a spus ea fetei din oglindă. *O să aflu şi singură ceea ce trebuie să ştiu.*

Capitolul 3

Diana a fugit în camera ei să se schimbe şi să ia o pătură, o funie, un felinar şi un amnar, precum şi sulul de tifon în care îşi învelea mâinile în luptele corp la corp – era numai bun de bandaje. Trecuseră patru ore de când o lăsase pe Alia în peşteră. Probabil că era îngrozită. *Pe coroana Herei, dacă încearcă să se dea jos?* S-a strâmbat imediat. Alia era uşoară ca un sac cu vreascuri. Dacă ar fi încercat să coboare din peşteră şi-ar fi făcut rău singură, însă n-avea timp să se întoarcă la coastă. Dacă voia să dreagă lucrurile, trebuia să vorbească cu Oracolul înaintea consiliului.

A deschis o casetă verde, smălţuită, pe care o ţinea lângă pat, apoi a şovăit. Nu mai fusese niciodată la Oracol, însă ştia că e o femeie periculoasă. Citea în inima oricărei amazoane şi îi vedea acolo viitorul cel mai îndepărtat, în fumul focului ritual desluşea mii de vieţi, de-a lungul a mii de ani, le urmărea curenţii şi vedea cum putea să le abată calea. Prezicerile sale costau întotdeauna tare scump. Cine mergea s-o roage ceva trebuia neapărat să-i ofere o jertfă care să-i fie pe plac, ceva doar al ei, la care ţinea ca la ochii din cap.

În acea casetă verde, smălţuită îşi ţinea Diana obiectele cele mai de preţ. A vârât-o în sac şi a coborât în fugă scările. Îşi tot pitise mâncare prin buzunare în timpul ospăţului, însă acum a dat pe la bucătărie să ia un burduf de vin fiert încă fierbinte. Dacă de obicei în bucătării domneau larma şi forfota, în acea zi personalul lucra cu îndârjire, iar din oale se înălţau dâre de aburi cu miros ciudat.

— Scoarţă de salcie, a spus o bucătăreasă când Diana a ridicat un capac să vadă ce e înăuntru. Extragem acidul

salicilic, e bun de potolit febra. Spune-i lui Maeve că-i urăm însănătoşire grabnică, îi spuse ea apoi, întinzându-i burduful din piele de capră.

Diana i-a mulţumit doar. Nu voia să lungească şi mai mult pomelnicul de minciuni al zilei.

Străzile cetăţii erau pline de zarvă şi îmbulzeală, lumea se vântura de colo colo ducând mâncare, medicamente şi materiale pentru întărirea clădirilor atinse de cutremur. Diana şi-a tras gluga pe cap. Ştia că ar fi trebuit să se implice din plin şi să ajute cât putea, însă, dacă bănuielile în privinţa Aliei erau adevărate, nu-i rămânea decât s-o scoată cât mai rapid de pe insulă.

Când a aruncat o privire în port, şi-a dat seama că era aproape imposibil să fure o barcă. Vântul se preschimbase de-acum în vijelie, iar cerul era de culoarea granitului. Pe chei amazoanele forfoteau în toate părţile, chinuindu-se să lege bine flota de ambarcaţiuni înainte să se dezlănţuie din plin furtuna.

Diana a ieşit din cetate pe drumul de la est, care ducea fără mari ocolişuri la templul Oracolului. De-o parte şi de alta a drumului se întindeau livezi de măslini, la adăpostul cărora Diana a luat-o la goană, cât de iute îndrăznea.

Nu peste mult timp a lăsat măslinii în urmă şi a luat-o prin podgorii şi printre şiruri ordonate de piersici încărcaţi de roade, după care a ajuns la colinele de la marginea mlaştinii din mijlocul insulei.

Cu cât se apropia mai mult de mlaştină, o cuprindea o senzaţie tot mai neplăcută. Mlaştina era umbrită de Muntele Ptolema şi aici domnea mai tot timpul o penumbră cum nu mai întâlneai pe toată insula. Nu se mai aventurase niciodată pe meleagurile acelea. Se povestea că unele amazoane care merseseră în miezul mlaştinilor la Oracol se întorseseră de acolo bocind amarnic sau cu minţile rătăcite. După ce se dusese la templu să vadă Oracolul, Clarissa a apărut în cetate bolborosind şi tremurând toată,

cu vinişoarele din albul ochilor sparte şi unghiile mâncate până în carne. Nu a spus nimănui ce văzuse acolo, însă şi acum, deşi era o luptătoare călită, care se avânta călare în luptă înarmată doar cu o secure şi propria cutezanţă, Clarissa dormea noapte de noapte cu un felinar aprins la căpătâi.

Diana a intrat dârdâind la umbra copacilor mlaştinii, drapaţi în văluri de muşchi precum nişte bocitoare la o înmormântare, cu rădăcinile dezgolite oglindindu-se în apele noroioase, pe care aşterneau tot soiul de forme sinistre. Nu auzea niciun sunet care să vestească furtuna, niciun cântec cunoscut de pasăre, nici măcar vântul. Mlaştina îşi avea propria muzică mohorâtă: clipocitul şi plescăitul apei ori de câte ori cine ştie ce jivină cu spinarea crestată ieşea la suprafaţă, iar apoi dispărea dând din coada lungă, forfota gâzelor, şoaptele care se înălţau şi amuţeau fără noimă. Diana şi-a auzit propriul nume în aer şi a simţit o suflare rece la ureche. Însă când s-a întors cu inima bătându-i tare în piept, n-a văzut pe nimeni. Zărind o sălbăticiune necunoscută cu picioare lungi şi păroase care se căţăra iute pe o creangă din apropiere, a grăbit îndată pasul.

Încerca să meargă înainte spre est şi, cu cât se apropia de miezul mlaştinii, cu atât se înteţea umbra. De-acum putea să jure că se luase o creatură după ea, poate chiar mai multe. Auzea fojgăit de picioare care i se furişau deasupra capului. La stânga lucea ceva ca nişte ochi negri, sticloşi între ghirlandele încovoiate ca din dantelă ale muşchiului cenuşiu.

N-ai de ce să te temi, îşi spunea ea, parcă auzind atunci râsetul înăbuşit şi bolborosit al mlaştinii.

A trecut înfiorată printr-o perdea de viţe legate în mănunchiuri cu pânze albicioase de păianjen şi s-a oprit. Îşi închipuise că templul Oracolului semăna cu edificiile boltite din cărţile de istorie, însă acum s-a trezit în faţa

unui hăţiş des, alcătuit din rădăcini de copaci, a unei baricade din crengi lungi şi late cât un zid de cetăţuie. Nu-şi dădea seama dacă era de mâna omului sau crescuse de la sine din mlaştină. În mijloc avea o gaură, o gură umplută cu o beznă mai adâncă şi mai neagră decât o boltă fără stele. De acolo venea o cacofonie de sunete înăbuşite, ca bâzâitul unui stup flămând sau al unui cuib de viespi gata să plesnească.

Diana şi-a luat inima-n dinţi, şi-a pus mai bine sacul pe umăr şi a luat-o pe o alee formată din pietre negre, jilave care ducea la intrare, sărind de pe o piatră pe alta, printr-o apă de un cenuşiu stins, ca o oglindă întinată, alunecând cu sandalele pe spinările lucioase ale bolovanilor.

La intrare aerul era ciudat de greu. Îi simţea apăsarea umedă şi neplăcut de încinsă pe piele, ca o limbă udă, spânzurând din botul unei jivine. A aprins felinarul pe care-l legase de sac, a respirat scurt şi a intrat.

Pe loc i s-a stins felinarul. Când a auzit şoapte din spate, s-a întors şi a văzut cum rădăcinile se împletesc laolaltă, acoperind gura tunelului. S-a repezit spre intrare, însă prea târziu. Era singură în beznă.

Inima îi sălta în piept ca un iepure speriat. Prin bâzâitul agitat al gâzelor auzea cum se mişcă viţele şi rădăcinile în jurul ei şi dintr-odată a ştiut că or s-o împresoare cu totul şi o să rămână pe vecie zidită de vie în hăţişul acela.

S-a silit s-o ia cu paşi şovăitori înainte, bâjbâind cu mâinile întinse prin întuneric. Mama ei nu s-ar fi temut de nişte crengi de copaci. Tek s-ar fi uitat doar o dată ucigător la rădăcinile alea şi ele s-ar fi veştejit pe loc.

Bâzâitul se auzea din ce în ce mai puternic, aducând tot mai mult cu nişte sunete omeneşti, un oftat ascuţit care se înălţa şi se potolea ca un plâns de copil. *Nu mă tem. Sunt amazoană, nu am de ce să mă tem de insulă.*

Însă locul acela părea mai străvechi decât insula. Părea din vremurile cele mai îndepărtate.

Încet, încet şi-a dat seama că tunelul urca în pantă şi de-acum îşi vedea conturul mâinilor şi pereţii din rădăcini împletite. De undeva de sus venea o lumină.

Tunelul a condus-o la o încăpere rotundă, fără tavan, lăsând să se vadă cerul. Plecase la drum pe la sfârşitul după-amiezii, însă acum vedea deasupra o boltă neagră şi plină de stele. S-a panicat, neştiind dacă pierduse cumva noţiunea timpului în tunel, însă apoi şi-a dat seama că nu erau constelaţiile pe care le ştia ea. Cerul din faţa ochilor ei nu era cerul sub care trăise până atunci.

În pereţii ghimpaţi erau fixate torţe care ardeau cu flăcări argintii şi reci, iar încăperea era mărginită de un şanţ umplut cu o apă limpede. În mijloc, pe o piatră circulară netedă şi turtită, stătea o femeie, lângă un vas de bronz cu tăciuni atârnat cu un lănţug subţire de un trepied. În vas ardea un foc în vâlvătăi portocalii, ce răspândea o dâră groasă de fum spre cerul înstelat.

Femeia s-a ridicat şi şi-a dat gluga pe spate, scoţând la iveală o claie de păr arămiu şi o piele pistruiată.

— Maeve! a ţipat Diana.

Oracolul şi-a preschimbat chipul. Acum era o copilă cu ochii mari, apoi o bătrână stafidită, apoi Hipolita, cu cerceii ei din ametist. A devenit o fiară cu colţi negri şi ochi de opal, apoi o frumuseţe radioasă, cu nasul drept şi buzele pline, încadrate de un coif de aur. Când a păşit în faţă, umbrele s-au preschimbat. Acum era Tek, însă gârbovită, cu pielea brună zbârcită şi cu părul albit la tâmple. Dianei îi venea să se întoarcă pe călcâie şi s-o zbughească din loc. A rămas liniştită.

— Fiică a Pământului, a spus Oracolul. Oferă-ţi jertfa.

Diana şi-a stăpânit tremurul. *Fiică a Pământului. Născută din lut.* Oare Oracolul voia s-o insulte? Puţin mai conta. Diana venise în misiune.

Şi-a dat jos sacul şi a scos caseta verde, smălţuită. Mâna i-a şovăit deasupra unui pieptăn de jad primit în dar de la

Maeve de ziua ei. Mai era leopardul de carneol, un micuţ talisman pe care-l purta de ani de zile în buzunar, cu spinarea tocită de cât îl frecase cu degetele ca să-i poarte noroc. Mai avea o pânză brodată care înfăţişa configuraţia planetelor în momentul naşterii ei. Era o broderie plină de noduri şi de greşeli. O lucrase chiar ea, alături de mama ei şi, jinduind să petreacă cât mai mult timp cu Hipolita, Diana o descususe noapte de noapte, şir cu şir, sperând ca broderia aceea să nu se mai termine niciodată. Pipăind căptuşeala casetei cu degetele, a dat în sfârşit de obiectul pe care-l căuta.

S-a uitat la şanţul cu apă. Nu ştia cum se trece dincolo, însă n-avea de gând să întrebe. Din câte auzise despre Oracol ştia că, dacă ofranda îi era primită, nu putea să pună decât trei întrebări şi atât.

A păşit în apă. Vedea cum i se scufundă piciorul, cu pielea părându-i mai albă în apă, însă nu simţea nimic. Poate că râul acela era un miraj. A trecut apa şi a ajuns la insula de piatră. Când a pus piciorul pe piatra netedă, larma vocilor s-a potolit, de parcă pătrunsese în miezul unui uragan.

Diana a întins mâna, silindu-şi muşchii să rămână fermi – nu voia să tremure în faţa Oracolului – şi şi-a desfăcut degetele, dezvăluind vederii vârful de săgeată din fier. Era lung cât palma ei şi dureros de ascuţit, cu vârful şi muchiile pătate într-un roşu atât de închis, că părea negru la lumina îngheţată a torţelor.

Oracolul a izbucnit într-un râs trosnitor, ca vâlvătăile focului.

— Îmi aduci un dar pe care-l dispreţuieşti?

Diana s-a dat înapoi cutremurată, strângând protector vârful de săgeată în palmă şi ducându-l la inimă.

— Nu e adevărat.

— Eu rostesc numai adevărul curat. Poate nu eşti tu pregătită să-l auzi.

Diana s-a uitat la sacul rămas în spatele ei, întrebându-se dacă ar face bine să-i ofere altceva.

— Nu, Fiică a Pământului, a zis însă Oracolul. Nu-mi trebuie podoabele şi zorzoanele tale copilăreşti. O să-ţi iau săgeata care ţi-a ucis mama. Şi un obiect dispreţuit are valoarea lui, iar sângele de regină nu e deloc neînsemnat.

Diana a întins iar mâna, cu inima îndoită. Oracolul i-a cules din palmă vârful însângerat de săgeată. Pe loc s-a schimbat la faţă. Era iarăşi Hipolita, însă acum îşi purta pletele negre despletite şi desprinse din agrafe, în zulufi care i se revărsau pe umeri, şi era îmbrăcată într-o tunică albă cu fir de aur. Arăta cum îşi amintea Diana că fusese în ziua când Hipolita îşi găsise fiica plângând la grajduri, după ce auzise ce discutau două amazoane înainte să plece în plimbarea de dimineaţă. *Au zis că sunt un monstru,* îi spusese mamei sale. *Au zis că am trupul din noroi.* Hipolita îi şterse lacrimile cu mâneca tunicii şi în seara aceea îi dăruise Dianei vârful de săgeată.

Acum Oracolul a rostit cu glasul Hipolitei cuvintele pe care i le spusese atunci la lumina lămpii, stând la căpătâiul Dianei.

— Nu e nicio bucurie să te naşti muritoare. Nu va trebui să cunoşti niciodată suferinţa traiului omenesc. Dintre noi toate, numai tu n-o să înduri niciodată durerile morţii.

La vremea aceea Diana nu prea pusese preţ pe vorbele ei, însă nici nu le uitase şi nu înţelesese niciodată de ce ţinea atât de mult la vârful acela de săgeată. Mama ei dorise să-i fie avertisment şi să-i amintească ce preţioasă era viaţa de care se bucura. Însă, prin obiectul acela, Diana se simţea legată de lumea largă, chiar dacă sângele mamei ei dădea un aer înfiorător acestei legături.

Oracolul şi-a luat iarăşi chipul îmbătrânit al lui Tek. A azvârlit vârful de săgeată în vasul cu tăciuni, stârnind o jerbă de scântei portocalii în aer.

— Azi mi-ai adus o ofrandă ucigătoare, a spus Oracolul.

Tot aşa cum ai adus şi moartea pe ţărmurile noastre.

— Ştii de Alia? a spus Diana ridicând mirată capul.

— E prima întrebare?

— Nu! s-a grăbit Diana să răspundă.

Trebuia să se poarte mai cu isteţime.

— Pământul se cutremură. Lujerul mereu înverzit se vestejeşte.

— Numai din vina mea, a spus Diana mâhnită. Numai din cauza Aliei.

— Şi a celor dinaintea ei. Întreabă-mă ce ai să mă întrebi, Fiică a Pământului.

Diana sperase cumva, în adâncul sufletului, că se înşela, că fata pe care o salvase şi nenorocirile care se abătuseră asupra Themyscirei erau o simplă coincidenţă. Acum nu avea cum să mai fugă de ceea ce făcuse de fapt şi de necazurile pe care le crease. Dacă voia să îndrepte lucrurile, trebuia să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

— Cum pot să salvez Themyscira?

— Să nu faci nimic.

La o fluturare a mâinii Oracolului, fumul care se înălţa din vas s-a arcuit deasupra şanţului cu apă. Prin fum Diana a zărit o siluetă care o privea din apă. Era Alia. Diana şi-a dat seama că vedea ce se întâmplă în peştera din coastă. Alia stătea ghemuită sub pătură, tremurând cu ochii închişi, cu fruntea udă de transpiraţie.

— Dar nu era deloc rănită... a protestat Diana.

— Insula o otrăveşte pe ea, aşa cum şi ea otrăveşte insula. Numai că Themyscira e mai bătrână şi mai puternică. Fata va muri şi astfel se va risipi blestemul lumii muritorilor. Cele mai multe dintre surorile tale vor supravieţui şi se vor înzdrăveni de tot. Cetatea se poate reclădi. Insula se poate purifica iar.

Cele mai multe vor supravieţui? Oare Maeve o să trăiască? Cuvintele îi stăteau dureros pe limbă, mai să le scoată pe gură.

— Nu înţeleg, a spus ea evitând cu grijă un ton întrebător. Nu sunt bolnavă, iar Alia se simţea bine când am lăsat-o.

— Tu eşti a insulei, născută fără de prihană, *athanatos,* cea fără de moarte. Tu nu te vei îmbolnăvi ca surorile tale – prin simpla ta prezenţă, poţi să ţii fata în viaţă mai mult, poate chiar să-i alini durerile, însă nu poţi s-o vindeci. Va muri, iar insula va trăi mai departe. Toate vor fi aşa cum se cuvine să fie.

— Nu, a spus Diana mirată de mânia din propriul glas. Cum pot s-o salvez pe Alia?

Rostise cea de-a doua întrebare.

— Nu trebuie.

— Nu e un răspuns.

— Atunci spune-i pe numele strămoaşelor ei, *haptandra,* mâna războiului. Priveşte fumul şi află adevărata ei fire.

Fumul s-a înălţat iarăşi din vas şi s-a întins peste apă, însă când s-a uitat de data asta, Diana a simţit că o împresoară flăcările. Se afla în mijlocul unui câmp de luptă, înconjurată de soldaţi căzuţi, împrăştiaţi printre ruine, cu mădularele ca nişte rămăşiţe azvârlite de valuri pe un ţărm negru tăciune. A tresărit când pe lângă ea a trecut o maşinărie de război ca desprinsă din cărţi, călcând pe cadavre. Din depărtare venea un răpăit de explozii repezi, înşiruite una după alta.

Fixându-şi privirea asupra ororilor care o înconjurau, Diana a scos un geamăt. La câţiva paşi de ea zăcea Maeve, cu o sabie înfiptă în inimă, ca o gâză translucidă prinsă cu un ac în insectar. În jur erau numai cadavre de amazoane. Privirea i-a fost atrasă de nişte plete negre: mama ei, zăcând cu armura de luptă strivită şi ruptă, ca un gunoi azvârlit la pământ.

Auzind un strigăt de luptă, s-a întors căutându-şi arma, însă nimic. Atunci a văzut-o pe Tek asudată toată, cu ochii aprinşi în focul luptei, înfruntând un soi de monstru de

poveste, pe jumătate om, pe jumătate şacal. Şacalul şi-a înfipt dinţii în beregata lui Tek, a scuturat-o ca pe o păpuşă şi a azvârlit-o cât colo. Tek s-a prăbuşit sângerând din venele jugulare sfârtecate. Ochii săi o fixau pe Diana cu o privire aprinsă şi acuzatoare.

— Fiică a Pământului.

Diana a icnit sufocată. Imaginile din faţa ochilor s-au risipit şi şi-a văzut propriul chip în apă, cu obrajii uzi de lacrimi.

— O să-mi tulburi apa profetică cu sarea lacrimilor tale, i-a spus Oracolul.

Diana şi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Nu se poate. Am văzut monştri. Mi-am văzut surorile…

— Alia nu este o fată de rând. Poartă cu sine pecetea otrăvită a morţii.

— Ca toţi muritorii, a contrazis-o Diana.

De ce era Alia altfel? Insula o respinsese ca pe oricare fiinţă umană. Dacă Diana reuşea s-o scoată de pe Themyscira, totul ar fi revenit la normal.

— Nu-şi poartă doar propria moarte cu sine, ci moartea întregii lumi. Crezi că din întâmplare se afla barca ei atât de aproape de ţărmurile noastre? Alia este o Fiică a Războiului, născută din stirpea Elenei, ea însăşi o urmaşă a lui Nemesis.

— Elena? Adică Elena din…

— Zece ani s-au războit la Troia. N-a scăpat niciun zeu. Niciun erou. Nicio amazoană. Aşa va fi şi dacă Alia va rămâne în viaţă. Este *haptandra.* Oriunde merge, iscă gâlceavă. Cu fiecare respiraţie a ei, ne-apropiem şi mai mult de Armagedon.

— Bine, dar războiul a izbucnit din pricina frumuseţii Elenei.

Oracolul a dat din mână dispreţuitor, iar torţele au pâlpâit o clipă.

— Cine deapănă asemenea poveşti? Cu zeiţe răzbunătoare care se joacă cu vieţile oamenilor din curată vanitate? Bărbaţii îşi închipuie, desigur, că puterea unei femei stă în trăsăturile ei frumoase, în mădularele ei mlădioase. Tu ar trebui să ştii mai bine, Fiică a Pământului. Elena avea războiul în sânge, iar la şaptesprezece ani şi-a venit pe deplin în puteri. Ca orice Fiică a Războiului. La fel şi Alia. Ai văzut ce ţi-a înfăţişat apa.

— O stirpe de Fiice ale Războiului, a meditat Diana.

Se poate aşa ceva? Cum putea o muritoare, fie ea şi din stirpea lui Nemesis, zeiţa răzbunării, să işte atâtea necazuri?

Oracolul o privea cu atenţie.

— Ia seama, Fiică a Pământului. Naşterea unei Fiice a Războiului aduce cu sine numai nimicire. Toate marile războaie din Lumea Oamenilor au fost iscate de o Fiică a Războiului sau alta. Când va răsări luna nouă, Alia va atinge puteri depline şi va veni războiul. Doar dacă nu cumva moare înainte, a adăugat ea după o pauză.

— Nu a fost o explozie întâmplătoare, a spus Diana începând să înţeleagă. Cineva a vrut s-o omoare pe Alia.

— Mulţi vor face tot ce le stă în puteri să oprească o nouă epocă sângeroasă din istoria lumii. Însă tu nu trebuie să faci nimic. Să aştepţi doar până moare fata, aşa cum trebuia să se întâmple în naufragiu. Aşa este cel mai bine.

Diana şi-a mijit ochii. Citise destule poveşti. Ştia cum vorbesc Oracolele.

— Cel mai bine, a meditat ea.

Oracolul şi-a adâncit colţurile buzelor de parcă ar fi putut să-i citească gândurile. De-abia acum s-a întrebat Diana de ce i se înfăţişase Oracolul tocmai cu chipul lui Tek. Ca să o înspăimânte? Ca să o intimideze?

— Cel mai bine, deşi nu e *singura* cale.

Ochii Oracolului au sclipit ca nişte flăcări argintii, parcă

arzând ca torţele din pereţi.

— Pune-mi ultima întrebare şi te du.

Diana a dat să vorbească, însă Oracolul a oprit-o cu un gest graţios al mâinii.

— Gândeşte-te bine. Rar mă arăt atât de mărinimoasă în schimbul unui dar. Îţi faci griji pentru viaţa unei fetişcane când e în joc soarta lumii întregi. Fă-ţi griji pentru propriul viitor. N-ai vrea să ştii dacă Tekmessa are dreptate în ce te priveşte? Dacă o să le aduci amazoanelor bucurii sau deznădejdi? Mama ta se va sătura într-o bună zi să conducă. Nu ţi-ar plăcea să ştii dacă vei fi vreodată regină sau dacă ţi-e sortit nenorocul de a trăi în umbra altora? Pot să-ţi arăt orice doreşti, Fiică a Pământului.

Diana a şovăit. Şi-a amintit cuvintele lui Tek, protestele mamei sale. Oracolul i-ar putea spune că e o făptură împotriva firii, de care se îngrozesc în taină până şi zeii, sortită să abată numai nenorociri pe capul neamului ei. Dar dacă Oracolul i-ar fi spus că e o făptură binecuvântată de zei care le-ar purta noroc surorilor sale în loc să le condamne la nefericire? Mama ei ar scăpa de orice vină şi s-ar sfârşi cu atâtea bănuieli pe seama ei. Tek n-ar mai putea să spună nimic rău despre ele două.

Însă ar însemna asta neapărat că Diana e o amazoană adevărată? *Aş putea s-o întreb cum să fac să le câştig de partea mea. Aş putea să întreb cum să fac să mă acopăr de glorie pe câmpul de luptă.* Şi-a amintit cum se agăţase Alia de carenă, cum i-a simţit pulsul sub degete. Reuşise să readucă o fată la viaţă cu propria răsuflare.

Dacă îmi salvez neamul, Alia moare. Dacă o salvez pe Alia o să-mi văd surorile căsăpite. De fapt, întrebarea era cât se poate de simplă.

— Cum pot să salvez pe toată lumea?

Pe chipul Oracolului s-a citit o furie cumplită. Înfăţişarea i s-a stins o clipă – un şarpe, Tek, o hârcă, o lupoaică arătându-şi gingiile negre. În loc de ochi avea două pietre

scumpe, şerpi i se zvârcoleau în loc de plete şi îi ieşeau pe gură.

— Încăpăţânată ca toate fetişcanele, a mârâit ea. Nesăbuită ca toate fetişcanele.

— Tu n-ai fost niciodată o fetişcană încăpăţânată şi nesăbuită? s-a auzit Diana vorbind fără să gândească.

Era o întrebare fără rost, însă nu mai conta. Pusese deja întrebarea care conta, iar judecând după mânia Oracolului, bănuia că fusese aceea potrivită.

În jur s-a înălţat vaierul acela plângător, plin de o jale nedomolită, iar în el Diana a desluşit ţipetele neîntrerupte ale surorilor sale pe câmpul acela de luptă infernal.

Oracolul a grăit luându-şi un alt chip decât al lui Tek, un chip ce părea turnat din lumină curată.

— Fiica Războiului trebuie să ajungă la izvorul din Therapnes înainte să apună soarele, în prima zi de Hekatombaion. Fiica Războiului se poate purifica în locul în care odihneşte Elena, scăpând de pecetea morţii care i-a otrăvit stirpea chiar de la începuturi. Fie ca puterile ei să rămână zăgăzuite pe vecie, fără să-şi mai găsească moştenitoare.

Therapnes. Grecia. Ar însemna să plece de pe insulă. Imposibil. Şi totuşi...

— Se va sfârşi cu stirpea Fiicelor Războiului?

Oracolul nu a mai spus nimic, însă nici nu a negat. Dacă Alia va muri pe Themyscira, o nouă Fiică a Războiului se va naşte, poate peste o lună, poate peste un secol, însă tot se va naşte. Dacă reuşeau să ajungă la timp la izvor, dacă Diana ar fi dus-o pe Alia acolo ocrotind-o de primejdii, toate acestea s-ar schimba.

— Te văd prea bine, Fiică a Pământului. Văd că visezi la glorie. Însă tu nu vezi primejdiile. Mai multe tabere din Lumea Oamenilor o vânează pe Fiica Războiului. Unii vor să-i pună capăt vieţii ca să fie pace în lume, alţii vor s-o ocrotească pentru a instaura o epocă de războaie. Nu mai

sunt nici două săptămâni şi începe Hekatombaionul. N-ai cum să ajungi la timp la izvor. Eşti doar o fată singură.

Diana şi-a încleştat pumnii, amintindu-şi vârful însângerat de săgeată pe care-l primise Oracolul drept jertfă. Sângele mamei sale. Sângele care curgea în vinele Dianei.

— Sunt amazoană.

— Chiar aşa? Nu eşti o eroină. Nu eşti călită în lupte. Misiunea aceasta îţi depăşeşte cu mult meşteşugul şi forţele. Nu condamna întreaga lume de dragul propriului orgoliu.

— Nu e deloc cinstit, a spus Diana. Încerc să fac ce e bine.

Însă ştia deja că nu era tocmai adevărat. Chiar îşi dorea să se acopere de glorie. Îşi dorea să-şi poată dovedi valoarea, nu doar într-o simplă întrecere sau într-o partidă de lupte, ci într-o misiune eroică pe care nimeni n-ar fi putut să o nege. Îi venea să-i spună Oracolului că greşeşte, însă ce rost avea să stea la discuţii filosofice cu o fiinţă străveche şi atoatevăzătoare?

— Mergi acasă, i-a spus Oracolul. Du-te la Efeseum. Alină-ţi buna prietenă. Zi-i că nu mai trebuie să sufere mult. Când va veni consiliul la mine n-am să le spun nimic. Nu trebuie să afle nimeni niciodată ce-ai făcut. Fărădelegea ta va rămâne ascunsă şi n-ai de ce să te temi de surghiun. Insula va fi iar ca înainte, lumea va fi în siguranţă şi vei putea trăi în pace laolaltă cu surorile tale. Însă de vei pleca cu fata de pe insulă…

Vaierul s-a preschimbat atunci într-un urlet în care se împleteau o mie de voci ce se înălţau în ţipete din pământul pârjolit, zăngănit de săbii, bocete de muribunzi şi toată durerea înmiită a surorilor sale. Sunete venind dintr-un viitor pe care Diana îl putea evita dacă hotăra să nu facă nimic.

— *Mergi!* i-a poruncit Oracolul.

Diana s-a întors şi a luat-o la fugă prin tunel, prin beznă, deşi nu putea să alunge vaierul acela îngrozitor. Fugind aşa la întâmplare, şi-a julit umerii de peretele din spini şi s-a împiedicat când tunelul a luat-o la vale, prăbuşindu-se în genunchi. S-a ridicat iute şi a gonit mai departe, în timp ce corul cel cumplit de bocete se preschimba într-un urlet ascuţit, care o zguduia până-n măduva oaselor şi o izbea în ţeastă ca nişte ciocane.

În faţa ei rădăcinile s-au dat în lături şi a ieşit împleticindu-se din templu, nimerind în apele sălcii ale mlaştinii. S-a ridicat cu greu, gâfâind, şi a luat-o în salturi prin apă spre mal. A tot fugit aşa prin mlaştina mohorâtă, încercând să se îndepărteze cât mai mult de templu.

De-abia după ce a ieşit din umbra copacilor şi a urcat primul lanţ de coline şi-a îngăduit Diana să se oprească din fugă. În aer simţea parfumul dulce al florilor de mirt, iar pe piele picurii curaţi de ploaie. Însă nici măcar aici nu se simţea în siguranţă.

Sunt amazoană.

Chiar aşa? a răzbit răspunsul batjocoritor al Oracolului prin foşnetul copacilor.

Nu putea să rişte. Nu putea să pună în joc vieţile surorilor sale de dragul unei fete pe care de-abia dacă o cunoştea. Fusese nesăbuită când se aruncase în dimineaţa aceea în mare, însă acum putea să aleagă cu cap.

Pământul îi huruia sub picioare. Cerul era brăzdat de fulgere. Şi-a aranjat sacul pe umeri şi a luat-o spre peşteră. Alia era pe moarte. Dacă nu putea s-o salveze, măcar putea să stea cu ea, ca să nu moară singură.

Capitolul 4

Namila aia de fată se întorsese. Alia se gândise că poate salvatoarea ei îi lăsase o impresie exagerată în starea disperată şi scăldată în adrenalină în care se aflase după naufragiu. Însă nu, acum că fata se întorsese la peşteră, era exact cum şi-o amintea Alia – unu optzeci, superbă şi bine făcută, ca prezentatoarele alea care-ţi vindeau nu ştiu ce drăcie de echipament de fitness prin reclamele nocturne de la televizor. Muşchi abdominali umflaţi cu pompa. Bicepşi la kilogram!

Poate aiurez. Ştia că are febră şi frisoane, însă nu înţelegea de ce avea toate simptomele alea. Migrena şi greaţa poate i se trăgeau de la o contuzie. Sigur se lovise zdravăn la cap când se scufundase Thetis. Însă nu voia să se gândească la asta – şocul exploziei, ţipetele lui Ray, apa cenuşie şi grea care o trăgea în jos. De câte ori începea să-şi amintească, i se bloca mintea. Mai bine rămânea atentă la peşteră, la pătura în care era învelită, ţeasta care-i zvâcnea de durere. Dacă avea doar o contuzie gravă, nu-i rămânea decât să se lupte cu somnul până veneau ajutoarele – ceea ce reuşise. Sosiseră ajutoarele. În persoana unui supermodel care participa în secret la cine ştie ce lupte ilegale corp la corp. Sau să fi fost invers? Dar unde era echipa de salvare? Elicopterul? Medicii de la urgenţe care să-i vâre lanterna în ochi şi s-o asigure că totul o să fie bine?

— Eşti singură? a murmurat ea şi s-a speriat de propriul glas stins.

Fata s-a aşezat lângă ea.

— Ai mâncat ceva?

— Nu mi-e foame.

— Măcar o gură de apă?

Nu mai era în stare. Atunci a simţit că fata îi duce ceva la gură.

— Bea, i-a poruncit ea.

Alia a reuşit să ia câteva guri.

— O să vină ajutoare?

— Mă tem că nu, a spus fata după o clipă de ezitare.

Alia a făcut ochii mari. Până acum reuşise să-şi stăpânească panica, însă deja simţea că-i scapă din frâu.

— Din cauza cutremurelor?

Când simţise că se clatină pământul, Alia se târâse până la gura peşterii, temându-se că peretele de piatră o să i se prăbuşească în cap şi o s-o strivească. Însă când văzuse hăul care se întindea până la mare se trăsese împleticindu-se înapoi. Se culcuşise sub pătură şi se luptase să-şi alunge frica tot mai mare. *Fiecare lucru la vremea lui,* îşi spusese. *Sunt pe o insulă, poate e un vulcan activ aici. Aşteaptă doar să vină ajutoarele.* Făcuse tot ce avea de făcut. Rămăsese trează, reuşise să nu-şi irosească energia plângând sau ţipând. Atunci unde erau ajutoarele?

Fata părea stânjenită, îşi ţinea ochii pironiţi pe sandale. Alia şi-a dat seama că se schimbase de haine. Pe ţărm purtase un fel de tunică albă, însă acum avea pe ea o pereche de pantaloni de piele maro şi un maiou sportiv îngust, mai mult un fel de bustieră.

— Insula e foarte izolată de lume, a spus ea. E... N-am putut să chem ajutoare.

— Atunci înseamnă că restul echipajului...

— Îmi pare rău. Mi-aş fi dorit să-i pot salva pe toţi.

Alia nu prea înţelegea ce vrea să spună. Nu mai înţelegea nimic. Nim, prietena ei cea mai bună, tot glumea că Alia e ghinionistă, necazurile păreau să se ţină scai de ea. Lumea se lua la bătaie pe la petreceri. Cuplurile se luau la ceartă din nimic. Un concert la liber din Central Park s-a transformat nu se ştie de ce într-o revoltă de stradă. Acum nu prea îi mai venea să râdă.

Amintindu-şi de Nim, de casa şi de patul ei ocrotitor, a simţit că-i dau lacrimile.

— Eraţi tovarăşi apropiaţi? a întrebat-o fata încet.

— Nici nu prea îi cunoşteam de fapt, a recunoscut Alia. Trebuie să mă vadă un doctor. Nu ştiu ce am. Cred că m-am lovit la cap în timpul naufragiului. Poate am vreo sângerare internă.

Însă chiar atunci şi-a dat seama că n-o mai durea aşa de tare capul, de când apăruse fata. Poate că fusese foarte deshidratată.

— Pe ambarcaţiunea ta a fost o explozie, a spus fata, înainte să se scufunde.

Alia şi-a sprijinit capul de peretele peşterii.

— Îmi amintesc.

— Pe ţărm ai zis că e vina ta.

Parcă o pocnise în inimă.

— Aşa am zis? Cred că eram cam ameţită.

— Crezi că... Se poate cumva să fi fost cu intenţie? Să fi fost o bombă?

Alia a făcut ochii mari.

— Ce tot zici?

— Se poate ca naufragiul să fi fost opera cuiva?

— Nu, desigur că nu... e...

Alia a ezitat o clipă. În minte i-au apărut toate avertismentele paranoice ale lui Jason. *Suntem în vizor, Alia. Toţi banii noştri. Fundaţia. Trebuie să ne purtăm inteligent.*

Inteligent însemna să angajeze gărzi de corp bine pregătite, în personalul de la mansardă. Un şofer înarmat care o conducea în fiecare dimineaţă la şcoală şi în fiecare după-amiază înapoi acasă. Însemna să nu plece în nicio excursie cu colegii, să respecte toată ziua un orar anume, la minut şi secundă, ca să ştie Jason tot timpul unde e, însemna să-şi petreacă toate verile în acelaşi loc, să vadă aceiaşi oameni, să se uite în gol la aceeaşi privelişte. Era o

privelişte frumoasă. Alia ştia că n-are de ce să se plângă. *Însă tot nu te-ai putut abţine, ai?* De câte ori avea ocazia i se plângea lui Nim. Şi acceptase bucuroasă să facă ceva nou, să petreacă o lună cu alţi oameni, să scape de toate regulile absurde ale lui Jason.

Poate nu erau aşa de absurde. Se poate să fi ascuns cineva o bombă la bordul vasului? Se poate ca un membru al echipajului să fi aruncat Thetis în aer?

Probabil că i se citeau temerile pe faţă, căci fata s-a aplecat spre ea şi a îndemnat-o:

— Zi. Se poate?

Alia nu voia să creadă aşa ceva. Dacă fusese cineva în stare să arunce vasul în aer şi să omoare oameni nevinovaţi doar ca să lovească în ea şi în fundaţie, atunci Jason avusese perfectă dreptate, iar ea fusese cea mai mare gogomană de pe planetă.

— Se poate, a recunoscut ea cu jumătate de gură. Doar sunt o Keralis.

— E un nume grecesc.

— Tata era grec. Mama era de culoare, din New Orleans.

Mereu o întreba lumea cum de avea pielea brună. Alia s-a întins după apă. Chiar se simţea un pic mai bine, deşi îi tremura mâna când şi-a dus burduful la gură. Fata i-a sprijinit mâna cât a băut.

— Mersi. N-ai auzit de Fundaţia Keralis? Laboratoarele Keralis?

— Nu. Ce legătură are cu explozia?

Alia a devenit brusc bănuitoare.

— Cine eşti?

— Sunt… Mă numesc Diana.

— Diana şi mai cum?

— Ce contează cum mă cheamă?

Ce contează? Conta pentru că şi pe insula izolată pe care trăia fata toată lumea ar fi trebuit să ştie cine era

familia Keralis. Şi nu era singura problemă.

Cum de ajunsese Diana atât de rapid până la locul naufragiului? Dacă ştiuse de atentatul de pe navă? Cum a scuturat un pic din cap, cum s-a trezit inundată de o ameţeală îngreţoşată, care i-a tăiat respiraţia. Şi-a lipit capul de peretele peşterii şi a aşteptat să treacă. Nu mai reuşea să gândească raţional. Era absurd ca fata să încerce să o omoare, după care să o salveze de la moarte şi s-o lase baltă într-o peşteră.

— Lumea îi urăşte pe părinţii mei, iar acum pe mine.

— Aşa deci, a înţeles Diana. Părinţii tăi au răpus mulţi oameni?

— *Cum?* a făcut Alia uitându-se pieziş la ea. Erau biologi. Bioingineri. Lumea vede cu ochi răi unele realizări ale lor din domeniul geneticii şi jocurile politice ale fundaţiei.

Diana s-a încruntat, de parcă se străduia să analizeze toate informaţiile primite.

— Crezi că de asta a încercat cineva să te ucidă?

— Ce alt motiv ar putea fi?

Fata nu a spus nimic. Alia a simţit un nou val de greaţă în corp şi a năpădit-o o transpiraţie rece.

— Am nevoie de un doctor.

— Nu te poate ajuta nimeni de pe insulă.

— O clinică. Un vas care să mă ducă la Istanbul sau în cel mai apropiat port.

— Pur şi simplu nu se poate.

Alia s-a uitat lung la Diana, simţind că nu mai reuşeşte să-şi ţină deloc panica în frâu.

— Atunci cum rămâne cu mine?

Diana şi-a întors privirea.

Alia şi-a dus palmele la ochi, jenată că-i dăduseră iar lacrimile. Nu înţelegea ce se petrece, însă nu se mai simţise niciodată atât de obosită şi înspăimântată. De când era mică. Cum de se alesese praful de toate dintr-odată?

— N-ar fi trebuit să plec de acasă. Jason mi-a zis să rămân la New York. Spunea că sunt mai în siguranţă acolo, însă mi-am dorit atât de mult!

Diana a scos încă o pătură din rucsac şi a învelit-o pe Alia cu ea. Mirosea a salvie şi levănţică.

— Ce ţi-ai dorit?

— E o prostie, a spus Alia.

— Te rog. Mi-ar plăcea să ştiu.

Alia a închis iar ochii. Era prea slăbită ca să vorbească, însă vinovăţia şi ruşinea o chinuiau mai mult decât oboseala.

— Avem un program estival pe mare pentru ora de biologie. Contează pentru admiterea la colegiu. Se intră foarte greu, însă am zis să încerc şi gata. Însă când m-au admis mi-am dat seama…

— Cât de tare îţi doreai să pleci.

— Da, a răspuns Alia cu un surâs care i s-a stins imediat de pe buze. L-am minţit pe Jason.

— Cine e acest Jason?

— Fratele meu mai mare. E un frate minunat, cel mai bun din lume. Doar că stă prea mult cu ochii pe mine. Ştiam că n-o să mă lase în excursie, aşa că i-am zis că m-au invitat părinţii lui Nim la ei în Santorini. Nici nu ştii ce greu a fost să păstrez secretul. A trebuit să fac rost de viză, de aprobări din partea doctorilor, însă am făcut totul şi gata. La aeroport am trimis gărzile de corp la plimbare şi nu l-am sunat pe Jason până nu m-am suit pe Thetis, la Istanbul. Era atât de supărat pe mine, a urmat Alia plângând. Jur că până atunci nu a mai ridicat niciodată vocea la mine, însă acum a urlat. Mi-a interzis, auzi tu, mi-a *interzis* să mă duc. I-am închis în nas.

— Îţi porunceşte mereu să faci una sau alta? a întrebat-o Diana. Multor bărbaţi le place să le dicteze femeilor ce să facă. Sau aşa am auzit.

Alia a pufnit, însă Diana părea serioasă.

— Bine, sigur, însă Jason nu e aşa. Îşi făcea griji pentru mine, voia să se asigure că sunt bine. Am zis că dacă-i arăt că mă descurc şi singură, n-o să mă mai cocoloşească atâta.

— Înţeleg, a oftat Diana. Nici mama mea nu crede că pot să mă descurc singură.

— Glumeşti, nu? Mi-ai salvat viaţa. M-ai cărat la o peşteră, ce naiba, *în spinare.* Pari o tipă foarte pricepută.

— În familia mea şi în rândul… prietenelor mele, sunt cea mai slabă.

— Mie nu-mi pari deloc slabă.

Diana s-a uitat lung la ea.

— Nici tu nu-mi pari slabă.

Alia a oftat.

— Jason a avut dreptate totuşi. Dacă aş fi rămas la New York cum mi-a zis el, n-ar fi murit nimeni. N-ar fi trebuit să plec de-acasă.

Diana s-a încruntat.

— Dacă ai fi rămas acasă poate că ar fi suferit alţi oameni. Prietenii sau rudele tale.

— Poate, a spus Alia, deşi nu prea o consola cu nimic.

— Şi ai avut un vis al tău, a urmat Diana, să înveţi, să strângi lauri.

— Bine, credite la colegiu adică.

— Unde greşeşti dacă vrei să arăţi ce poţi? a întrebat-o ea cu ochii lucindu-i de îndârjire. Nu ai greşit să faci ceva curajos.

— Jason…

— Jason nu poate să aibă grijă de tine la nesfârşit. Nu putem să trăim toată viaţa ascunse, întrebându-ne ce isprăvi am putea să înfăptuim dacă ni s-ar da doar o şansă. Şansa trebuie să ne-o creăm singure. Ai fost foarte curajoasă când te-ai urcat pe corabia aceea.

— Am fost nătângă. Tot ce s-a întâmplat dovedeşte că Jason a avut dreptate.

— Nu. Ai supravieţuit naufragiului. Te-ai agăţat bine şi te-ai luptat cu valurile. Poate că eşti mai puternică decât crezi, decât te crede lumea. Poate că şi eu sunt, a spus Diana ridicându-se şi întinzându-i mâna Aliei. Trebuie să plecăm cumva de-aici.

— Nu ziceai adineauri...

— Ştiu ce-am zis. Vrei sau nu să pleci de pe insulă?

Alia nici nu bănuia cum de se răzgândise brusc fata, însă nici n-avea de gând să caute matahala de dar la dinţi.

— Da, a răspuns însufleţită.

S-a sprijinit de mâna pe care i-o întinsese Diana şi s-a ridicat încet, luptându-se cu ameţeala care o năpădise.

— Ce facem acum? Ai o barcă sau ceva?

— Nu-i aşa de simplu. Va trebui să ai încredere în mine. Oamenii de aici... E foarte primejdios ce facem şi o să vezi tot felul de lucruri care... În fine, dacă o să scăpăm cu viaţă de aici, să nu cumva să spui o vorbă cuiva despre toate astea.

Alia a ridicat din sprâncene. Oare fata asta îi făcea o farsă sau era un pic sărită?

— Bine, sigur.

— Jură pe ce ai mai scump pe lume.

Poate nu era doar un pic sărită.

— Jur pe Jason şi pe Nim şi pe viitorul meu din Ivy League.

Diana a înclinat din cap.

— Să sperăm că e de-ajuns. Urcă-te, i-a zis Aliei întorcându-se cu spatele.

— Chiar trebuie să repetăm faza asta? a gemut Alia.

Nu se simţea prea sprinţară, însă era cumva umilitor să se caţăre pe spinarea cuiva ca un ţânc de cinci ani.

— Ai să vezi tu, a spus Diana ridicând din umeri.

După ce aruncase o privire în jos şi se îngrozise, Alia evitase să se apropie de gura peşterii, însă acum s-a înfofolit mai bine în pătură şi s-a uitat iar cu grijă peste

margine. Coasta care se întindea până la bolovanii colţuroşi de la poale părea mai abruptă decât când se uitase de dimineaţă.

Ţinându-se zdravăn de mâna Dianei şi de peretele colţuros al peşterii, Alia s-a uitat în sus. Cumva, stânca golaşă care se înălţa spre bolta plină de nori de furtună o îngrozea mai ceva decât hăul de jos.

— O să ne căţărăm pe chestia aia? a întrebat ea.

— Eu o să mă caţăr.

— Cu mine în spate?

— Eşti foarte uşoară. Mă întreb dacă n-ai cumva vreo carenţă de calciu.

— Am destul calciu.

— Nu prea ai nici cine ştie ce tonus muscular.

— Prefer eforturile mentale celor fizice, a declarat Alia cu un aer superior.

Diana nu părea convinsă.

— Cei mai mulţi filosofi susţin că trebuie să-ţi menţii mintea şi trupul în armonie.

— E ca faza aia cu „patru din cinci dentişti”? a întrebat-o Alia.

Oricum, cei mai mulţi filosofi nu trebuiau să se ferească de mingi la orele de sport de la Academia Bennett.

Alia a oftat. Şi când era în formă maximă i-ar fi fost aproape imposibil să se caţăre pe peretele ăla, iar acum nu era deloc în formă. S-a uitat bănuitoare la Diana. Alia nu se considerase niciodată o persoană bondoacă, însă pe lângă un asemenea om se simţea impunătoare ca un căţeluş de buzunar. Nu doar că era înaltă, fata aia mai avea şi un aer magnific. Îi amintea de un zgârie-nor. Sau de un munte Rushmore ceva mai fin.

— Bine, facem cum zici tu, a spus Alia îndreptându-se de spate.

Diana a încuviinţat şi s-a întors, făcându-i semn să se suie. Alia i s-a agăţat de gât, iar fata a apucat-o de coapse,

potrivind-o mai bine, ca pe un rucsac mai mare. Chiar se simţea jignită.

— Dii, a făcut Alia cu amărăciune.

— Poftim?

— Înainte, căluţii mei?

— Nu sunt armăsarul tău, i-a spus Diana, după care însă a luat-o la trap – bine, la fugă – spre gura peşterii.

Fără nicio avertizare, s-a agăţat cu degetele de stâncă şi a rămas atârnată în gol. Alia a închis bine ochii şi s-a ţinut zdravăn de ea, încercând să nu se gândească la bolovanii mortali de jos.

— Aşa, a început ea cu bărbia lipită de umărul Dianei, încercând să se concentreze pe altceva. Dacă tot suntem suspendate de o stâncă singure, singurele... ai vreun hobby?

— Mama tot încearcă să mă convingă să învăţ să cânt la liră.

— Interesantă alegere. Fraţi, surori?

— Nu.

— Ai vreo poreclă? a întrebat Alia şi a simţit-o pe fată încordându-se.

— *Nu.*

Poate ajungea atâta conversaţie.

Diana se tot oprea şi pornea din nou, căutând să se agaţe de câte ceva, şi tot înainta aşa, într-un ritm susţinut. Din când în când icnea ascuţit sau mormăia ceva, însă nu gâfâia deloc şi nici nu bodogănea cum ar fi făcut Alia.

Tocmai se întreba câte exerciţii de fitness făcea fata aia pe zi când peretele de stâncă s-a cutremurat. Diana a alunecat cu piciorul pe piatră. Apoi s-au prăbuşit în gol.

Alia a ţipat fără să vrea, simţind cum îi zvâcneşte inima până-n gâtlej. Brusc, cu o smucitură, s-au oprit din cădere şi au rămas legănându-se în gol – Diana se ţinea doar cu dreapta de stâncă. Alia a observat că îi curgea sânge dintre degete.

Dintr-odată a simţit o pornire copleşitoare să se uite în jos, să vadă cât înaintaseră şi de la ce distanţă puteau să cadă. *Să nu te prind,* îi ordonau centrii cerebrali ai logicii. Însă restul sistemului nervos urma protocolul de supravieţuire: ori lupţi, ori fugi. A privit în jos. A apucat-o imediat ameţeala. Jos nu se vedeau decât marea agitată şi bolovanii negri cât toate zilele, de spinările cărora se spărgeau crestele albe şi înspumate ale talazurilor.

Ridicând privirea, Alia s-a uitat la degetele însângerate ale Dianei, care alunecau încet, încet pe piatră. Îşi simţea palmele asudate, corpul începea s-o ia cu totul în jos. S-a zvârcolit încercând să se ţină mai bine.

— Nu te mişca, i-a comandat Diana.

Alia a înlemnit.

Cu un urlet gros, ce aducea mai degrabă a mârâit, Diana s-a săltat în sus, ridicând braţul stâng deasupra capului. O clipă, Alia a crezut că au căzut. Apoi Diana a reuşit să se agaţe cu degetele de perete, mai întâi cu cele de la o mână, apoi cu cele de la picioare, şi au reuşit iar să se prindă bine de stâncă.

Alia simţea cât de încordată îşi ţinea Diana spinarea, cât de tare îşi contracta toţi muşchii. O luaseră iarăşi din loc, tot mai sus. N-a mai îndrăznit să se uite în jos. A închis ochii şi, după o veşnicie, Diana s-a săltat peste marginea coastei, cu ea în spate. Alia s-a rostogolit la pământ şi au rămas o clipă aşa.

Apoi Diana a sărit în picioare, scuturându-se de praf, şi i-a întins mâna Aliei.

— Mai lasă-mă un pic, i-a zis Alia, încercând să-şi potolească bătăile inimii.

— Cum de *tu* eşti obosită?

— Era să murim!

Diana a înclinat din cap.

— Aşa ţi se pare?

— *Da.*

Oare ce-avea fata asta de se purta aşa?

Alia i-a luat mâna şi s-au ridicat amândouă. Norii de pe cer erau înspicaţi cu trăsnete, iar vântul le lua pletele pe sus. Şi-a dus mâinile la rădăcinile codiţelor împletite. Atâta se întăriseră de la nisip şi sare, că nu le mai suporta.

Se apropia o nouă furtună sau poate că era furtuna care se abătuse asupra vasului Thetis. Şi-a plimbat privirea de-a lungul coastei, fără să vadă însă niciun far sau port, absolut niciun semn de civilizaţie. Chiar că era un loc izolat.

Nu-i venea deloc să se uite la mare, însă s-a uitat, căutând vreo urmă din Thetis sau din echipaj. Jasmine, Ray, Luke, doctoriţa Ellis – *Poţi să-mi spui Kate,* se recomandase ea. Însă toţi îi spuneau oricum doctoriţa Ellis. De ce se certau Ray şi Jasmine când se stârnise vijelia? Vasul se abătuse de la rută mânat de vânturi, instrumentele de bord o luaseră razna şi toată lumea părea să dea vina pe ceilalţi.

Echipajul se tot ciondănea de când se îmbarcaseră. Alia se ţinuse departe de ceilalţi, tot mai dezamăgită. Acea lună pe care voia s-o petreacă la bordul corabiei Thetis trebuia să-i demonstreze lui Jason că nu păţea nimic de capul ei, însă şi să-i ofere ocazia de a-şi face alţi prieteni decât cei de la Academia Bennett şi de a scăpa puţin de atmosfera apăsătoare care părea s-o învăluie de la o vreme oriunde mergea. Însă călătoria aceea se arăta a fi ca toate celelalte. Ray şi Luke se apucaseră să-şi dea ghionturi, culmea, pentru că nu se înţelegeau ce muzică să asculte. Iar acum erau morţi.

— Poate mai bine rămânem locului, a spus Alia.

Înainte să se întoarcă Diana se simţise groaznic, însă acum, că ieşise din peşteră, putea să respire mai bine şi avea mintea mai limpede.

— O să trimită oameni după vas. Poate reuşim să le semnalizăm de aici, de pe mal.

— N-o să te găsească nimeni aici, a spus Diana clătinând din cap. Nimeni n-are cum.

— Ce naiba e aici, Triunghiul Bermudelor?

— Cam aşa ceva. Pe insulă se ajunge foarte, foarte greu. Nu figurează pe nicio hartă sau rută maritimă.

— Google ştie tot ce există pe lumea asta, a spus Alia fluturând din degete.

— Google, a repetat Diana. Google e vreun zeu de-al vostru?

— Hei, a făcut Alia. Dacă stau o groază pe net nu înseamnă că mi-au spălat creierii.

Diana a privit-o în gol, apoi i-a făcut semn s-o urmeze.

— Haide. Suntem pe teren deschis aici.

— Nu ştiu dacă e o idee bună să te duci în pădure când trăsneşte, a spus Alia.

Diana şi-a muşcat buza, de parcă nu-i trecuse prin cap.

— Probabil că nu prea aveţi parte de vreme rea pe aici?

— Niciodată, a spus Diana. Însă trebuie să mergem în pădure. Nu putem să rămânem în văzul lumii.

Alia a simţit că i se face pielea de găină pe braţe, şi nu din cauza furtunii sau a hainelor ude de pe ea.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii de pe insula asta au venit aici pentru că nu vor să ştie nimeni de ei.

— Şi tu?

— Eu... n-am avut de ales. M-am născut aici. Însă chiar nu le plac străinii.

Alia s-a înfiorat. Minunat, nimerise cumva într-o şleahtă de ţărănoi care cântau toată ziua la banjo? Sau, mă rog, la liră? *Vezi să n-o iei razna, Alia.*

— Sper că nu fac parte din cine ştie ce grupare militară, nu?

— De fapt, majoritatea celor de aici au pregătire... ăăă... cazonă.

Din lac în puţ. Probabil că erau vreo sectă apocaliptică

paranoică, la cât de ghinionistă era. Dacă nu le plăceau străinii, n-avea cum să le placă o fată de culoare din New York.

— Şi n-au telefoane? Staţii de emisie-recepţie?

— Orice contact cu restul lumii este interzis.

— Şi dacă se îmbolnăveşte sau e rănit cineva?

— Noi n-avem asemenea probleme, a spus Diana, adăugând apoi: Sau cel puţin nu aveam.

Bun, reuşise performanţa să naufragieze pe Insula Sectanţilor. Minunat.

— Nu putem să furăm o barcă sau ceva? a întrebat ea.

— Aşa m-am gândit şi eu, însă pe chei e multă lume. O să observe dacă iese cineva cu barca în larg, mai ales pe furtună. Şi cred că nu ajunge să ne urcăm într-o barcă şi, gata, suntem la Therapnes.

— Unde?

— În sudul Greciei. Golful Laconiei.

N-avea nicio noimă ce spunea, conform cunoştinţelor geografice ale Aliei. Thetis nu făcuse decât câteva zile pe mare după plecarea din Istanbul. Chiar dacă s-ar fi rătăcit rău, nu se putea să fi ajuns aşa departe. De ce să nu meargă la Salonic sau chiar la Atena?

— E la sute de kilometri de aici. Nu putem să mergem cu barca până acolo.

— Sigur că nu.

Alia a răsuflat adânc. O durea pieptul de parcă încasase un pumn. Îşi simţea încă plămânii încărcaţi de apă şi era plină de vânătăi. Plus că îi era greaţă şi avea ameţeli. Trebuia să meargă la doctor. Trebuia să ajungă într-un oraş ca lumea.

Poate Diana o minţea sau nu ştia pe ce lume trăieşte – chiar era posibil –, însă dacă nu, însemna că era prizonieră pe o insulă plină de ciudaţi, aşa că trebuia să fie deşteaptă. *Ţine-i isonul,* şi-a spus ea. *Dacă vrea fata să mergem în sudul Greciei, nicio problemă.* Alia putea să dea din cap

zâmbitoare până ajungeau undeva unde existau telefoane.

Şi-a făcut curaj şi s-a luat după Diana, la adăpostul pădurii verzi şi stufoase. Parcă păşise pe altă lume. Când era mică mersese cu părinţii şi Jason într-o călătorie prin pădurile tropicale ale Braziliei, ca să studieze unele specii noi de plante descoperite acolo, din care se făceau medicamente. Pădurea asta semăna cu aceea, era luxuriantă şi mustind de viaţă, şi totuşi nu semăna deloc cu ea. Nu mai văzuse niciodată asemenea copaci, unii erau atât de laţi, că ar fi putut să ancoreze lejer corabia de cercurile lor. Rădăcinile lor se răşchirau la pământ în spirale groase, îmbrăcate în liane pline de flori cu corole late, în formă de clopoţei. Aerul era parfumat şi mătăsos parcă, iar picurii de ploaie presăraţi pretutindeni, peste muşchi, frunze şi crengi, sclipeau ca nişte pietre scumpe.

Un loc numai bun pentru o sectă.

Alia ştia că trebuie să-şi ţină gura, însă nu s-a putut abţine să nu întrebe:

— De ce trebuie să mergem în sudul Greciei?

— Nu v-au atacat expediţia din cauza profesiei părinţilor tăi. Pe tine te vânează.

— Mă vânează, a spus Alia sec. Pentru blana mea de preţ?

— Pentru că eşti *haptandra.*

— Poftim, cum ai zis?

— O Fiică a Războiului.

— Nu mă pasionează jocurile video.

Diana s-a uitat mirată la ea peste umăr.

— Oracolul spune că trebuie să ajungem la izvorul din Therapnes în prima zi de Hekatombaion, înainte de apusul soarelui. Acolo este mormântul Elenei, unde odihneşte alături de Menelau. După ce te vei purifica în apele izvorului, şi stirpea ta odată cu tine, vei înceta să mai fii Fiica Războiului. Nu va mai trebui niciodată să te temi pentru viaţa ta.

— Sigur, a zis Alia. E perfect logic.

— Să sperăm că duşmanii tăi te cred moartă, însă, odată ce plecăm de pe insulă, va trebui să fim cu ochii în patru.

O să fiu cu ochii în patru după o secţie de poliţie, ca să mă scape de tine, Regina Lunaticilor, şi-a zis Alia, însă cu glas tare a spus:

— Absolut.

Diana s-a oprit brusc şi şi-a dus degetul la buze. Alia a dat din cap că înţelege, apoi s-a tras în spatele ei şi s-a uitat peste umărul ei prin desiş.

Nu se aşteptase să vadă ceva anume. Poate vreo cazemată sau vreo tabără militară, o şleahtă de ţopârlani în haine de camuflaj. Însă acum avea în faţa ochilor un drum lat care ducea spre un oraş clădit din piatră aurie care părea să lucească în lumina slabă a zilei – era o cetate de basm, plină de arcade şi de turnuri, porticuri doldora de flori cu acoperişuri boltite deasupra şi perdele de mătase fluturând între coloane elegante.

Se petrecea ceva acolo. Pe drum goneau femei în toate părţile, în grabă mare. Unele purtau pantaloni de piele şi maiouri înguste ca Diana, însă altele erau drapate în mătăsuri viu colorate. Nu prea aduceau cu o bandă de militanţi apocaliptici, ci mai degrabă cu o trupă de artiste gata să intre pe scenă.

Diana s-a uitat în ochii Aliei şi a dat din mână.

— E o manevră militară sau ce? a şoptit Alia.

— Nu contează, a spus Diana părând iritată. Ia-te după mine şi taci din gură. Încearcă să calci cu grijă. Oi fi tu mărunţică, dar faci prea mult zgomot.

— Nu sunt mărunţică, a protestat Alia.

Bine, nu era ea prea graţioasă, dar nici nu se izbea de copaci.

Au mers mai departe prin pădure, strecurându-se printre crengile hăţişului. Diana păşea singură pe sine, fără să se oprească să-şi tragă sufletul, însă Aliei i se făcea

din ce în ce mai rău cu fiecare pas. Habar n-avea de când mergeau aşa, însă în naufragiu rămăsese fără tenişi şi, chiar dacă pământul era căptuşit cu muşchi, se resimţea de câte ori călca pe vreo rădăcină, muşuroi sau pietricică.

Într-un sfârşit, Diana s-a oprit locului. De data asta s-a întins pe burtă la pământ şi s-a târât ca o omidă la rădăcina unui copac năpădit de frunze verzi, mari şi cărnoase. Alia a rămas nemişcată o clipă. Chiar trebuia să facă din astea? A ridicat resemnată din umeri, apoi s-a întins pe burtă şi s-a luat după ea. De partea cealaltă a apărut o fortăreaţă cu ziduri înalte.

— S-au crăpat zidurile, a spus Diana, iar în glas i se citea o fascinaţie sumbră. Au rezistat aproape trei mii de ani.

Era clar nebună de legat. Clădirea nu se putea să fie atât de veche. Părea construită recent, chiar dacă într-unul din zidurile nisipii se vedea o ditamai crăpătura.

Tot uitându-se într-acolo, Alia a mai văzut două femei în pantaloni de piele şi maiouri trecând în fugă pe sub o arcadă. Când au ieşit de sub ea erau însoţite de o altă femeie. Pe singurul braţ care-i mai rămăsese avea un tatuaj care imita…

— Aia e o cămaşă de zale?

— Everilde s-a deghizat în cavaler ca să lupte în cruciade, i-a răspuns Diana încuviinţând din cap. Are tot trunchiul tatuat.

— Oho. Pare desprinsă dintr-un festival medieval. Ce scrie pe umărul ei?

Diana a clipit din ochi – pe gene i se prinseseră picuri de ploaie.

— *Pace.* E în arabă. Şi l-a făcut când a venit Hafsah pe insulă. Ele două lucrează în sălile de luptă, însă, de când cu furtuna şi cutremurele, probabil că la Efeseum au nevoie de cât mai multe ajutoare. O să mă omoare mama, a gemut Diana.

— De ce?

— Ar trebui să fiu cu ele acum, să le ajut. *Să preiau conducerea.*

Alia mai că a pufnit în râs. Se părea că şi copiii din secte aveau mame ambiţioase.

— Ce clădire e asta?

— Arsenalul.

Părea prea superbă să fie un arsenal.

Când au plecat femeile, Diana a condus-o pe Alia în josul pantei pietruite, pe sub o arcadă acoperită de flori. Alia a întins mâna şi a atins un trandafir cu petale roşii-crem, pline de stropi. Nu mai văzuse flori atât de superbe, cu nişte corole mari cât capul ei.

— Trandafiri mănuşă-de-zale, a spus Diana. Crini de Ierihon, năsturei. Sunt plante care au legătură cu războiul sau victoria. Mama adoră să cultive o temă anume.

— Nu că mi s-ar părea ciudat, a mormăit Alia.

Însă când au intrat în Arsenal, a rămas cu gura căscată. Era o încăpere imensă, hexagonală, cu o cupolă gigantică deasupra. Pe fiecare perete era expus câte un tip de armă: săbii, securi, pumnale, ghioage, diverse obiecte cu ţepuşe, cleşti şi ghimpi sinistri pe care nu-i recunoştea. Expoziţia părea să respecte o ordine cronologică, sus păreau să fie armele mai vechi şi mai primitive, iar în partea de jos erau exemplarele cele mai elegante şi mai moderne.

— N-aveţi arme de foc, a observat ea.

Diana s-a uitat la ea de parcă-i lipsea o doagă.

— Sunt armele laşilor.

— *Hmm,* a făcut Alia diplomatic.

Erau şi cele mai eficace arme. De-asta n-o să vezi poliţai înarmaţi cu halebarde. *Aşa deci, o sectă agrariană anti-arme.* Poate erau nişte hipioţi care colecţionau arme de epocă?

— Ce e chestia aia? a întrebat Alia arătând un baston cu o gheară uriaşă în vârf.

— O *zhua.* Cu ea poţi să dobori scutul oricărei călăreţe.

— Pare cea mai mortală mătură din lume.

— Ai putea să sperii murdăria cu ea, a spus Diana după ce s-a gândit o clipă.

Au traversat sala cea mare, trecând pe lângă saltele şi manechine folosite, din câte se părea, pentru antrenamente de luptă.

— Le lăsaţi aşa, la îndemâna oricui? Pare periculos.

— În afara Arsenalului, armele sunt interzise, cu excepţia expoziţiilor.

— Şi dacă fură cineva vreo armă?

— Cum? Doar aparţin tuturor.

Alia a adăugat în minte adjectivul *socialistă* la descrierea sectei. Jason ar fi total contra. Însă nu voia să se gândească la fratele ei şi câte griji îşi făcea. Nici la faptul că, dacă nu pleca de pe insulă, s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Trecând pe sub o altă arcadă, au intrat într-o încăpere mai mică. Aici domnea penumbra, căci razele soarelui pătrundeau printr-o cupolă cu vitralii. Sala era plină de vitrine în care erau montate oglinzi ingenioase, astfel încât obiectele dinăuntru păreau că plutesc într-o lumină albăstrie. Parcă s-ar fi aflat în centrul unui safir.

Vitrinele nu aveau etichete, nici plăcuţe, iar în fiecare era expus câte un costum – o platoşă de bronz bătut cu o pereche de sandale tocite, o armură ca de samurai, din câte i se părea Aliei, asamblată din piese de oţel şi piele tăbăcită; blănuri groase şi şei din mărgele; un costum de pilot care părea din anii 1920 – Alia nu era deloc expertă în istoria modei militare, Nim ar fi ştiut ce e. Însă când s-a uitat mai de-aproape, Alia a văzut că jacheta de pilot era ciuruită de gloanţe. A studiat armura masivă expusă în vitrina vecină. Era găurită, de parcă o străpunsese o lance.

Mai era ceva – toate armurile, tăietura hainelor, coroanele, brăţările şi cizmele. Alia a înlemnit. Văzuseră vreo douăzeci, treizeci de femei pe drumul ce ducea spre

cetate, însă niciun bărbat.

— Ia stai aşa, a făcut Alia.

Diana se oprise în faţa unei vitrine de sticlă din centrul sălii – era mai mare şi mai strălucitoare decât restul, scăldată într-un fascicul de raze albe ce pătrundea prin geamul circular din vârful cupolei.

— E vreun bărbat pe insula asta?

— Nu, a răspuns Diana clătinând din cap.

— *Niciunul?*

— Nu.

— Ce mama naibii, sunteţi cumva vreo sectă feministă radicală?

— Nu chiar...? a făcut Diana încruntându-se.

— Sunteţi cumva lesbiene toate?

— Sigur că nu.

— Nu-i nimic dacă sunteţi. Nim e gay. Sau poate bi. Încă nu ştie sigur.

— Cine e Nim?

— Prietena mea cea mai bună.

Singura mea prietenă, s-a abţinut ea să adauge. Jason nu se punea. Iar Theo era mai degrabă din categoria amicilor nu prea apropiaţi.

— Unele preferă bărbaţii, altele femeile, unele amândouă şi altele nici una, nici alta.

— Atunci de ce nu aveţi bărbaţi aici?

— E o poveste lungă.

— Şi cum de te-ai *născut* aici dacă bărbaţii nu au voie pe insulă?

— E o poveste şi mai lungă.

Diana s-a întors iar spre vitrină şi a ridicat încuietoarea. Cu mişcări nesigure, de parcă se temea să n-o ardă metalul, a vârât mâna în vitrină şi a scos o coroană de aur subţire cu un rubin imens, şlefuit în centru.

Alia văzuse la viaţa ei o groază de bijuterii masive pe la evenimentele mondene din Park Avenue, însă nimic nu se

compara cu aceasta.

— A cui e?

— A mea, cred. Au şlefuit-o la porunca mamei, după naşterea mea. Însă n-am purtat-o niciodată.

— E un rubin adevărat?

Diana a încuviinţat cu un surâs.

— Roşu precum steaua Sirius. Mi-a dat numele după zeiţa vânătorii, Diana, căci m-am născut sub constelaţia credinciosului ei Orion. Nestemata e tăiată din aceea de pe coroana mamei, a spus Diana arătând spre diadema mai largă atârnată în vitrină, cu un rubin mult mai mare în centru. Sunt pietrele inimii. Le folosim ca un soi de busolă.

A desprins rubinul în formă de stea din montură şi a pus coroniţa la loc în suport.

— Sper să nu observe nimeni.

— Că lipseşte un rubin cât o pricomigdală? Sigur n-o să observe.

Diana şi-a plimbat degetele peste celelalte obiecte din vitrină: o cingătoare aurie lată încrustată cu nestemate roşii şi bucăţi de topaz cât degetul mare al Aliei, un arc elegant, fără coardă şi o tolbă de piele brodată plină de săgeţi, două brăţări late, care păreau de fier şi o frânghie lungă, încolăcită ca un şarpe.

— O să ne trebuiască, a spus Diana luând lasoul din vitrină.

Când şi l-a pus la şold, a lucit viu, de parcă era împletit dintr-un material mai preţios decât funia. Diana şi-a lăsat degetele pe manşeta unei brăţări de fier.

— Când eram mică veneam cu mama aici o dată pe săptămână. Îmi povestea despre obiectele din fiecare vitrină, despre toate femeile care au venit aici. Sunt vestigiile celor mai măreţe eroine din rândurile noastre. Sunt obiectele pe care le-au purtat în viaţa de dinainte să vină pe insulă şi în bătăliile pentru apărarea păcii de după. Mi-a zis poveştile tuturor. Numai a ei nu.

Sunt probabil moşteniri de familie, s-a gândit Alia.

Şi chiar atunci brăţara pe care o atingea Diana *s-a mişcat.*

Alia s-a dat înapoi, mai să se izbească de vitrina din spatele ei.

— Ce mama naibii?

Metalul parcă s-a topit dintr-odată. Apoi s-a prelins din vitrină şi s-a prins de încheietura unei mâini a Dianei.

— Ce... mama... naibii, a repetat Alia când cea de-a doua brăţară s-a încolăcit în jurul încheieturii celeilalte mâini.

Diana părea la fel de şocată cum se simţea şi ea. Şi-a întins mâinile în faţă ca un chirurg gata să se spele pe mâini pentru operaţie şi s-a uitat la brăţări cu gura căscată.

Am o contuzie, s-a gândit Alia febril. *Clar am o contuzie. Cine ştie, poate sunt în comă. Mi-am pierdut cunoştinţa în explozie, iar acum zac într-un spital turcesc. Trebuie doar să mă trezesc, Nim o să se pişe pe ea când o să-i povestesc despre insula fermecată a femeilor.*

— Poate e un semn, a spus Diana.

— Ce fel de semn? a întrebat-o Alia cu greu.

— Că am în faţă o misiune dreaptă. Că am luat hotărârea cea bună.

— Adică să mă ajuţi să plec de pe insulă? Absolut. E cea mai dreaptă posibil.

Alia s-a uitat meditativ la frânghie şi la brăţări. Chiar dacă Diana spusese ce spusese despre interdicţia armelor, dacă totul era aievea, nu era exclus să găsească la ora aia o trupă întreagă de sectante înarmate cu securi şi măturimortale vânturându-se de colo colo pe insulă.

— N-ar fi bine să mai luăm ceva?

— Ce anume?

— Tu ziceai că mă vânează duşmanii. Nu ne-ar prinde bine o arbaletă sau o suliţă acolo? Ceva ascuţit, cum e spada aia.

— Celelalte obiecte preţioase? Ar însemna să le furăm.

— Dar cum rămâne cu brăţările?

— Îmi aparţin din naştere.

— Atunci n-am putea să luăm cu împrumut ceva din sala de lupte?

— Nu mergem la izvor să pornim un război. Mergem să-l prevenim.

— Da, dar ştii cum se zice: uneori cea mai bună apărare e atacul.

— Iar alteori cea mai bună apărare e să nu umbli cu ditamai spada la tine, a spus Diana ridicând din sprânceană.

— Asta din partea unei fete de unu optzeci, care mă duce ca pe un săculeţ în spate. Cine-o să se pună cu tine?

— Te-ai mira să afli. Am...

Podeaua s-a zgâlţâit cu un nou val seismic, iar sala s-a umplut de o lumină albăstrie.

— Dă-te, i-a poruncit Diana luând-o pe Alia de braţ şi trăgând-o de lângă vitrină, care s-a prăbuşit într-o parte pe podeaua de piatră, spărgându-se în cioburi care s-au răspândit în toate părţile.

— Trebuie să te scot de pe insula asta.

Alia s-a chinuit să se ţină după Diana în timp ce o luau în goană înapoi prin Arsenal. Ţeasta îi pulsa dureros şi îi era mai greaţă ca oricând. Bucăţi mari de piatră se desprindeau din cupola gigantică şi se prăbuşeau pe saltelele de antrenament în timp ce Diana şi Alia goneau în zigzag spre intrare.

Diana a oprit-o când se apropiau de arcadă, însă probabil nu se vedea nimeni, pentru că a luat-o de mână şi au gonit amândouă spre pădure. Nu s-au oprit decât după ce au urcat panta pietruită şi s-au adăpostit după copaci. Alia simţea că-i plesneşte pieptul. Ştia că nu e deloc în formă. Nim o tot bătea la cap să meargă la yoga, iar Jason era devotat trup şi suflet benzii de alergare, însă ea era

într-un hal fără de hal. Se învârtea totul cu ea, iar migrena îi pulsa violent în ţeastă.

— Trebuie să mă opresc, a spus ea şi s-a încovoiat de spate.

Vedea ca în ceaţă. A simţit că i se prelinge ceva din gură şi, când şi-a dus mâna la buze, a văzut că era sânge.

— Ce-i cu mine?

Diana a scos o cârpă din rucsac, a udat-o cu apă de ploaie de pe o creangă apropiată şi a tamponat-o uşor cu ea pe la gură şi nas. Când i-a simţit atingerea, durerea i s-a mai atenuat şi a început să vadă mai bine.

— Ţi-am zis, trebuie să te scot de pe insulă.

— Insula e o metaforă, a bâiguit Alia. Când o să plecăm de pe insulă o să mă trezesc.

— Nu e deloc o metaforă, a spus Diana. Căminul meu te omoară ca să nu-l distrugi. Trebuie să ne mişcăm. Vrei să te duc în spate?

— Nu, a zis Alia plesnind-o peste mâini. Sunt bine.

Diana a clătinat din cap, însă n-a zis nimic. Alia s-a luat după ea, sprijinindu-se la nevoie de trunchiurile copacilor şi ascultând şuierul propriei respiraţii în plămâni, iar picioarele i se afundau pleoscăind în pământul moale, preschimbat de ploaie în nămol. Auzea păsările care se adăposteau între frunzele late şi verzi, scuturându-şi aripile. La urechi îi ajungeau ţipete de maimuţe, deşi nu se vedeau nicăieri. Locul acela fremăta, mustea de o viaţă debordantă, ca o beţie.

Ce e şi ce nu e aievea? se întreba Alia. Poate că insula era adevărată, însă o percepea ea greşit. Poate că avea creierul afectat de naufragiu. Clar îşi simţea tot corpul scăldat în adrenalină. Sau poate că zăcea undeva într-un spital şi tocmai o introduseseră într-un tomograf – totul era o halucinaţie de-a ei. Chiar îi surâdea ideea asta. O să-şi dea seama ce tulburare cerebrală suferise şi o s-o vindece. Dacă aveau la dispoziţie destul timp şi resurse, oamenii de

ştiinţă puteau găsi o soluţie la orice problemă. Asta îi învăţaseră părinţii pe ea şi Jason. Lumea funcţiona după o logică minunată, după tipare ascunse care ţi se revelau odată ce învăţai să le vezi. Ce-ar fi zis ei oare despre copacii uriaşi şi bijuteriile care se purtau ca nişte animăluţe de companie bine dresate? *Ar zice că trebuie să existe o explicaţie. Şi ar găsi-o.*

Alia s-a ţinut împleticindu-se după Diana tot mai la vale prin pădure. Copacii se răreau din ce în ce mai mult, până când s-a ivit o poiană. Avea impresia chinuitoare că alunecă dintr-o lume în alta. Tocmai ieşiseră dintr-o pădure luxuriantă, năpădită de flori şi de păsări cântătoare cu pene colorate. Iar acum avea în faţă un peisaj care părea a fi de prerie, cu lanţuri de dealuri acoperite de trestii care se legănau alene în vânt, de un verde pal spre cenuşiu care aducea la culoare cu cerul înnorat de deasupra.

Alia a încercat să-şi tragă sufletul – îşi dădea şi ea seama că horcăia ca un dulău stors de puteri, pe când Diana nu părea deloc obosită.

— Nu are nicio logică. Ecosistemul de aici nu se potriveşte deloc cu clima locului.

Diana a zâmbit doar.

— Aşa este insula. Plină de daruri.

Alia s-a abţinut să nu-şi dea ochii peste cap.

— Mama nu vorbeşte niciodată despre viaţa dinaintea insulei, a continuat Diana. Însă aici îi place cel mai mult. Cred că îi aminteşte de stepele de acasă.

Diana a rămas nemişcată mult timp, cu ochii la ţinutul înverzit. Alia n-avea deloc chef s-o ia din nou la pas, însă îi era destul de clar că trebuiau să se grăbească.

— Şi… a dat să spună Alia.

Diana a clătinat din cap ducând degetul la buze.

— Dacă o să-mi tot închizi gura…

— Ascultă.

— Aud doar vântul.

— Uite, i-a spus Diana luând-o de mână.

S-a ghemuit şi a tras-o după ea, lipindu-i palma de pământul ud.

— Simţi?

Alia s-a încruntat, însă apoi… o vibraţie aparte, nu de la cutremur. Semăna mai degrabă cu ritmul picurilor de ploaie, deşi nu era o comparaţie prea bună.

— Închide ochii, i-a şoptit Diana.

Alia s-a uitat bănuitoare la ea şi a închis ochii. S-a lăsat întunericul. Simţea în aer mirosul de furtună, parfumul de muşchi al pădurii din spatele lor şi încă ceva, un miros mai cald, pe care nu-l recunoştea. Şi iar a auzit ceva, nişte sunete care se împleteau cu bătaia înăbuşită pe care o simţea venind din adâncul pământului: mai multe corpuri în mişcare, un pufnet pe nări, nişte copite.

A deschis ochii şi a zâmbit fără să vrea.

— Cai?

Diana a zâmbit larg, încuviinţând. S-au ridicat în picioare.

— Dar unde sunt?

— Aici, pe câmp, herghelia fantomă.

Diana şi-a desprins colacul de frânghie aurie de la şold şi a luat-o prin iarba înaltă. Îi ajungea până la coapse, iar Aliei, aproape până la mijloc, de simţea furnicături pe picioarele goale ca într-un păienjeniş.

— Mama şi surorile ei erau călăreţe foarte pricepute, a spus Diana. Puteau să călărească orice bidiviu şi să-l mânuiască de minune, să tragă cu arcul atârnate de şa, să-şi atingă ţinta cu capul în jos. Când a venit Maeve pe insulă… a început ea, însă vocea i-a tremurat. Herghelia fantomă e un dar de la zeiţa Epona. Pentru a le mulţumi Herei şi Atenei că i-au oferit lui Maeve nemurirea.

Diana i-a făcut semn să stea pe loc şi Alia a văzut că făcuse un laţ, preschimbând funia într-un lasou. Diana a

început să-l rotească uşor, cu mişcări din ce în ce mai ample.

Acum Alia auzea sunetele de mai înainte tot mai aproape, tropotul de copite ce aduceau cu bătăile îndoite, apoi întreite ale unei inimi. Iarba cea înaltă se unduia împotriva vântului de parcă o călca în picioare o forţă nevăzută. Mintea Aliei nega evidenţa. *Nu se poate. Nu* se poate.

Diana închisese ochii. Asculta vântul, înclinând din cap, iar lasoul i se tot rotea leneş. Când i-a dat drumul, funia răspândea parcă lumină. S-a întins într-un arc lucitor pe cerul cenuşiu, cuprinzând într-o clipă grumazul unui cal alb uriaş, apărut parcă din pământ. Calul părea să se fi materializat prin simpla atingere a lasoului.

Alia s-a dat înapoi, cu inima izbindu-i-se parcă de coşul pieptului. Diana a slăbit lasoul, sucindu-se pe loc când calul şi-a scuturat neliniştit coama albă strălucitoare, tropăind ceva mai potolit. Când Diana a tras uşor, a încetinit de tot şi s-a săltat pe copitele din spate, scoţând un nechezat ascuţit şi mânios.

— Nu-i nimic, Khione, a zis Diana încet, pe un ton coborât, liniştitor. Eu sunt.

Calul a săltat înapoi, scuturându-şi coama, iar Diana l-a tras iar cu binişorul spre ea, cu muşchii braţelor jucându-i pe sub pielea bronzată.

Când a fluierat încet, calul şi-a ciulit urechile şi s-a potolit cu greu, lăsându-şi îmbufnat copitele din faţă pe iarbă şi pufnind îndărătnic. Când Diana a început să facă lasoul colac, a venit mai aproape. Când a ajuns lângă ea, Diana şi-a trecut braţul peste grumazul calului şi l-a mângâiat pe coaste, iar calul şi-a ciocnit uşor capul imens de al ei.

— E preferatul lui Maeve, a spus Diana, cu un glas în care Alia simţea o doză de tristeţe şi îngrijorare.

Diana i-a făcut semn să se apropie, zâmbindu-i

încurajator.

— Vino.

Alia a şovăit, apoi a întins prudent mâna şi a mângâiat botul mătăsos al făpturii. Avea o groază de călăreţi amatori printre colegii de şcoală, însă nu mai văzuse un asemenea animal, de un alb ca alabastrul, cu reflexe de marmură, un cal ce părea să fi coborât de pe soclul unui monument tronând într-un scuar. Pleoapele îi erau ca de zăpadă, cum îi era şi coama, însă ochii nu aveau în ei niciun strop de alb, ci erau de un violet întunecat, profund, ca două pansele.

Calul – *calul invizibil,* s-a corectat automat Alia în minte, apoi a respins gândul – şi-a plecat capul şi Alia a simţit că se mai uşurează un pic de groaza pe care o purta cu ea de la naufragiu. Brusc, i-au dat lacrimile. Parcă era un pahar plin ochi, ţinut cu greu în echilibru să nu se verse. Simţea pielea caldă a calului sub degete. Îi vedea genele lungi şi rotunjite. Era aievea, mai presus de tot ce i se întâmplase de când simţise valurile reci ale mării. Dacă era posibil să existe o asemenea fiinţă, atunci *totul* era posibil. Era prea mult de-acum.

Alia a închis ochii şi şi-a lipit fruntea de coama cu fire groase, mătăsoase a calului.

— Cum i-ai zis?

— Khione. Înseamnă „zăpadă”.

— Aţi primit-o în dar?

— Da. Călăreaţa care se suie pe un cal fantomă şi-l apucă de coamă devină şi ea nevăzută.

— Cum de o vedem?

— Lasoul. Arată mereu adevărul.

Alia a răsuflat cutremurată, cu lacrimile în gât.

— Poţi să întrebi lasoul dacă o să ajung acasă?

— Nu ăsta e rostul lui. Oricum, Alia, nu poţi să te întorci acasă. Au încercat să te omoare.

— Din cauza fundaţiei.

— Pentru că eşti cine eşti. Pui multă lume în pericol. Trebuie să mergem în Grecia, la izvorul de la Therapnes.

Diana i-a şoptit ceva calului la ureche şi i-a smuls câteva fire din coamă. Khione a nechezat dezaprobator, însă a rămas locului, dând din copitele ei imense.

— Ce faci acolo?

— Ne trebuie ca să plecăm de pe insulă.

Atunci a izbucnit un nou cutremur şi calul s-a ridicat pe picioarele din spate, smulgând lasoul din mâinile Dianei. Diana s-a pus în faţa Aliei, cu braţele larg deschise şi o expresie calmă pe chip. Khione a tropăit de câteva ori şi a părut să se potolească. După câteva clipe, Diana a luat sfoara de jos. A mângâiat calul pe coaste.

— O să fie mai bine curând, a spus ea încet. Promit.

Diana a scos lasoul de la gâtul calului şi Khione a dispărut chiar sub ochii Aliei. Era un farmec. Era martora unor acte de magie adevărată. Ca în filme. Încă nu vedea nicio baghetă sau vrăjitor, însă poate dacă mai rămânea mult pe insulă avea să-i apară vreun balaur de basm. *Totul pare aievea,* şi-a zis Alia urmând-o pe Diana prin prerie.

Însă probabil că aşa aveai senzaţia şi când halucinai.

La un moment dat şi-a dat seama că începea să recunoască împrejurimile. În depărtare a zărit marea. Se întorseseră pe coasta stâncoasă.

— Nu mă mai duc în peşteră, s-a împotrivit ea.

— Nu în peşteră, a spus Diana. În golfuleţ.

Alia s-a apropiat cu grijă de marginea stâncii şi s-a uitat în jos. Coasta avea la poale o mică plajă cu nisip, săpată precum creştetul unui semn de întrebare în stâncă.

— Bine, dar n-am de gând să mă sui iar în spinarea ta.

— Pot să fac un laţ, a propus Diana scoţând din rucsac nişte frânghie obişnuită.

— Nici gând. Nu cobor în hăul ăla şi pace.

— O să am grijă să nu păţeşti nimic.

— Ştii ceva, Diana? Ne-am cunoscut de curând, aşa că

poate n-ai observat încă, însă eu nu sunt aşa de bine făcută ca tine. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa...

— De mai multe ori.

— Bine, de mai multe ori, numai că deja am trecut prin destule pe ziua de azi. Eu nu plec de felul meu în drumeţii lungi de kilometri întregi şi nici nu mă caţăr pe stânci decât dacă am hamuri de siguranţă, peretele e de fapt într-o sală de sport şi un tip îmi face entuziasmat galerie de jos, cu chestii gen „Hai că poţi!” Chiar mă străduiesc din greu, numai că mai am un pic şi clachez aici.

Diana a studiat-o îndelung – Alia chiar o credea în stare să o înşface zdravăn şi să coboare cu ea pe umăr dacă îşi punea în gând. Însă Diana a încuviinţat din cap şi s-a înclinat uşor.

— Iartă-mă.

Ia te uită, sectantele astea adolescente păreau tare politicoase.

— Nu face nimic, a spus Alia jenată de propria izbucnire.

Măcar nu mai trebuia să stea în cârca nimănui. Diana a condus-o de-a lungul coastei, până la o cărare îngustă şi abruptă. Alia a înghiţit în sec, încercând să-şi ia un aer cât mai sigur pe sine.

— Aşa mai merge.

— Ajungem mai repede dacă o luăm pe unde zic eu, i-a propus Diana.

— Cursele se câştigă dacă o iei mai uşurel.

— Foarte rar se întâmplă aşa.

— Ei, zi-i-o lui Esop.

— Esop nici n-a existat. Poveştile atribuite lui au fost scrise de fapt de două sclave.

— Chiar nu mă miră. O să meditez la asta cât coborâm.

Alia a luat-o pe cărare, păşind cu mare grijă, de teamă să nu alunece şi să cadă în hău.

— Aşa o să-ţi ia un ceas să cobori, a spus Diana.

— Merg cât de repede pot. Nu sunt capră.

— N-aş fi crezut.

Atunci a izbucnit un alt cutremur mai slab şi Alia s-a lipit toată de peretele coastei.

— Sigur vrei s-o iei pe cărare? a întrebat-o Diana.

— Foarte sigur, a chiţăit Alia.

— Bine atunci. Aşteaptă-mă pe nisip.

— Nu vii cu mine?

— Eu o iau pe drumul meu.

Diana şi-a azvârlit rucsacul în prăpastie, lăsându-l să cadă pe plaja golfuleţului de jos. Apoi, în timp ce Alia o privea uluită, Diana a luat-o la fugă spre marginea coastei. Alia şi-a dus mâinile la gură. *Doar n-are de gând să...*

Diana a sărit peste margine, rămânând o clipă suspendată pe fundalul norilor de furtună, cu degetele de la picioare încordate şi braţele întinse. Părea gata să prindă aripi şi să zboare de acolo. *S-au întâmplat şi ciudăţenii mai mari pe ziua de azi.* Însă în loc de asta, Diana s-a arcuit în jos prin aer şi a dispărut peste marginea stâncii.

— Ce-ţi mai place să te dai în spectacol, a bodogănit Alia luând-o mai departe pe cărare.

A coborât mai departe târşâindu-şi picioarele, când concentrându-se să găsească un loc bun să pună piciorul, când uitându-se la mare ca s-o zărească pe Diana în legănarea valurilor cenuşii. Talazuri imense se izbeau de ţărmul golfuleţului, cu o furie nepotolită. Dacă Diana nimerise pe fundul mării? Dacă-şi spărsese capul ei superb de un bolovan?

Cu cât înainta, cu atât o chinuiau mai tare migrena şi greaţa. Când a ajuns în sfârşit la poalele coastei, coapsele îi tremurau şi îşi tocise de tot nervii de frică să nu se prăbuşească. Diana nu se vedea nicăieri şi atunci Alia şi-a dat seama că habar n-avea ce-i rămânea de făcut dacă nu se mai întorcea fata. Să se caţăre înapoi pe coastă? Nu prea se simţea în stare. Să tragă nădejde că una din

hipioatele care colecţionau arme de epocă o s-o găsească şi o să se arate mai prietenoasă decât îi spusese Diana că o să fie? Dar cum rămânea cu tot ce spusese Diana despre Grecia şi cât de periculoasă era Alia de fapt?

— Fata asta nu e în toate minţile, a decretat Alia vorbind de una singură. Aşa ajungi dacă trăieşti de mică într-o sectă.

Da, şi tu eşti tare brează, ce mai, vorbeşti de una singură pe o plajă pustie.

Oricum, Alia a simţit că i se ia o piatră de pe inimă când s-a uitat în larg şi a zărit-o pe Diana înotând iute în ocean, cu mişcări hotărâte, care despicau apa. În urma ei se zărea ceva, o siluetă masivă care când apărea, când dispărea în hăul dintre valuri.

Când a ajuns la mal şi a ieşit din mare, cu pletele şiroindu-i de apă, Diana era înhămată cu frânghii de ceva şi înainta înfigându-se zdravăn în nisip, cu toţi muşchii încordaţi din răsputeri. Aliei i-a luat ceva să-şi dea seama ce anume trăgea după ea cu frânghiile.

Diana trăsese nava Thetis de pe fundul mării.

Alia s-a cutremurat până în măduva oaselor. Un catarg era neatins, celălalt se rupsese aproape de rădăcină. Prora dispăruse cu totul. În rest, explozia săpase o groapă cu marginile de lemn şi fibră de sticlă în vas. *Pe tine te vânează... Pentru că eşti cine eşti.*

Diana nu înţelegea de fapt. Familia Aliei se afla de multă vreme în vizor, la început când lumea i-a acuzat că „se joacă de-a Dumnezeu” cu experimentele lor, iar mai târziu din cauza regulilor după care se conducea Fundaţia Keralis atunci când acorda burse de întrajutorare. Încă se specula că accidentul în care muriseră părinţii săi fusese de fapt un asasinat. Ancheta foarte atentă la faţa locului dovedise că nenorocirea din acea noapte survenise doar ca urmare a şoselei alunecoase şi a neatenţiei persoanei de la volan. Însă o dată la câţiva ani, apărea câte un articol

conspiraţionist despre moartea lui Nik şi a Linei Keralis în câte un ziar sau pe vreun blog. Alia primea un e-mail din partea vreunui reporter curios sau vedea fotografia de nuntă a părinţilor ei când trecea pe lângă un chioşc de ziare, şi rana aceea dureroasă i se deschidea iar.

Îşi amintea că se afla pe bancheta din spate alături de Jason, pe care îl vedea din profil, luminat de felinarele de stradă, iar părinţii lor erau în faţă şi se contraziceau, discutând pe care pod să o ia spre casă. Era ultima sa amintire cu ei: mama ei bătea darabana în volan şi tatăl ei îşi mişca apăsat degetele pe ecranul telefonului, insistând că dacă ar fi luat-o pe Triborough, acum ar fi fost acasă. Apoi avusese sentimentul ciudat că maşina o ia greşit, derapând peste trei benzi de circulaţie. Îşi mai amintea cum s-au izbit de parapetul şoselei, ţiuitul de metal sfâşiat şi atât. Avea doisprezece ani. Jason avea şaisprezece. Când se trezise în spital, încă mai simţea mirosul de cauciuc ars în nări. A durat zile întregi până ca acesta să se risipească şi ea să simtă în loc izul greu de dezinfectant al spitalului. Jason era lângă ea când s-a trezit – pe obraz avea o tăietură lungă, care fusese cusută cu copci, avea şi ochii roşii de plâns. Apoi a venit naşul lor, Michael Santos, cu fiul lui, Theo, care îl cuprinsese pe Jason cu un braţ şi o luase pe Alia de mână.

Acum, că se uita la rămăşiţele lui Thetis, se simţea ca atunci când se trezise în spital, copleşită de jale. *Pe tine te vânează.* Oare naufragiul se produsese din cauza Aliei? Din cauza ei îşi pierduseră Jasmine, Ray şi ceilalţi vieţile?

Diana se apucase să descâlcească pânzele şi să facă bucăţi carena de parcă ar fi devorat un homar la cină.

— Ce faci? a întrebat-o Alia uitându-se neliniştită la ea.

Poate că sectantele astea luau steroizi, nu doar vitamine.

— Ne trebuie o ambarcaţiune ca să trecem hotarul.

— Ce hotar?

— Să trecem marea adică, a spus Diana după o clipă de ezitare. Carena nu mai e bună de nimic, însă cred că putem să folosim puntea şi catargul cu pânze pe post de plută.

Alia nici nu voia să se atingă de navă. Nu voia nici s-o vadă măcar.

— O plută? Pe valurile astea? Ce-ar fi să aşteptăm să se potolească furtuna?

— Furtuna n-o să se potolească deloc. O să se stârnească şi mai rău. Putem s-o luăm înot, a spus Diana uitându-se spre larg, însă dacă ne rătăcim una de alta...

— E-n regulă, a spus Alia şi s-a apucat s-o ajute pe Diana să salte pe umăr o bucată de carenă pe care voia s-o smulgă.

Dintr-odată Diana s-a încovoiat de durere.

— Ce-ai păţit? a întrebat-o Alia speriată.

Pe nesimţite, începuse s-o creadă pe Diana de-a dreptul invulnerabilă.

— Maeve, a spus ea. Celelalte. Trebuie să ne grăbim. Curând va fi prea târziu.

Capitolul 5

Au lucrat aproape un ceas. De-acum cutremurele se succedau din ce în ce mai rapid şi din când în când mai căpeau bucăţi din coasta din spatele lor. O vreme încercase şi Alia s-o ajute, însă se dăduse bătută, sprijinindu-se de pluta improvizată şi răsuflând greu. Diana vedea că se făcuse cenuşie la faţă, cu tot tenul ei brun.

Păruse să se simtă mai bine când se căţărau pe coastă şi o avusese pe Diana aproape. *Prin simpla ta prezenţă poţi să ţii fata în viaţă mai mult, poate chiar să-i alini durerile, însă nu poţi s-o vindeci. Va muri, iar insula va trăi mai departe.* Alia era pe moarte şi cu toate că Diana nu se îmbolnăvise, simţea durerile şi tulburarea surorilor sale în sângele care unea toate amazoanele laolaltă. Când una din ele simţea ceva, simţeau toate, iar când luptau, chiar pentru a se antrena doar, trebuiau să îndure durerile adversarei chiar în clipa când o atacau. Dacă una din ele murea... Nu, n-o să îngăduie aşa ceva.

— Rezistă, Maeve, a şoptit ea.

Au legat pluta cât mai bine cu frânghii, apoi Diana a ridicat pânzele, legând fire din coama lui Khione în nodurile parâmelor. Pe măsură ce înnoda firele, pluta se topea parcă, bucată cu bucată, în aer. În felul acesta, avea să plutească nevăzută de pe coasta Themyscirei pe cea a Greciei de sud. Diana spera să se apropie cât mai mult de Gytheio. De acolo ar fi făcut două zile pe jos până la Therapnes. În starea în care se afla, probabil că Alia n-avea cum să se mişte mai repede. Ar fi putut să facă rost de una din maşinăriile acelea din cărţi.

— Ştii să conduci un automobil? a întrebat-o Diana meşterind la cârma improvizată a plutei.

— O maşină? Nu. La New York nu-i nevoie să înveţi să

conduci.

— În fine, s-a încruntat Diana, şi pe jos am putea să ajungem la izvor înainte de Hekatombaion.

— Ce e de fapt Hekatombaionul ăsta?

— Prima lună din vechiul calendar grecesc. Atunci începea pe vremuri anul.

— Am înţeles. Hekatombaion. Dăm bairam la izvor. O să vină cea mai tare lume din zonă.

— Ce înseamnă cea mai tare lume din zonă?

— Au! Bine, mergem noi două şi gata.

Diana avea senzaţia că Alia n-are de gând să meargă de fapt la izvor, însă era o problemă pentru mai încolo. Şi-a legat un fir din coama lui Khione în păr şi altul în părul Aliei, apoi a ajutat-o să se suie şi s-a aplecat să apuce de marginea plutei.

Diana a împins pluta în apă şi a sărit pe ea, simţind cum se umflă valurile sub ea. A desfăcut doar o idee pânza şi a apucat de eche.

Cum goneau înainte pe mare, Diana s-a uitat înapoi, la golfuleţul care se micşora tot mai mult. *Nu e prea târziu,* şi-a zis ea. *Întoarce-te. Lasă totul în seama insulei.* Însă în loc de asta i-a zis Aliei să ridice pânza şi s-a uitat cum se umflă în vânt. Pluta a ţâşnit în faţă, suind pe creasta unui alt val şi alunecând de cealaltă parte dureros de abrupt.

Au trecut de stâncile hotarului şi au pătruns în ceţuri. De data asta Diana nu a simţit nicio schimbare de temperatură, şi nu prea ştia când anume urmau să treacă de cealaltă parte. Aici valurile păreau ceva mai dezlănţuite, însă în rest nu-şi dădea seama. Apoi Alia şi-a ridicat capul spre cer şi a răsuflat adânc. Vedea că începe să arate ceva mai bine la faţă. Oare pe Themyscira se potoleau deja cutremurele? Oare Maeve tocmai deschidea ochii? Sau era nevoie de cine ştie ce jertfă ca să purifice insula de influenţa Aliei?

Diana s-a uitat în urmă, spre căminul ei. Nu mai fusese

niciodată aşa de departe de casă, nu mai văzuse insula de la o asemenea distanţă. Când ceţurile s-au risipit o clipă, a zărit conturul uscatului, coasta curbată, cu turnurile Efeseumului la un capăt şi marele dom din Bana-Migdal la celălalt capăt, iar în mijloc crestele şi văile munţilor întinşi ca o cadână verde.

Ceaţa s-a lăsat iar. Themyscira a dispărut. Dacă încerca să se întoarcă de-acum, oare o s-o mai recunoască insula? O s-o mai găsească? O s-o mai primească cu braţele deschise?

La ce să mă întorc? a întrebat-o atunci un gând sumbru. Ce dacă se putea întoarce? Ce dacă Oracolul nu i-ar fi zis Hipolitei despre cumplita ei trădare de neam? Dacă rămânea pe insulă, ar fi pentru totdeauna doar fiica cocoloşită a Hipolitei. Nu i s-ar îngădui în veci să-şi găsească propria cale.

Oricât ar fi susţinut Hipolita că Diana e amazoană, mai presus de orice era fiica ei, prea scumpă şi prea firavă să-i pună viaţa în joc. Şi aşa aveau s-o vadă mereu celelalte amazoane, nu ca pe o soră de-a lor în adevăratul sens al cuvântului, ci ca pe copila reginei lor. Avea să rămână pe veci o străină, o slăbiciune de care se puteau folosi ca de un pion.

Însă dacă îndrepta totul, dacă o ducea pe Alia la izvor, nu era o simplă misiune, ci o călătorie iniţiatică, eroică, precum acelea în care se avântaseră vitejii vremurilor apuse. Stirpea Fiicelor Războiului s-ar stinge. Alia ar supravieţui, ar evita un război şi aşa Diana şi-ar dovedi propria valoare. Hipolita şi Tek vor afla deja despre fărădelegea Dianei. Va trebui să se prezinte la judecată în faţa Consiliului Amazoanelor, însă Diana îşi punea nădejdea că va fi iertată. Să oprească ciclul etern al Fiicelor Războiului. Să evite nu doar un război, ci nenumărate altele? Era o faptă demnă de orice amazoană. Se va alege cu o pedeapsă, însă sigur nu cu surghiunul. *Va*

trebui să dai ochii cu Maeve şi să-i spui că din vina ta a suferit atâta. Urma să fie cea mai cumplită şi mai neîndurătoare pedeapsă dintre toate şi Diana chiar o merita pe deplin.

Desigur, se putea să dea greş. Se putea să salveze o singură fată şi să azvârle întreaga lume într-o epocă de războaie care puteau să pătrundă dincolo de hotarele lumii muritorilor, până la ea acasă. Diana şi-a amintit cum îşi văzuse mama zăcând fără viaţă pe câmpul de luptă, privirea acuzatoare din ochii lui Tek înainte să moară, pământul făcut scrum, mirosul de sânge şi carne arsă din aer, făptura aceea hidoasă cu cap de şacal. S-ar putea ca greşeala ei să le coste tot ce aveau.

Nu. Nu degeaba văzuse chiar ea cum se scufundă Thetis şi o trăsese pe Alia la suprafaţă. I se oferise şansa de a aduce pacea în lume şi de a pune capăt războiului pe care sângele Aliei îl ducea mai departe. Nu va da greş. Şi nu se va lăsa condusă de temeri.

Ceaţa din jur era rece, iar valurile săltau sub ele ca o creatură marină. Diana a vârât mâna în buzunar şi a luat piatra inimii. Muchiile faţetate îi intrau în palmă.

— Alia, a strigat ea tare, prin vijelie. Ia-mă de mână.

Alia a traversat pluta împleticindu-se, venind la pupă. Ia apucat mâna udă de ploaie şi apă de mare şi amândouă au strâns în căuşul palmelor împreunate piatra inimii.

— Eşti gata? a întrebat-o Diana fără să-şi ia mâna de pe eche.

— Sunt gata, a răspuns Alia încuviinţând hotărâtă din cap.

Diana a zâmbit larg fără să vrea.

— Ne aşteaptă destinul.

S-a concentrat să-şi amintească harta Greciei, Golful Laconiei, golful săpat în coasta de sud. *Du-ne acolo,* a poruncit ea în gând.

Nimic.

Dianei i-a venit dintr-odată umilitoarea idee că poate nu înţelesese ea rostul pietrei inimii. Dacă nu avea destulă voinţă s-o mânuiască? Ar rămâne pierdute pe mare, înţepenite pe pluta lor şi n-ar mai vedea niciodată Themyscira.

Apoi pluta a început să se învârtă, mai întâi lent, apoi tot mai tare. Apele au crescut şi s-au înălţat în spirală, clădind un adevărat zid în jur, o coloană de apă cenuşie şi înspumată, care dădea în clocot, ridicându-se tot mai sus, până când din văzduh n-a mai rămas decât un punctişor de lumină.

Cu un trosnet puternic, pânza s-a smuls de pe catarg şi a dispărut în tărie. Pluta s-a cutremurat, făcându-se bucăţi sub ele.

— Nu-mi da drumul! a strigat Diana agăţându-se de Alia.

— Ei, nu, serios? i-a urlat şi Alia.

Erau ude până la piele, ghemuite amândouă la cârmă, şi se ţineau atât de tare de mână, că Diana simţea cum îi intră piatra în carne.

Are dreptate Tek. Zeii sunt mânioşi. Nu o doriseră niciodată pe insulă. Ce îndrăzneală din partea ei să creadă că i-o trimiseseră pe Alia drept prilej de a-şi dovedi măreţia. I-o trimiseseră pe Alia drept momeală, iar acum avea să moară cu Fiica Războiului lângă ea, înghiţite amândouă de gura uriaşă a mării.

În urechi nu mai auzea decât uruitul apei în clocot, care-i zgâlţâia creierii, iar vântul şi apa sărată o biciuiau în aşa hal, că nu mai reuşea să deschidă ochii. S-a ghemuit în Alia şi i-a simţit pulsul – sau poate propriul ei puls – în căuşul palmelor.

Dintr-odată lumea a amuţit. Urletul apei nu s-a potolit, ci s-a topit pur şi simplu. Diana a deschis ochii şi coloana s-a prăbuşit cu un noian strivitor de apă care le-a izbit din plin şi a zgâlţâit pluta pe marea vălurită. Pluta s-a clătinat o vreme învăluită într-un norişor de ceaţă agăţat de ciotul

care mai rămăsese din catarg, apoi s-a oprit de tot, pe o întindere de apă ciudat de încremenită.

Îi învăluia întunericul. Se lăsase noaptea în lumea muritorilor? Oare timpul o luase înapoi sau înainte când călătoriseră cu piatra inimii?

Se mişcau mai departe, duse de un curent puternic, însă valurile se potoliseră aproape de tot.

Diana şi Alia s-au uitat una la alta. Codiţele Aliei atârnau învălmăşite, şiroind de apă, şi avea ochii mari cât doi bănuţi lucitori. Diana îşi închipuia că şi pe chipul ei se citea aceeaşi uluială.

— A mers? a întrebat Alia.

Şi-au desprins încet palmele din strânsoare. Piatra inimii era mânjită de sângele lor. Diana a şters-o de pantalonii uzi şi a vârât-o în buzunar.

S-a uitat în jur. Mai rămăsese cam jumătate din pluta cu care plecaseră de pe insulă. Catargul şi velele erau făcute bucăţi, de care atârnau fără vlagă frânturi de frânghii şi vergi. Diana a zărit primele luminiţe prin ceaţă. Erau mai puternice decât felinarele de pe Themyscira şi mai statornice decât torţele – puncte de lumină curată, care sclipeau ca nişte stele prinse de pământ, strălucind albe, bleu, auriu şi argintiu-verzui.

— A mers, a răspuns Diana fără să-i vină să creadă. Chiar a mers.

Reuşise. Plecase de pe Themyscira. Trecuse dincolo, în Lumea Oamenilor.

Luminile s-au înmulţit de-o parte şi de cealaltă, dincolo de orice închipuire. Diana auzea clipocitul apei în marginea plutei şi încă ceva, un sunet adânc şi răsunător – semnalul navelor, pe care nu-l mai auzise decât de la mare depărtare pe insulă.

Însă toate luminile acelea erau prea aproape, prea puternice şi prea abundente. Nimerise aşa de aproape de un oraş? Şi de ce era Marea Ioniană liniştită ca un iaz de

moară?

Când ceaţa s-a risipit de tot, Diana a mai zărit o lumină care ardea undeva sus, o altfel de lumină, o torţă ce ardea cu o vâlvătaie galbenă, în mâna întinsă a unei statui ce înfăţişa o amazoană cu chipul sever încadrat de o coroană ca din raze de soare şi cu o mantie drapată în falduri cenuşiu-verzui de aramă veche. În spatele ei, Diana vedea luminile unui port gigantic.

— Nu e bine, a spus Diana ridicându-se încet. Nu suntem în Grecia.

Alia şi-a dat capul pe spate şi a scos un hohot de râs plin de bucurie, uşurare şi… mândrie.

— Nu se poate, a şoptit Alia.

Şi-a întins larg braţele, ca pentru a cuprinde întregul oraş, de parcă în cinstea ei aprinseseră toate luminile acelea.

— Bun venit în cel mai frumos oraş din lume, Diana. New York! a chiuit ea cu faţa spre cer. Sunt acasă!

Capitolul 6

Ce am făcut? Aerul pe care-l simţea pe piele îi crea o senzaţie stranie şi îi încărca plămânii. Îi lăsa în gură un gust sălciu, ca de scrum pe limbă. Luminile de pe uscat nu i se mai păreau ca de stele, ci mai degrabă aduceau cu nişte ochi de prădător sticlind aprins, o haită de lupi pândind în beznă.

S-a repezit la Alia.

— Ce-ai făcut?

Alia a ridicat din mâini.

— Tu ai condus, nu eu.

— *Piatra inimii* ne-a condus încoace. Eu m-am gândit la izvor. M-am concentrat pe coasta...

Vorbele i s-au stins pe buze când a văzut cât de uşurată şi de fericită părea Alia. Piatra inimii asculta de dorinţele femeii care îi poruncea. Din câte se părea, Alia avusese mai multă voinţă decât ea.

— Te-ai gândit la casa ta, a spus ea nereuşind să-şi înăbuşe cu totul tonul acuzator.

— Îmi pare rău? a zis Alia ridicând din umeri.

— Nu cred că-ţi pare.

Atunci s-a auzit un semnal puternic, de undeva mai de-aproape, şi o barjă a trecut pe lângă ele, stârnind în urmă valuri care s-au izbit de pluta lor aproape distrusă. S-au împleticit o vreme, înainte să se redreseze, însă pluta se scufunda rapid. *Gândeşte-te,* s-a mustrat Diana în sinea ei. Piatra inimii nu era bună decât dacă voiai să pleci din Themyscira sau să te întorci pe ea. Ar fi putut să o folosească pentru a ajunge înapoi pe insulă şi să încerce iar, însă putea risca s-o aducă din nou pe Fiica Războiului acolo? Oare Alia şi insula ar fi supravieţuit de data asta?

La est vedea cum mijeau zorii, colorând zarea în

cenuşiu. A trecut în revistă peisajul. New York, Insula Manhattan. Diana îşi întipărise destul de bine în minte hărţile pe care le învăţase şi ştia că se aflau la mii de kilometri de Therapne, de izvor şi de toate speranţele pe care şi le făcuse.

A oftat nemulţumită.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Asta am zis şi eu toată ziua, a spus Alia cu un mic surâs.

Trecuse doar o zi? De dimineaţă Diana nu avusese pe cap decât grija că va pierde întrecerea. Acum îşi lăsase căminul şi viaţa de până atunci şi poate condamnase întreaga lume la o epocă de războaie sângeroase. Se părea că avea darul de a isca numai nenorociri.

Fă-ţi un plan nou, şi-a zis ea. *Soldaţii se adaptează.*

— Trebuie să ajungem la mal, a spus ea hotărâtă.

Nu era cine ştie ce, însă tot era ceva. Desigur, rămăseseră fără catarg, fără velatură şi fără cârmă.

— Va trebui să înotăm.

— Prima regulă când locuieşti la New York: nu înota în fluviul Hudson, a spus Alia cutremurându-se toată. Ştii cât de poluată e apa asta?

Diana a cercetat fluviul. Era de un albastru opac, bătând spre cenuşiu-granit. Nu semăna absolut deloc cu apele limpezi de acasă. Însă deh…

— Apa e apă, a spus ea încrezătoare, deşi nu prea se simţea aşa în sinea ei.

Vântul şi marea smulseseră firul de păr al lui Khione din codiţele Aliei şi despletise pletele Dianei. Odată ce părăseau pluta, erau în văzul lumii, însă nu mai avea ce face. A cuprins-o cu braţul pe Alia.

— Ştiu să înot! a protestat Alia.

— E întuneric. Nu vreau să risc, a spus Diana.

Şi, odată ce se întorseseră în lumea muritorilor, n-avea de unde să ştie dacă Alia n-o s-o ia înot să scape de ea.

Diana a sărit în fluviu, ţinând-o bine pe Alia, şi s-a cutremurat din tot corpul. Se aşteptase să fie rece, însă apa nu i se părea deloc cum trebuie. Era vâscoasă şi unsuroasă şi o ţinea strâns ca într-o palmă umedă.

— Hei! s-a opus Alia zvârcolindu-se în strânsoare. Stai aşa, ia-o spre *est,* spre Manhattan. Altfel o să nimerim în Jersey.

Diana dădea din picioare din toate puterile, dornică să iasă cât mai repede din... supa asta. Brusc, Alia s-a încordat în braţele ei.

— Ce e? a întrebat-o Diana. Ţi s-a făcut rău de la apa otrăvită?

— Îmi amintesc.

— Ce-ţi aminteşti?

— *Totul.* Cum m-ai salvat din naufragiu.

— Nu prea ai cum. Erai leşinată.

Alia era cu spatele la ea, însă Diana a simţit-o cum ridică încet din umeri.

— Îmi amintesc că apa s-a făcut mai caldă, a spus ea şi s-a oprit apoi. Îmi amintesc că mi-am zis c-o să fie bine.

Diana i-a simţit uşurarea din voce, convingerea că totul se aranjase. *Acum se crede în siguranţă,* şi-a dat ea seama. *Are impresia că totul s-a terminat cu bine.*

— Într-acolo, a spus Alia întinzându-şi gâtul. Drept înainte. Acolo e Battery Park.

În lumina cenuşie, Diana desluşea cu greu o formă masivă înălţându-se din apă, iar pe măsură ce se apropiau... Şi-a mijit ochii.

— Acelea sunt tunuri?

— Erau pe vremuri. Acum e un monument de război.

Mama Dianei îi spusese că lumea muritorilor e presărată cu monumente şi mausolee care comemorau pierderi umane. *Înalţă construcţii de oţel şi piatră făgăduind că nu vor uita,* îi spusese ea. *Însă uită de fiecare dată.*

— E feribotul, a spus Alia când au trecut în urma unei

ambarcaţiuni lente. Dacă ne văd…

— Ia o gură de aer.

— Dar…

Diana n-a mai stat la discuţii. S-a scufundat sub apă şi a înotat mai departe. Nu prea ştia cât sunt în stare muritorii să-şi ţină respiraţia, însă a cronometrat douăzeci de secunde.

Când s-au înălţat la suprafaţă, Alia a tras adânc aer în piept şi a scuipat, dând afară nişte apă din fluviu.

— Vai, Doamne, mi-a intrat apă pe nas, a horcăit ea. Ai noroc că mă bucur atâta să fiu acasă.

— Mă bucur că eşti aşa de bine dispusă, a mormăit Diana.

— O namilă morocănoasă mă strânge de nu mai pot şi, cel mai probabil, tocmai am înghiţit deşeuri toxice, însă da, chiar sunt.

Diana a slăbit un pic strânsoarea. Nu era cinstit s-o pedepsească pe Alia pentru că tânjea cu disperare să se întoarcă acasă. Însă asta nu schimba cu nimic situaţia spinoasă în care se aflau. Când răsărea luna nouă începea Hekatombaionul şi se putea să fi pierdut mai bine de câteva ceasuri când pătrunseseră în lumea muritorilor.

Diana a zărit mai multe ambarcaţiuni amarate lângă parc, cu ghirlande de luminiţe scânteind înşirate pe punţi şi catarge, însă oare ar fi putut să ajungă destul de rapid cu aşa ceva până în Grecia? Diana şi-a amintit de avioanele pe care ea şi Maeve le zăriseră din când în când deasupra Themyscirei. Aşa ceva îi trebuia de fapt. Însă habar n-avea de unde ar putea să facă rost.

Când au ajuns la chei, Diana şi-a luat mâna de pe Alia şi s-a apucat de un stâlp.

— Ţine-te de gâtul meu, i-a zis Aliei.

Se aşteptase să stea la discuţii, însă, bucuroasă cum era, Alia devenise mai ascultătoare. A luat-o pe Diana pe după umeri fără să zică o vorbă. Chiar părea ceva mai

întrematată, acum că plecase de pe Themyscira. Dacă ei îi mergea atât de bine departe de insulă, nu-i rămânea decât să spere că şi Maeve se simţea la fel în absenţa Aliei.

Diana s-a căţărat pe stâlp şi s-a săltat pe chei, trântind-o pe Alia jos pe pavaj. Aceasta s-a întors pe spate şi s-a apucat să-şi agite mâinile şi picioarele.

— Ce faci acolo? a întrebat-o Diana.

— Desenez îngeri de zăpadă.

— Nu e deloc zăpadă.

— Bine, a recunoscut Alia. Mă bucur şi eu.

Diana s-a întors cu spatele la Alia şi la întinderea cenuşie a fluviului, în semn că n-au de ce să se bucure de dezastrul prin care trecuseră, când dintr-odată i s-a înfăţişat înainte oraşul în care se aflau.

A uitat să respire. Crezuse că Efeseumul şi Bana-Migdal erau oraşe în toată regula, însă atunci priveliştea ameţitoare, imensă şi spinoasă din faţa ochilor ei se cuvenea numită altfel. Se înălţa spre cer în chip de piscuri şi versanţi, ca un lanţ de munţi stâncoşi care ar fi trebuit să se întindă pe o sută de kilometri, însă umplea de fapt până la refuz un spaţiu îngust, pliat în sine însuşi, tot numai muchii tăioase şi suprafeţe-oglindă strălucitoare, ca o formaţiune geologică masivă din mică. Şi mişuna de viaţă. Până şi la ceasurile acelea din zori când lumea încă dormea de obicei, oraşul era în mişcare. Automobile. Firme colorate care clipeau. Trecători cu pahare de hârtie aburinde în mâini şi ziare vârâte sub braţ.

Parcă s-ar fi aflat din nou faţă în faţă cu Oracolul – groaza necunoscutului, frisonul de încântare.

— Eşti bine? a întrebat-o Alia săltându-se de jos şi încercând să-şi stoarcă de apă bluza galbenă şifonată.

— Nu ştiu, a răspuns Diana sincer.

— Chiar n-ai mai plecat niciodată de pe insulă?

— Ai văzut doar ce uşor e să pleci de acolo.

— Aici ai dreptate.

Un ins a trecut alergând pe lângă ele, ştergându-şi fruntea de transpiraţie şi cântând tare pentru sine. Era înalt, slab şi *păros.*

— Are barbă! s-a minunat Diana.

— Mda, acum sunt la modă.

Diana a înclinat din cap când individul a lălăit ceva despre „jungle de ciment unde visele buline" sau aşa ceva, apoi s-a făcut nevăzut pe alee.

— Bărbaţii sunt cumva afoni în general?

— Nu, însă, crede-mă că nu vrei să auzi cum se screme Jason la o seară de karaoke.

Diana a respirat adânc, încercând să-şi limpezească mintea. Nu putea să se lase copleşită sau distrasă de locul în care se afla. Avea o misiune de îndeplinit.

— De unde am putea să facem rost de un avion?

Alia a luat-o şontâcăind înainte, pe pista de alergări, intrând în parc.

— Nu avion ne trebuie nouă. Ci o baie şi nişte mâncare caldă. Încălţăminte, a urmat ea arătând spre picioarele ei goale.

Diana s-a dus repede după ea şi i s-a pus în cale.

— Alia, nu poţi să mergi acasă.

— Diana...

— Oamenii care au încercat să te omoare îşi închipuie că Fiica Războiului a murit. Şi asta trebuie să şi creadă, cel puţin până ajungem la izvor.

Alia a dat s-o contrazică, însă Diana n-a lăsat-o:

— Ştiu că nu mă crezi, însă mai ştii şi că explozia de pe vas nu a fost un simplu accident.

Alia a tăcut o clipă, apoi a încuviinţat încet din cap.

— Ştiu.

Diana a mulţumit în sinea ei. Se temuse că, acum că ştia unde se află, Alia o să încerce să nege tot ce se întâmplase.

— Atunci trebuie să înţelegi că e mai sigur pentru toată lumea dacă duşmanii tăi te cred moartă.

Alia şi-a trecut o mână peste faţă.

— Adică dacă încerc să mă întorc acasă aş putea să-l pun pe Jason în pericol.

— Da.

— Nu pot să-l las pe fratele meu să creadă că am murit. Şi el s-ar putea să fie în vizorul lor.

— După ce ajungem la izvor…

— Mai lasă-mă cu izvorul. N-avem cum să ajungem acolo. Nu avem niciun ban şi bănuiesc că nu ai paşaport.

— Ce-i aia paşaport?

— Exact. Hai s-o luăm punctual. Pot să-l sun pe Jason…

— Cineva a ştiut că erai pe vas, a clătinat Diana din cap. S-ar putea să ţină casa sub supraveghere prin intermediul fratelui tău.

Diana îşi dădea seama că scepticismul Aliei se bătea cap în cap cu dorinţa ei de a-şi şti familia în siguranţă.

— Cred că o să… a dat ea să spună.

Atunci a trecut o bicicletă în viteză pe lângă ele şi Diana a tras-o repede din calea ei.

— Nesimţitule! a strigat Alia după biciclist.

Biciclistul s-a uitat peste umăr şi i-a arătat degetul mijlociu.

— E un duşman? a întrebat Diana.

— Nu, e un newyorkez. Hai să ne aşezăm. Trebuie să mă gândesc.

Au găsit o bancă prin apropiere şi Diana s-a silit să se aşeze şi să stea liniştită. Ea voia să treacă la fapte, nu să stea să chibzuiască, însă avea nevoie de sprijinul Aliei, altfel n-aveau cum să ajungă la izvor.

— Bun, a spus Alia prinzându-şi buza de jos între dinţi. Nu putem să mergem la bancă pentru că nu avem acte. Iar tu zici că practic nu pot să mă duc acasă şi nici la sediul Fundaţiei Keralis pentru că lumea mă crede moartă.

— Ceea ce şi vrem.

— Aşa deci. Am ajuns acasă, însă, după regulile tale,

sunt ca şi ruptă de lume.

Diana îi simţea frustrarea şi extenuarea din voce. A şovăit. Ştia că îi cere Aliei un mare sacrificiu, însă nu avea de ales. Era în joc un ţel mult prea măreţ ca să crâcnească vreuna.

— După tot ce ai văzut cu ochii tăi, a spus ea, după tot ce am îndurat împreună, n-ai putea să mă crezi că încerc să te păzesc de rele?

Alia şi-a lăsat o clipă degetele pe brăţara de la mâna stângă a Dianei, părând gânditoare. Oare îşi amintea ce se întâmplase la Arsenal?

— Poate, a răspuns Alia într-un final. Măcar acum ştiu că nu degeaba e Jason aşa de paranoic.

Brusc, Alia a ridicat capul.

— Am găsit!

— Ce anume?

Alia s-a săltat vioaie de pe bancă.

— Ştiu ce avem de făcut. Iar acum că sunt sigură că n-o să mor, mi-e o foame de lup.

— Bine, dar ai zis şi tu că n-avem bani. Posedăm vreun bun de dat la schimb?

— Nu, însă ştiu din întâmplare o bancă unde nu ne cer acte.

— Prea bine, a zis Diana.

Deocamdată nu prea îi rămânea decât să o lase pe Alia să preia conducerea. Până când ajungea să se orienteze un pic şi să strângă nişte resurse.

— Mă bucur că plecăm de aici. Prin părţile astea miroase îngrozitor.

— Da, *doar* prin părţile astea, a zis Alia muşcându-şi buza. Nu-mi vine să cred că am înotat în Hudson şi o să merg desculţă cu metroul. Sigur o să calc pe ceva mizerabil şi o să mor. Haide, a spus ea întinzându-i Dianei mâna. Acum eşti la mine pe insulă. Hai să prindem un tren.

Diana citise despre trenuri. Învăţase despre linii subterane şi metrouri, trenuri ultrarapide şi trenuri pe aburi, le studiase pe toate, din dorinţa mamei sale de a-i oferi posibilitatea de a-şi face o idee despre mereu schimbătoarea lume a muritorilor. Însă una erau impresiile neclare cu care rămăsese după ceasuri întregi de frunzărit cărţi la Efeseum şi alta realitatea unui metrou newyorkez care scrâşnea în beznă.

Alia a condus-o peste drum de parc, pe lângă o statuie de bronz înfăţişând un taur şi apoi pe lângă doi bărbaţi înarmaţi, în uniforme militare, poziţionaţi în capul unei scări lungi, care de-abia dacă s-au uitat la ele.

— Ciudat, a mormăit Alia. Poate o fi fost vreo tentativă de atentat sau mai ştiu eu ce.

Au coborât în măruntaiele oraşului, pătrunzând într-o sală mare, pavată cu dale, care dădea pe un peron de tren. Apoi au sărit peste nişte bariere, s-au strecurat între uşile duble de metal ale unui tren, iar acum stăteau pe nişte scaune de plastic, inundate de o lumină nefiresc de puternică, purtate de trenul care huruia şi ţiuia îndrăcit.

La fiecare oprire, uşile de metal se deschideau, lăsând să pătrundă înăuntru un curent de aer cald de pe peron, şi se urcau tot mai mulţi călători, care stăteau înghesuiţi unii în alţii.

— Navetişti, a zis Alia.

Diana nu ştia cuvântul. Erau oameni de toate mărimile, culorile şi staturile, unii îmbrăcaţi în haine bine croite, alţii în veşminte de duzină. Diana a observat că Alia îşi ţinea picioarele vârâte sub scaun, poate pentru a nu lăsa să se vadă că e desculţă.

Şi-au atras câteva priviri din partea călătorilor, însă cei mai mulţi oameni nu-şi luau ochii de la nişte cutioare pe care le ţineau strâns în palme ca pe talismane, sau nu se uitau la nimic anume, cu nişte ochi goi şi stinşi.

— Ce-i cu ei? a şoptit Diana.

— Aşa te uiţi la metrou, i-a explicat Alia. Dacă prima regulă a newyorkezilor e să nu înoţi niciodată în Hudson, a doua regulă e să nu priveşti pe nimeni în ochi când mergi cu metroul.

— De ce?

— Ca să nu intre cineva în vorbă cu tine.

— E aşa de rău?

Ideea de a avea atâţia necunoscuţi în preajmă cu care să stea de vorbă i se părea un lux neînchipuit.

— Nu întotdeauna, însă când eşti la New York nu se ştie niciodată. Uită-te la doamna aia, i-a spus Alia arătându-i foarte discret din cap o femeie de vârstă mijlocie, cu o coafură foarte aranjată şi o geantă mare, de piele roşie, în poală. Pare de treabă şi tot, poate un pic cam înţepată, însă n-ai de unde să ştii dacă nu cumva ţine vreun cap de om în geanta aia.

— E un obicei de aici?

— Păi, nu e chiar un obicei. Cel mai probabil, are la ea un teanc de şerveţele şi o groază de poze cu nepoţii ei pe care vrea să ţi le arate, însă şi asta e destul de grav.

— O privire prea directă poate constitui un semn de agresiune în rândul primatelor, a spus Diana după ce s-a gândit.

— Vezi că te-ai prins?

Diana a încercat să nu privească pe nimeni provocator, însă a profitat de privirile goale şi distrate ale celorlalţi călători ca să-i studieze, mai ales pe bărbaţi. Mai văzuse ilustraţii şi fotografii, însă i se păreau mai deosebiţi între ei decât se aşteptase – unii erau masivi, alţii mărunţi, alţii îndesaţi, iar unii zvelţi. A observat bărbii cărnoase, altele osoase, plete lungi şi cârlionţate sau capete rase şi netede ca pepenii văratici.

— Hei, a făcut un tânăr din faţa lor întorcându-se spre călătorul bărbos şi solid din spatele lui. Ai grijă, bine?

— La ce să am grijă? a răspuns bărbosul bombându-şi

pieptul.

Insul mai mărunţel s-a dat mai aproape.

— Te-ai vârât în sufletul meu. Ce-ar fi să te dai mai încolo?

— Ce-ar fi să-ţi vezi de lungul nasului? a replicat celălalt şi l-a împuns cu un deget în piept.

Alia şi-a dat ochii peste cap.

— Doamne, urăsc să merg cu metroul.

A apucat-o de braţ pe Diana şi a tras-o după ea, deschizând o uşă de la capătul vagonului, ca să se mute în altă parte. Diana s-a uitat peste umăr. Inşii se uitau mai departe nervoşi unul la celălalt, oare urmau să ajungă să se pocnească?

Sau poate o să se calmeze, o să se dea mai în spate şi o să-şi dea seama că nu au chef să se certe cu lumea aşa, cu noaptea în cap? Oare erau puterile Aliei de vină sau aşa era la New York?

Vagonul în care intraseră era ceva mai liber, deşi toate locurile erau ocupate. Lângă o uşă dormeau culcuşite una în alta două fete în rochii străvezii şi lucioase, cu sclipici pe obraji şi coroniţe de flori veştejite pe pletele încâlcite. În picioare purtau sandale cu toc înalt şi ascuţit şi cureluşe foarte subţiri, iar unghiile de la picioare erau date cu ojă argintie.

— Unde crezi că se duc? a întrebat-o Diana pe Alia.

— Probabil că se întorc de undeva, a răspuns Alia pe un ton un pic nostalgic. O petrecere, ceva. Nu cred c-au dormit azi-noapte.

Aveau un aer feeric, de parcă erau cufundate într-un somn vrăjit.

Un grup de tineri au intrat în vagon vorbind tare, cu pahare ce păreau să conţină cafea, după miros. Erau îmbrăcaţi într-un fel de uniformă, din câte-şi dădea seama Diana, nişte costume închise la culoare şi cămăşi albe, roz pal sau bleu. Bărbaţii râdeau şi şuşoteau între ei, cu ochii

la fetele sclipitoare. *Le studiază,* şi-a dat seama Diana. Pe chipurile zâmbitoare li se citea foamea.

Diana şi-a amintit de Hades, stăpânul tărâmului subteran. Poate că el domnea aici, ca zeu al metroului, cerând dări şi jertfe de la toţi cei care treceau pe tărâmul său, trimiţându-şi slujitorii din tren în tren, prin bezna din adâncuri. Oare fetele cu coroniţe pe cap ştiau să se păzească? Sau, furate de somn şi nepăsare, aveau să dispară pur şi simplu în vreun cotlon adânc, umbrit?

Diana s-a uitat iar la tineri, iar atunci unul dintre ei a observat-o.

— Hei, puicuţo, i-a zis el rânjindu-le tovarăşilor săi. Îţi place ce vezi?

— Sunt femeie în toată firea, a răspuns ea. Şi încă nu sunt sigură.

Alia a gemut, iar tovarăşii bărbatului au izbucnit în râs, dându-i ghionturi.

— Hai că eşti dură, a răspuns el zâmbind mai departe şi dându-se mai aproape de ea. Pun pariu că aş putea să te conving.

— Cum?

— Să zicem că nu prea s-a plâns nimeni de mine până acum.

— Adică iubitele tale?

Bărbatul a clipit. Avea un păr de culoarea nisipului şi pistrui pe nas.

— Păi, da, a zis el rânjind iar. Iubitele mele.

— Poate că se abţin să se plângă ca să nu te jignească.

— Cum?

— Poate dacă ai fi în stare să convingi vreo femeie să fie cu tine n-ai mai simţi nevoia să le faci propuneri indecente străinelor.

— Măi să fie, a exclamat unul din tovarăşii lui râzând.

— Eşti o panaramă mică, ai? a zis bărbatul cu păr nisipiu.

Şi-a trecut un deget de-a lungul bretelei maioului ei, atingându-i pielea.

— Hai că-mi placi.

— Hei… a dat să zică Alia.

Diana i-a înşfăcat degetul şi i l-a sucit pur şi simplu spre dreapta. Bărbatul a scos un ţipăt ca un behăit ascuţit.

— Nu-mi place cuvântul ăsta. Înţeleg de ce nu ai deloc succes la femei.

— Dă-mi drumul, nu fi…

Diana i-a răsucit iar degetul şi bărbatul s-a prăbuşit în genunchi.

— Poate ţi-ar prinde bine nişte lecţii? i-a propus ea şi apoi, uitându-se spre tovarăşii lui: Sau nişte sfetnici mai buni. Mai bine l-aţi opri pe amicul vostru când e gata să se facă de râs.

I-a dat drumul şi bărbatul a urlat de durere, ducându-şi degetul la piept.

— Vă compromite şi pe voi.

— Sunaţi la poliţie! a strigat bărbatul cu un glas plângăreţ.

— Hei, ia te uită, a făcut Alia. Se pare că trebuie să coborâm.

A tras-o pe Diana afară pe peron. Aceasta s-a uitat înapoi. Fetele sclipitoare îi făceau cu mâna.

Apoi Alia a tras-o pe o scară de metal mişcătoare şi au urcat tot mai sus, în arşiţa soarelui. Diana şi-a mijit ochii, încercând să se adapteze la lumina orbitoare şi larma de afară. O larmă cum nu mai auzise. Oraşul pe care-l zărise din parc vibra de o viaţă domoală, însă acum era în faptul dimineţii şi se aflau chiar în centrul furnicarului forfotitor. Parcă însuşi trotuarul de sub picioarele lor şi pereţii din jur vibrau de atâta rumoare.

Peste tot erau oameni, mulţimi întregi, haite numeroase care se vânturau pe la colţuri şi se repezeau mugind înainte în turme. Pe toate suprafeţele erau imagini şi

cuvinte care îţi porunceau sau îţi promiteau câte ceva: *Treci azi la fapte. Dăruieşte diamante. Ia-ţi diploma. Preţuri foarte mici. Vrăjeşte-l.* Pe cine adică? Diana recunoştea mai toate cuvintele, iar numerele indicau, din câte ştia, o monedă de schimb. Alte mesaje erau ceva mai neclare. Ce era oare un bufet rece? Şi cum de cumpărau mâncare la livră?

Bărbaţii şi femeile din afişe arătau altfel decât cei care mergeau pe stradă. Aveau părul lucios şi pielea fină şi fără nicio pată. Poate că erau nişte idoli la care se închinau.

Alia a scos un icnet de durere şi Diana şi-a dat seama că şchiopăta mai rău.

— Vrei să te odihneşti? Sau aş putea…

— Doar n-o să mă duci în cârcă pe străzile din Manhattan.

— Deja ne-am atras privirile lumii, a zis Diana ridicând din umeri. Nu văd ce rău ar face.

— Mi-ar face rău la mândrie.

Un tânăr îmbrăcat în tricou şi pantaloni scurţi a clătinat din cap când au trecut pe lângă el.

— Hei, fato, arăţi terminată.

— Te-a întrebat cineva? a zis Alia şi insul şi-a ridicat mâinile în semn de pace, însă cu un zâmbet pe buze.

— E vreun prieten de-al tău? a întrebat Diana când treceau prin faţa unei vitrine ticsite cu electronice.

Era tentată să se oprească să arunce o privire înăuntru. Toate obiectele aveau nişte butoane şi comutatoare fascinante.

— Cine? Tipul ăla? Nu.

— Atunci cum de-şi permite să comenteze la adresa înfăţişării tale?

— Tipii îşi permit multe, a râs Alia.

— Chiar arăţi obosită, i-a atras Diana atenţia.

— Nici pe tine nu te-am întrebat. Chiar n-ai mai văzut niciun bărbat?

— Doar în cărţi şi de la mare distanţă.

— Ei, şi cum ţi se par?

Diana s-a uitat la un bărbat cu ochelari care trecea pe lângă ele.

— Păi, sunt cam dezamăgită. Din câte mi i-a descris mama, mă aşteptam să fie mai solizi şi mai agresivi.

— Putem să mergem într-o frăţie studenţească dacă vrei, a pufnit Alia.

— Şi de ce cască aşa de tare gura şi ochii? E un cusur al bărbaţilor în general sau al bărbaţilor din oraşul tău?

— Aşa se întâmplă când trece pe stradă un supermodel de unu optzeci într-un maiouaş din piele, a zis Alia izbucnind în râs.

— A, asta se cheamă „să faci ochi dulci”. Am auzit de aşa ceva.

Alia a ridicat mâna, făcându-i semn să se oprească.

— Am ajuns.

Diana a aruncat o privire în vitrină, la şirurile de prăjiturele glazurate.

— Aici o să mâncăm?

— Mi-ar plăcea mie. Cum o să am nişte bani gheaţă pe mână, o să rad vreo zece prăjiturele.

— De ce să nu mănânci o singură prăjitură mare?

— Pentru că... a început Alia şi apoi s-a întrerupt. Nu prea ştiu nici eu. Din principiu.

S-a uitat peste drum, însă Diana nu-şi dădea seama la ce anume era atentă. Se vedeau doar o plăcuţă pe care scria INTRARE, reclame cu tarife de parcare, precum şi un anunţ care o nedumerea, promiţând preţuri speciale pentru „păsări de noapte”. Poate vindeau carne de pasăre?

— Ce e aici? a întrebat Diana.

— O parcare supraetajată. Un fel de hotel pentru maşini. Eşti gata? a făcut Alia dând din umeri ca să şi-i încălzească.

— Pentru ce anume?

— Eşti deja de două ore la New York, a spus Alia. E timpul să dăm o mică spargere.

Capitolul 7

Alia încerca să tragă cu ochiul la intrarea parcării, fără să se vadă că o studia de-aproape şi chinuindu-se în acelaşi timp să ignore chiorăiturile propriului stomac. Ar fi hăpăit tot ce se vedea în vitrina brutăriei.

— Ai de gând să furi o maşină? s-a revoltat Diana.

— De ce-aş fura o maşină dacă nici nu ştiu să conduc? a zis Alia sperând că pare mai calmă decât se simţea de fapt.

De-acum doar mândria o mai ţinea pe picioare. Şi-aşa avusese nişte emoţii groaznice când sărise peste turnichetele de la metrou, ceea ce nu mai făcuse niciodată, decât la încurajările lui Nim, iar acum se pregătea să comită de-a dreptul un delict. Nu credea că Jason ar fi fost în stare să depună plângere la poliţie pentru aşa ceva, însă nici nu avea chef s-o prindă careva. În minte deja trăsese alarma: *Du-te acasă. Ia-o de la zero.*

Acum era pe teritoriul ei. Ar fi trebuit să se simtă mai calmă, mai încrezătoare decât pe insulă, însă niciodată nu se descurcase prea bine la grămadă, iar Manhattanul era o mulţime imensă de oameni.

A văzut un paznic dispărând în adâncul parcării. Celălalt vorbea la telefon în biroul lui, îl vedea cât de cât prin geam. Nu ştia dacă o să se mai ivească altă ocazie să intre.

— Uite ce, tu mi-ai zis să am încredere în tine, acum eu îţi zic să ai încredere în mine.

Diana şi-a îndreptat sprâncenele negre şi a oftat.

— Prea bine.

Delegaţia de pe Insula Sectantelor îi acorda încrederea ei.

— Bun, a spus Alia încercând să pară cât mai încrezătoare. Mai întâi trebuie să trecem pe lângă paznicii ăia fără să ne observe.

A traversat în grabă strada şi apoi s-a ghemuit cât putea la pământ, lângă zid, uşurată s-o vadă pe Diana luându-se după ea.

— Am impresia că încălcăm legea, i-a şoptit Diana în timp ce urcau pe furiş rampa.

— Ei, nu o încălcăm propriu-zis. Doar ocolim anumite obstacole birocratice.

Alia a luat-o pe lângă gheretă, în direcţia scărilor, sperând că n-o să dea nas în nas cu celălalt paznic când urcau.

Când au ajuns la etajul trei a deschis uşa. Aici era linişte, întuneric şi răcoare. Se mai auzeau doar câte un scârţâit de cauciucuri sau huruit de motor răsunând din hruba imensă. S-a apucat să numere locurile de parcare. Nu mai fusese în parcarea asta, însă căuta numărul 321. Douăzeci şi unu martie, ziua mamei sale.

318, 319, 320... Asta era? Alia era un pic dezamăgită. Nu se aşteptase la cine ştie ce, însă dăduse peste o Toyota Camry anostă. Desigur, se putea să greşească. Dacă spaţiul de parcare reprezenta aniversarea părinţilor ei şi nu ziua mamei sale? Dacă Jason nici nu mai ţinea vreo maşină în parcarea aia?

A aruncat o privire înăuntru pe geamul din dreptul şoferului. Interiorul maşinii era impecabil: suporturi de băutură goale, o factură împăturită pe bord, iar de oglinda retrovizoare atârna un pandant gravat cu un iris – simbolul New Orleansului, oraşul natal al Linei Mayeux. Mama Aliei îi mărturisise odată că se gândise să-şi facă un tatuaj cu un iris pentru a-i aminti de casă. *Şi de ce te-ai răzgândit?* o întrebase Alia, iar mama ei îi făcuse cu ochiul. *Cine zice că m-am răzgândit?*

Alia a clipit din ochi, alungându-şi jenată lacrimile.

— Bun, a zis ea. Nu te speria, însă va trebui să spargem geamul.

— De ce?

— N-avem cheile de la maşină şi-mi trebuie ceva din portbagaj.

— Dar e maşina ta?

— A lui frate-meu.

— Aş putea să deschid portbagajul fără cheie.

Diana a apucat de capacul portbagajului, chiar deasupra plăcuţei cu numărul, şi a tras de el în sus. În loc să se spargă încuietoarea, s-a despicat tabla capacului, cu un ţiuit ascuţit. Portbagajul aducea acum cu un portofel desfăcut. Diana s-a dat în spate, muşcându-şi buza.

— Îmi pare rău.

Alia a tras cu urechea să audă sunetul de paşi apropiindu-se în fugă, însă paznicii păreau fie să nu fi auzit cum rupea cineva tabla unei maşini, fie să nu le pese. Alia s-a uitat la portbagajul găurit, apoi la Diana.

— Şi ziceai că eşti cea mai plăpândă din familia ta, ai?

Alia şi Diana s-au uitat prin portbagaj. Au găsit o lanternă cât un far, cabluri de alimentare şi un sac imens de voiaj.

— Bravo ţie, Jason, paranoic bolnav ce eşti.

— Ce e asta?

— O geantă de cărăbănit.

Alia a scos sacul din portbagaj, l-a lăsat jos şi s-a apucat să desfacă fermoarul.

— Jason le-a dosit prin tot oraşul, în caz de urgenţă. Şi în Brooklyn găseşti aşa ceva.

Alia nu s-a atins de majoritatea obiectelor – un cort cu prelată, un sistem de purificare a apei, pelerine de ploaie, chibrituri, pachete de mâncare congelată. A pus deoparte trusa de prim ajutor. Avea să-i prindă tare bine mai încolo, cu rănile de la picioare.

— Aici găseşti practic tot ce-ţi trebuie ca să supravieţuieşti dacă vine apocalipsa.

— E atât de sigur că o să vină? a întrebat Diana.

— Nu, e el maniac. Jason e cel mai bun cercetaş din

lume. Îi place să fie pregătit pentru absolut orice.

— Bine, dar nu se poate.

— N-ai decât să i-o zici lui. Aha! a făcut Alia şi a ridicat triumfătoare un teanc imens de bancnote. Ne-am îmbogăţit!

— Ne-ajunge să cumpărăm un avion?

Chiar că nu renunţa deloc când îi venea o idee.

— Unul de jucărie poate. Aici sunt doar o mie de dolari, destul să ne luăm o cameră undeva şi ceva de mâncat până ne prindem ce-i de făcut mai departe.

Nu i-a scăpat tulburarea care se citea pe faţa Dianei. Ştia cât de tare credea în faza cu Fiica Războiului, epoca sângeroasă şi izvorul fermecat. Personal, Alia nu prea ştia ce să creadă. Nu putea să nege toate ciudăţeniile pe care le văzuse în ultimele douăzeci şi patru de ore şi nici inexplicabila călătorie cât ai clipi din ochi din Marea Egee până pe fluviul Hudson.

Cumva, încă mai avea impresia că totul era doar un vis foarte veridic şi o să se trezească în camera ei din Central Park West şi să-şi dea seama că nici nu plecase la Istanbul. Însă îi venea din ce în ce mai greu să creadă aşa ceva. Acum, că se întorsese în Manhattan, insula Dianei ar fi trebuit să i se pară de domeniul fantasticului, însă când o vedea pe fată cum se mişcă şi vorbeşte în lumea ei de zi cu zi, cumva întâmplările dinainte păreau şi mai reale. Parcă s-ar fi uitat pe o fereastră bine cunoscută şi ar fi văzut cu totul altceva decât înainte.

Alia a scos un rucsac mic, roşu, de nailon, din geanta mare. O să descâlcească mai încolo tot ce se întâmplase pe insulă. Acum era prea obosită şi flămândă ca să mai judece.

— Ai putea... a început ea arătând spre geantă.

Cât vâra Diana geanta în portbagaj şi se împingea în capac ca să închidă fanta, Alia a deschis rucsacul roşu şi a băgat tot ce-i trebuia acolo. Portbagajul maşinii era boţit

de tot, însă măcar n-avea cum să-şi dea seama nimeni că fusese spart.

Au luat-o încet în jos pe scări şi apoi au trecut alene pe lângă paznicul de la intrare. Acesta s-a uitat lung la ele, însă doar nu erau la volanul unei maşini.

— Ce urmează? a zis Diana.

— În primul rând, nişte încălţări, a răspuns Alia, deşi avea oroare să meargă la magazin desculţă şi cu picioarele murdare.

După aia chiar nu mai ştia ce să facă. Plus că o mai deranja ceva. Văzuse soldaţi postaţi la toate colţurile arterelor principale, precum şi la gurile de metrou. Îi aminteau de New Yorkul de după 11 septembrie, când Garda Naţională stătuse de pază în oraş. Oare se dăduse vreun atac în lipsa ei? De-abia aştepta să pună mâna pe un telefon. După ce se stabileau undeva trebuia să intre pe net sau măcar să facă rost de un ziar.

Pe colţ era un magazin Duane Reade, iar când au intrat în drogherie Diana a oftat din greu, desfăcându-şi braţele în lături.

— Aici e mult mai răcoare.

Vânzătoarea de la tejghea a ridicat din sprâncene.

— Ăă, da, minunile tehnologiei. Fenomenal.

Alia şi-a dres vocea, a luat un coş de cumpărături şi a tras-o pe Diana lângă primul raft.

— Ia te uită, s-a minunat Diana. Atâtea lumini, atâtea obiecte din plastic. Totul e atât de *lucios.*

Alia s-a abţinut cu greu să nu izbucnească în râs.

— Nu mai pipăi atâta deodorantele.

— Dar arată ca nişte podoabe!

— Te şi văd purtând aşa ceva pe post de cercei. Hai să ne mişcăm.

Cu coada ochiului, l-a văzut pe agentul de pază urmărindu-le prin magazin.

Nimic de mirare. Diana părea să se fi rătăcit pe drumul

spre casă de la un club de striptease barbar, iar Alia era o fată de culoare desculţă, cu nişte haine murdare pe ea. Atrăgea ca un magnet orice paznic de magazin. Parcă o auzea pe mama ei atenţionându-i pe ea şi pe Jason să aibă mare grijă şi să nu atragă cumva privirile lumii. *Să nu cumva să vă vârâţi în cine ştie ce situaţie şi să vă ceară lumea explicaţii după aia.*

Lina, spunea tatăl lor atunci, *îi înveţi să se aştepte automat la obstacole care nu există. Aşa o să ajungă să stea tot timpul cu teamă.* Părinţii lor nu reuşiseră niciodată să se înţeleagă pe tema asta.

Măcar avea buzunarul burduşit cu bani. Alia s-a îndreptat spre o plăcuţă pe care scria DISTRACŢII ESTIVALE şi a luat cea mai comodă pereche de şlapi de la raft, după care a mânat-o pe Diana spre raionul de produse de îngrijire a părului.

— Cum de aveţi atâtea feluri? a întrebat Diana trecându-şi degetele peste sticluţele de şampon.

— Cu ce vă spălaţi pe păr acasă?

— Ne făceam săpun, a răspuns Diana ridicând din umeri.

— Nu mă mir, a zis Alia.

Alia a căutat un balsam puternic, care să-i revitalizeze codiţele şi încă unul leave-in. Când era mică se încăpăţânase să se dea zi de zi cu ulei din seminţe de căpşuni, până când mama ei n-a mai vrut să-i cumpere.

— Credeam că am venit să ne luăm încălţări, a spus Diana văzând-o pe Alia umplându-şi coşul cu sticluţe.

— Şi alte lucruri strict necesare.

— Bine, dar...

— Crede-mă, sunt lucruri strict necesare.

Măcar paznicul părea să păstreze distanţa, deşi îl vedea într-o oglindă cum se plimbă dintr-o parte în alta pe interval, ca un rechin care le dă târcoale, aşteptând până crea ea vreo problemă sau se ducea la tejghea cu bani prea puţini.

Când au luat-o spre casă, Alia a început să azvârle în coş cu dulciuri, chipsuri şi sucuri acidulate, ca să fie clar că veniseră să arunce cu banii.

— Vrei ceva? a întrebat-o ea pe Diana. Fac cinste.

Diana şi-a muşcat buza cu dinţii ei albi şi drepţi.

— Chiar n-aş şti ce să-mi iau.

— Jason ar încerca să te convingă să mănânci batoane proteice şi mâncare sănătoasă. Ştii, odată, de Halloween, le-a împărţit stafide copiilor din vecini. A zis că erau *bomboane naturale.* Luni de zile s-au uitat urât la mine după aia.

— Bomboane naturale? a făcut Diana. Poate curmalele, nu stafidele. Sau sfecla roşie? Are un conţinut ridicat de zahăr.

— În anul următor a fost şi mai rău. A împărţit periuţe de dinţi.

Alia a clătinat din cap – uneori parcă nu-i venea să creadă că au aceiaşi părinţi.

— Din fericire pentru tine, ador mâncarea nesănătoasă. O să savurăm cei mai fini ursuleţi de gumă şi cele mai picante chipsuri Dorito. După ce o să te bucuri de sodiul şi siropul de fructoză pe care ţi-l oferă America, n-o să-ţi mai vină să te întorci acasă.

De data asta, Alia n-a mai putut să ignore expresia îngrijorată de pe faţa Dianei.

— Ce e?

Diana şi-a făcut de lucru cu o pungă de covrigei cu iaurt.

— Nu ştiu dacă mai pot să mă întorc acasă după tot ce am făcut.

— Ştiu că nu vreţi să aveţi nimic de-a face cu restul lumii, însă…

Diana s-a uitat la ea cu ochii ei albaştri şi calmi, iar Alia s-a întrerupt dintr-odată, când a înţeles.

— Adică după ce m-ai salvat. S-ar putea să nu mai poţi să te întorci pentru că mi-ai salvat viaţa.

Diana şi-a fixat ochii pe o cutie de migdale.

— Sunt multe lucruri în joc. Nu doar viaţa mea.

Alia s-a simţit dintr-odată vinovată. Diana îi salvase viaţa, de două ori chiar. Oricât de tare şi-ar fi dorit să ajungă cumva acasă, să doarmă o săptămână întreagă, să se uite la televizor şi să-şi scoată din cap că o cunoscuse pe fata asta, îi era datoare. Ştia că trebuie să spună ceva, însă s-a mulţumit să-i arunce un tricou Dianei şi s-o ia spre casă.

Diana a ridicat tricoul.

— *Eu inimă NY?*

— *I love New York.*

— Îmi dau seama.

— Nu, ţie ţi-am luat tricoul.

— E o afirmaţie prea categorică. Sigur, e un oraş fermecător, însă…

— Să nu se mai holbeze toţi cretinii la sânii tăi, a zis Alia tare când mai mulţi băieţi de vreo doişpe, treişpe ani şi-au întins gâturile peste tejghea.

— Vrei să mă acopăr?

— Nu vreau să fac pe puritana cu tine, doar tu ai zis că mai bine nu atragem privirile. Nimeni nu pare să reziste la combinaţia asta magică de decolteu, piele, bronz natural şi plete vâlvoi.

— Plete vâlvoi?

— Ca după… Of, lasă. Să zicem doar că pari desprinsă din fanteziile unui tocilar.

Diana s-a uitat repede la băieţii care căscau mai departe gura.

— Doar au mai văzut sâni până acum.

— La o fată în carne şi oase? Cine ştie? Oricum par la fel de fascinaţi de fiecare dată.

Alia a aruncat două perechi de pantaloni de trening şi încă un tricou în coş. I se făcea pielea de găină când îşi imagina cum e să porţi pantaloni de trening vara la New

York, însă nu prea aveau de ales.

— Alte haine?

— Crede-mă, dacă vrei să te ajut cu călătoria în Grecia, o să trebuiască să mă îmbrac mai bine.

— De ce?

— Tu poţi să mergi pe stradă în... costumaţia asta, a zis Alia cu un gest vag din mână. Însă eu nu pot să arăt ca o tenismenă fără adăpost.

— De ce?

— Pentru că lumea se uită altfel la mine, s-a burzuluit Alia.

— Pentru că eşti atât de scundă?

— Nu sunt deloc scundă. Eşti tu uriaşă. Nu, nu de asta, ci pentru că am pielea neagră.

S-a străduit să nu ridice tonul. N-avea chef să stea la discuţii pe tema asta. Fusese groaznic când un profesor hotărâse să ţină „un forum pe chestiuni de rasă” şi mai mulţi colegi de la Bennett s-au apucat să dezbată despre politicile afirmative sau, mai rău, au venit la ea să-şi ceară scuze după ore.

Diana s-a încruntat, urmând-o pe Alia la casă.

— Am citit despre conflictele rasiale din istoria ţării tale. Din câte am înţeles, sunt de domeniul trecutului.

Asta se încăpăţânase să creadă şi tatăl ei. Însă el nu ştiuse cum e să trăieşti în pielea soţiei sale sau a copiilor săi.

— Deloc. Continuă şi în ziua de azi. Dacă nu mă crezi, uită-te la agentul de pază care ne tot suflă în ceafă. Când se uită la mine, lumea nu o vede pe Alia Keralis. Vede o fată de culoare cu probleme, în haine boţite, aşa că hai să ieşim de-aici până nu ne ia cu „Ce faceţi, doamnelor? Aţi putea să-mi arătaţi ce-aveţi în geantă?”

Şi-au trântit cumpărăturile pe tejghea, la casă.

— Te-ai costumat cumva sau ce? a întrebat fata de la casă mestecând gumă. Eşti vreo prinţesă războinică?

— E atât de clar cine sunt? s-a strâmbat Diana.

— Arăţi bine, a spus vânzătoarea. Doar că eu, una, nu mă dau în vânt după chestii din astea fantasy.

— Ei, poate n-ai cum să te prinzi dacă e fantasy sau nu? a mormăit Alia.

— Hă?

— Nimic. Am avut o zi lungă.

După ce au plătit cu mai multe bancnote din teancul gros al Aliei şi paznicul le-a slăbit din vizor, Alia şi-a pus în picioare şlapii cei noi, bucurându-se de lipăitul lor zgomotos pe linoleum.

Au ieşit încărcate cu sacoşe şi au luat-o prin părculeţ. Apoi Alia a ţinut-o tot spre Alphabet City, unde era hotelul Good Night. Probabil că ar fi găsit hosteluri şi hoteluri mai aproape, însă, cum nu avea telefon, nu voia să bată străzile şi să ia la întrebări trecătorii. Auzea tot mai tare în minte vocea aia care-i spunea să meargă acasă.

— Ai mai tras aici? a întrebat-o Diana sceptică atunci când s-au văzut în faţa hotelului, cu faţada lui murdară.

— Nu, a recunoscut Alia. Însă pe vremuri treceam mereu cu mama prin faţa lui.

Avea amintiri tare frumoase cu mama ei la salonul lui Ebele de pe Avenue C, citind, ascultând ce discutau femeile sau uitându-se ore în şir la documentare despre tot felul de crime. După moartea părinţilor săi, Alia nu se simţise în stare să se întoarcă în micul salon fără mama ei, însă până la urmă nu avusese de ales, îi ajunsese părul în ultimul hal. Şi nici nu avea chef să meargă într-un loc pe care nu-l cunoştea.

Nici nu-i spusese lui Jason. Îl întrebase pe Dez, şoferul, dacă ştie adresa, iar el o dusese la Ebele fără să comenteze. Chiar se văzuse intrând fără probleme pe uşa cunoscută şi nu o tulburase deloc copertina viu colorată a salonului sau imaginea lui Ebele prin vitrină. Însă când a pus piciorul înăuntru, a auzit clopoţelul şi a simţit mirosul

dulceag de chimicale, n-a mai rezistat. Pe nesimţite, a bufnit-o plânsul, iar Ebele şi Norah au îmbrăţişat-o strâns şi i-au dat şerveţele.

Nu au făcut mare caz şi nici nu s-au apucat s-o descoasă. Nu s-au apucat să debiteze prostii de genul „Totul are un rost pe lumea asta”. Au dat drumul la televizor, au aşezat-o pe scaun şi s-au apucat să lucreze de parcă nu se întâmplase nicio nenorocire, de parcă viaţa Aliei nu se întrerupsese dureros. Salonul lui Ebele devenise un soi de refugiu pentru ea. De fapt, acolo îşi împletise părul cu nici două săptămâni în urmă, înainte să plece în călătorie. Se uitaseră la o groază de episoade din *Justice Served,* pentru că Norah făcuse o pasiune pentru poveştile cu ucigaşi în serie, iar când a ieşit pe uşă îşi simţea pielea capului parcă ţintuită de os.

Alia trecuse atunci pe sub firma hotelului cu luna ei adormită, şi-şi pusese o dorinţă, ca de obicei, cu mintea la pregătirile de călătorie pe vasul Thetis şi la evadarea ei din New York. Acum şi-a ridicat privirea spre firmă şi s-a strâmbat.

— Prostia asta de lună.

Hotelul arăta la fel de murdar şi pe dinăuntru, pereţii holului erau pătaţi de apă, iar linoleumul era jupuit.

Tipul care stătea cocoşat la recepţie părea doar cu un an, doi mai mare decât Alia şi purta un barbişon îngust, din acelea care îi lasă impresia de bărbie mânjită. Avusese trac când se gândea la partea asta, însă s-a străduit să pară calmă şi sastisită, explicându-i tipului că li s-au furat bagajele în port.

— Nu ştiu, a zis el într-o engleză cu accent puternic – posibil rusesc, clar est-european. Se întâmplă multe rele pe lume. Trebuie multă grijă.

— Ei haide, a zis Alia încercând să-şi exercite farmecul generos moştenit de la tatăl său. Chiar părem două tipe puse pe scandal?

Tipul a măsurat-o pe Diana din priviri de jos până sus.

— *Nie ne sme zaplaha,* a zis ea cu un aer solemn.

Alia s-a uitat lung la ea. Diana vorbea ruseşte?

Insul nu s-a schimbat deloc la faţă.

— Bani gheaţă, a zis el. O săptămână în avans.

O săptămână întreagă? Era Good Night o magherniţă, însă le ustura la buzunar. Nu-i nimic, şi-a zis ea numărând bancnotele. *O să vezi tu cum ai putea să iei legătura cu Jason fără să te pui în pericol, iar atunci n-o să mai existe deloc problema banilor.*

Şi ce te-ai face dacă n-ai avea în spate numele şi averea familiei Keralis? Mai bine lăsa răspunsul pe altă zi.

— Se face curăţenie în cameră după-amiază, a zis băiatul de la recepţie dosind banii sub tejghea. Nu se găteşte în camere. Nu se umblă la termostat.

A aruncat o cheie de metal pe tejghea. Pe brelocul din plastic roz scria 406, cu un marker negru.

— Pentru cheie pierdută plătiţi amendă o sută de dolari. Apoi, privind-o printre gene pe Diana: Sunt cu ochi pe tine.

— Frate, a făcut Alia când urcau pe scări. Da’ ce i-ai zis?

— I-am zis doar că nu suntem periculoase.

— Nu e deloc dubios, a spus Alia dându-şi ochii peste cap. Cum de-ai învăţat să vorbeşti ruseşte?

— Bulgăreşte de fapt şi… nu prea înţeleg nici eu.

— Câte limbi mai ştii în afară de astea două?

Diana a tăcut o vreme, de parcă făcea un calcul în minte.

— Cred că pe toate.

Mai ieri, Alia ar fi zis că nu se poate aşa ceva, însă acum a trecut informaţia pe lista ciudăţeniilor.

— Unde erai când m-am chinuit două ore cu tema la franceză? a bodogănit ea.

Desigur că Good Night nu avea lift, aşa că s-au chinuit să urce patru etaje pe scări. Mă rog, Alia s-a chinuit. Diana a sărit sprintenă de pe o treaptă pe alta ca o căpriţă absolut superbă. Au luat-o pe un coridor lung şi igrasios

spre camera lor, însă la început yala veche de sub clanţă n-a vrut să cedeze.

După ce a înjurat vreo câteva minute, zgâlţâind de cheie, uşa s-a deschis. În cameră era un miros stătut de ţigări şi un covor care fusese poate verde-smarald la începuturi, însă acum căpătase o nuanţă pe care Alia ar fi numit-o „culoarea bălţilor vara”. Pe un holişor îngust se ajungea la o baie minusculă, cu faianţă albă, murdară, apoi la o cameră joasă, cu două paturi înguste şi o noptieră ponosită între ele. Nu tu telefon, nu tu televizor, doar un calorifer în perete şi un aparat de aer condiţionat în fereastră. Alia a lăsat sacoşele jos şi a apăsat pe un buton. Nimic.

— O laie „nu umbla la termostat”.

Deja transpirase.

Diana rămăsese în picioare în mijlocul camerei, încărcată cu sacoşe.

— Chiar puteţi să trăiţi aşa? Fără să vedeţi cerul? Fără lumina soarelui, fără culori?

— Păi, cam da, a răspuns Alia intrând în defensivă, cu toate că îşi făcuse şi ea o listă de neajunsuri în sinea ei. Unii n-au încotro.

Diana a lăsat cu grijă greutăţile pe pat.

— Probabil de-asta arată toată lumea aşa de obosită. Mergeţi prin tunele de cârtiţă şi trăiţi îngrămădiţi în coteţe de iepuri.

— Nu-i aşa de rău, a zis Alia scoţând hainele curate şi obiectele de igienă pe care le cumpăraseră.

— N-am vrut să fiu nepoliticoasă, a zis Diana. Pare destul de aranjat.

— Hmm, s-a mulţumit să zică Alia.

Oricât ar fi sărit în apărarea New Yorkului, unul din dezavantajele pasiunii sale pentru biologie erau informaţiile pe care le deţinea despre microbii ultrarezistenţi şi locurile unde se ascundeau paraziţii şi rozătoarele. Probabil că urma să se umple amândouă de

ploşniţe.

— Hai să facem un duş şi să găsim ceva de mâncare.

— S-ar putea să fie prea periculos să mai ieşi pe străzi.

Alia a deschis o pungă de chipsuri Dorito.

— Ai văzut cât de aglomerate sunt străzile. N-o să păţim nimic. Şi dacă se-apucă cineva s-o caute pe Alia Keralis, n-o să înceapă de-aici.

Şi şi-a îndesat un pumn de chipsuri în gură.

— Credeam c-o să luăm o masă bună.

— E un aperitiv, a zis Alia cu gura plină.

După ce a înghiţit cu greu, a săltat produsele de baie şi hainele curate.

— Mă duc prima la duş. Nu... ăă, nu te duce nicăieri.

Când a ajuns în baie, Alia şi-a îngăduit să se uite o clipă în oglindă când se dezbrăca. Când a dat cu ochii de vânătăi, a întors privirea. Şi-a aruncat la gunoi tricoul polo cu sigla programului de studii pe mare. Nu mai voia să-l vadă câte zile mai avea.

Ţevile au scârţâit când a dat drumul la robinet, însă apa nu prea avea presiune. Insuportabil de încinsă şi de transpirată cum era, Alia a dat robinetul de apă caldă la maximum şi s-a chinuit să se cureţe cât mai bine de mizerie şi sare. Avea umflături şi vânătăi pe tot corpul. Avea coapsa plină de zgârieturi şi julituri şi o unghie de la picior strivită şi înnegrită de sânge. Însă era în viaţă, îndurase atâtea, însă era în viaţă.

Deodată, au năpădit-o panica şi jalea şi n-a mai reuşit să le ţină în frâu. S-a sprijinit cu spatele de uşa de plastic a cabinei de duş şi s-a pus pe un plâns greu, zguduitor, fără lacrimi. Nu îşi dorise să plângă aşa. Nu era senzaţia de alinare pe care i-o dădea propriul ei pat şi Nim făcând glume proaste întinsă lângă ea, cu o cutie de îngheţată alături, însă trebuia să se mulţumească cu atât. A dat robinetul la rece ca să se răcorească, iar când a ieşit din baie după câteva minute, după ce s-a şters cu un prosop

alb aspru şi şi-a tras pe ea pantalonii de trening ieftini luaţi de la magazin, parcă se simţea mai în largul ei.

— E rândul tău, i-a zis Dianei.

De cum a dispărut Diana în baie, Alia şi-a pus pe umăr rucsacul roşu şi a luat-o spre uşă. Ştia că Dianei i se părea periculos să ia legătura cu Jason, însă trebuia să dea de fratele ei. Dacă cineva o luase pe ea în vizor, însemna că şi Jason era în pericol, iar dacă avea în echipă pe cineva care le comunicase duşmanilor fundaţiei unde se află Alia, atunci poate că Jason se încredea în cine nu trebuie. Reperase în parcare un telefon cu număr temporar în geanta lui Jason şi reuşise să-l strecoare în rucsac când se întorsese Diana cu spatele. Nu-i rămânea decât să iasă un pic, s-o sune pe Nim şi s-o lase pe ea să pună la punct o întâlnire cu Jason fără să-i dezvăluie că Alia se întorsese în oraş.

Însă când a dat să pună mâna pe clanţă, s-a oprit locului. Nu mai era. Yala era neatinsă, însă clanţa de deasupra fusese ruptă cu totul. *Diana.* Probabil că lucrase cât fusese ea la duş. N-avea deloc încredere în ea. Bine, Alia chiar avusese de gând să plece, e adevărat.

— Nu contează, a mormăit ea rupând cu dinţii o pungă cu ursuleţi de gumă acrişori. Cum iese din duş, o să-i zic femeii ăsteia vreo două.

— Ce doreşti să discutăm? i-a strigat Diana din baie, cu duşul pornit.

— Mă *auzi!* s-a mirat Alia, apoi s-a întins resemnată pe spate în pat. Nu contează. Sigur că mă auzi.

Alia şi-a propus să nu adoarmă, ca să-i spună Dianei ce crede despre clanţa care intrase în pământ, însă probabil că a furat-o somnul, căci s-a trezit de-abia când a simţit cum o scutură Diana. Avea părul ud şi îşi trăsese pe ea tricoul cu „I love NY” şi pantalonii gri de trening.

— Ce… a dat să zică Alia, însă Diana i-a astupat gura cu mâna şi apoi şi-a dus degetul la buze.

— Cineva încearcă să intre în cameră, i-a şoptit ea.

Alia a simţit că îi bate inima mai tare în piept.

— Camerista?

— Camerista are cheie. Şi e cineva care păşeşte apăsat. Alia, a zis Diana, ne-au găsit.

Capitolul 8

— Rămâi locului, i-a zis Diana, regretând că se arătase atât de pornită împotriva armelor pe Themyscira.

— Dar cum au reuşit să mă găsească? a protestat Alia înăbuşit.

— Nu ştim ce forţe lucrează împotriva ta. Nu vorbi şi nu te mişca. Şi dacă mi se întâmplă ceva...

Diana s-a întrerupt. Nu ştia ce să spună mai departe. Mai bine o punea pe Alia să-i promită că o să încerce să ajungă singură la izvor. Însă nu era vreme de legăminte.

— ...Fugi.

Alia a încuviinţat, cu ochii mari.

Diana era desculţă după duş. A luat-o fără zgomot pe holul îngust care dădea spre baie, simţind covorul aspru şi neobişnuit sub tălpi. S-a furişat cât putea de încet când se apropia de capăt, simţind că-i bate inima nebuneşte în piept. Trebuia să se lupte – cu adevărat, nu ca la antrenamentele de la Arsenal.

S-a oprit şi a aşteptat. Linişte. Oare i se năzărise? Poate vreun alt vizitator încurcase camera, încercase cheia în broască şi plecase după ce şi-a dat seama că a nimerit unde nu trebuie.

Uşa s-a zgâlţâit iar uşor. Cineva încerca să spargă yala. A auzit un clic când a cedat sistemul de închidere. Nu mai avea timp să stea pe gânduri.

Diana şi-a îndoit genunchii şi a lovit uşa cu piciorul, tare, chiar în centru. Uşa s-a desprins din balamale şi din spatele ei l-a auzit pe intrus scoţând surprins un ţipăt când s-a trezit cu uşa peste el şi s-a izbit de zid.

Era cineva vânjos, un bărbat tânăr, cam de înălţimea ei, lat în umeri. Avea reflexe iuţi. Şi-a revenit rapid şi a luat poziţie de luptă. Şi-au dat târcoale încet, în lumina chioară

de pe culoar.

Tânărul s-a repezit la ea şi Diana l-a apucat de umeri, răsucindu-se într-o parte ca să-l azvârle la podea, odată ce-şi luase elan, însă insul s-a repoziţionat iute – avea reflexe, nu glumă – şi s-a redresat. Era şi neaşteptat de puternic. Era ca şi cum ar fi luat în mână un ulcior pentru apă şi ar fi descoperit că nu e gol, ci plin – era o surpriză, însă putea să facă faţă fără probleme.

L-a apucat mai bine, înşfăcându-l de cămaşă cu amândouă mâinile şi izbindu-l de perete. Tencuiala s-a crăpat pe loc. Insul a gemut, după care l-a aruncat la podea şi l-a ţinut acolo imobilizat, cu un braţ sucit la spate şi faţa în jos, apăsându-se în tendoanele lui.

— Să ştii că ţi-o rup, l-a avertizat ea când s-a smucit în strânsoare. Nu mişca.

— Diana!

Alia stătea lângă uşa distrusă şi se holba uluită la ei.

— Ţi-am zis să stai în cameră.

— Diana…

— Situaţia e sub control. Au trimis încoace un asasin tare sfrijit.

Tânărul de la podea a mormăit şi a încercat să se elibereze.

Când l-a tras zdravăn de braţ, el a încremenit.

— Cine te-a trimis? l-a întrebat ea printre dinţi.

Alia şi-a dus palmele la gură şi s-a aplecat de spate, tremurând, încât, o clipă, Diana a crezut că plânge, numai că ea râdea. O apucase cumva vreo criză de isterie?

— Diana, a zis ea cu greu, sfrijitul ăsta e frate-meu.

Diana s-a uitat la bărbatul pe care-l ţinea imobilizat, cu faţa vârâtă în covorul verde murdar de pe culoar.

— Eşti… eşti sigură?

— Destul de sigură, da, a zis Alia cu un hohot de râs.

Diana şi-a mutat mâna, întorcând intrusul spre ea şi imobilizându-l cu genunchii în timp ce îi cerceta chipul

aprig. Arunca priviri mânioase, încordându-şi un muşchi din falcă. Acum că-l vedea cu adevărat, nu i se părea că e îmbrăcat ca un asasin. Purta o cămaşă albă, curată, din bumbac fin, descheiată la gât şi cu mânecile suflecate în coate. Avea ţeasta rasă, nu până la piele, şi ochii întunecaţi, limpezi şi pielea cafenie a Aliei. De fapt, dacă se uita mai bine, semănau izbitor de mult.

— De ce m-ai atacat? l-a întrebat ea.

— Tu m-ai atacat pe mine.

Diana s-a strâmbat. Aşa era.

— Ei, atunci de ce ai încercat să intri peste noi în cameră?

Tânărul s-a zvârcolit sub ea, aşa că s-a împins în el, punându-l iar la podea. O fi fost fratele ei, însă nu-i cunoştea intenţiile.

— O căutam pe sora mea, s-a răstit el la ea printre dinţi. Cine naiba mai eşti şi tu?

Alia şi-a dres glasul.

— Poate ai face bine să-i dai drumul.

— Nu e niciun pericol. Nu-i fac nimic.

— Pun pariu că l-ai rănit pe viaţă în mândria lui şi habar n-am ce vietăţi se ascund în covorul ăla.

— Mai bine îl percheziţionăm.

— Diana, e fratele meu. Lasă-l să se ridice de pe podea.

Diana s-a lăsat pe călcâie şi s-a ridicat, dând drumul intrusului. I-a întins mâna, însă el nu a luat-o în seamă, ci s-a apucat să-şi scuture braţul cu un gest care Dianei i s-a părut exagerat de teatral.

Intrusul s-a ridicat în genunchi şi, cu o mişcare rapidă, a scos un pistol dintr-un toc fixat de gleznă, sărind în picioare.

— Chiar era bine să mă percheziţionezi.

— Jason! a ţipat Alia.

— Zic şi eu. Dacă…

Diana nu mai văzuse un pistol decât în paginile cărţilor,

însă învăţase cum se dezarmează un atacator. A întins automat mâna şi l-a izbit la punctul slab de la încheietură, încât Jason a scăpat arma şi s-a trezit într-o clipă imobilizat, cu obrazul lipit de tencuiala peretelui.

— Ziceam şi eu, atât! a spus Jason. Îţi dădeam dreptate... cum te-o chema. Alia, nu vrei s-o iei de pe mine?

— Nu ştiu dacă e o idee bună. De ce porţi pistol, Jason?

— Ca să mă pot apăra!

— Şi ţi se pare că funcţionează?

Diana l-a smucit nu prea tare.

— N-am scăpat-o o clipă pe Alia din ochi. Cum ne-ai găsit?

— Portbagajul unde ţin geanta de urgenţă are instalată o alarmă antifurt, a spus el. S-a declanşat când l-ai spart, deşi habar n-am ce i-ai făcut amărâtei ăleia de maşini. Am întrebat paznicii dacă au văzut pe cineva venind sau plecând cu un rucsac roşu şi şi-au amintit de voi două.

— Bine, dar cum ai găsit hotelul?

— Mobilul din rucsac.

— Un telefon mobil?

— Da, a mormăit el. În toate genţile e câte un telefon cu număr temporar. Semnalul m-a condus încoace.

— Ştiai? a întrebat-o Diana pe Alia, iar vinovăţia care i se citea pe chip a trădat-o pe loc.

Şi-a amintit că Alia o pusese să vâre geanta înapoi în portbagaj. Oare o făcuse doar ca să se asigure că Diana se întoarce cu spatele la ea? Trădarea o durea neaşteptat de mult.

— Diana, trebuie să te rog să iei mâna de pe fratele meu. Din nou.

Diana i-a dat drumul fără chef, percheziţionându-l de data asta. A hotărât să nu ia în seamă faptul că stătea atât de aproape de un bărbat – fie prieten, fie duşman – şi i-a ignorat exclamaţia ascuţită când şi-a trecut mâna peste

coapsa lui.

— Ne-ai ameninţat cu pistolul, i-a zis ea. E vina ta dacă te simţi stingherit acum.

— Încerc să-i dau o lecţie Aliei despre prudenţă, a protestat el.

— Am băgat la cap, frate. Chiar a meritat?

Diana s-a dat în spate şi fratele Aliei s-a întors, îndreptându-şi gulerul cămăşii.

— Eşti mulţumită? a întrebat-o el.

— Uşurată.

Se aştepta să înceapă iar cu acuzaţiile, însă Jason s-a întors spre Alia, a făcut cei câţiva paşi până la ea şi a strâns-o tare în braţe.

— Am crezut... Am auzit că au pierdut contactul radio cu Thetis. Nu ştiam ce să cred.

— Sunt bine, a zis Alia, însă Diana i-a sesizat tremurul din glas.

Spre jena ei, se simţea profund invidioasă. I-ar fi plăcut şi ei să găsească sprijin, să-i spună cineva că nu făcuse o greşeală îngrozitoare, că nu era de una singură.

Apoi Jason s-a desprins din îmbrăţişare şi a apucat-o pe Alia de umeri.

— Cum ai putut să fii aşa de proastă?

— Ba nu sunt proastă, a zis ea dându-i mâinile de pe ea şi încrucişându-şi braţele pe piept.

— Ai idee câte griji mi-am făcut? Thetis a pierdut semnalul acum aproape o săptămână.

— O săptămână? a făcut Alia.

Diana a simţit o strângere de inimă. Trecuse o săptămână? Probabil că plecarea de pe insulă a durat mai mult decât au simţit ele. Hekatombaionul începea după răsăritul lunii noi pe cer, după solstiţiul de vară – semiluna subţire şi albă a lunii secerişului. Cât timp le mai rămânea?

— Când a fost ultima lună plină? a întrebat Diana.

Jason s-a uitat la ea de parcă îşi pierduse minţile.

— Cum?

— Îmi trebuie un calendar.

Jason s-a strâmbat şi i-a întins un dispozitiv în formă de cutioară – telefonul lui, şi-a dat seama.

A atins nesigură ecranul.

— Nu…

I l-a smuls din mână şi a ciocănit de câteva ori în el cu vârful degetelor, apoi i l-a întins să vadă. Erau la sfârşitul lui iunie. Ecranul arăta că ultima lună plină fusese pe douăzeci iunie, ceea ce însemna că Hekatombaionul începea pe şapte iulie. Trebuiau să ajungă la izvor în mai puţin de o săptămână.

Jason şi-a vârât telefonul înapoi în buzunar.

— Ai dispărut, i-a zis el Aliei. Au trimis echipe de salvare. Am crezut… s-a întrerupt el. Ce Dumnezeu, Alia, chiar am crezut că ai murit.

— N-am murit, Jason, mă vezi doar.

— Cum e posibil aşa ceva? Mi-au zis că te-ai îmbarcat la Istanbul. Te-ai răzgândit cumva?

— Păi…

— Toate bune?

Bulgarul de la recepţie gâfâia în capătul holului. Îi luase ceva timp să vină să vadă ce se întâmplă.

— Totul e minunat! a zis Alia.

— Absolut, a spus Jason.

— *Vsiciko e nared. Molia, varnete se kam zanimaniata si,* a spus Diana pe un ton cât mai liniştitor.

Bulgarul a scos un „hă” nu prea convins şi a luat-o înapoi pe scări în jos.

— Mai e cazul să te întreb? a zis Alia.

— I-am zis doar că totul e în regulă şi că mai bine îşi vede de treabă.

— Nu e deloc dubios, a zis Jason.

Diana a văzut-o pe Alia muşcându-şi buza, ca să-şi

mascheze zâmbetul.

— Am spus ceva absolut rezonabil, s-a zbârlit ea.

— Hai să mergem în cameră până nu se răzgândeşte şi se întoarce să arunce o privire pe-aici, a spus Jason. Ajută-mă cu uşa.

— Diana poate să... a început Alia, însă aceasta a clătinat iute din cap.

Alia ştia deja cât de puternică e, însă era mai bine ca Jason să ştie cât mai puţine despre locul de unde venea şi ce era în stare să facă.

— Ce poate? a întrebat Jason opintindu-se deja să salte uşa dintr-o parte.

— Să ajute, a terminat Alia fraza pe un ton pierit.

S-au târşâit pe holişorul de la intrare şi au proptit uşa după ei. Camera părea cumva mai mică şi mai murdară, acum că sosise fratele Aliei. Chiar dacă se bătuse mai înainte, acum arăta impecabil aranjat, cu cămaşa de un alb fără pată şi un ceas masiv lucindu-i la mână. Putea să-l convingă pe băiatul acela să i se alăture? Putea s-o convingă pe Alia? Diana crezuse că o să aibă timp să-şi pledeze cauza şi să ajungă împreună în Grecia. Acum îi mai rămâneau doar câteva zile.

Jason s-a răsucit încet pe loc, trecând în revistă mobila sumbră din cameră şi pungile de plastic cu dulciuri.

— Eu încerc să trag sfori în guvernul turc, iar tu dai petreceri în pijamale.

— Nu e deloc aşa, s-a împotrivit Alia.

Jason şi-a ridicat mâinile exasperat.

— Atunci cum e? Ce cauţi în locul ăsta, Alia? Şi cum ai ajuns aici?

Diana s-a aşezat pe pat. Alia o minţise.

— Ai zis că n-o să-l suni.

— Ba n-am zis, a spus Alia.

— Dar ştiai c-o să-ţi ia urma.

— Bănuiam doar.

— Ce mai contează? a întrebat Jason enervat.

S-a întors spre Diana ducându-şi mâna la umăr de parcă încă îl durea.

— *Cine eşti tu?* Şi cu ce drept o împiedici pe sora mea să ia legătura cu mine?

Diana a simţit că-i sare ţandăra.

— Am vrut s-o ocrotesc. Pe toţi zeii, a exclamat ea înţelegând dintr-odată şi a sărit din pat. Poate te-a urmărit cineva. Trebuie să plecăm imediat de aici.

— Pe toţi zeii? a făcut Jason. Sunt mai mulţi?

— Nu mă caută nimeni, a insistat Alia. Lumea mă crede moartă.

Jason a scos un mârâit.

— Îmi zice şi mie cineva ce naiba se întâmplă?

Alia s-a foit nervoasă pe loc.

— Am putea să… ne aşezăm doar un pic?

Jason s-a uitat la patul de lângă el, strâmbând uşor din buze. Apoi a măturat dispreţuitor cu mâna un morman de dulciuri şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Aveţi ceva de băut? a întrebat uitându-se prin cameră.

— Nişte suc acidulat încălzit? a zis Alia întinzându-i o sticlă de cola.

— Speram să ai ceva mai tare de-atât.

— Pe bune? a făcut Alia ridicând o sprânceană.

— Am douăzeci şi unu de ani.

— De-abia împliniţi.

— Şi am încasat-o de la… persoana aici de faţă.

— Mă numesc Diana.

Jason a luat sticla din mâna Aliei.

— Diana şi mai cum?

— Diana, prinţe… a răspuns ea automat.

— Diana Prince, i-a tăiat-o Alia repede. O cheamă Diana Prince.

— Da, a zis Diana bucuroasă că o salvase, chiar dacă n-o iertase pe Alia. Diana Prince.

Alia s-a aşezat pe celălalt pat şi i-a făcut semn Dianei să stea lângă ea. Diana s-a aşezat fără chef pe colţul patului, păstrând distanţa.

Jason a luat o gură de cola.

— Zi-mi odată, Alia.

— A avut loc un accident.

Diana s-a uitat lung la Alia. Nu-şi permiteau să fugă de adevăr.

— N-a fost un simplu accident.

Alia a răsuflat adânc.

— Bine, a fost o explozie la bordul lui Thetis. Cineva...

A şovăit o clipă – nu mai rostise niciodată cuvintele cu voce tare, şi-a dat seama Diana. Nu protestase când i-a zis-o ea, se declarase cât de cât de acord, însă nu recunoscuse niciodată clar ce i se întâmplase.

— Cred că a încercat cineva să mă omoare.

Jason a trântit sticla cât colo.

— Ţi-am zis să nu te duci. Ştii câte ameninţări primeşte fundaţia. Ţi-am zis cât de periculos e să umbli fără pază.

Alia şi-a lăsat ochii în podea.

— N-am crezut...

— Clar nu. Puteau să te omoare.

— Puteau. Dar m-a salvat Diana.

— Cum?

— Am zărit explozia de la mal.

— Şi ai adus-o tocmai până-n New York?

— Părea cel mai sigur.

Jason şi-a luat o expresie de amărăciune.

— Ei, măcar una din voi a rămas cu capul pe umeri.

— Nu-i deloc drept, a zis Alia încet.

— Drept? a spus Jason aplecându-se în faţă. Era să mori. Era să te pierd. După tot ce s-a întâmplat cu mama şi tata...

— Nu...

— Dacă voiai atât de tare să pleci, trebuia să vorbeşti cu

mine. Puteam să punem la punct o expediţie.

— N-am vrut o expediţie Keralis, a spus Alia sărind în picioare şi apucându-se să dea ture prin camera neîncăpătoare. Am vrut să fiu o elevă oarecare. Un copil normal. Ca toţi ceilalţi.

— Noi nu suntem ca toţi ceilalţi, Alia. Familia noastră nu-şi permite luxul ăsta.

Diana n-avusese de gând să deschidă gura. Nu era lupta ei. Însă nu s-a putut abţine:

— A avut dreptate să încerce.

— Poftim? a zis Jason.

— Nu-i drept să-i ceri cuiva să nu-şi trăiască pe deplin viaţa, a spus Diana. Nu poţi să trăieşti mereu cu teama în suflet. Fie îţi iei viaţa în mâini, fie trăieşti la întâmplare.

Jason a pironit-o cu ochi reci şi mânioşi.

— Au murit oameni. Alia putea să moară.

— Şi dacă ar fi rămas la New York ar fi putut s-o atace.

Jason s-a ridicat în picioare.

— Nu ştiu cine te crezi, dar m-am săturat să mă facă o adolescentă cu ou şi cu oţet.

Diana s-a ridicat şi ea, pironindu-l cu privirea.

— Şi dac-aş fi un bărbat de cincizeci de ani, tot n-ai avea dreptate.

Jason a înşfăcat rucsacul roşu şi a luat-o spre uşă.

— Să mergem, Alia.

— Nu, i s-a pus Diana în cale.

— Dă-te din calea mea, a zis Jason cu acel muşchi din falcă zvâcnindu-i.

— Chiar tu ai zis că e în pericol. Dacă stă cineva cu ochii pe voi…

— Pot şi eu să-i port de grijă soră-mii. Avem o echipă de pază numeroasă, sunt profesionişti.

— Şi te încrezi în ei?

— Mai mult decât într-o străină în trening care m-a dat de pereţi şi vorbeşte bulgăreşte.

— Ia zi-mi, i-a spus Diana. Când te-a sunat Alia de la Istanbul, le-ai transmis unde şi în ce situaţie se află celor din echipa de pază?

— Desigur. Am…

Jason s-a oprit şi s-a făcut pământiu la faţă. Şi-a trecut o mână peste faţă şi a luat-o încet înapoi spre pat, lăsându-se greu pe el, cu o privire şocată.

— Jason? l-a strigat Alia.

— E vina mea. Trebuie să fi fost cineva din echipă… Însă nu înţeleg. Ce rost are să o atace pe Alia? Eu am legături mai strânse cu compania. De ce nu m-au luat pe mine în vizor?

Dianei îi era aproape milă de el.

— Războiul e altul de fapt, i-a spus ea blând. Ştiu, ai impresia că e în joc afacerea familiei voastre, însă adevărata ţintă e Alia.

— Diana… a avertizat-o Alia.

— Ce vrei să spui? a întrebat Jason.

Alia a apucat-o pe Diana de braţ.

— Las-o baltă.

— De ce?

— Pentru că nu pari în toate minţile când te-apuci să explici toate chestiile alea, i-a şoptit Alia enervată. Oracole, Fiice ale Războiului, izvoare fermecate…

— Ce-ai zis? a făcut Jason ridicând brusc capul.

— Nimic, a răspuns Alia. Nişte aiureli New Age pe care le-a auzit Diana de la… rudele ei ţăcănite.

— Ce ştii despre Fiicele Războiului? a întrebat Jason.

Se ridicase iar şi se uita foarte serios la ea.

— Ce ştii *tu* despre Fiicele Războiului? a răspuns Alia uitându-se uluită la fratele ei.

— Am dat… peste o chestie în hârtiile alor noştri. După accident.

Auzindu-l, Alia s-a cutremurat ca lovită. S-a dat un pic mai în spate.

— *Cum?*

— A trebuit să trec în revistă toate actele lor. Aveau un seif în birou. Pot să-ţi arăt.

— De ce nu mi l-ai arătat?

— Pentru că părea de-a dreptul absurd. N-am... Aveam destule pe cap după moartea lor. Nici nu-mi vedeam capul. Şi erau aşa nişte grozăvii, tot felul de ciudăţenii despre strămoşii greci ai tatei. N-am vrut să te împovărez cu asta.

— Cu ce anume? a întrebat Alia ridicând glasul, un pic înfricoşată.

— Cu stirpea ta, a spus Diana.

Îi trecuse supărarea. Îi părea însă rău. Îşi amintea când mergea la Panteonul Luptătoarelor de la Arsenal, trecând prin faţa vitrinelor de sticlă, scăldată în lumina albăstruie din sală, de mână cu mama ei, care-i povestea despre amazoane, cu cât curaj se luptaseră, ce fapte măreţe înfăptuiseră, de unde erau, din ce familii sau popoare, la ce zei se închinau. *Care e povestea mea?* o întrebase pe mama ei. *Încă n-a scris-o nimeni,* îi răspunsese Hipolita zâmbind. Însă, cu trecerea anilor, Diana începuse să urască amintirea aceea, nevrând să ştie că propria poveste începuse cu stângul.

— Jason? l-a întrebat Alia strângând din pumni.

— Sunt doar nişte legende, Alia.

— Povesteşte-mi, i-a poruncit ea. Povesteşte-mi tot.

Capitolul 9

Jason s-a uitat la Diana, părând aproape neajutorat.

— Nu ştiu cu ce să încep.

Alia a scrâşnit din dinţi. Nu era chiar supărată – bine, de fapt *era* supărată, supărată foc pe Jason pentru că avusese secrete faţă de ea – însă dorinţa de a afla tot ce ştie era mai puternică decât aceea de a-l pocni în moacă.

— Începe odată, a zis ea stăpânindu-şi cu greu furia, însă Diana a vorbit prima.

— Fiicele Războiului sunt urmaşele Elenei din Troia.

Alia chiar că nu se aştepta la una ca asta.

— Elena, a repetat ea neîncrezătoare. Gen „Chipul care prin vraja sa a împânzit apele cu mii de corăbii" sau cum era?

— Nu prin vraja chipului ei, a spus Diana. Puterea Elenei nu stătea în frumuseţea sa, ci în sângele său. Când se naşte o Fiică a Războiului se anunţă o epocă de zâzanie. Dacă Fiica Războiului moare înainte de Hekatombaion, în cel de-al şaptesprezecelea an din viaţă, nu va mai fi război. Însă dacă i se îngăduie să-şi vină cu totul în puteri...

— Tu ştiu că eşti convinsă de asta, a zis Alia ridicând mâinile, însă tu, Jason...

Dar Jason nu-şi luase un aer batjocoritor, pufnind şi strâmbându-se ca de obicei, încât îi venea să-i ardă una după ceafă, ci se uita la Diana foarte bănuitor.

— De unde ştii toate astea?

Diana s-a fâţâit jenată.

— Asta se povesteşte... e o legendă pe care o ştiu de la neamul meu.

— Din ce neam zici că eşti?

Ce mai conta? De ce o lua la întrebări acum?

— Jason, doar nu crezi aşa ceva.

— Nu ştiu ce să cred. Ai noştri ştiau de... cum le zice prietena ta, Fiicele Războiului. Le ziceau şi hap... nu mai ştiu cum.

— *Haptandrai,* i-a suflat Diana.

— Exact. Mai erau nişte nume din mai toate ţările.

— Părinţii noştri erau oameni de ştiinţă, a protestat Alia. Şi noi la fel. Astea sunt... nişte superstiţii acolo. Poveşti de adormit copiii.

Diana a clătinat din cap, fără niciun strop de enervare însă, doar tristeţe, chiar aproape milă.

— După toate câte ai văzut, cum mai poţi să spui aşa ceva?

Alia şi-a lăsat privirea pe brăţările de metal de la mâinile Dianei. Îşi amintea că le pipăise ceva mai devreme şi i se păruseră tari şi reci la atingere. Aievea. Numai că văzuse cum se mişca metalul mai înainte. Văzuse palate care n-ar fi trebuit să existe, cai fantomă. Trecuse prin inima unui uragan.

— Trebuie să existe o explicaţie, a spus Alia. Întotdeauna există. Chiar dacă oamenii de ştiinţă încă n-au descoperit nimic.

— Şi ei abordaseră problema ştiinţific, a spus Jason. Au trasat arborele genealogic al familiei Keralis până în Grecia Antică, precum şi arborii genealogici ai altor familii care se trăgeau din Elena, şi au strâns informaţii despre vieţile Fiicelor Războiului şi rolul pe care l-au jucat în diverse evenimente din istoria lumii.

— Nu, a clătinat Alia din cap.

— Voiau să descopere ceva ce te-ar fi putut ajuta, pe calea ştiinţei.

— Chiar crezi toate astea?

— Poate, a zis Jason, ridicând mâinile. Nu ştiu. Ai văzut ce-i afară, Alia? Te-ai uitat la ştiri?

— Suntem în oraş de mai puţin de o zi, a zis Alia punându-şi mâinile în şold. Am fugit să ne salvăm. Când să

mă pun la curent?

— Ei bine, se petrece ceva şi nu-i deloc a bună. Sigur ai văzut soldaţii care stau de pază la colţ de stradă.

— Am crezut că e vreo alertă sau vreun atentat terorist.

— Atentate. Mai multe. În toată lumea.

Şi-a scos telefonul, a bătut de mai multe ori în ecran şi i l-a întins.

A parcurs titlurile articolelor de ştiri, împreună cu Diana, care îi citea peste umăr. *O tentativă de lovitură de stat. A izbucnit un nou război civil. Bombardamente intense. Tratative eşuate de pace. Se preconizează douăzeci de morţi. Se preconizează sute de morţi. Mii de morţi.*

În toiul Marii Adunări ONU izbucnise o încăierare. Fusese convocată o reuniune de urgenţă a Congresului.

— E doar începutul, a zis Diana uitându-se cu ochi mari la ecran. Va fi din ce în ce mai rău. Dacă nu ajungem la izvor până la Hekatombaion, o să se umple paharul şi se va ajunge inevitabil la un nou război mondial.

Prin faţă îi alunecau tot felul de imagini: bombe detonate în oraşe necunoscute, case năruite, răniţi întinşi pe tărgi, un bărbat cu un pistol în mâna ridicată deasupra capului, care agita spiritele unei mulţimi de mii de oameni, strânse pe un câmp. Alia a dat click pe următoarea imagine – un filmuleţ – şi a auzit strigăte şi ţipete într-o limbă pe care nu o ştia. A văzut o mulţime care năvălea peste o baricadă şi poliţişti în echipament de protecţie deschizând focul împotriva unor manifestanţi.

— Tu zici, spuse ea dregându-şi vocea, tu zici că am făcut eu ceva.

— Nu e vorba că ai făcut ceva, a spus Diana.

— E vorba că sunt cine sunt? a zis Alia râzând răguşit.

Nici Diana, nici Jason nu păreau să-şi găsească cuvintele.

— Oamenii se războiesc pentru că asta e calea lor, a

încercat Diana. Tu eşti doar...

— În documentele alor noştri mai figurează un cuvânt, a spus Jason. *Procatalysia.*

— Precatalizator? a întrebat Alia.

Părea o denumire ştiinţifică.

— Face trimitere la sensul vechi al cuvântului, a spus Jason. În greacă. A distruge. A face bucăţi.

— *Procatalysia,* a şoptit Diana. Cea care se iveşte înainte de distrugerea lumii.

Alia a strâns din buze. O năpădise o sudoare rece, parcă o strângeau hainele. Se temea că o să vomite. În timp ce parcurgea ororile de pe ecran, în minte i se perindau multe alte imagini. Revolta din Central Park când se dusese cu Nim la concertul ăla cu intrare liberă. Încăierarea care izbucnise la balul de la sfârşitul clasei a unsprezecea. Cum se certaseră Nim şi Theo, doi oameni atât de veseli şi prietenoşi de felul lor, pe bancheta din spate când încercaseră să plece cu maşina în Maine. Certurile – atâtea certuri, despărţiri şi acuzaţii care parcă să iscau din senin. Dezbaterile şcolare care se preschimbau în atacuri. Profesorii care făceau brusc crize de nervi. Domnul Kagikawa chiar o pălmuise pe Kara Munro. Toată lumea rămăsese şocată. L-au concediat. Însă apoi au uitat totul şi şi-au văzut de viaţă.

Alia nu-şi pusese nicio întrebare. Aşa era viaţa şi gata. De-asta îi plăcea să stea acasă şi de-asta nu suporta mulţimile. Lumea era duşmănoasă. Poate regretase că nu reuşea să-şi facă alţi prieteni pe termen lung în afară de Nim, însă şi-a spus că la colegiu o să-i fie mai bine. A stat mai mult singură şi a ajuns să se convingă că asta prefera.

Însă oare pusese vreodată toate lucrurile astea cap la cap?

De la o vreme simţise cum creşteau tensiunile în jur şi sperase că i-ar prinde bine o schimbare de peisaj, o ieşire din New York. Apoi, când se îmbarcase pe Thetis, situaţia

rămăsese la fel de rea. Chiar în timpul cursei cu avionul spre Istanbul văzuse călători certându-se. Şi iarăşi auzise glasul acela în minte, îndemnând-o: *Du-te acasă. Ia-o de la zero.* Când ieşea în lume, se întâmplau numai lucruri urâte, scandaluri. Însă dacă nu era aşa de fapt? Dacă numai în lumea *ei* era aşa?

Pe ecran era imaginea unei femei care fugea dintr-o clădire în flăcări. În braţe ţinea un copil fără vlagă. Avea hainele mânjite de sânge şi gura căscată într-un urlet mut. *Eu sunt de vină.*

Alia s-a repezit spre baie, împleticindu-se pe lângă Jason şi Diana. S-a prăbuşit la podea, izbindu-se dureros cu genunchii de gresie, şi a vărsat un lichid vâscos format din resturi de dulciuri şi secreţii biliare în vasul de toaletă.

Fiica Războiului. Procatalysia. Haptandra. Oricum i-ar fi zis, ei i se părea un sinonim pentru *monstru.* Nu prea-şi amintea ce învăţase despre Războiul Troian. Crezuse că e un mit, un poem străvechi. Crezuse că Elena era un simplu personaj de poveste. Poate asta şi era. Şi poate că Alia era şi ea un personaj de poveste. Din ăia care omorau oameni. Monstrul care trebuia sacrificat.

— Al? a strigat-o Jason încet din uşă.

— Nu-mi zice aşa, a mormăit ea în vasul de toaletă şi a tras apa, să cureţe tot ce scosese din ea.

— Alia…

— Chiar crezi că sunt… crezi că e adevărat? l-a întrebat ea fără să se uite la el.

Jason a rămas tăcut o vreme.

— Cred că ar putea fi… a răspuns el în sfârşit. Da.

— Pentru că asta credeau mama şi tata?

— În parte. Unele dintre cercetările lor… Au angajat o echipă care cerceta locurile unde au avut loc bătălii în vechime, ca să descopere ce-a mai rămas din sângele vărsat acolo de eroi şi regi străvechi şi să extragă mostre biologice. Ei au crezut, Alia. Au crezut că pot să se

folosească de aceste informaţii ca să facă bine. Şi au vrut să te apere de rele. Şi eu am vrut.

— Atunci de la bun început...

— Familia noastră a primit întotdeauna ameninţări. Dar...

— Dar ştiai că se putea să încerce cineva să pună mâna pe mine, să mă omoare înainte să, ştii tu, să distrug lumea.

— Da.

Alia şi-a îngropat faţa în palme. Se simţea caraghioasă stând întinsă pe podeaua băii, cu coatele pe marginea vasului, însă nu-i venea să se mişte din loc. Nu putea să uite femeia care fugea de incendiu. Parcă simţea copilul care atârna fără vlagă în braţele ei.

— Poate n-ar fi aşa de rău.

A auzit paşi şi apoi l-a simţit pe Jason lăsându-se în genunchi lângă ea şi cuprinzând-o cu braţul.

— Ba da. Mereu sunt războaie, Alia. Oamenii din generaţiile în care nu s-a născut nicio Fiică a Războiului s-au omorât oricum din diverse motive. Şi ştii ceva? Omenirea a supravieţuit mai departe. Poate ai noştri au avut dreptate sau poate e doar o legendă, ce ştiu eu e că mi-au zis să am grijă de tine şi aşa o să fac.

Alia i-a dat braţul deoparte şi s-a ridicat cu greu.

— De unde ştii că poţi?

A luat periuţa de dinţi, a stors o groază de pastă din miniflacon şi s-a apucat să se spele, ca să scape de amăreala din gură.

— Cineva a aruncat în aer vasul pe care eram. Au omorât oameni nevinovaţi ca să dea în mine.

— Compania deţine o cabană la nord, în Canada. E un loc sigur şi izolat. O să mergem acolo şi o să ne gândim ce se întâmplă şi cum am putea să rezolvăm problema.

— Îmi pare rău, a zis Diana din hol. Nu pot să vă las.

Jason s-a răsucit spre ea.

— Dacă încerci să-i faci vreun rău...

— Mi-am pus viaţa în joc ca s-o salvez, a spus Diana. Am pus în joc tot ce aveam.

— Atunci sigur ştii că trebuie să plece de aici dacă vrea să fie în siguranţă.

— La Therapne se află un izvor, lângă străvechiul hotar al Spartei. Dacă Alia se va scălda în apele sale până să apună soarele în prima zi a lunii Hekatombaion, lumea nu va mai trebui să sufere încă o epocă sângeroasă şi ciclul Fiicelor Războiului se va întrerupe.

— Therapne? a întrebat Jason. În Grecia? Ai înnebunit?

— Alia, a zis Diana încet. Te rog.

Alia i-a întâlnit privirea în oglindă. Ea o trăsese din adâncuri. O readusese la viaţă. *Am pus în joc tot ce aveam.* Şi dacă Diana avea dreptate? Dacă puteau să oprească totul? Dacă putea chiar ea să rezolve totul în loc să lase să izbucnească un alt război în lume?

— Nu, a spus Jason de parcă îi citea gândurile. Nici nu mă gândesc. N-am auzit de niciun izvor. Nu am dat de el în niciun dosar de-al părinţilor noştri.

— Izvorul chiar există, a spus Diana. Se află lângă Menelaion, locul unde a fost înmormântată Elena.

— N-am de gând s-o târăsc pe Alia şi să-i pun viaţa în pericol până în celălalt capăt al lumii de dragul unui izvor vrăjit.

A fost rândul Aliei să ridice din sprânceană.

— Mă crezi apocalipsa în persoană, însă ideea unui izvor fermecat ţi se pare ridicolă?

— E prea riscant.

N-o credea pe Diana, pe bună dreptate. Doar nu văzuse ce văzuse Alia, care nici nu mai ştia ce e aievea şi ce e născocire, ce e ficţiune şi ce e adevăr. Şi nici nu conta. Asta era realitatea în care trăia acum.

— E riscant, a spus ea. Însă îmi asum riscul.

— Cât de bine o cunoşti pe fata asta? a zis Jason dând din mână spre Diana. Trebuie să avem grijă. Lumea…

— Nu vrea bani de la noi, Jason. Nu e reporter. Nu râvneşte la averea mea. Mi-a salvat viaţa.

— Nu înseamnă că poţi s-o ştergi în Grecia cu ea. Îţi interzic...

Alia s-a întors şi i-a vârât un deget în piept.

— Mai bine nu-ţi termina fraza. Jason, eşti fratele meu mai mare şi te iubesc, însă e vorba de mine aici. Eu trebuie să trăiesc cu gândul că sunt cea mai mare ucigaşă în masă a tuturor timpurilor dacă lucrurile o să evolueze în direcţia pe care o bănuieşti tu. Doar nu te aştepţi să mă ascund în creierii munţilor.

— Alia, i-a zis el cu disperare în glas, nu tu eşti responsabilă pentru toate astea. Mergem în Canada. Aşteptăm să se termine totul. Apoi...

— Zi-mi dacă mă înşel, Diana, ne-a mai rămas o singură şansă, nu?

— Da, a răspuns Diana. Trebuie să ajungi la izvor înainte să apună soarele în prima zi a lunii Hekatombaion. După aceea...

— După aceea o să moară o groază de oameni.

— Nu mai e nicio săptămână până atunci! a zis Jason.

— Tu n-ai fost pe vasul ăla. Dacă nu eram eu, toţi oamenii ăia ar fi încă în viaţă. O să-i am pe conştiinţă câte zile oi avea. Chiar nu vreau să am vreun Armagedon pe conştiinţă. N-ai decât să mă încui undeva, să mă opreşti cum poţi, însă n-o să mă las.

— Nu, a zis Jason tăind hotărât aerul cu mâinile. Le-am promis alor noştri. Nu ştii...

— Eşti sigur că ai cum să ne opreşti? a zis Diana.

— Poftim?

Părea atât de indignat, că pe Alia era s-o bufnească râsul.

— Diana a măturat deja podeaua cu tine, a spus ea. Cred că o să reuşească şi a doua oară.

— Nu poţi să hotărăşti pur şi simplu aşa ceva, a zis el.

Să pleci în lume cu cineva pe care de-abia îl cunoşti. Ai *şapteşpe* ani.

— Şi tu te-ai îmbătat cu şodou de Crăciun şi ai dansat pe „Turn the Beat Around” cu peruca lui tanti Rachel pe cap, nu mai face atâta pe şeful.

— Ne-am înţeles că nu mai vorbim niciodată despre asta, i-a şoptit Jason furios.

— Jason, o fac şi gata.

Pentru prima oară de la explozia de pe Thetis, Alia ştia că decide pentru viaţa ei, în loc să fie dusă de valuri, însă adevărul era că aveau nevoie de ajutorul lui Jason ca să ajungă la timp în Grecia. I-a luat mâna în a ei şi i-a strâns-o tare, încercând să-l facă să înţeleagă.

— Mama şi tata şi-ar fi dorit să încerc. Ştiu asta. Şi tu ştii.

Doliul pe care-l simţeau amândoi era ca un scut nedorit, un zid care-i despărţea de restul lumii. Uneori părea un obstacol de nepătruns, de parcă nimeni nu avea cum să ştie vreodată prin ce trecuseră amândoi, cum era să ţi se destrame lumea în chiar miezul ei.

Într-un târziu, l-a simţit cum o strânge de mână.

— Bine.

— Cum? s-a trezit ea zicând.

Jason nu era genul care să se răzgândească. Şi catârii puteau să ia lecţii de la el.

— Ai dreptate, a zis el oftând. Ai noştri n-ar fi fugit de greutăţi. Dacă ar fi putut să salveze vieţi omeneşti. Mergem cu avionul companiei.

— Ai un avion? a întrebat Diana.

— Fata asta chiar îşi doreşte tare mult un avion, a zis Alia mustăcind.

— Da, a răspuns Jason. O să ne însoţească echipa de pază.

— Nu ştii în cine poţi să te încrezi, i-a spus Diana.

— Echipa de la mansardă e de încredere. Dacă ne-ar

vrea morţi, am fi deja. Ne-au vegheat somnul la propriu.

— Pot s-o apăr eu pe Alia, a zis Diana.

— Desigur, s-a strâmbat Jason. O adolescentă care o păzeşte pe alta. Uite ce e, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru sora mea, numai că eşti practic o străină. De-acum mă ocup eu de tot.

— Nu mă învoiesc.

— Nici nu ţi-am cerut. Am o echipă de foşti membri din trupele speciale. Sunt cei mai tari din domeniu şi fără ei nu se poate. Dacă vrei să mergem la izvorul ăla, echipa de pază vine cu noi, s-a întors el spre Alia.

— Bine, a spus ea gândindu-se la tot ce implica acţiunea pe care urmau s-o întreprindă. Însă Diana vine şi ea cu noi.

Diana a clipit, iar pe chip i s-a citit surprinderea. *Nici mama mea nu crede că pot să mă descurc singură.* Poate că amândouă se simţiseră subapreciate la viaţa lor.

— De unde ziceai că eşti, Diana Prince? a întrebat-o Jason privind-o bănuitor.

— O insulă. Din Marea Egee. Sigur n-ai auzit de ea.

— Şi nu ţi se pare deloc dubios? a întrebat-o el pe Alia. O fată venită de nu ştiu unde îţi salvează din pură întâmplare viaţa şi tot din pură întâmplare ştie şi de chestia cu Fiica Războiului şi de un izvor care te-ar putea lecui ca prin minune?

— Jason, putea să mă lase să mă înec. Cum ai zis şi tu, dacă mă voia moartă, acum aş fi moartă. Fără ea nu se poate.

— Bine, şi-a dat Jason ochii peste cap. Fă-ţi bagajele. Te muţi cu tot cu garda ta de corp la mansardă. Mâine plecăm în Grecia.

— Trebuie să plecăm acum, a spus Diana. Îndată.

— Ai vreun avion cu reacţie?

— Nu, a zis Diana încrucişându-şi mâinile pe piept.

— Atunci nu tu hotărăşti când plecăm.

— Îmi dau seama de ce a plecat Alia în lume ca să scape

de tine.

Alia s-a strâmbat jenată.

— Ba nu de-asta a plecat, s-a răstit Jason la ea.

— Lăsaţi-o baltă, s-a rugat Alia de ei.

— Fă-ţi bagajele şi gata, a zis Jason printre dinţi şi a trecut valvârtej pe lângă Diana.

— Nu uita de uşă…

S-a auzit un trosnet, apoi un potop de înjurături.

Hopa.

— E exact cum l-ai descris. Un şef care dă porunci, totul trebuie să fie ca el.

— De fapt nu e aşa când ajungi să-l cunoşti.

Diana i-a aruncat o privire sceptică în timp ce mergeau în cameră să-şi strângă puţinele bunuri.

— Bine, chiar este aşa. Însă nu era aşa pe vremuri.

Diana şi-a vârât hainele de piele şi lasoul auriu făcut colac într-o sacoşă de la magazin.

— Mulţumesc că nu i-ai zis lui Jason despre locurile alor mei. Neamul meu… ştii că le place să trăiască izolat.

Alia a încuviinţat din cap. Nu prea înţelegea ce reguli dictau în lumea Dianei, însă îi salvase viaţa şi-i era datoare pentru asta. Nu i se părea cine ştie ce să păstreze secrete unele ciudăţenii din viaţa Dianei.

— Mulţumesc şi că ai insistat pe lângă Jason să vin cu voi, a continuat Diana. Oricum aş fi venit, însă contează mult ce-ai făcut.

Alia şi-a încolăcit o codiţă pe deget.

— Da, apropo, a început ea, continuând după ce a tras aer în piept. Dacă nu ajungem la timp la izvor…

— Vom ajunge.

— Dacă nu ajungem, neapărat omoară-mă.

Capitolul 10

Omoară-mă. Diana a vrut să-şi alunge cuvintele din minte de cum le-a rostit Alia. Şi cu câtă nonşalanţă vorbise. *A fost prea nonşalantă,* a hotărât Diana. Alia era speriată doar, cutremurată de tot ce aflase. Oricum nu mai conta nimic odată ce ajungeau la izvor.

Jason a dat rapid un telefon şi le-a scos din hotel pe uşa din spate, în caz că supraveghea cineva clădirea. Măcar ajunsese s-o ia cât de cât în serios.

Străduţa din spatele hotelului duhnea de nici nu-şi dădea seama a ce – un iz de legume putrede amestecat cu mirosul de urină şi fecale omeneşti, din câte bănuia, totul amplificat de arşiţa verii.

Au trecut prin spatele unei curăţătorii ticsite cu şiruri mişcătoare de haine înfăşurate în celofan, emanând un abur bine-venit după duhoarea de pe străduţa dinainte. Apoi au traversat şi s-au grăbit pe trotuar, spre o altă străduţă, unde îi aştepta o maşină neagră elegantă.

— Bună, Dez, i-a strigat Alia şoferului când s-au urcat.

— Bună, Al.

Diana a observat că nu s-a apucat să-i corecteze porecla, aşa cum făcuse cu fratele ei.

Maşina era răcoroasă şi aerisită şi Diana şi-a îngăduit să-şi tragă o clipă sufletul, simţind cum i se usucă transpiraţia pe piele. Se mira cât de comod era în interiorul vehiculului spaţios şi întunecat ca o peşteră, pe bancheta croită cu o precizie neegalată de mâna vreunei meşteşugare. Jason şi-a turnat un pahar dintr-un bar dosit după un panou, iar Diana s-a uitat pe geam, la străzile care alunecau încet pe lângă ei, prin sticla ca fumul, care atenua sunetele de afară, preschimbându-le într-un murmur apăsat, mângâios. A tras adânc aer în piept,

savurând mirosul de piele şi încă ceva, deşi n-ar fi ştiut să spună ce anume.

— Ce faci? a întrebat Jason dintr-odată.

Stătea în faţa Dianei şi se uita atent la ea.

— N-am făcut nimic.

— Amuşinai maşina. Amuşina maşina, a zis el întorcându-se spre Alia.

Diana a simţit că se îmbujorează uşor.

— Are o mireasmă plăcută.

— E mirosul de maşină nouă, a zis Alia surâzând. Cui nu-i place? Iar Jason e atât de exigent cu curăţenia maşinii, că Betsy miroase la fel şi acum.

— Betsy?

— Alia ţine morţiş să boteze maşinile, a răspuns Jason dându-şi ochii peste cap. Cum se face că Diana Prince, de unde o fi ea nu se ştie, nu recunoaşte mirosul de maşină nouă?

— Unde s-a născut ea n-au maşini, a răspuns Alia nonşalant. Sunt cam ca secta Amish.

— Amish, numai că fac instrucţie militară?

Diana nu i-a luat în seamă înţepăturile.

— De ce nu putem să plecăm imediat la izvor?

— Diseară e reuniunea anuală a consiliului Laboratoarelor Keralis, urmată de recepţia în cinstea finanţatorilor Fundaţiei Keralis. Plecăm imediat după.

Diana s-a lăsat mai în faţă, uitând cu totul de mirosul încântător al maşinii.

— Vrei să rămânem la New York ca să mergi la o *petrecere?*

— Nu e o petrecere, e o recepţie. Familia noastră este imaginea oficială a fundaţiei. Dacă vrem să rămână şi pe viitor, trebuie să particip. Şi Alia ar trebui.

— La un eveniment public? a zis Diana ridicând fără să vrea glasul – nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Nu e neapărat public. E un eveniment privat care va

avea loc la Templul din Dendur.

— Deci e un fel de ritual sacru? s-a încruntat Diana.

Jason a luat o gură zdravănă.

— Unde-ai găsit-o pe fata asta? E o expoziţie permanentă de la Muzeul Metropolitan de Artă. Tot timpul se organizează gale acolo.

— Gale, a zis Diana. Nu e un sinonim pentru *petreceri?*

— Ia stai, a zis Alia. Cum adică „dacă vrem să rămână şi pe viitor”? O fundaţie Keralis fără familia Keralis?

Jason s-a lăsat pe spetează. Diana ştia că tânărul nu era cu mult mai în vârstă decât Alia, însă avea un aer de oboseală care-l îmbătrânea oarecum.

— Tu nu iei parte la şedinţele consiliului, Alia. Nu citeşti rapoartele. Fundaţia e atacată în presă de ceva timp. Profiturile companiei au scăzut. Consiliul nu ne ia în serios. Dacă vrem să păstrăm moştenirea părinţilor noştri, trebuie să ne mobilizăm.

— Consiliul o să încerce să-ţi pună beţe în roate, ca să nu preiei comanda, asta zici? a întrebat Alia.

— Michael îşi face griji, a recunoscut Jason părând tulburat. Una e să mă implic în acţiuni caritabile şi alta e să preia un puşti de douăzeci şi unu de ani conducerea unei companii cu un capital de miliarde de dolari – nimeni nu prea-şi doreşte aşa ceva.

— Cine e Michael? a întrebat Diana.

— Michael Santos, a răspuns Alia. Naşul nostru. A devenit directorul Laboratoarelor Keralis după ce părinţii noştri... de la accident. Însă acum, că Jason a devenit major...

— Vrea să mă implic mai mult.

Alia şi-a făcut de lucru o vreme cu tivul tricoului, apoi a zis:

— Ar fi atât de grav dacă ai mai lăsa o vreme compania în grija lui Michael? Ai putea să-ţi termini studiile la MIT, apoi studiile postuniversitare...

— N-am nevoie de diplomă, i-a tăiat-o Jason. Am nevoie de un laborator.

Diana nu ştia pe cine voia să convingă, pe Alia sau pe sine însuşi?

— Şi nu pot să ratez reuniunea de diseară, a continuat Jason. E foarte important să facem front comun amândoi la recepţie.

— E absurd, a spus Diana. Alia n-are cum să meargă.

— De acord, a zis şi Alia, spre surprinderea Dianei. Sută la sută.

— Refuzi doar pentru că nu-ţi place să te găteşti, a spus Jason strângând din buze.

— Aş zice că ameninţările cu moartea sunt un motiv absolut îndreptăţit să nu pun pe mine o rochie de seară.

— Oricum n-o să ştie nimeni că vii, a spus Jason. Credeam c-o să fii la prostia aia de expediţie pe mare...

— Nu era deloc o prostie, a mormăit Alia.

— Aşa că lumea încă te crede plecată. Iar atacatorii care au aruncat în aer Thetis te cred pe fundul mării. Chiar n-o să se aştepte să iei parte diseară la o petrecere din New York. Nimeni n-o să se aştepte.

— Însă dacă va fi reperată... a început Diana.

— Va fi în avantajul nostru. Când o să se afle că Alia e la New York, noi deja o să fim la bordul avionului spre Grecia, iar ei o să ne caute prin Manhattan. O să avem cea mai bună echipă de pază din domeniu. Alia, a zis el lăsându-se în faţă, ştii că nu ţi-aş propune niciodată aşa ceva dacă n-ar fi absolut sigur.

— E adevărat, a recunoscut Alia cu jumătate de gură. E un crispat şi jumătate.

— Sunt prudent, a corectat-o Jason.

Diana a studiat umerii şi fălcile încordate ale lui Jason.

— Chiar pare foarte tensionat.

— Poate doar de când au început să mă atace baschetbaliste prin hoteluri, a zis Jason privind-o tăios.

— Dacă încerci să pătrunzi nepoftit în camera unei femei, nu te mira dacă mănânci bătaie.

— Ce bătaie? s-a indignat el. M-ai luat prin surprindere.

— Te-am făcut una cu podeaua.

— Ce-ar fi să terminaţi? a zis Alia. Trebuie să mă gândesc un pic.

Diana şi-a încrucişat braţele pe piept şi a rămas aşa, cu ochii pe geam, impunându-şi să studieze împrejurimile şi să-şi înăbuşe vorbele care-i stăteau pe limbă. Cât de *arogant* era băiatul ăsta şi cât de sigur de propriile puteri, întărite şi de averea pe care o deţinea. Poate că iritarea pe care o simţea pentru el îi sporea şi din cauza puterilor Aliei. *Sau poate era pur şi simplu un individ enervant.*

Maşina a ieşit de pe stradă şi a luat-o printr-un pasaj subteran întunecos. Dacă Alia şi fratele ei locuiau aici şi se deplasau în vehiculul acela cu geamuri fumurii, un eventual observator care l-ar fi supravegheat de la distanţă pe Jason n-ar fi avut de unde să ştie că nu se întorsese singur acasă. Au trecut printre şiruri de maşini lucioase, mult mai elegante decât acelea pe care le văzuseră în cealaltă parcare.

— Casă, dulce casă, a zis Alia cu o expresie melancolică.

— Chiar dacă tu nu te bucuri de întoarcere, eu unul mă bucur că eşti aici, a zis Jason încet.

Alia şi-a studiat mâinile – Diana îi înţelegea tristeţea. Alia plecase în căutare de aventuri şi independenţă şi dăduse peste eşecuri şi suferinţă. Se întreba dacă şi ea o să se simtă tristă când o să se întoarcă pe Themyscira. Dacă mai putea să se întoarcă vreodată. Nu voia să se gândească la eventualitatea asta. Tânjise să i se ofere o misiune eroică, iar eroii nu se lăsau chinuiţi de dorul de casă. Mai bine se concentra pe sarcina de acum: să o păzească pe Alia şi să ajungă la izvor.

Şoferul a parcat în faţa unor uşi metalice discrete.

— Suntem în siguranţă aici? a întrebat Diana când au

coborât din maşină şi Jason a apăsat pe un buton.

— Liftul merge doar până la mansardă, a spus Jason. Nimeni altcineva nu are acces la el.

Diana s-a uitat prudentă în jur când s-au deschis uşile şi au păşit în cămăruţă. Pe Themyscira aveau lifturi trase de scripeţi, cu care transportau bunuri prea grele sau prea voluminoase. În afară de şirul de butoane din dreapta uşii, i se părea cam la fel, poate doar părea mai luxos. Pe jos era întins un covor, iar pereţii erau acoperiţi de oglinzi. O clipă, s-a privit în oglindă, văzându-şi părul negru încă ud de la duş, tricoul şifonat şi ochii albaştri un pic buimaci. Parcă nu era ea. Jason i-a întâlnit privirea în oglindă şi şi-a dat seama că iar o studia. Jason a scos o cheie din buzunar, a vârât-o într-o broască din panou şi a apăsat pe M.

Liftul s-a scuturat şi Diana a încercat să-şi ia mai departe un aer nepăsător când au pornit iute în sus, deşi a simţit un gol greu în stomac. Lifturile de pe Themyscira chiar nu erau aşa.

A respirat adânc pe nas şi a încercat să ignore senzaţia oribilă din măruntaie, concentrându-se să-şi amintească ce spusese Jason despre siguranţa liftului. Ce conta că accesul la mansardă era restricţionat? Trebuie să existe şi nişte scări. Iar dacă erau puşi pe fapte mari, puteau să arunce toată clădirea în aer cu explozive. Ce dacă mai mureau nişte oameni dacă ar fi oprit un război mondial!

Peste câteva clipe, liftul s-a scuturat iar şi s-au deschis uşile, dezvăluind vederii un coridor gigantic, înalt de două etaje. Printr-un luminator pătrundeau razele soarelui, scăldând o scară de lemn lustruit care se înălţa pe lângă un perete lambrisat şi podeaua cu duşumea din dale alb-negru, aranjate într-un mozaic spiralat.

Diana s-a încordat când a văzut doi inşi solizi, în costume închise la culoare, postaţi lângă uşi, însă aceştia au dat doar din cap, salutându-i pe Jason şi Alia.

— Sunt Meyers şi Perez, i-a zis Jason Dianei când au

trecut mai departe. Au fost în forţele speciale ale Marinei şi lucrează pentru familia mea de aproape un deceniu. Fie sunt de încredere, fie sunt cei mai mocăiţi asasini de care am auzit vreodată.

Diana nu a răspuns. Din lecturile ei politice, ştia că şi cel mai credincios om putea fi corupt dacă se ivea ocazia favorabilă.

Au intrat într-o sufragerie spaţioasă şi o încăpere de zi care dădea pe o terasă cu dale de piatră cenuşii, pătrate, mărginite de garduri vii bine îngrijite, dincolo de care se vedea o fâşie de cer senin, liber, care i-a ridicat pe loc moralul. De tavanul camerei de zi erau atârnate sfere colorate din sticlă ce dădeau impresia unei grădini subacvatice în floare când te uitai în sus. Era o locuinţă mult mai plăcută decât camera de la Good Night.

Jason a luat-o spre bucătărie, şi-a lăsat cheile pe blat şi a deschis ceva ce părea un frigider.

— Nişte suc? a întrebat el.

Alia a încuviinţat şi Jason a pus trei pahare pe bufet, apoi o cană mare cu suc de fructe şi un bidon cu lapte. Alia şi-a turnat suc de portocale în pahar, apoi câţiva stropi de lapte deasupra şi a împins paharul spre Diana.

— Încearcă-l, i-a zis ea. E delicios.

— E scârbos, a zis Jason turnându-şi suc de portocale simplu în pahar.

Diana avea impresia că era un soi de ritual de bun venit pe care-l mai executaseră de mii de ori. A primit paharul oferit de Alia şi a băut. Sfântă Demetra, chiar că era scârbos. Însă, cum nu voia să-i dea dreptate lui Jason, s-a silit să bea tot paharul şi să zâmbească.

— Răcoritor, a bâiguit ea.

— Nu ne păcăleşti, a zis Jason ridicând din sprânceană. Vino să stai doar o oră la petrecere, i-a zis el Aliei sprijinindu-se de chiuvetă. O să dăm mâna cu lumea, o să facem frumos şi apoi o să luăm elicopterul până la

aeroport ca să vedem ce-i cu izvorul ăsta.

— Cât durează călătoria până în Grecia? a întrebat Diana.

— În jur de douăsprezece ore. I-am dat mesaj lui Ben, pilotul. O să zburăm la Kalamata. E la vreo două ore cu maşina de Therapne.

Dacă nu greşea, puteau să ajungă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore la izvor, cu multe zile înainte să se înalţe luna secerişului.

— Alia, trebuie neapărat, a spus Jason. Unii membri ai consiliului vor să îndrume Laboratoarele Keralis în direcţia pe care o vor ei. Încă nu mi se opun pentru că ştiu că n-ar da deloc bine. Şi aşa trebuie să rămână. Să le arătăm că o să ducem mai departe tradiţia părinţilor noştri. Să le arătăm că... încă suntem o familie.

Alia îşi sucea paharul în mâini. Diana îşi dădea seama cât o afectau cuvintele lui Jason. Putea să-i respecte seriozitatea cu care se achita de obligaţii. Chiar dacă era un om autoritar şi nesuferit.

— Tu ce zici? a întrebat-o Alia pe Diana.

Diana a strâns din buze. Ştia că nu era deloc înţelept să meargă la petrecere, însă înţelegea şi că Alia şi Jason se confruntau cu propriile probleme. Voiau să-şi vadă de viaţă după aventura aceea. Nimeni n-avea de unde să ştie că o să vină Alia până când nu se ivea în rândul invitaţilor, iar dacă iscoadele ar fi dat de ştire mai departe, ar fi putut să se retragă de la petrecere înainte ca duşmanii Aliei să treacă la fapte.

— O oră, a zis ea în sfârşit. Atât.

— Bine atunci, a zis Alia. Merg.

Pe chipul lui Jason s-a aşternut un zâmbet larg, care-i săpa o gropiţă în obrazul stâng şi-i schimba complet înfăţişarea.

— Mulţumesc.

— Vezi, Jason? a zis Alia zâmbindu-i şi ea. Ai avea mult

mai mult de câştigat dacă ţi-ai pleda omeneşte cauza, în loc să iei omul cu „Fă ce-ţi zic sau o să vezi tu”.

— „Fă ce-ţi zic sau o să vezi tu” e o formulă mult mai eficientă, a răspuns Jason încă zâmbitor, ridicând din umeri.

— Poate să vină şi Nim?

Zâmbetul i s-a şters de pe chip.

— Alia…

— Dacă nu vine Nim, o să apar în trening.

— Bine, s-a învoit Jason pufnind.

— Mobilul, a zis Alia cu un gest triumfător.

Jason i-a trântit telefonul în palmă cu o expresie resemnată.

— Vino, i-a zis Alia Dianei luând-o deja spre intrare, cu ochii la telefon şi degetele mari ocupate.

Însă, când Diana a dat să o urmeze, s-a trezit cu Jason în cale. Căldura pe care o arătase el cu câteva clipe în urmă se topise de tot.

— Cine eşti de fapt? a întrebat-o coborând glasul. Să ştii că o să-mi pun oamenii să sape după orice informaţie despre tine, Diana Prince.

— N-au decât.

— Dacă te atingi de sora mea… a început el privind-o ameninţător.

— N-o să-i fac niciun rău Aliei. Mi-am pus viaţa în pericol ca s-o aduc aici.

— Tot spui asta. Însă aş vrea să ştiu cu ce te alegi tu din povestea asta.

Cum de o întreba aşa ceva când ştia că erau atâtea lucruri preţioase în joc?

— Cu un viitor, a răspuns ea, deşi ştia că nu era doar atât.

Te văd prea bine, Fiică a Pământului. Văd că visezi la glorie.

Jason a izbucnit într-un hohot de râs sec, ca o bătaie de

tobă.

— Nu ştiu ce eşti, fie vreo habotnică, fie vreo şarlatană, şi nici nu ştiu care din două e de preferat.

— Chiar nu poţi să crezi că încerc să fac ce trebuie?

— Nu.

Diana s-a încruntat. Cum de ajunsese băiatul acela atât de cinic?

— Nu-mi trebuie nimic, nici de la Alia, nici de la tine, nu vreau decât să îndrept lumea pe o cale mai bună.

— Toată lumea vrea câte ceva de la familia Keralis. Întotdeauna. Numai Alia mi-a mai rămas pe lume. Dacă...

— Atunci poate ai face bine să n-o mai iei atâta de sus.

— Niciodată...

— De când te-am cunoscut îi tot porunceşti ce să facă, îi zici că e proastă şi îi iei în batjocură dorinţa de a-şi urma visele.

— Doar o las să se ducă să caute aiureala asta cu izvorul, nu?

— O *laşi?*

Jason a dat din mână dispreţuitor.

— Nu e în stare să dea piept cu lumea. Alia a trăit doar în puf.

— A cui e vina? a zis Diana simţind că-şi iese din fire. Nici nu-ţi închipui cât de curajoasă şi de îndârjită s-a arătat de când o ştiu.

— Şi vă ştiţi de mult timp, nu?

— Poate dacă te uitai mai bine şi ascultai mai atent, n-ar mai fi simţit nevoia să te mintă.

Jason şi-a încordat fălcile şi s-a dat mai aproape.

— Habar n-ai cine sunt eu şi cine e Alia de fapt, aşa că tacă-ţi gura şi nu te pune cu mine.

— Fără mine ai fi pierdut.

— Dacă faci vreo mişcare cât de cât...

Diana s-a aplecat în faţă. Se săturase de ameninţările băiatului. Cum erau cam de aceeaşi statură, nu i-a fost

greu să-l privească în ochi.

— Ce-o să-mi faci?

— O să te distrug.

Diana a izbucnit fără să vrea în râs.

— Ce-i aşa de amuzant? a mârâit el.

Cum putea să-i explice ca să înţeleagă? Oracolul îi arătase moartea mamei şi a prietenelor sale în viziunea aceea. Nu se temuse de exil şi de înec ca să ajungă unde era. Oricum, după ce dăduse piept cu marea conducătoare amazonă Tekmessa, şi îi îndurase batjocura, n-avea cum să se teamă de un băiat muritor – indiferent de cât de bine făcut o fi fost el.

— Eşti tu frumuşel, Jason Keralis, însă deloc înfricoşător.

— *Frumuşel?* a făcut Jason clipind.

— Ce face Jason, se poartă ca un măgar? a strigat Alia de undeva din mansardă.

— Da! i-a strigat Diana fără să-şi ia privirea din ochii lui. Acuma mă scuzi.

L-a luat de umeri şi l-a ridicat cu totul de la podea, dându-l deoparte din calea ei, cu un chiţăit de surpriză din partea lui Jason.

Diana a plecat fără să se mai uite înapoi.

— *Frumuşel,* atât? l-a mai auzit ea mormăind din spatele ei.

Capitolul 11

Când Diana a venit cu paşi mari din bucătărie, Alia o aştepta la jumătatea scărilor de la intrare. Oare cum reuşea să arate ca o regină în tricoul ăla sărăcăcios de la supermarket?

— Ce ţi-a zis Jason? a întrebat-o ea. S-a purtat urât cu tine?

— Da, a răspuns Diana urcând scările după ea. Presupun că are intenţii bune, însă, când văd cum se poartă, îmi vine să...

— Să-i înfigi un creion în stomac?

— Nu chiar, a zis Diana. Însă e într-adevăr enervant.

Mobilul a scos un bâzâit şi Alia a început să ţopăie, cu un mic strigăt de încântare.

— Vine Nim încoace!

— Ar fi bine să n-o vadă nimeni intrând în clădire.

Alia s-a oprit cu un picior pe treapta de mai sus. Uita mult prea uşor în ce situaţie se află de fapt. Parcă nu reuşea să accepte în sinea sa realitatea, aşa că recădea în obiceiurile de zi cu zi.

I-a trimis un SMS lui Nim, zicându-i să vină cu maşina şi să urce cu liftul lor personal. Puteau să-l trimită pe Perez jos cu cheia.

— Nim e o persoană de încredere?

— Absolut. Însă hai s-o scutim de toată teoria cu Fiica Războiului şi aşa mai departe, bine?

Ajunsă în capul scării, Alia e ezitat o clipă. Voia cu disperare să meargă la ea în cameră, să se schimbe în hainele ei şi să tragă un pui de somn. Însă s-a silit să o ia la dreapta pe coridorul presărat cu pătrate de lumină ce pătrundeau prin luminatoare şi se aşterneau pe dalele alb-negru ale podelei.

— Aici e alt model, a observat Diana.

— Da, gresia de la intrare compune imaginea unui fractal. Asta e o secvenţă ADN. Aşa e când dau tocilarii de bani, a zis Alia ridicând din umeri.

S-a oprit în faţa uşilor duble care duceau în biroul părinţilor ei, cu mâinile pe clanţe, apoi le-a deschis răsuflând adânc.

Pe vremuri fusese camera ei preferată din întregul apartament. Pereţii erau ticsiţi cu rafturi de cărţi din acelaşi lemn ca scara în culori calde, cu excepţia unui cămin care ocupa jumătate de perete. În faţa grilajului rece se aflau o măsuţă şi două fotolii, iar pe cotiera unuia era o carte broşată, deschisă în locul unde ajunsese Lina Keralis cu lectura. *Întâlnire cu moartea* de Agatha Christie.

— Mamei îi plăceau cărţile poliţiste, a zis Alia atingând uşor cotorul cărţii. Şi romanele senzaţionale. Îi plăceau enigmele. Spunea că o relaxează.

Diana şi-a trecut mâna de-a lungul consolei de fier a căminului şi apoi s-a oprit, luând o fotografie.

— Sunt părinţii tăi?

— Cu Neil deGrasse Tyson între ei, a încuviinţat Alia. Diana a pus cu grijă fotografia la locul ei.

— Încăperea aceasta e altfel decât restul casei voastre.

Era adevărat. Părinţii amenajaseră restul mansardei într-un stil relaxat şi aerisit, însă biroul părea o bibliotecă furată dintr-un conac englezesc de ţară.

— Ai mei se dădeau în vânt după chestii din lumea veche.

— Ei, relativ veche, a mormăit Diana şi Alia şi-a amintit ce spusese – zidurile de pe insula ei erau vechi de trei mii de ani.

— Spuneau că toată ziua lucrează într-un laborator alb steril, aşa că voiau să evadeze din lumea aia când se întorceau acasă.

Alia şi-a pus iar mâna pe cotorul cărţii de pe fotoliul

mamei sale. Pe o măsuţă joasă se aflau o carafă cu două pahare. Toate creau impresia unui prezent prelungit, în care părinţii ei trebuiau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Alia ştia că era un tablou cam bizar şi absolut deprimant, însă nu se simţea în stare să închidă cartea.

— Nu-mi vine să cred că mama ar fi putut să-mi ascundă ceva atât de important, a zis ea.

— Poate n-a vrut să te simţi altfel decât restul, a zis Diana. Poate a vrut să-ţi ofere şansa de a fi în rândul lumii.

— Slabe şanse, a pufnit Alia şi a luat-o spre biroul dublu la care lucrau de obicei părinţii ei, faţă în faţă.

— Cum aşa?

Alia s-a trântit pe vechiul scaun al tatălui ei şi a început să se rotească în el, împingându-se în marginea biroului.

— Păi, eu şi Nim suntem singurele fete de culoare din clasă şi sunt doar zece ca noi în toată şcoala.

A schimbat direcţia şi a început să se rotească iar.

— Sunt o tocilară obsedată de ştiinţele naturii – şi iar s-a rotit. Şi-mi place mai mult să citesc decât să merg pe la petreceri. Aşa că, da, n-am cine ştie ce şanse să duc o viaţă normală. Şi să mă fi văzut cum arătam pe vremea când purtam aparat dentar.

— Aparat dentar?

— De îndreptat dinţii? a făcut Alia arătându-i dantura. Ştiam eu, ai tăi sunt drepţi şi albi perlaţi de la natură.

A bătut cu degetele în birou.

— Ştiu că mama îşi ţinea bijuteriile şi alte chestii în seif, a zis ea, numai că nu ştiu unde e.

— Lângă broderia de Faith Ringgold e un panou, a zis Jason din pragul uşii.

S-a dus întins pe după birou şi a deschis un panou instalat lângă broderia înrămată, dezvăluind un seif cu aspect masiv, încastrat în perete. Apoi a format un cod lung din taste şi şi-a lipit vârful degetului de un ecran roşu. Alia a auzit un huruit metalic slab, urmat de un clicăit.

Jason a deschis uşiţa seifului.

— Poftim, a zis el întinzându-i Aliei un stick de memorie USB. Pe el sunt cam toate documentele. Le au şi în versiune printată dacă preferi. Şi asta, a adăugat el scoţând o cutie îngustă de metal din seif şi punând-o pe birou.

— Ce e? a întrebat Alia uitându-se suspicioasă la cutie.

— Un document în care sunt trecute toate Fiicele Războiului de care se ştie. Habar n-am de unde îl au şi cum anume este transmis din familie în familie.

Alia a ridicat micul zăvor şi a săltat capacul. Cutia conţinea un pergament îngălbenit, făcut sul pe o bobină de lemn lustruit. Şi-a lăsat o clipă mâna pe el, apoi şi-a tras-o înapoi. Cât voia să ştie de fapt?

Însă nu aşa gândea un om de ştiinţă. Nu aşa o învăţaseră părinţii ei să gândească.

A luat sulul de pergament din cutie şi l-a desfăşurat. Se aşteptase să conţină un arbore genealogic, însă de fapt era un tabel cronologic. Rândurile aşternute erau în mai multe limbi, cu nume şi date scrise de multe mâini, cu diverse cerneluri, din care una, ruginie, părea să fi fost sânge.

Primele cuvinte erau în greacă.

— Ce scrie aici? a întrebat Alia arătând rândul cu degetul.

— Elena… au început Diana şi Jason în acelaşi timp.

— Fiica lui Nemesis, a citit mai departe Diana. Zeiţa răzbunării cereşti, născută cu războiul în sânge, prima dintre *haptandrai.*

— Stai aşa, a protestat Alia. Parcă Elena era fiica lui Zeus şi a Ledei. Ştii, lebăda?

— E doar o poveste între altele. Se mai povesteşte şi că Elena şi fraţii ei au fost copiii lui Zeus şi ai lui Nemesis, adoptaţi de Leda.

— Răzbunare cerească, a spus Alia. Sună… tare vesel.

— I se mai spunea şi Adrasteia.

— Cea de neocolit, a zis Jason.

— Pun pariu că era o tipă de gaşcă, a zis Alia încruntându-se. Ai mai pomenit cuvântul ăsta. *Haptandrai.*

— Are un sens cam ambiguu, a răspuns Jason încuviinţând. Rădăcina cuvântului înseamnă „a aprinde” sau „a ataca”, însă şi doar „a atinge”.

— Mâna războiului, a şoptit Diana.

— Te-ai apucat să înveţi greaca pentru că tata era grec sau din cauza chestiei cu Fiica Războiului? a întrebat Alia uitându-se lung la Jason.

— Din ambele motive, a recunoscut Jason.

Alia nu se mira. Jason se arătase întotdeauna mai interesat de ramura Keralis a familiei decât de cea Mayeux.

— Nu ai tradus prea bine cuvântul totuşi, a zis Diana. Rădăcina are şi alte sensuri. „A prinde”, „a se lupta”, „a se împreuna”.

— *A se împreuna?* a chiţăit Alia.

— Nu voiam să ştiu aşa ceva, a zis Jason.

— Chiar are logică, a zis Diana ridicând din umeri. Elena nu a fost o simplă femeie şi războiul poate izbucni din multe motive.

Alia n-avea chef să mediteze prea mult pe tema asta. S-a apucat iar să studieze pergamentul, desfăşurându-l şi mai mult. Se înşelase, deja nu mai părea un tabel cronologic, ci mai degrabă un fel de seismograf combinat cu o electrocardiogramă. Lângă numele fiecărei fete era trecut câte un grafic care marca incidenţa conflictelor, care creştea tot mai mult, ca nişte coline care se preschimbau în munţi, culminând în violenţe care formau un lanţ de creste ascuţite ce se întindea de-a lungul marginii de sus a pergamentului, până când linia cobora din nou.

— Evgenia, a şoptit Alia arătând cu degetul un nume înscris în pergament. Războiul peloponesiac. Se pare că a durat aproape şaizeci de ani.

— Mai mult, a zis Jason. A fost începutul prăbuşirii democraţiei greceşti.

— Livia Caprenia, a continuat Alia. Asediul Romei. Angeline de Sonnac, cea de-a Şaptea Cruciadă.

Şi-a mutat degetul la întâmplare, de la o epocă la alta, de la o fată la alta, de la o tragedie la alta.

— Războiul de o Sută de Ani, Războiul Rozelor. Războiul de Treizeci de Ani. Oare au ştiut? a spus Alia cu voce tremurândă. Elena a ştiut că Războiul Troian a izbucnit din cauza ei, însă oare toate fetele astea au ştiut ce erau? Ce anume iscau prin simplul fapt că respirau?

— Poate, a răspuns Jason. Nu cred. De unde să ştie?

— Cineva a documentat totul, a spus Diana.

Alia nu-şi lua ochii de la pergament.

— Vai, Doamne. Primul Război Mondial. Al Doilea Război Mondial. Adică din cauza noastră s-au petrecut?

— *Nu,* a răspuns Diana, lăsându-şi mâna pe umărul Aliei. Fiica Războiului este un catalizator, nu o cauză. Nu poţi să iei asupra ta violenţele oamenilor.

— Uite, a zis Alia cu un icnet, arătând agitată anul 1945.

Lângă an era inscripţia: *Irene Martin. N. 1 decembrie.* Apoi urma seria de curbe mărunte, după tiparul celorlalte, la început domoale şi distanţate, ca apoi să se înalţe neregulat şi din ce în ce mai compact, atingând apogeul în 1962 şi prăbuşindu-se prompt. Inscripţia alăturată consemna: *Irene Martin. M. 27 octombrie.*

— Ce s-a întâmplat în 1962? a întrebat Alia încruntându-se. Nu-mi amintesc...

— Nici eu nu ştiam, a zis Jason. A trebuit să mă documentez. Criza Rachetelor Cubaneze. Sovieticii şi americanii au fost la un pas să declanşeze un război nuclear.

— Însă apoi a murit Fiica Războiului?

Atât Jason, cât şi Diana i-au evitat privirea.

— A, a făcut Alia încet. N-a murit pur şi simplu. A fost

asasinată. Nici nu împlinise şaptesprezece ani, a zis ea ducându-şi iar degetele la dată. Au găsit-o şi au omorât-o pentru că ştiau că situaţia o să se agraveze din ce în ce mai mult.

— Alia, au fost războaie şi după moartea Fiicei Războiului, a spus Jason. În Vietnam, în Cambodgia, în Balcani, nenumărate războaie în Orientul Mijlociu şi în Africa.

— Însă cine ştie cât de rău ar fi fost dacă Irene Martin ar fi trăit mai departe?

Alia şi-a şters repede obrajii. De când plângea?

Diana a strâns-o de umăr.

— Ascultă-mă, a zis ea. O să ajungem la izvor şi o să schimbăm totul.

— N-ai de unde să ştii.

— Ba da. O să ajungem la izvor. O să punem capăt spiţei şi nu va mai exista nicio Fiică a Războiului, niciodată. Nicio fată nu va mai trebui să trăiască cu povara asta. Nici tu.

— Aşa e, a zis Jason.

— Tu nici măcar nu crezi că există izvorul ăsta, a spus Alia trăgându-şi nasul.

— Cred... Cred că orice început are şi un sfârşit.

O sonerie a întrerupt liniştea din încăpere. Alia s-a uitat la mobil.

— A venit Nim.

— Du-te să te speli pe faţă, i-a zis Jason luându-i telefonul. O să-i deschidă Perez. O să mă asigur că luăm documentele cu noi pe avion, ca să le studiem pe drum. Ar trebui să vă luaţi amândouă câte o geantă cu voi. Alia, o să... a dat el să-i spună cuprinzând-o cu braţul.

Alia s-a desprins din strânsoare şi s-a dat de lângă Diana.

— Las-o baltă, a zis ea ignorând expresia îndurerată a lui Jason şi a luat-o spre uşă.

Nu-i venea să-i asculte cuvintele de încurajare. El nu

avea ce să facă de fapt. Doar izvorul putea să îndrepte lucrurile.

A închis uşa, lăsându-l pe Jason în urmă, cu tot cu documentele şi umbrele lungi pe care le lăsaseră părinţii lor după moarte.

Capitolul 12

Diana a găsit-o pe Alia tolănită pe un pat cu baldachin îmbrăcat în cearşafuri albe ca neaua, într-o odaie spaţioasă de la capătul coridorului. Modelul desenat în parchetul camerei înfăţişa un soare uriaş, iar pe un perete era pictată priveliştea înceţoşată a unui lac presărat cu nuferi roz pal.

— Monet, a zis Diana amintindu-şi numele de la o lecţie de istoria artei.

— Când eram mică îmi plăcea mult povestea „Prinţul broscoi", a zis Alia cu ochii în tavan. Mama nu prea se dădea în vânt după prinţese, aşa că ne-am învoit asupra unui iaz cu nuferi.

Însă Diana era deja captivată de priveliştea unui parc imens, care se vedea prin ferestrele late. Oraşul părea transfigurat de la înălţime. Parcă s-ar fi uitat în caseta de bijuterii a mamei sale: vedea un oraş cu turnuri argintii, ascuţite, misterioase construcţii din fier şi ferestre care sclipeau ca nişte pietre preţioase în soarele după-amiezii. Parcul avea o formă simetrică rigidă şi era demarcat prin linii care arătau limpede unde începea el şi se sfârşea oraşul. Era ca o uşă ce se deschidea într-o altă lume în plin centru, un tărâm verde şi bogat, separat pe toate laturile sale de restul, prin nu ştiu ce vrăji puternice.

Şi în camera Aliei păreau să lucreze o mulţime de vrăji mărunte. Pe biroul ei erau teancuri de manuale şi o mică clepsidră aşezată lângă veioză, însă nisipul din ea părea înţepenit în partea de sus. Diana a scuturat-o, a răsturnat-o şi a exclamat surprinsă.

— Nisipul se scurge în sus?

Alia a întors fără chef capul pe pernă.

— A, da. Din cauza densităţii lichidului dinăuntru, care

înlocuieşte aerul.

În colţul biroului era o fotografie înrămată: Alia şi Jason când erau mici, stând pe un ponton, cu părul împletit în şiruri dese de codiţe lipite de cap – Alia mai purta şi o mulţime de clame de plastic. În spatele lor stătea cuplul pe care Diana îl văzuse în fotografia din birou: un bărbat cu un chip prietenos şi aspru, cu ochii albaştri strălucitori şi obrajii arşi de soare şi o femeie cu pielea cafeniu-închis şi o claie de păr ca un norişor legată cu o bentiţă roşie, veselă. Toţi luaseră o poziţie caraghioasă, flexându-şi muşchii ca nişte vlăjgani de comedie. Jason zâmbea larg şi deschis, săpând o gropiţă adâncă în obrazul stâng. Poate nu degeaba zicea Alia că se schimbase mult.

— Ce sunt toate acestea? a întrebat Diana arătând spre un raft ticsit cu cutii ornamentale, aranjate frumos unele peste altele.

— E o chestie de tocilari, a gemut Alia.

— Zi-mi.

— Încerc să colecţionez an de an de ziua mea câte un element care corespunde vârstei mele, cum a făcut Oliver Sacks. A fost un specialist din domeniul neuroştiinţelor.

— Ştiu. Avem cărţile lui pe insulă.

— Serios? a întrebat Alia ridicând capul.

— Încercăm să rămânem la curent cu lumea de afară.

Alia s-a lăsat înapoi pe perne.

— Mda, păi, să sperăm că o să ajung la argon.

Diana a auzit paşi pe scări şi s-a încordat, pregătindu-se sufleteşte. Alia avea încredere în Nim, însă Diana nu-şi îngăduia luxul ăsta.

Uşa dormitorului s-a dat de perete şi înăuntru a intrat valvârtej o fată – era mai degrabă o vijelie în formă de om. Purta nişte cizme decupate în vârf şi legate cu şireturi până la genunchii încreţiţi şi o rochie de seară sclipitoare. Avea părul ras într-o parte, iar restul pletelor îi căzeau într-o şuviţă neagră şi linsă, care-i acoperea un ochi.

Celălalt ochi era negru tăciune, încadrat într-un contur auriu, iar la urechea descoperită purta un şir de cercei de argint şi cu pietre scumpe de la lob până sus de tot.

— Nu-mi vine să cred că ai rezistat, cât să fie, o săptămână întreagă în Turcia? Credeam că ai plecat în marea ta aventură, Alia. Că te-ai descătuşat de tot ce te lega şi...

Fata s-a întrerupt brusc când a dat cu ochii de Diana, care rămăsese la fereastră.

— Ce mama natură?!

— Poftim?

— Nim... a zis Alia cu o notă de avertizare în glas.

Fata a venit mai în faţă cu paşi mari. Avea obrajii şi umerii rotunzi, ca tot restul corpului.

— Poornima Chaudhary, s-a prezentat ea. Poţi să-mi spui Nim. Sau cum vrei tu, sincer. Doamne, ce înălţime ai?

— Nim! s-a răstit Alia la ea.

— E o întrebare absolut rezonabilă. Trebuia să fac cercetări. Mi-ai dat mesaj că ne trebuie haine. Nim s-a agăţat de un stâlp al baldachinului şi a mormăit: Te rog, zi-mi că fata asta nu e o scârbă ca ultima cu care m-ai forţat să stau. Nu te supăra, i-a zis ea Dianei. Însă, în afară de mine, Alia se împrieteneşte cu cei mai oribili oameni din lume. Alea sunt vânătăi? a întrebat-o ea mijindu-şi ochii. Ce naiba ai păţit în Turcia?

— Nimic, a răspuns Alia înfoindu-şi pernele şi sprijinindu-se în ele. Un accident de navigaţie. Au trebuit să scurteze expediţia.

Diana s-a mirat cât de uşor minţea Alia. Însă şi ea câte lacrimi nu ascunsese de Maeve? Unele chinuri trebuiau îndurate în singurătate.

Nim şi-a încrucişat braţele pe piept, cu brăţările clinchetindu-i.

— Arăţi de parcă ai plâns.

— M-a dat peste cap decalajul de fus orar.

— N-ai stat aşa de mult să resimţi decalajul de fus orar.

— Am...

— Nu că mă plâng, a întrerupt-o Nim ridicând mâinile. E groaznic să stau fără tine toată vara în oraşul ăsta oribil. Şi ai adus un suvenir superb cu tine, a zis ea măsurând-o pe Diana din priviri.

Alia a aruncat cu o pernă în ea.

— Nim, nu mai flirta atâta. Eşti aici pentru că eşti stilista noastră de urgenţă.

— Când nu sunt eu stilista ta de urgenţă? Ai bani la grămadă, dar nu eşti deloc şic. Nu-i aşa? a întrebat ea întorcându-se spre Diana. Cine eşti de fapt?

Diana s-a uitat în ochii isteţi şi curioşi ai lui Nim, înclinând din cap. Aducea cu o rândunică sclipicioasă, cu obraji rotunzi.

— Diana, a zis ea zâmbind. Dar poţi să-mi spui Diana.

— Vrei să ne ajuţi sau nu? a întrebat-o Alia.

— Sigur că da. Îmi place la nebunie să-ţi cheltuiesc banii, însă cum de te-a convins Jason să mergi la o petrecere?

— M-a luat tare, până m-am simţit vinovată.

— Tipic. Bine, fetelor, a zis Nim scoţând un metru de croitorie şi deschizând un laptop, din câte şi-a dat seama Diana, de pe biroul Aliei. Haideţi la cumpărături.

— Nu putem să ieşim, a spus Diana, deşi nu voia deloc să-i taie lui Nim entuziasmul. Deja riscăm prea mult.

Nim a scos o pereche de ochelari de plastic şi şi i-a pus pe nasul ei cel mic.

— Ce zici acolo?

— Jason a înăsprit iar măsurile de siguranţă, s-a grăbit Alia să-i explice. Am primit nişte ameninţări.

— Ce nebunie, nu? a întrebat-o Nim pe Diana. Îţi închipui cum e să trăieşti sub cheie?

— Haide, Nim. Şi-aşa nu prea am unde să mă duc.

— Alia, va veni şi ziua când vom merge într-o groază de

locuri, îmbrăcate într-o groază de haine, a zis Nim dând din mână. Nu-ţi face griji, s-a întors ea spre Diana. Cumpărăturile vin la noi, nu noi la ele.

S-au strâns în faţa calculatorului de la biroul Aliei – Nim tastând şi Alia cu Diana ghemuite în spatele ei – şi a urmat o oră de discuţii alambicate şi imagini care se perindau rapid pe micul ecran. Nim se pricepea la materiale şi modă şi, din câte se părea, o mai ajutase aşa pe Alia. S-a apucat s-o măsoare pe Diana în timp ce o punea pe Alia la curent cu tot ce făcuse în ultimele două săptămâni, cursurile pe care le terminase la o şcoală pe nume Parsons şi ce arşiţă scârboasă fusese în oraş.

Diana ascultase mai mult în tăcere, dând din cap şi simţindu-se bine să le audă sporovăind. Nim semăna un pic cu Maeve, doar că era ceva mai animată în veselia şi îndrăzneala ei. Dianei îi amintea de rafturile colorate ale drogheriei, nuanţele ţipătoare şi electrice ale obiectelor, chiar şi al dulciurilor. *Altfel dansezi când ştii că n-o să trăieşti la nesfârşit.* Asta voise să spună Maeve? Bucuriile muritorilor aveau o notă de abandon care îi plăcea. Nu existau rezerve.

— Eşti tare tăcută, a zis Nim uitându-se în sus la Diana suspicioasă şi dându-se de lângă birou cu tot cu scaun. Doar nu fierbi în suc propriu pentru că am zis ce nu trebuia, nu?

— Deloc, a zis Diana mirată. De unde până unde?

Nim a ridicat din umeri, a scos telefonul şi a mai trimis un mesaj cuiva cu numele de Agent Barney, din câte zărise Diana.

— N-o lua personal. Nu m-am înţeles niciodată cu prietenii Aliei. De obicei ne merge mai bine în două.

— Aşa e, a zis Alia gânditoare, sprijinindu-se de raftul ei.

— Şi suntem absolut încântătoare! a zis Nim. Deşi Alia e super ghinionistă. I se întâmplă mereu ce nu trebuie. Pe bune, se ţin belelele de ea ca de un magnet.

— Concentrează-te, i-a zis Alia arătându-i ecranul.

Însă Diana ştia că toate clipele tensionate, toate neînţelegerile şi toate prieteniile eşuate îi apăreau de acum într-o lumină nouă.

Diana s-a uitat ţintă la Nim, care stătea cu capul înclinat într-o parte şi îşi sugea gânditoare buza de jos, tot ciocănind în ecranul telefonului. Oare simţea vreo duşmănie faţă de ea? Nu i se părea. Se întrebase dacă neînţelegerile cu Jason avuseseră de-a face cu puterile Aliei, însă cu Nim părea să se înţeleagă bine. Oracolul îi spusese că prezenţa Aliei n-o îmbolnăvea deloc, aşa că poate puterile ei n-o afectau pe Diana.

— Nim, te înţelegi bine cu Jason?

— Destul de bine – cine se poate înţelege aşa grozav cu nesuferitul ăla? Nu-mi zice că-ţi place de el, a făcut ea răsucindu-se în scaun şi ducându-şi mâna la piept.

Alia s-a dat cu capul de raft.

— Ai putea să termini?

— Fetele îşi pierd capul când îl văd pe Jason Keralis, a zis Nim fluturând din degete de parcă ar fi făcut o vrajă.

— Asta pentru că e miliardar, a spus Alia.

— Nu e vorba doar de bani, mai sunt şi pometii ăia ai lui şi aerul rece. Mi s-au aprins de trei ori călcâiele după frate-tău până să mă prind că e un mare plicticos.

— Nu-mi zici cine ştie ce secret, Nim. Pe vremuri îi şterpeleai tricourile.

— Şi? a zis Nim încrucişându-şi mâinile pe piept, un pic îmbujorată însă.

— Erau tricouri *murdare.*

Diana a strâmbat din nas, însă Nim n-a părut deloc jenată.

— Ce vreau eu să zic: majoritatea tipilor care se îmbogăţesc de mici sunt fie băieţi de bani gata oribili, cu nume care se termină în „al treilea”, fie întreprinzători libidinoşi cu afaceri pe internet. Jason e sexy pentru că are

imaginea aia de laborant trăsnit.

— Nu mi-aş fi închipuit, s-a burzuluit Alia.

— La fete sunt alte standarde în joc. Tipilor nu le pasă de creierul tău sexy.

— Doar nu vorbeşti serios, s-a îngrozit Diana.

— Chiar nu vorbeşte serios, a zis Alia aruncând cu o pernă în Nim. Nim, eşti groaznică!

— Sunt super-tare. Nu e vina mea că trăim sub dictatura patriarhatului. De ce nu-l iei la rost pe frate-tău că e nesimţit şi iese numai cu supermodele şi mondene?

— Ce-i un supermodel? a întrebat Diana.

Nim s-a uitat lung la ea.

— Ăă, Diana a învăţat cu profesori particulari, a zis Alia.

— Unde, la capătul lumii?

— Are nişte părinţi super ciudaţi. Un fel de hipioţi. Ştii tu, fără televizor, doar postul de radio public.

Nim i-a luat mâna în ale ei.

— Îmi pare foarte, foarte rău.

— Mă descurc, a răspuns Diana ridicând din sprânceană.

— Pe bune? a întrebat-o Nim cu o sinceritate atât de totală, că a izbucnit fără să vrea în râs.

Nim i-a luat şi cealaltă mână, studiindu-i încheieturile.

— Oho, ce brăţări tari. Sunt sudate, nu?

— Ăă, da.

— Nici nu se vede unde se îmbină bucăţile. E o lucrare fenomenală. Din ce sunt? E un aliaj ceva, însă...

— Nim face bijuterii, a explicat Alia.

Nim i-a dat drumul la mâini.

— Nu zice că fac bijuterii. Sună de parcă vând obiecte împodobite cu paiete pe net. Eu sunt *artistă.*

— Bine, a zis Alia dându-şi ochii peste cap, o să reformulez. Nim se pricepe foarte bine la haine şi la tot ce ţine de stil vizual şi de-asta am invitat-o pe la mine, să ne critice la sânge.

— Mai sunt şi o companie foarte plăcută.

— Aşa e, a zâmbit Alia amuzată.

— De ce li se zice „super”-modele? s-a interesat Diana curioasă. Au cumva puteri?

— Hai că-mi place fata, a zis Nim izbucnind în râs. Da, supermodelele au puterea de a te convinge să cumperi chestii de care n-ai nevoie, ca apoi să te simţi oribil în pielea ta.

Oare era adevărat?

— Şi mie mi-ai zis aşa, i-a spus Diana Aliei. Nu pare un compliment.

— Chiar e un compliment, a răspuns Alia azvârlindu-se pe pat. Nim face pe interesanta.

— Apropo, a zis Nim uitându-se la telefon. Marie ne-a ales nişte haine. O să sosească peste vreo două ore. Pregătiţi-vă să fiţi date pe spate de atâta perfecţiune, a zis ea urcându-se în pat şi întinzându-se lângă Alia.

— Nu trebuie să arăt perfect, a zis Alia. Ajunge dacă sunt prezentabilă.

— Toarnă, toarnă, zoru-i mare, a început Nim întinzându-i degetul mic.

— Să vă fierbem la foc tare[3], a zis şi Alia oftând şi apucându-i degetul mic cu al ei. Ţie probabil ţi se pare caraghios aşa ceva, nu? a întrebat ea întorcându-se spre Diana.

Diana nu prea înţelegea ce fel de ritual era acela, aşa că a răspuns:

— Te referi la rochii? Vestimentaţia e importantă. Transmite ceva anume celor care te văd.

— Da! a exclamat Nim ridicându-şi victorioasă pumnii.

— *Nuuu,* s-a văietat Alia îngropându-şi capul în perne.

---

3 Citat incorect din *Macbeth* de William Shakespeare. De fapt „Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare,/Foc şi clocot la căldare.” În William Shakespeare, *Opere complete,* volumul 7, *Macbeth,* traducere de Mihnea Gheorghiu, Bucureşti, 1988, Editura Univers, p. 300 (n. tr.).

Acum sunteţi două contra mea.

— Şi tu ai spus-o la magazin, i-a amintit Diana sprijinindu-se de birou.

— Una e să arăţi respectabil şi altceva să zici „Uită-te la mine!”

— Poate mai bine ai considera hainele un fel de armură, i-a sugerat Diana. Când luptătoarea se pregăteşte de bătălie, nu se gândeşte doar la ce e practic şi ce nu.

Alia s-a întors pe o parte, cu o mână sub cap.

— Mi se pare că scopul principal ar fi să scapi cu viaţă.

— Da, însă îţi mai propui şi să intimidezi. O conducătoare de armată se îmbracă potrivit rangului. La fel şi alergătoarele când se iau la întrecere.

— E adevărat! a zis Nim. Am citit că fotbaliştii joacă mai agresiv când se îmbracă în roşu şi negru.

— Lui Nim îi plac faptele diverse, a zis Alia.

— Îmi place să fiu *informată.*

Diana a luat metrul de croitorie al lui Nim de pe birou şi a început să şi-l înfăşoare pe deget.

— De unde vin eu… lumea e cu ochii pe mine din cauza mamei mele.

— Cine e mama ta? E cumva celebră?

— Ăă…

— Doar acolo, a intervenit Alia.

— În fine, a zis Diana, ştiu că lumea o să mă judece, aşa că trebuie să fiu atentă cu ce mă îmbrac. Şi mama la fel. Se pricepe de minune. Şi nu e valabil doar în bătălii. Uneori totul pare o luptă continuă. Ştiţi, şi să stai la masă.

— Sau să mergi pe stradă, a zis Nim.

— Sau să rezişti o oră la o petrecere, a zis Alia.

— E doar o oră, a zis Diana zâmbind fără să vrea. O să rezistăm.

Iar după ce se termină ora o să plece spre izvor şi o să schimbe viitorul lumii.

S-a auzit un ciocănit şi Jason şi-a vârât capul pe uşă.

— Nu mai e mult şi trebuie să plec la şedinţă. E trafic greu.

— Doar nu vii îmbrăcat aşa la petrecere, a zis Nim.

Jason purta un costum ca acelea în care erau îmbrăcaţi oamenii de afaceri din metrou.

— Am zis c-o să mă schimb în smoching la birou, a zis el trăgându-se cam stânjenit de manşete. A, bună, Nim. Mă bucur că ai putut să ni te alături diseară.

— N-aş rata pentru nimic în lume, Jay-jay.

— Meyers şi Perez o să vă conducă la petrecere. Dez o să fie la volan, însă i-am zis să facă rost de o maşină nouă. Dacă stă cineva cu ochii pe vehiculele noastre, nici n-o să-l vadă circulând.

Jason le-a întins o hârtie şi Nim s-a grăbit să i-o smulgă din mână.

— În caz că aveţi nevoie de el, sunaţi-l la numărul ăsta. I-am dat un telefon cu transmisie încifrată.

— Un telefon cu transmisie încifrată? a repetat Alia. Aveai aşa ceva la îndemână?

— Alia, ce-ţi zic eu întotdeauna?

— Că te uiţi la reality show-uri doar ca să faci cercetări antropologice?

Nim a chicotit şi Jason şi-a dat ochii peste cap.

— Nu, a zis el. Bucură-te de tot ce e mai bun, însă pregăteşte-te pentru tot ce e mai rău.

— Inteligent, Jason, a zis Nim. Foarte inteligent. Ai observat vreodată cât de greu îţi vine să te bucuri de ceva când te pregăteşti pentru ce e mai rău?

Jason a ignorat-o.

— Ne vedem la petrecere cu Theo la opt şi jumătate. Nu întârziaţi.

— Vai, Doamne, vine şi *Theo?* a făcut Nim. Chiar că trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău.

— Cum rămâne cu... drumul spre casă? a întrebat Diana şovăind.

— Totul va fi pregătit, a răspuns Jason dând din cap sever şi a închis uşa.

— Mersi de invitaţie! a strigat Nim după el.

— Ai grijă să nu dai foc la ceva, s-a auzit glasul lui Jason prin uşă.

Nim a făcut o piruetă şi şi-a luat o poziţie stilată.

— Doar la ringul de dans. Nu vă e foame?

* * *

În bucătărie le aştepta o cină rece şi Diana şi-a dat seama că exista un personal al casei, servitori care se mişcau aproape nevăzuţi. Spera că nu degeaba conta Jason pe loialitatea lor şi nu degeaba îşi asumau cei doi fraţi riscurile petrecerii. Oricum, se bucura că nu plecau imediat în Grecia. Odată întreruptă stirpea Fiicelor Războiului, Diana trebuia să se întoarcă acasă şi să suporte consecinţele. Cât aştepta avionul lui Jason, avea ocazia să se bucure câteva ore observând lumea muritorilor. Erau atâtea de văzut şi, dacă era sinceră, recunoştea că nu-i displăcea deloc să fie Diana Prince, se simţea eliberată de propria origine şi de amestecul mamei sale, aici fiind judecată doar pe baza propriilor cuvinte şi fapte.

În timp ce îşi puneau mâncare în farfurii, strânse lângă blatul din bucătărie, Diana se întreba dacă Alia şi Jason stăteau vreodată în sufrageria imensă sau dădeau vreo petrecere pe marea terasă. Ori îşi petreceau timpul doar în doi sau cu un prieten de încredere, în casa imensă, bântuită de fantomele părinţilor lor, luându-şi mesele în picioare la bufetul din bucătărie, cu ochii la priveliştea minunată de la ferestre?

Diana se simţise tare singură pe Themyscira, însă şi Alia trăia la fel de izolată de lume în oraşul acela imens, poate mai mult decât ea. Efeseumul era un palat uriaş, însă

fusese construit pentru a servi drept spaţiu pentru reuniuni publice, unde lumea venea în audienţă la regină şi unde se ţineau lecţii. Femeile aflate în serviciul Dianei şi al mamei sale le erau prietene, mâncau şi se antrenau laolaltă. Fiecare din ele lucra pentru binele Themyscirei, însă erau luptătoare, niciuna mai presus de restul. De aceea multe amazoane credeau că nu ar trebui să existe regină, ci doar un consiliu ales. Poate că misiunea aceasta avea să le ofere amândurora libertatea. Poate aşa Diana va avea şansa să intre în sfârşit în rândul surorilor sale, iar Alia să-şi trăiască viaţa cât de cât în pace.

— Ciudat, ai uitat să-mi zici că Theo Santos o să fie la petrecere, a spus Nim cu gura plină de brânză.

— Nu ştiam, a zis Alia.

— Mai bine-mi spuneai, ca să-mi dau seama cât de decoltată vrei să fie rochia.

— Dacă ai fi găsit o rochie decoltată.

— Cine e Theo Santos? a întrebat Diana alegând un ciorchine de struguri dintr-un vas.

— Mâna dreaptă a lui Jason.

— E un prieten de familie, a zis Alia.

— Un tip super sexos, doar că e deşirat şi are zero sex-appeal.

— Chiar arată bine, la modul cel mai obiectiv, a protestat Alia.

— E un ratat şi jumătate. O arde toată ziua pe-aici sau se joacă pe calculator în cine ştie ce hrubă, ferindu-se să dea ochii cu oamenii.

— Ce-i aşa de grozav să dai ochii cu oamenii? a zis Alia aruncând cu un morcov în Nim.

Când au sosit rochiile, Perez a coborât cu Nim să le ia. S-au întors cu două suporturi metalice încărcate cu huse mari, negre, atârnate de umeraşe, pe care le-au cărat cu Meyers la etaj. Diana s-a simţit un pic vinovată când i-a văzut cum se chinuie pe scări, însă i s-a părut mai înţelept

să nu-i ajute deloc.

De cum s-a întors în camera Aliei, Nim s-a apucat să desfacă husele şi să le scoată de pe umeraşe, dezvăluind metri de materiale şi mărgele lucioase. Mai mulţi saci mai mici conţineau cutii de pantofi şi eşarfe transparente.

— Hai să terminăm odată, a oftat Alia.

— Sunt pe post de armură, nu? i-a zis Diana împungând-o cu cotul.

Alia s-a îndreptat de spate şi s-a dus în baie, cu un maldăr de rochii.

— „Cei care merg la moarte te salută!”

— Nu ştiu de ce-mi mai bat capul, a mormăit Nim în timp ce o aşteptau pe pat. Întotdeauna alege cea mai anostă rochie din toate, simplă şi neagră. Dacă arată ca un sac, cu atât mai bine.

— Poate e mai uşor să te topeşti în peisaj decât să-ţi faci griji ce crede lumea despre tine.

— Însă şi asta e o alegere, nu? a zis Nim neaşteptat de înţelegătoare. Lumea oricum o să se uite la tine. Oricum o să te judece, aşa că fie te abţii să zici ceva, fie le dai replica.

Diana avea impresia că Nim nu mai vorbea deloc despre Alia. Fata aceea micuţă se îmbrăca aparte şi vorbea pe un ton ferm. Însă impresia de siguranţă de sine pe care o lăsa avea un aer vioi şi tăios, ca o floare viu colorată protejată de spini.

— Ce crezi că vede lumea când se uită la tine?

— Tu ce vezi? s-a întors Nim spre ea.

— O fată sigură pe sine. Talentată şi curajoasă.

Nim s-a lăsat pe spate, prefăcându-se că leşină.

— N-ai vrea să rămâi cu noi toată viaţa?

— Ce-aţi zis atunci tu şi Alia? a întrebat Diana încercând să-şi amintească. Toarnă, toarnă, zoru-i mare... Trimitea la un citat din Shakespeare, nu?

— Ştiu că e caraghios, a zis Nim proptindu-se în coate.

— Ce înseamnă?

Nim a alunecat jos şi s-a dus în cealaltă parte a camerei, unde se vedea un colaj de fotografii cu ea şi Alia sprijinit de un scrin. A desprins o poză din cadru şi i-a arătat-o: trei fete în mantii ferfeniţite, cu tichii pe cap.

— Când eu şi Alia eram în a noua, am primit roluri de vrăjitoare în *Macbeth,* noi şi încă o elevă thailandeză, Preeda. Exact, din toată şcoala, au ales trei minoritare de culoare să joace vrăjitoarele. Când ne vedea lumea pe hol, se apuca să urle şi să ţipe de groază. Li se părea foarte haios.

Diana regretase întotdeauna că nu crescuse alături de alţi copii, însă i se părea tare crud din partea lor.

— Şi ce-aţi făcut?

Nim a fixat poza la loc în colaj.

— Am intrat în joc. Ne-am apucat să hohotim, să facem cât mai urât în fiecare seară, şi să ne greşim replicile. Toarnă, toarnă, zoru-i mare.

— Trage mare, a completat Diana zâmbind.

— Hai odată, Alia! a strigat Nim în uşa închisă a băii. Trebuie să-ţi alegi una şi deja ştim că o să fie rochia neagră cu mâneci lungi, ca să faci pe profesoara înţepată…

Când s-a deschis uşa, Nim a rămas cu gura căscată.

— N-a ales rochia neagră, a observat Diana.

— Clar nu, a şoptit Nim.

Alia era îmbrăcată într-o rochie croită dintr-un soi de solzi aurii care luceau ca razele soarelui oglindite în apă – nu, ca razele soarelui oglindite în coiful unei războinice.

— Te-ai lovit cumva la cap în Turcia? a întrebat-o Nim uluită.

— Armură, a zis Alia zâmbindu-i larg Dianei şi punându-şi mâna în şold.

Capitolul 13

Întârziaseră destul de mult. Nim a prins jumătate din codiţele împletite ale Aliei, formând o coroană întrepătrunsă de un lănţişor de aur, apoi şi-a ales un combinezon mulat de culoarea granatului, în combinaţie cu nişte pantofi cu tocuri înfiorător de înalte. Dianei i-a ales o rochie fără bretele, de culoare ultramarin. Materialul era foarte fin, însă prea rigid pe talie şi mulat pe coapse, de parcă designerul nu se gândise mai deloc la confortul purtătoarei.

— Arată bine, a zis Alia. Elegant.

— Mi-aş fi dorit încă o fantă într-o parte, a zis Diana încruntându-se.

— Una e stilat, două, deocheat, a zis Nim.

— Una e degeaba, a răspuns Diana neînţelegând ce treabă avea deochiul. Două înseamnă că pot să alerg în ea.

— Covorul roşu nu e o cursă cu obstacole, a zis Alia, iar Nim i-a aruncat Dianei un săculeţ argintiu îngust.

— Îmi trebuie ceva mai mare.

— De ce? a întrebat Nim. Poşeta aia plic ţi se potriveşte de minune.

Diana a scos lasoul din sacoşa de plastic.

— Trebuie să-mi ţin lucrurile în ea.

Meyers şi Perez urmau să transporte restul bunurilor în avion, inclusiv hainele de piele, însă Diana nici nu se gândea să se despartă de lasoul mamei sale sau de piatra inimii.

— Ce-i ăla? a întrebat Nim dând să apuce sfoara aurie. Din ce e făcută?

După o scurtă ezitare, Diana a lăsat-o să-şi plimbe degetele pe materialul strălucitor.

— E un fel de moştenire de familie.

— Bine, e superb, însă nu poţi să umbli cu el de parcă ai de gând să prinzi DJ-ul în laţ.

— Sigur o să sară în ochi, a spus Alia.

— Stai aşa, a zis Nim. Ia dă-l încoace.

— Ce vrei să faci? a întrebat-o Diana încruntându-se prudentă.

— Să-l mănânc, a răspuns Nim dându-şi ochii peste cap. Nu-i fac nimic, crede-mă.

A întins frânghia pe birou, s-a aşezat cu spatele la ele şi a început să lucreze fredonând. Nu peste mult timp, a sărit pe scaun arătându-le un guler-pelerină cu ochiuri mari şi lucitoare. Era un fel de şal combinat cu un bolerou.

— Întoarce-te, copac magnific ce eşti.

Diana s-a lăsat îmbrăcată de Nim în creaţia sa strălucitoare şi s-a privit în oglinda de pe uşa şifonierului. Lasoul era rece la atingere şi uşor pe umeri, însă lucea cu scânteieri aurii când se mişca, de parcă îşi agăţase o ploaie de stele căzătoare pe umeri.

— Perfect, a oftat Nim fericită.

Chiar era. Era un veşmânt mai îndrăzneţ şi mai excentric decât purtase vreodată. Se simţea bine aşa. Întotdeauna îşi lăsase vestimentaţia pe seama mamei sale, se lăsase purtată de dorinţa ei de a fi de-a locului, de a arăta ca o amazoană adevărată. Însă în seara aceea putea să arate cum dorea. A râs fără să vrea şi s-a rotit pe loc, cu braţele întinse, urmărind cu coada ochiului cum scânteia materialul auriu. Se simţea transfigurată.

— Nim, a zis Diana fericită. Eşti genială.

— Trebuie să recunosc că da. Însă neapărat să-ţi prinzi părul. Gâtul trebuie să rămână dezgolit, în ton cu stilul.

Nim i-a răsucit părul şi i l-a prins în coc, apoi s-au grăbit să coboare.

Meyers şi Perez aşteptau să le conducă la maşină şi le-au însoţit în scurtul drum spre muzeu.

— Am ajuns, a zis Alia arătând cu degetul prin geamul

întunecat.

Diana a zărit cum se profilau în depărtare nişte ferestre înalte şi arcuite, scăldate în lumină pe fundalul apusului.

Dez nu s-a oprit, ci a dat ocol clădirii, din câte a înţeles Diana, îndreptându-se spre o intrare mai ferită. Când maşina a tras pe dreapta, Meyers şi Perez şi-au dus mânecile la gură şi au zis ceva scurt. Dianei i-a luat un pic să înţeleagă că purtau dispozitive de transmisie. Cei doi au ieşit primii, iar uşa era păzită de alţi agenţi, din câte vedea Diana, însă nu s-a desprins de Alia. N-avea de gând să se încreadă în ei doar pentru că lui Jason i se păreau de încredere.

Au intrat într-o sală înaltă, învăluită în umbre. Din depărtare îi ajungeau la ureche glasuri şi acorduri muzicale. Şi-a amintit cum adormea la palat în copilărie în zgomotul petrecerilor de amazoane din curtea de jos. Muzeul îi dădea aceeaşi senzaţie acum – oamenii mari petreceau şi se veseleau, în timp ce restul clădirii dormea.

Când a văzut cum se apropie doi inşi, s-a postat în faţa Aliei, ca să poată să le blocheze înaintarea.

— Am zis la opt, s-a auzit glasul lui Jason când a păşit în lumină. Tu…

Însă a amuţit de cum a dat cu ochii de Diana. În ochi i-a apărut expresia stranie pe care o zărise pe feţele bărbaţilor toată dimineaţa: privirea fixă şi gura întredeschisă.

— Ce ţi-am zis? a şoptit Nim. Doar ştiu ce fac.

Jason era în alte haine decât acelea în care-l văzuse după-amiază. Era tot la costum, însă era unul negru, elegant, cu reverele parcă din metal lustruit. Când şi-a revenit, a afişat o expresie dezaprobatoare.

— Aţi întârziat.

— Dacă vrei să arăţi aşa de bine ca noi, îţi ia ceva timp, a zis Nim ridicând din umeri.

— Oricât v-aţi strădui, a zis însoţitorul lui Jason, un băiat

uscăţiv cu pielea cafeniu-închis şi o claie ţepoasă şi deasă de cârlionţi pe cap, n-aveţi cum să arătaţi mai bine ca mine.

— Ce surpriză, a zis Nim. Theo e nedespărţit de Jason. De parcă nici nu-şi găseşte ceva mai bun de făcut.

— Puteţi să vă abţineţi măcar în seara asta? a făcut Alia.

— Chiar aşa, Nim, a certat-o Theo. Poartă-te mai matur. Nu vreau să-i suceşti minţile tipei noi din trupă împotriva mea. Hei, tipa nouă!

— Theo, l-a avertizat Jason.

— Am zis doar „hei”! Nici măcar n-am salutat-o propriu-zis! Ce-are un „hei” acolo?

Theo Santos era un pic mai scund decât Jason şi mult mai zvelt. Avea un costum strâmt, dintr-un material verde-închis, lucios de-ţi lua ochii, şi o expresie deschisă pe chip, părând mult mai tânăr decât prietenul său.

— Trebuie să mă corectez, a spus Theo vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor şi ridicându-se pe vârfuri în pantofii săi ascuţiţi. Arătaţi aproape la fel de bine ca mine.

— Slăbuţ, a zis Nim. Ne trebuie un termen de comparaţie mai răsărit.

— În cazul ăsta, a zis Theo când au luat-o spre larma petrecerii, încadraţi de Meyers şi Perez, Nim, arăţi ca un desert delicios, o prăjiturică ambulantă probabil otrăvită.

— Atunci sper să-ţi stau în gât, a zis Nim.

— Iar tu, s-a întors el spre Diana. Arăţi ca o felie de papară presărată cu stele. Cine mai eşti şi tu?

— E o prietenă de-a Aliei, aşa că las-o în pace, a zis Jason.

— Nu-l lua în seamă, a spus Theo. E prost dispus pentru că a rămas doar cu mine de braţ în seara asta.

— Cred că ar trebui să fie mulţumit că apare în lume alături de tine, doar arăţi cel mai bine dintre noi, i-a zis Diana.

— Oho, hai că-mi place, a hohotit Theo.

— De Alia ce zici? l-a întrebat Nim.

— Tacă-ţi gura, Nim, i-a şoptit Alia.

Theo s-a uitat la ea peste umăr şi i-a făcut vesel un semn aprobator.

— Şi Alia arată foarte drăguţ!

— Vai, îţi mulţumesc, a mormăit Alia.

Au intrat într-o încăpere imensă, ticsită de lume şi răsunând de larmă. Era o sală cum nu mai văzuse. Peretele opus era înclinat ca un versant de piramidă şi compus doar din geamuri de sticlă prin care se vedea cum se lasă seara în parcul de afară. Invitaţii stăteau la marginea unui bazin dreptunghiular cu margini de granit sau strânşi pe la mese împodobite cu orhidee albe şi lumânări licăritoare. Însă sala expunea de fapt nişte ruine, din câte şi-a dat seama Diana: un portic imens de piatră care bănuia că dusese pe vremuri într-o curte interioară, precum şi templul în sine, sprijinit pe coloane şi acoperit de hieroglife.

Mama mea s-a născut înainte să existe clădirea asta de piatră, şi-a zis ea în timp ce se alăturau mulţimii invitaţilor. *În lumea muritorilor, neamul meu apare în muzee şi mituri. Legende. Obiecte de artă.* Hipolita şi primele amazoane lăsaseră în urmă lumea cu mult înainte să se construiască templul acela. Diana s-a uitat la petrecăreţii care beau şi râdeau, cu cupele de vin la buze. *Viaţa e doar cât ar da un fluture din aripă, nici n-apucă s-o aibă în faţa ochilor, că s-a şi terminat.*

— Încăperea reproduce locul de origine al templului, a spus Nim cu ochii strălucitori când se îndreptau spre una din mesele înalte.

Lumea deja întorcea capul uitându-se după Jason şi Alia şi făcându-le cu mâna să se apropie.

— Bazinul reprezintă Nilul, iar peretele de sticlă aduce cu malul fluviului.

— Ştii ce nu ţi-a cerut nimeni? i-a zis Theo. Să ne înşiri

fleacuri.

— Du-te să-ţi iei o cupă de şampanie, i-a zis Jason întorcându-se o clipă spre el.

— Aşa ultimatum mai zic şi eu, a spus Theo salutând milităreşte.

— Călătorie sprâncenată, a zis Nim când a plecat agale. Nu ştiu ce e cu tipul ăsta, însă îmi tot vine să-i dau brânci pe scări în jos.

— Eu cam bănuiesc ce e, a mormăit Alia.

— Şi nici măcar nu s-a sinchisit să-ţi facă un compliment ca lumea, a zis Nim urmărindu-l furioasă cu privirea pe Theo în timp ce se strecura prin mulţime.

— Nu-i nimic, a spus Alia, deşi Diana bănuia că minţea.

— Mă bucur că v-aţi dat interesul, a zis Jason ţeapăn, uitându-se o clipă la Diana. Arătaţi toate bine.

— Eşti foarte galant, a zis Nim. Noroc că eşti bogat, altfel nu s-ar fi uitat nicio fată la tine.

Diana se aştepta ca Jason să-i răspundă tăios, însă pe chip i s-a lăţit iar zâmbetul larg, cu gropiţa săpată în obraz.

— Uiţi că sunt foarte arătos.

— Am putea să ne vedem odată de-ale noastre până nu mă trezesc vomitând în vreun ghiveci? a zis Alia dându-şi ochii peste cap.

Jason şi-a îndreptat manşetele, luându-şi la fel de rapid aerul sobru de mai înainte.

— Da. Însă nu mai ai voie să-ţi dai ochii peste cap o oră întreagă de-acum înainte, bine?

— Stai, mai trebuie să mi-i dau o dată peste cap. Nu poţi să-mi interzici din senin. Bun, sunt gata, a zis ea după ce şi-a dat ochii peste cap cu un aer exagerat.

Jason a surâs strâmb, de parcă încerca să se abţină.

— Vreau să zâmbeşti şi să arăţi de parcă încerci să te bucuri că ai venit.

— Nu aşa ne-am înţeles.

— Alia…

Alia s-a îndreptat de spate şi a afişat un zâmbet vesel.

— Aşa mai merge?

— Mă cam ia groaza, dar bine.

— Stai aşa, a zis Nim. Să te mai pudrez un pic.

În timp ce Nim îi aranja Aliei machiajul, Diana a profitat de situaţie, şoptindu-i lui Jason:

— Am văzut agenţi de pază înarmaţi la uşile de est, sud şi la intrare.

— Bine, dar…

— Sunt postaţi la distanţe prea egale de-a lungul peretelui.

— Doar nu sunt prost, a zis Jason. Am strecurat agenţi de pază şi în rândurile invitaţilor.

— Doi lângă bufet, unul lângă orchestră şi cel puţin trei lângă perimetrul de vest.

— Cum naiba i-ai ochit? a întrebat Jason, clar înmărmurit.

Diana s-a încruntat. Doar era evident, nu?

— Îmi dau seama că poartă arme după cum le stau hainele. Şi se mişcă altfel decât restul invitaţilor.

Jason a trecut mulţimea în revistă şi Diana s-a întrebat dacă reuşea să-şi distingă propriii oameni între ceilalţi.

— Fii cu ochii în patru, i-a spus Diana. Dacă eu îi văd, se poate ca şi duşmanii noştri să-i vadă.

Se aştepta să se opună, însă Jason a încuviinţat doar din cap.

— Ăă, şi aţi face mai bine să vă mişcaţi tot timpul, a zis Diana când un chelner din apropiere l-a îmbrâncit pe altul, dărâmându-i tava pe jos. Nu staţi prea mult într-un loc.

Încă nu înţelegea cât de ample erau puterile Aliei şi nici cum anume lucrau. Se întindeau până în alte lumi, însă păreau să aibă impact şi în preajma fetei.

— Am înţeles, a zis Jason.

— Începem sau ce? a spus Alia. Îmi vine să te înec în

vasul cu punci şi s-o şterg de aici.

Jason a încuviinţat şi i-a întins braţul.

— Nu ne scăpa din ochi, i-a şoptit Dianei.

— O să încerc să nu-ţi stau în cale, a mormăit şi ea.

Jason s-a încordat, apoi l-a văzut surâzând iar dintr-un colţ al buzelor. Era el autoritar şi certăreţ, însă măcar putea să se amuze de propria persoană şi, poate, începuse să-şi dea seama că Diana le putea fi folositoare. N-avea chef să se certe cu el până ajungeau o dată la izvor.

În următoarea jumătate de oră, Diana s-a plimbat printre invitaţi însoţită de Nim, fără să-i scape din ochi pe Alia şi Jason. Nu era deloc uşor. Încăperea era ticsită de lume, iar ecourile glasurilor în pereţii de piatră îi zgâriau timpanele. Se simţea copleşită de mulţimea semnalelor pe care se chinuia să le descifreze. Reuşise să identifice majoritatea oamenilor lui Jason, însă petrecerea în sine îi depăşea puterile.

La prima vedere, nu părea să se deosebească prea mult de serbările de pe Themyscira. Veşmintele erau croite altfel, e drept, însă erau tot o mulţime de oameni în mătăsuri şi satin, cu pahare în mână, unii plictisiţi, alţii însufleţiţi. Însă felul în care se despărţea şi se reunea mulţimea aceea i se părea ciudat. Mai întâi veneau bărbaţii să se salute între ei, în timp ce însoţitoarele aşteptau mai în spate, iar de-abia apoi intrau şi femeile în vorbă, dând mâna sau îmbrăţişându-se cu ceilalţi. Aici erau alte jocuri de putere, sub imperiul unor curenţi nevăzuţi, care învăluiau în primul rând bărbaţii.

Locul meu nu e aici. Gândul i-a răsunat sus şi tare în minte, însă nu-şi dădea seama cine vorbise atât de răspicat, ea sau Oracolul. Şi l-a alungat. Peste o oră porneau spre Grecia. Mâine la ora serii deja ar fi ajuns la izvor, iar cu asta misiunea ei se sfârşea. Îşi putea îngădui să se bucure câteva clipe de locul nou în care se afla.

A observat că Nim mormăia tot felul de nume pentru

sine.

— Ştii pe toată lumea de aici?

— Nu, însă ştiu cine i-a îmbrăcat.

Şi a înşiruit mai multe nume aparent italieneşti.

— Alte fapte diverse?

— *Informaţii.* Stilul este o modalitate de a transmite informaţii. Întreaga încăpere a fost concepută pentru a transmite mesaje pe care nici nu-ţi dai seama că le-ai receptat. Liniile vizuale, dispunerea dalelor podelei.

— Tu vezi lumea altfel.

— E uşor să vezi. Mai greu e să fii văzută. De-asta încerc mereu s-o conving pe Alia să iasă mai mult, a spus Nim şi a cules un crevete străpuns cu o scobitoare. Când am intrat la Bennett, oriunde m-aş fi dus, nu mă vedea nimeni. Bine, mă vedea. Şi-ncă cum! Însă eram doar o puştoaică indiană bondoacă, care venea la şcoală cu mâncăruri ciudate.

— Şi ce s-a schimbat? a întrebat-o Diana.

— Alia. A fost primul om care s-a uitat pe modelele mele şi mi-a zis că sunt bune. Chiar a purtat una din primele rochii pe care le-am croit la un bal. Era absolut oribilă.

Diana a râs fără să vrea, deşi i se părea că-i stă în fire Aliei să facă una ca asta.

— Ea m-a sprijinit întotdeauna, a zis Nim, şi m-a încurajat să nu mă las de modă.

— Dar familia ta?

— Te rog. Ei *trebuie* să-mi spună că sunt o creatoare bună. E treaba lor.

Diana şi-a amintit cum îi spusese mama ei *Nu mă aşteptam să câştigi.*

— Nu neapărat.

— Aoleu, ai tăi sunt o familie din aia de duri? Mie nu mi se pare OK.

— De ce? a întrebat-o Diana prudentă.

— Pentru că toată lumea se dă în vânt să ne spună tot ce nu putem să facem, că nu suntem în stare de mare lucru.

Oamenii cu care stai în casă ar trebui să-ţi ţină partea. Doar oamenii care nu ştiu ce-i aia *imposibil* ajung să scrie istoria, pentru că numai ei nu se lasă bătuţi.

În timp ce vorbea, aerul părea să se electrizeze în jurul ei. Diana a dat să-i spună că ar fi putut ajunge o mare conducătoare de armate, însă s-a răzgândit.

— Alia e norocoasă să te aibă ca prietenă.

— Ei, da, amândouă suntem norocoase. Nu prea mă suportă nimeni.

Alia le-a zărit de lângă bazin şi s-a desprins de cuplul cu care făcea conversaţie împreună cu Jason, venind în grabă la ele de parcă se temea să n-o prindă Jason din urmă.

— Omorâţi-mă, vă rog, a gemut ea. Mă dor obrajii de cât am zâmbit şi mă chinuie degetele de la picioare în pantofii ăştia. Jur, n-a fost oră mai lungă de când mă ştiu.

— Vai, vai. Sunt la ditamai petrecerea şi toată lumea vrea să mă cunoască, a spus Nim. Să nu te prind că zici ceva de pantofii ăia. Sunt desăvârşiţi.

— Nu-mi dau seama dacă fratele tău e mulţumit sau nu, a spus Diana uitându-se la Jason, care asculta atent ce spunea cineva, aprobând însufleţit.

Părea în largul lui, relaxat, însă îi observa umerii încordaţi. Rămânea în gardă, neştiind de unde o să izbucnească atacul, sigur însă că se va întâmpla.

— Nici lui nu-i plac petrecerile astea, nu?

— Ai observat? a zis Alia uitându-se prin mulţime. Nu-mi place deloc cum se poartă în asemenea ocazii. Parc-ar fi un actor într-o piesă. Zâmbeşte şi face conversaţie, însă ştiu că nu se simte deloc bine.

— Apropo, a zis Nim luându-şi o expresie acră, căci Theo tocmai venea la ele. N-am chef de aiurelile lui. Mă duc s-o invit pe Gemma Rutledge la dans.

— E cumva gay?

— Ce mai contează? S-a îmbrăcat de la Badgley Mischka. Vreau să-i studiez doar un pic rochia.

— Of, a făcut Theo venind cu două cupe pline de şampanie în mâini, am alungat-o pe Nim. Mare păcat. Pe bune, fata aia e din ce în ce mai rău.

— Nu te lega de Nim, i-a zis Alia strângând din buze.

— Sigur. Nici nu mă ating de ea.

— Ce faci cu şampania aia? Nu putem să bem încă.

Theo a luat o gură zdravănă dintr-o cupă.

— Doar n-o să mă trimiţi şi tu la plimbare.

Diana s-a uitat în direcţia în care privea Theo şi l-a zărit pe Jason discutând cu un grup de tineri foarte bronzaţi, cu părul lung şi ciufulit într-un mod studiat. Râsetele lor stridente şi dispunerea largă în spaţiu îi aminteau de oamenii de afaceri de la metrou. Mai mult, priveau prin încăpere într-un anumit fel...

— Se uită în jur de parcă ar fi clădirea lor.

— Te-ai prins, ai? a zis Theo.

— Unii din ei au taţi în consiliu, a spus Alia. Jason îşi face doar treaba.

— Pentru că s-a alăturat Legiunii Băieţilor Duri?

— Sunt cumva un club? a întrebat Diana.

— Cam aşa ceva, a spus Theo. Iar Jason speră că dacă nu mă are pe mine prin preajmă o să uite că nu e alb ca ei şi o să-l iniţieze în ritualurile lor secrete.

Diana s-a uitat mai bine la Jason, amintindu-şi ce-i spusese Alia – lumea o vedea într-un anumit fel. Poate nu degeaba se purta Jason cu atâta prudenţă.

— Ştii ce, a zis Alia. Dacă te-ar chema Jason la el, n-ai avea de ales, chiar ar trebui să faci conversaţie cu tipii ăia.

— Cel mai probabil, aş discuta în silă despre fotbalul american.

— Şi despre pasiunea lor pentru Red Hot Chili Peppers.

— Termină, i-a zis Theo printre dinţi.

— Şi Dave Matthews, a continuat Alia ameninţător.

— Eşti un monstru, a zis Theo ridicându-şi teatral mâinile deasupra capului.

— Şi cum au fost la un concert Jimmy Buffett pe Myrtle Beach! a zis Alia amenințându-l cu degetul.

Theo s-a prăbuşit cu capul pe masă de parcă era rănit de moarte.

— Salvează-mă, Tipa Nouă, a horcăit el. Eşti singura mea speranţă.

Diana n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeau sau cine erau demonii invocaţi de Alia, însă a mutat o lumânare mai într-o parte, ca să nu-şi ardă Theo mâneca sacoului.

— Poftim, a zis ea. Mă tem că pauza s-a încheiat, Alia, a urmat ea arătându-l din cap pe Jason, care se despărţise de prietenii lui şi venea spre ei.

— Repede, ascundeţi-mă sub bufet, a zis ea.

— Prea târziu, a spus Theo şi s-a îndreptat de spate, luând încă o gură de şampanie.

— Deja vrei să mă răpeşti? l-a întrebat Alia pe Jason.

— Mi-ai făcut o promisiune.

— Alia! a tunat un glas de undeva şi Diana l-a zărit pe Theo tresărind.

Un ins cu pieptul lat, îndesat, şi cu barba sură s-a apropiat de masa lor, urmat de un alt bărbat. A cuprins-o pe Alia în braţe şi s-a dat mai în spate să o studieze.

— Nu ne-am mai văzut de prea mult timp. Jason zicea că vrei să călătoreşti peste vară.

— Nu voiam să ratez întâlnirea cu o parte dintre finanţatorii Fundaţiei, a spus Alia zâmbind.

Diana a rămas impresionată de naturaleţea cu care minţea Alia, chiar dacă îşi dădea seama cu câtă uşurinţă se prefăcuse că vrea să meargă la izvor cu ea sau strecurase mobilul în geantă, ştiind că fratele ei o să-i repereze semnalul. *Nu uita,* şi-a propus ea în minte. *Cu toate rochiile, veselia şi starea ta de bine, nu uita că nu-i cunoşti aproape deloc pe oamenii aceştia şi că pot cât se poate de uşor să te amăgească.*

— Sunt încântat că ai venit şi că te implici, a zis bărbosul. Să-l fi văzut pe fratele tău mai devreme, la şedinţa consiliului. E un talent înnăscut.

— Am avut un profesor bun, a spus Jason, cu un aer mulţumit.

— Tatăl meu s-a priceput întotdeauna de minune să dea comenzi, a spus Theo sorbind din şampanie.

„Tatăl meu.” Aşadar, bărbosul era Michael Santos, tatăl lui Theo şi naşul Aliei şi al lui Jason. Pe lângă el, păreau incredibil de tineri.

Michael a râs pe sub mustaţă, însă ochii săi căprui nu păreau deloc veseli.

— Pot să contez pe Theo să mă ţină cu picioarele pe pământ, a spus el şi i-a întors spatele fiului său. Alia, Jason, dânsul e doctorul Milton Han. E un specialist de mare succes în domeniul reconstrucţiei mediului înconjurător şi cred că ar putea conduce Laboratoarele Keralis într-o direcţie interesantă.

Doctorul Han a dat mâna cu Jason.

— L-am cunoscut pe tatăl tău la MIT. A fost unul dintre cei mai inteligenţi şi mai inovatori gânditori pe care mi-a fost dat să-i întâlnesc.

— Vă asigur că îi vom duce mai departe tradiţia.

— Am citit de curând despre unele cercetări fascinante în domeniul biocarburanţilor, a spus Alia. V-aţi axat cumva studiile pe eliminarea sau convertirea deşeurilor cu ajutorul bacteriilor?

Doctorul Han a părut o clipă debusolat, de parcă nu mai dăduse ochii cu Alia până atunci.

— Convertire la modul ideal, însă s-ar putea să mai dureze.

— Nu te pune cu Geniala Alia Keralis, a mormăit Theo râzând discret.

Diana şi-a amintit cuvintele lui Nim: *Mai greu e să fii văzută.* Nu-şi dădea seama ce anume vedea Theo când se

uita la Alia, însă clar era cu ochii pe ea.

În timp ce Alia şi Jason făceau conversaţie cu doctorul Han, Diana l-a auzit pe Michael şoptindu-i lui Theo, cu ochii la cele două cupe de şampanie din mâinile lui:

— Văd că ai trecut deja la fapte.

— Doar tu îmi spui tot timpul să fiu mai silitor, a răspuns Theo şi zâmbetul i-a pălit.

— Ce cauţi aici? E un eveniment important.

— Am venit la rugămintea lui Jason, a răspuns el dând cupa pe gât. Ştiu că te şochează.

— Să nu cumva să ne faci de râs în seara asta, i-a şoptit Michael furios. Sunt prea multe lucruri în joc.

— O ştii pe Diana? a spus Theo. Diana, ţi-l prezint pe tatăl meu, Michael Santos. Salvatorul Laboratoarelor Keralis. E un strateg excelent, însă n-aş zice că ştie să se distreze.

Michael nu l-a luat în seamă, întinzându-i mâna Dianei.

— Încântat de cunoştinţă. Eşti cumva o prietenă de-a Aliei de la Bennett? De obicei îşi petrece timpul cu indianca aia mărunţică şi durdulie.

— Nu-mi dau seama despre cine vorbiţi, a răspuns Diana simţind că-i sare un pic ţandăra. Ştiu doar de prietena ei Nim, geniala creatoare de modă.

Theo a ridicat radios cupa de şampanie rămasă.

— Nu vrei să iei o gură ca să mai uiţi de gafă?

— Du-te de-aici, să nu te văd, i-a zis Michael printre dinţi.

— M-aş duce, a răspuns Theo în gura mare trecând pe lângă tatăl său. Numai că i-am promis Aliei că o să dansez cu ea.

— Da? a făcut Alia uitându-se la el.

Theo a luat-o repede de mână şi a făcut o plecăciune teatrală.

— Doar nu te-ai răzgândit, nu? M-ar lovi drept în inima mea simţitoare, a spus trăgând-o după el spre ringul de

dans.

— E un băiat şarmant, a zis Michael râzând iar şi uitându-se stânjenit la doctorul Han. Păcat că nu e silitor, ca Jason.

Însă Diana nu-l mai asculta, era atentă la Alia, care se pierdea în mulţime. Apoi Jason i-a întâlnit privirea, întinzându-i mâna.

— Mă scuzaţi, doctore Han, a zis el. Însă trebuie neapărat să dansez chiar acum.

Diana a ridicat surprinsă din sprâncene. Poate că nu toţi muritorii erau atât de perfizi.

L-a luat pe Jason de mână şi şi-au făcut loc prin mulţime, spre ringul de dans. Diana şi-a îngăduit să ofteze discret, uşurată, când i-a zărit pe Alia şi Theo legănându-se în ritm în lumina reflectoarelor. Alia râdea, aparent în largul ei, însă Diana nu voia s-o scape din ochi, indiferent câţi agenţi postase Jason prin încăpere.

Jason a condus-o pe ritmul de dans şi şi-a strecurat mâna pe sub şalul auriu al lasoului, trăgând-o mai aproape, iar degetele i s-au lăsat uşor pe spatele ei dezgolit. Diana s-a încordat, apoi a roşit când şi-a dat seama că observase.

— Trebuie să te ating dacă e să dansăm, a zis el părând nedumerit.

— Ştiu, a răspuns Diana şi nu i-a plăcut deloc propriul ton tăios. Pe la noi nu se dansează aşa. Sau ca ei, dacă e să fiu sinceră, a adăugat ea când Alia a râs din nou, iar Theo a rotit-o pe loc şi a dat-o un pic pe spate.

Îi făcea mai bine să se concentreze pe Alia şi Theo decât pe distanţa aproape inexistentă dintre corpul ei şi al lui Jason. Cum de i se accelerase atât de tare pulsul doar pentru că stătea atât de aproape de altcineva? Oare se întâmpla pur şi simplu pentru că era bărbat? E o *noutate,* şi-a zis ea. Sau poate pentru că, în poziţia aceea, cu mâna strânsă bine în a lui şi respirând unul lângă altul, păreau gata să se îmbrăţişeze. Sau să se ia la trântă. De ce nu

puteau să mai încingă o luptă şi gata? Fusese mai uşor aşa. Şi ar ieşi învingătoare.

Când Jason şi-a lipit mâna de spatele ei, aproape că s-a împiedicat.

— Ce faci? l-a întrebat ea mai enervată decât îşi dorise să se arate.

— Încerc să conduc.

— De ce?

Şi-aşa îi era greu să execute toate mişcările acelea ciudate în pantofi noi şi rochia de împrumut, o mai sucea şi el în toate direcţiile.

— Pentru că aşa se face.

— E un răspuns foarte la îndemână.

— Poate, a zis el cu un râset surprins. Aşa am învăţat. Cred că altfel nu mă pricep să dansez.

Diana a simţit că se relaxează un pic.

— Îmi place când eşti sincer, a zis ea şi şi-a dat seama că era adevărat.

— Când îmi pledez omeneşte cauza? a spus el părând amuzat.

S-a lăsat mânuită de mâna lui apăsată şi de trupul lui înclinat, cel puţin o vreme. Dansul nu prea semăna cu lupta corp la corp, însă trebuia oricum să fii atentă când ţi se vâra cineva în spaţiul defensiv.

— Aşa mai merge, a şoptit el. Data viitoare poţi să conduci tu.

Care dată viitoare? i-a venit să-l întrebe.

Râsetele Aliei s-au înălţat deasupra mulţimii şi Jason a învârtit-o pe Diana cu graţie, strecurându-se printre celelalte perechi pentru a nu-i scăpa din ochi pe Alia şi Theo, care râdeau animaţi, ţinându-se bine şi rotindu-se ameţitor în cerc. Theo avea clar un stil de dans mai spectaculos decât Jason.

— Nu prea o aud pe Alia râzând, a spus Jason.

— Bănuiesc că şi ea ar spune la fel despre tine.

Jason a ridicat doar o idee din umeri.

— Poate. Ar trebui să cunoască mai mulţi oameni, să se distreze mai mult, însă cu toate pericolele astea...

— Se distrează acum.

— Bine, nu vreau să se distreze prea mult, cel puţin nu cu Theo.

După schimbul pe care-l observase între Theo şi tatăl său, nici Diana nu prea ştia dacă era tovarăşul ideal pentru Alia. Însă nu putea să ignore ce spusese Theo, cum că Jason nu-i dorea compania.

— Credeam că sunteţi prieteni.

— Suntem. Însă Theo nu e un tip aşa de... stabil. Îi pică tot timpul cineva cu tronc, parc-ar fi un puşti pe toboganul cu apă. Pică, se duce la fund şi după aia mai vrea o tură.

— Aşa pare să gândească şi tatăl lui.

— Ştiu, a zis Jason strâmbându-se. E prea aspru cu Theo, însă îi înţeleg frustrarea. Theo e foarte dotat. Se pricepe să scrie programe pe calculator şi să spargă practic orice sistem de securitate. Doar că nu pare să-şi dorească altceva decât să se joace toată ziua pe calculator.

— E atât de grav?

— Ar putea să câştige o groază de bani din asta, dacă aici băteai.

— Deloc, a zis Diana iritată.

— Mi se pare doar că ar putea să facă mult bine dacă şi-ar pune în gând.

Jason a ridicat braţul şi a împins-o pe Diana cu cealaltă mână pe spate, iar ea s-a rotit pe loc, într-un vârtej de lumini.

— Însă nici Alia, nici Theo nu vor să mă asculte.

— Nimănui nu-i place să i se spună ce să facă. Tu ţi-ai ales viitorul. Alia merită aceeaşi şansă.

— Nu e pregătită. Se încrede prea uşor în oameni. De exemplu, în tine.

Iar începea? Era de înţeles să fie atât de prudent, însă se

înşela amarnic când îşi judeca sora. Diana s-a tras puţin mai în spate, ca să se uite ca lumea la el.

— Alia nu s-a încrezut în mine din naivitate. S-a bizuit pe mine pentru că n-a avut de ales.

— Iar acum, din fericire pentru tine, ai venit la noi acasă şi la o petrecere unde au fost invitaţi unii dintre cei mai puternici oameni din New York.

— Nu e deloc o fericire pentru mine.

Jason a tras aer în piept cu un sâsâit şi Diana şi-a dat seama că îi strângea mâna mai să i-o strivească de furie. Jason a înşfăcat-o de talie şi a tras-o mai aproape, privind-o intens.

— De ce ai venit aici, Diana Prince? Cum de ştii să te lupţi aşa? Cum de mi-ai reperat agenţii de pază?

Dianei îi venea să se desprindă din mâinile lui, însă a refuzat să se retragă, ci s-a aplecat spre el, apropiindu-şi faţa de a lui, încât gurile aproape li se atingeau. Jason a făcut ochii mari.

— Chiar crezi că o să-ţi răspund la întrebări dacă mă bruschezi?

Jason a înghiţit în sec, părând apoi să-şi revină.

— De obicei mă pricep de minune să obţin tot ce vreau.

— Cred că te-ai obişnuit ca lumea să-ţi zică tot timpul da.

— Aşa să fie?

— Însă habar n-ai cât de mult îmi place să zic nu.

Jason a surâs din colţul buzelor şi gropiţa aceea i s-a ivit o clipă în obraz, iar pe Diana a invadat-o o neaşteptată senzaţie de triumf.

— Ţi se pare că sunt un tip autoritar, a zis el şi s-a mişcat cu uşurinţă, trăgând-o pe Diana după sine.

— Da.

— Insensibil?

Jason a mai făcut un pas lin şi sigur pe sine, lipindu-şi uşor coapsa de a ei în timp ce alunecau prin mulţime.

— Da.

— Un mic tiran?

I se părea un pic exagerat, însă a încuviinţat oricum.

— Se prea poate, a râs Jason şi a învârtit-o pe loc, profitând de mirarea ei.

Luminile din încăpere s-au rotit odată cu ea şi muzica s-a înălţat parcă prin podea când a tras-o înapoi în orbita lui.

— Ştiu ce crede lumea despre mine. Ştiu că nu sunt amuzant ca Theo sau fermecător cum erau părinţii mei. Nu-mi vine uşor să fac tot ce fac. Însă mai ştiu şi că mă lupt pentru ceva valoros şi bun.

Diana îi invidia certitudinile şi convingerea cu care vorbea.

— Cum poţi să fii atât de sigur? l-a întrebat.

— Pentru că ştiu ce-ar însemna să pierd totul. Alia vrea să-l las pe Michael să muncească şi eu să mă distrez. Nu înţelege cât de rapid putem fi separaţi de opera părinţilor noştri, fără să ne mai putem recâştiga vreodată dreptul la ea.

Diana şi-a amintit cum stătea mama ei la masa din curtea Iolandă şi vorbea cu un şir întreg de amazoane una după alta, în şedinţe, dezbateri şi cine interminabile, în timp ce Diana tot aştepta să-i acorde câteva clipe din timpul ei. *Nu pot să las impresia că-mi ignor responsabilităţile,* îi spusese ea. *Trebuie să fiu în primul rând regina amazoanelor şi abia apoi mama ta.* Diana nu înţelesese niciodată de ce şi nici nu voise. *Nu poţi s-o laşi pe Tek?* o întrebase ea. Hipolita clătinase din cap. *Dacă Tek se ocupă de tot, amazoanele o vor considera pe ea regina lor, şi pe bună dreptate. Eu trebuie să fiu aceea, Diana. Iar într-o bună zi, când o să mă satur de muncă şi de coroană, va fi rândul tău.*

— Ce-i? a spus Jason. Îmi dau seama că vrei să-mi spui ceva, aşa că zi odată.

Diana s-a uitat în ochii lui.

— Când călăreşti, calul se obişnuieşte să-ţi simtă mâinile pe frâie şi să asculte de ele. E periculos să laşi frâiele pe mâna altcuiva prea mult timp.

Pe chipul lui Jason s-a citit o clipă tulburarea.

— Exact, a spus el şi a învârtit-o din nou pe loc, doar că, de data asta, când a tras-o spre el, i-a simţit şovăiala.

— Ce e? a întrebat ea uitându-se peste umăr la Alia. S-a întâmplat ceva?

— Alia e bine, a răspuns Jason. Totul e bine. Doar că numai tu...

A simţit cum i se încordează muşchii umerilor sub mâna ei când Jason a ridicat din umeri aproape iritat.

— Toată lumea îmi spune mereu să mă relaxez.

Crispat. Enervant. Îl caracterizaseră şi ea, şi Alia pe Jason. Însă poate că era atât de îndârjit pentru că nu-şi permitea să nu fie.

— Michael sigur te înţelege, şi-a dat ea cu presupusul, însă Jason s-a încruntat şi mai tare.

— Părinţii mei aveau pur şi simplu încredere în Michael. Uneori îmi fac griji că au avut prea mare încredere în el.

S-a uitat vinovat la ea şi Diana şi-a dat seama că putea fi primejdios să dansezi cu cineva. Muzica, luminile, îmbrăţişarea aceea amânată. Îţi venea prea uşor să te destăinui, să uiţi de lumea care te aştepta dincolo de ultima notă a cântecului.

— Nu e cinstit. Familia noastră îi datorează mult. Însă...

Diana s-a uitat la Alia şi la Theo, care o rotea iarăşi ameţitor pe ring.

— Însă? l-a îndemnat ea să continue.

— O mulţime de oameni aveau mult de câştigat de pe urma morţii părinţilor mei. Michael nu a dat crezare teoriilor conspiraţioniste. A pus la punct o anchetă amănunţită, care nu a revelat nimic dubios. Şoselele erau ude. Părinţii mei se certau.

— Însă tu crezi că mai e ceva la mijloc.

— Nu înţelegi, a zis Jason şi a tras aer în piept. Se certau din ce în ce mai mult.

Deşi încăperea era încinsă, Diana a simţit că-i îngheaţă umerii.

— Crezi că s-a întâmplat din cauza Aliei?

— Nu ştiu. Dacă puterea ei...

— Pe tine nu pare să te afecteze deloc, a protestat Diana. Te-ai împrietenit fără probleme cu Theo. Te mai împungi cu Nim, însă păreţi să ţineţi sincer unul la altul.

— Însă dacă ai noştri erau afectaţi? Dacă... dacă nu se certau din cauza problemelor profesionale sau pentru că nu se mai iubeau? Dacă... Nu ştiu.

— Sigur că ştii, a zis Alia.

Stătea chiar lângă ei, în rochia din solzi aurii, cu Theo alături, ţinând-o încă de talie. În ochii mari şi înfricoşaţi i se citea limpede suferinţa.

— Crezi că eu i-am omorât.

— Alia, nu, nu asta am vrut să zic...

— Atunci ce-ai vrut să zici, Jason?

Diana se detesta pentru purtarea ei nesăbuită, pentru că uitase de sine, antrenată de întrebările lui Jason.

— Eu... eu doar... s-a bâlbâit Jason. Nu...

— Aşa credeam şi eu.

Alia s-a întors pe călcâie şi a luat-o la fugă prin mulţime.

Theo a clătinat din cap uitându-se la Jason ca la un străin.

— Cum ai putut să zici aşa ceva?

— E complicat, s-a răstit Jason la el. N-ai cum să înţelegi.

Theo s-a cutremurat de parcă îl lovise.

— Probabil că nu, a zis el încercând să dea nepăsător din umeri.

— Trebuie să mă duc după ea, a zis Jason. Nu e...

— Nu, a zis Diana. Mă duc eu.

— Sunt fratele ei...

Iar eu ştiu cum e să te simţi ca o nelegiuită pentru simplul fapt că exişti.

Nici n-a apucat Jason să-şi termine fraza, că Diana s-a şi întors şi s-a grăbit să-şi facă loc prin mulţime.

— Alia! a strigat-o ea strecurându-se printre oameni.

Alia s-a împleticit un pic, însă nu s-a oprit. Când a ajuns într-un ungher liber din celălalt capăt al sălii, s-a sprijinit de perete, s-a descălţat şi şi-a luat pantofii într-o mână, în timp ce cu cealaltă îşi ştergea lacrimile care-i picurau pe obraji.

Diana şi-a amintit cum ieşise Alia din baie în cămaşa de zale aurie, cu spatele drept şi fruntea sus, ca o regină, şi i-a părut rău că se pierduse ceva atât de frumos.

S-a apropiat încet, temându-se să n-o ia iar la fugă. S-a oprit în tăcere lângă ea, la perete, şi au rămas mult timp aşa, fără să spună nimic, cu ochii la invitaţi, în penumbra străfulgerată când şi când de lumini colorate. Şovăia, neştiind de unde să înceapă, însă Alia a vorbit prima.

— De ce nu m-au trimis undeva? a spus ea şi pe obraji i-au picurat din nou lacrimile. Dacă părinţii mei ştiau cine sunt, de ce nu m-au trimis în altă parte, ca să nu le fac rău?

Măcar era un început.

— Nu ai de unde să ştii dacă tu ai provocat accidentul sau nu.

— Aşa crede Jason.

— Jason vorbea ca să se uşureze un pic. Nu dă vina pe tine. Te iubeşte.

— Cum să nu dea vina pe mine? a zis ea plângând. Eu dau vina pe mine.

Diana s-a chinuit să-şi găsească cuvintele, neştiind cum să o consoleze mai bine, însă nu-i veneau în minte decât vorbele pe care le şoptise pentru sine când simţea că insula devenise neîncăpătoare, iar înţepăturile lui Tek o dureau prea tare.

— Nu noi am ales să ne naştem. Nu noi am ales cine suntem, putem să alegem doar cum anume vrem să trăim.

— Zi-mi că nu ţi-ai dorit deloc să nu mă fi salvat, a zis Alia clătinând mânioasă din cap. Amândouă ştim că trebuia să mor în naufragiu.

Oare Oracolul nu spusese la fel? Aproape că-i dăduse crezare atunci, însă acum nu mai voia să creadă.

— Dacă te-ai fi înecat atunci, dacă ai muri acum, ar fi doar o chestiune de timp până s-ar naşte următoarea Fiică a Războiului. Dacă ajungem la izvor…

— Şi ce dacă ajungem la izvor? a întrerupt-o Alia furioasă, coborând glasul când şi-a atras privirile curioase ale unei femei într-o rochie de tafta neagră; s-a desprins de perete, întorcându-se spre Diana şi sfredelind-o cu ochii ei negri, strălucitori. Şi ce dacă mă vindecă, mă purifică sau mai ştiu eu ce? Asta n-o să-i readucă la viaţă pe doctoriţa Ellis, pe Jasmine şi pe ceilalţi din echipajul de pe Thetis. N-o să-i readucă la viaţă pe părinţii mei.

Diana a tras aer în piept şi a luat-o pe Alia de umeri, încercând disperată să o convingă.

— De când sunt… de când sunt, lumea s-a tot întrebat dacă merit să trăiesc. Poate că nu merit. Poate nici tu, nici eu n-ar trebui să existăm, însă suntem în viaţă. Ni s-a oferit o şansă şi poate nu e o simplă coincidenţă. Poate că noi două avem menirea de a pune capăt acestui ciclu al violenţelor. Împreună.

Alia o privea în ochi, aşa că spera că o aude aşa cum trebuie.

— Părinţii tăi credeau că pot să-ţi preschimbe puterile, moştenirea de sânge a Fiicei Războiului, în ceva bun. Dacă mergi la izvor, e o altă cale de a te achita de această promisiune a lor.

Alia şi-a îngropat faţa în palme de parcă încerca să-şi pună zăgaz lacrimilor.

— Diana, jură-mi că dacă nu reuşim şi se întâmplă ceva o

să pui capăt lucrurilor. Nu vreau ca întreaga lume să devină un infern din cauza mea.

Diana şi-a luat mâinile de pe ea. *Neapărat omoară-mă.* Sperase că se pripise când îi spusese aşa ceva, că fusese doar într-o stare de şoc şi o să-şi ia gândul.

— Nu pot. Nu… nu pot să săvârşesc un omor.

— M-ai salvat din naufragiu, i-a zis Alia hotărâtă. M-ai scos de pe insulă. Doar nu te aştepţi să trăiesc cu toate astea pe conştiinţă.

Diana a simţit că o ia greaţa. Dacă făcea un asemenea legământ ar fi negat tot ce învăţase vreodată. Că viaţa e sfântă. Că exista mereu o şansă, chiar şi când violenţa părea de neabătut. Însă Alia trebuia să se întărească pentru a rezista mai departe, aşa că poate numai această speranţă sumbră avea s-o ajute.

— Atunci o să încheiem un pact, a zis Diana deşi nu-i plăcea deloc să vorbească aşa. Tu te învoieşti să te lupţi din toate puterile să ajungi la izvor.

— De acord. Şi dacă nu e de-ajuns?

— Atunci, de dragul lumii, o să-ţi iau viaţa, a zis Diana trăgând aer în piept. Însă trebuie să-mi promiţi.

— Îţi promit.

— Nu, nu vreau o promisiune de-a muritorilor. Vreau un legământ de amazoană.

— Ce anume? a făcut Alia cu ochii mari.

— Acesta e neamul meu, de femei născute în bătălii, menite să se conducă singure. O să ne legăm cu cuvintele lor. Te învoieşti?

Alia a încuviinţat şi Diana şi-a dus mâna făcută pumn la inimă.

— Sora mea de luptă, îţi sunt scut şi sabie. Cât mai respir eu, duşmanii tăi nu-şi vor afla pacea. Cât mai trăiesc, voi lupta pentru cauza ta.

Alia şi-a dus şi ea mâna la inimă şi a repetat cuvintele, iar Diana a simţit cum le învăluie şi le uneşte puterea

legământului. Nu se mai legase de nimeni astfel şi se putea să ajungă o ucigaşă. Însă a privit-o mai departe pe Alia, cu o hotărâre implacabilă.

— Bine, a zis Alia răsuflând înfiorată. Hai să-l găsim pe Jason şi să ne cărăm de aici.

Chiar atunci, aerul din jur a răsunat sfârtecat. În urechile Dianei a răsunat un răpăit asurzitor. Recunoştea sunetele din viziunea pe care o zărise în apele Oracolului. Erau focuri de armă.

Capitolul 14

Diana a acoperit-o pe Alia cu corpul ei, azvârlindu-se cu ea în braţe la podea, în timp ce zgomotul îngrozitor al gloanţelor răsuna în încăpere, asaltându-i simţurile. Viziunea era nimic pe lângă vacarmul acela.

— Alia, a dat ea să spună, însă cuvintele i s-au pierdut cu totul într-un bubuit ca de tunet.

Marele zid de sticlă s-a spart şi s-a prăbuşit la podea, într-o cascadă de cioburi.

Diana a acoperit-o mai departe pe Alia cu corpul ei, simţind cum cioburile o înţeapă pe spate şi pe umeri ca nişte viespi, în ţipetele ascuţite ale oamenilor din jur.

Bărbaţi în armuri negre coborau pe frânghii în sală prin spărtura din peretele de sticlă. S-au lăsat la podea lângă bazinul cu apă, în timp ce invitaţii se împrăştiau urlând, gonind spre ieşiri, în detunăturile de armă.

Diana a tras-o pe Alia la adăpostul unei mese.

— Trebuie să ieşim de aici.

— Ceilalţi… a protestat Alia.

Bărbaţii veneau spre ele din cealaltă parte a galeriei, îmbrâncindu-i pe invitaţii care le stăteau în cale şi cercetând cu lanternele chipurile celor căzuţi.

Clar căutau pe cineva – cineva pe care nu-l voiau în viaţă – şi Diana şi-a dat seama că nu le mai rămânea prea mult timp.

În nări simţea izul de sudoare rece venind de la invitaţii îngroziţi, iar în piept, bătăile accelerate ale inimii, de parcă tocmai se trezise din somn. A început să deşire şalul pe care i-l împletise Nim din lasou. N-avea timp să-l desfacă. Singura ei armă era inutilă.

— Nu putem să stăm aici la podea, a zis Diana luându-şi de pe umeri frânghia înnodată şi legându-şi-o în jurul

taliei, ca să n-o încurce. Trebuie să ajungem cumva la uşi.

— Nu-i văd pe ceilalţi, a zis Alia uitându-se pe furiş pe deasupra mesei. Nu putem să plecăm fără ei.

Deşi inima îi bătea nebuneşte, mintea Dianei era limpede şi trecea în revistă tot felul de strategii, ca apoi să le respingă, îşi întipărea în minte dispunerea încăperii şi calcula poziţiile atacatorilor. Ceilalţi invitaţi se chinuiau să iasă la grămadă prin cele două ieşiri, îmbrâncindu-se şi împingându-se îngroziţi, însă bănuia că soldaţii deja baricadaseră coridoarele de acces şi urmau să închidă uşile. De cum încerca cineva să evadeze prin spărtura din peretele de sticlă, îl secera un glonţ. Diana a cercetat terasa largă şi umbrită de deasupra bazinului, unde ştia că stăteau ascunşi lunetiştii.

În podeaua placată cu granit s-a înfipt un glonţ, chiar lângă masă, stârnind un norişor de pulbere. Diana s-a întrebat ce ravagii ar face gloanţele în propriul corp, însă nu mai avea timp să-şi bată capul cu asta. Trebuia s-o ducă pe Alia într-un loc sigur.

— Diana! s-a auzit un strigăt stins în larma din încăpere, venind din cealaltă parte a templului.

Jason şi Theo se ghemuiseră după o altă masă. S-a uitat la Jason şi i-a făcut semn din cap spre spatele templului. Era singurul loc din sală care putea fi apărat de la adăpost. Dacă reuşea s-o ducă pe Alia acolo, ar fi avut timp s-o găsească pe Nim şi poate chiar să pună la punct un plan de evadare.

— O s-o caut pe Nim, a zis ea. Însă trebuie să ajungi cumva în spatele templului ăluia. Nu putem să stăm cu mâinile-n sân până ne înconjoară.

— Bine, a zis Alia. Bine.

Însă Diana nu-şi dădea seama dacă o ascultă sau nu. Alia gâfâia uşor, cu ochii holbaţi şi pupilele dilatate.

— Când o să număr până la trei vreau să te rostogoleşti la dreapta şi să te ascunzi după masa de alături, ai înţeles?

Aşa o să reuşim. Când zic eu „trei” tu te pui în mişcare, nu şovăi, că nu mai e timp. O să ajungi până la Jason şi Theo.

— Promite-mi c-o s-o găseşti pe Nim.

— Voi lupta pentru cauza ta, a zis Diana.

Alia a clipit de parcă legământul i se şterse din minte, cu toată groaza care o apucase.

— Bine, a zis ea şi a apucat-o pe Diana tare de încheietură. Ai grijă.

Diana a zâmbit sumbru fără să vrea. Îi era frică, însă mai simţea şi un val de euforie. Confruntarea cu Jason de pe coridorul hotelului fusese o încăierare copilărească. Acum urma marea bătălie. Dintr-odată nu-i mai venea deloc să stea cu grijă. Oare asta însemna să fii amazoană? Tăişul sabiei se tocea dacă o lăsai prea mult de izbelişte. Era gata să-şi ascută arma.

— Aşteaptă până număr la trei, a spus ea ghemuindu-se la podea. Unu – şi s-a proptit cu mâinile de picioarele mesei. Doi – i-a făcut semn din cap Aliei. Trei!

A aşteptat s-o vadă pe Alia azvârlindu-se la podea şi rostogolindu-se, apoi a răsturnat masa într-o parte, în zornăit de veselă. În tăblie au răsunat gloanţele. A smuls picioarele de metal ale mesei, a apucat tăblia de margini şi a azvârlit-o din toate puterile.

Tăblia s-a răsucit în aer ca un disc uriaş şi s-a prăvălit în grupul de soldaţi care venea în atac, însă Diana n-a mai stat să se uite cum se prăbuşeau pe jos. A sărit după următoarea masă, ciocnindu-se fără pic de graţie de Alia, cu o ploaie de gloanţe în urmă.

— Încă o dată! a urlat ea.

Alia s-a rostogolit şi Diana a azvârlit cu masa, plonjând apoi la podea, urmărită de rafala gloanţelor. A gemut printre dinţi când un glonţ i-a atins în treacăt umărul – părea mai degrabă o arsură decât o rană de sabie.

Diana a auzit tropotul bocancilor în podea.

— Vin să ne înconjoare. Nu sta pe loc! i-a poruncit Aliei.

Însă era prea târziu – un soldat se postase la stânga lor. L-a văzut cum a ridicat arma şi a tras. S-a azvârlit în faţa Aliei şi a simţit în braţ şi în coaste ploaia de gloanţe. Era o durere cum nu mai cunoscuse niciodată, în trup îi reverberau parcă nişte lovituri năprasnice de ciocan, nişte pumni de foc care-i tăiau respiraţia cu fiecare glonţ, în urechi i-a răsunat un ţiuit ascuţit când un glonţ s-a izbit de o brăţară de la mână şi s-a uitat în jos. Nu se vedea nici măcar o zgârietură. Însă ricoşase în metal…

— Te-au nimerit? a gemut Alia de sub ea. Eşti rănită?

— Sunt bine, a răspuns ea.

Însă nu era chiar adevărat. Deşi nu sângera deloc, pete roşii îi năpădiseră pielea şi o durea tot corpul, de parcă încasase o bătaie cumplită. Poate că o amazoană în deplinătatea puterilor ar fi rămas neatinsă de gloanţe. Însă Diana ştia deja că nu mai voia să încaseze niciunul.

Cu un clic, soldatul din stânga lor a montat o nouă magazie la armă şi s-a pregătit să tragă din nou. Atunci s-a auzit o detunătură de armă şi în coapsa soldatului s-a ivit o rană rotundă şi neagră, iar insul s-a prăbuşit la podea urlând şi ţinându-se de picior.

Jason a scos iute capul de după peretele templului, cu pistolul pe care îl ţinea în tocul de la gleznă în mână, şi i-a făcut repede semn din cap.

— Alia, trebuie s-o iei la fugă spre templu. Du-te la Jason. Te acopăr eu, a spus Diana.

— Cum? a strigat Alia. Nu ai nicio armă.

Eu *sunt arma,* şi-a zis ea.

— Du-te.

— N-o să te las să te omoare aici.

— Alia, fugi!

Alia a luat-o la fugă. De data asta, Diana a rămas locului după ce a azvârlit masa. *E nebunie curată,* a urlat un glas în sinea ei, însă deja trăgeau zece soldaţi în ea.

N-a mai stat pe gânduri, ci s-a mişcat de la sine. Timpul

părea să se scurgă mai lent în timp ce o ploaie de gloanţe agita aerul. Nu semăna cu nicio luptă de pe la antrenamente sau încăierare simulată – cumva, o ştia prea bine. Muşchii i s-au pus în mişcare de la sine, mânaţi de instinct. Nu mai simţea nicio durere când s-a repezit în plină viteză la bărbaţii aliniaţi în faţa ei, respingându-le gloanţele. Proiectilele înscriau dâre argintii în aer sub ochii ei, lovindu-se cu un răpăit straniu şi melodios de brăţări, ca o rafală torenţială de ploaie pe un acoperiş de tinichea.

A făcut o tumbă prin aer şi a aterizat în picioare, zărind cu coada ochiului scânteile pe care le scoteau brăţările izbite de o altă ploaie de gloanţe. Auzea sunetele de trăgaci apăsat şi păcănitul tuburilor de metal ale cartuşelor care cădeau pe podea şi simţea în nări un miros acru şi încins – mirosul prafului de puşcă, şi-a dat ea seama.

— Ce naiba? a auzit pe cineva strigând când a intrat în şirul bărbaţilor, rupând linia de tragere şi azvârlindu-i prin aer, în mesele care mai rămăseseră în picioare.

A simţit cum o înşfacă soldaţii care rezistaseră asaltului, iar acum se repeziseră buluc la ea, s-o doboare la podea. Erau uşori ca nişte surcele în mâinile ei. I-a azvârlit cât colo – unul din ei s-a izbit de porticul templului atât de tare, că stâlpul de piatră s-a zguduit.

Asta îmi sunteţi? a tunat un glas în sinea ei. *Nişte laşi care se agaţă de armele lor? Haideţi, atâta puteţi?*

Diana a auzit un sunet ascuţit, ca ţiuitul de artificii. Dincolo de bazinul cu apă un bărbat se pregătea să tragă cu ceva în ea. Era un obiect mult mai mare decât restul armelor, iar ţeava avea o gură largă şi urâtă.

— Diana, lasă-te la podea! i-a urlat o voce.

Nim. Era întinsă la podea, pe locul orchestrei, cu instrumentele acum abandonate în jurul ei. Avea chipul brăzdat de lacrimi, rimelul gros care îi încadra ochii i se

întinsese pe obraji, iar lângă ea, pe podea, se vedea o femeie blondă, drăguţă, într-o rochie sofisticată, care zăcea nemişcată.

A cuprins-o un val de panică atunci când ţiuitul cel ascuţit a atins apogeul. Simţea în muşchi nevoia de a plonja la podea, de a scăpa, de a o lua la goană. Însă şi-a ascultat instinctul de luptătoare pe care şi-l perfecţionase în nesfârşitele lecţii din Arsenal, care îi curgea în vine odată cu sângele mamei sale şi binecuvântarea zeilor – chemarea de războinică ce nu ezita vreodată. Nu avea scut, însă avea să-şi facă.

Podeaua era placată cu dale imense de granit. Şi-a lipit mâinile de ea şi şi-a vârât degetele în spaţiul îngust dintre două dale, fără să ţină seama de durere, săltând una de la locul ei.

Bărbatul a tras cu arma lui cât toate zilele. Diana a zărit o strălfulgerare albastră, orbitoare şi a simţit o izbitură care-a azvârlit-o în spate, la pământ, făcându-i pulbere scutul de granit din mâini. S-a izbit de perete, cu un icnet grav, apoi a lunecat la podea. Într-o clipă a fost iar în picioare, cutremurată de forţa loviturii. Ce-a mai fost şi asta?

Diana a auzit iar tiuitul acela electric când s-a reîncărcat arma, însă acum soldatul o îndreptase spre templu. L-a reperat în minte pe Jason, care se chinuia să conducă mai mulţi invitaţi la adăpost, desluşindu-i glasul poruncitor în haosul din încăpere. Pe Alia n-o vedea, însă era probabil în spatele templului, lângă Theo.

Diana ştia că nu mai are timp să-l oprească pe trăgător. S-a uitat în jos la dalele încastrate în podea. Avea nevoie de întăriri. Poate că puteau să-i servească drept oaste. Cu un salt în faţă, spre soldat, s-a aruncat cu toată puterea la podea, izbind-o cu piciorul şi pumnul. Dalele s-au săltat de la locul lor ca mişcate de un curent seismic, iar trăgătorul cu arma electrică a scos un ţipăt, simţind că îi joacă

pământul sub picioare, apoi s-a răsturnat.

Diana a ţâşnit spre el, i-a smuls arma din mâini şi a rupt-o în două. Insul s-a târât mai în spate de-a buşilea, cu ochii holbaţi de groază.

Apoi a scos pistolul din tocul de la brâu şi a tras, însă Diana deja îi ghicise mişcarea după poziţia umerilor şi respinsese gloanţele cu brăţările care-i zăngăneau ca două talere ce acompaniau un dans sângeros. Un glonţ i-a ricoşat din brăţara dreaptă şi s-a înfipt în coapsa trăgătorului, care a urlat de durere. Diana l-a înşfăcat de guler.

— Ce mai eşti şi tu? a gemut el.

I-au venit vreo sută de replici în minte, însă l-a ales pe cel mai uşor.

— O turistă.

Şi l-a azvârlit în bazin.

Diana a mai smuls două dale de granit de pe marginea bazinului, s-a dat în spate şi le-a azvârlit în lunetiştii de la balcon. Semăna cu exerciţiul de pe vremuri în care dărâma ţinte de lut laolaltă cu surorile sale amazoane. Numai că ţintele de aici icneau şi gemeau în loc să se facă ţăndări.

Soldaţii de lângă ea îşi reveneau încet, ridicându-se în picioare. Diana a luat-o la fugă spre Nim şi a înşfăcat-o sub braţ.

Aceasta a ţipat, însă din fericire nu s-a zvârcolit. Diana nu ştia dacă apucase să o vadă, dacă apucase cineva să o vadă în acţiune, luptându-se cum nici ea nu ştiuse că e în stare să se lupte, însă n-avea timp acum de aşa ceva.

A auzit iar piedicile armelor ridicându-se. De data asta era pregătită pentru rafala care o aştepta. S-a azvârlit la podea, cu grijă să n-o rănească pe Nim în cădere, şi s-a rostogolit până au ajuns în spatele templului. Alia a cuprins-o pe Nim şi a strâns-o tare în braţe, iar amândouă s-au pus pe plâns, cu o nouă rafală de împuşcături răsunând în aer.

— Ai reuşit, a zis Jason răsuflând uşurat.

A izbutit să tragă de două ori de după baricada pe care şi-o înălţase din mai multe mese, iar atunci Diana a văzut că reuşise să adăpostească destui invitaţi în spatele templului. Unii dintre ei se împingeau în uşile sălii, încercând să le spargă, însă măcar scăpaseră de gloanţele lunetiştilor.

Diana s-a ghemuit lângă ceilalţi oameni lipiţi la grămadă de zidul templului. Nu mai rezistau mult. Pe chipuri li se citea frica, iar Alia se agăţa cât putea de Nim şi Theo. Jason privea în jur cu ochi cercetători, încordându-şi fălcile. Era singurul care părea gata de luptă.

— O să arunce templul în aer, a spus Diana ridicând glasul în larma împuşcăturilor.

— Elicopterul... a dat să zică Alia.

— Era pe acoperiş, i-a tăiat-o Jason clătinând din cap.

Soldaţii se lăsaseră pe frânghii de sus. Acoperişul era sigur compromis.

Împuşcăturile s-au oprit.

În liniştea nefirească din jur, Diana i-a auzit pe soldaţi vorbind între ei cu glasuri înăbuşite sau strigăte. Vorbeau în altă limbă decât Alia şi Jason, însă o înţelegea. *Germană,* şi-a dat ea seama, repetau întruna cuvântul *Entzunderin.* Declanşatoarea. Poate vorbeau despre bombe, însă Diana bănuia că se refereau la Alia.

— Pun la cale o bombă, a zis ea.

— Vor să arunce în aer muzeul? a întrebat Nim zăpăcită.

— Ce se întâmplă? a zis Theo scuturând din cap. Ce vor de fapt?

— O să vă explicăm când scăpăm de aici, a spus Jason.

— *Dacă* scăpăm de aici, a spus Alia. Fără elicopter...

— Şi dacă aş trimite avionul încoace? a zis Jason încruntându-se.

— Unde să aterizeze? a întrebat Theo. Nu poţi să-l pilotezi pe acoperiş. Ne trebuie o pistă.

— Peluza Mare, a propus Nim.

— E mult de mers până-n parc, a zis Alia.

Jason a arătat cu capul spre uşile încuiate.

— Mai întâi să ieşim de aici.

— O să ieşiţi, a spus Diana. Fac eu cumva să ieşiţi.

Jason şi-a mişcat degetul pe telefon, apoi l-a dus la ureche şi a rostit rapid câteva fraze.

Diana nu ştia dacă se poate ateriza acolo, însă trebuia să spere că o să scape cu viaţă, nu doar Alia, ci şi oamenii care se îmbrăcaseră cât mai elegant şi veniseră să bea şi să danseze. Îi simţea gata să se stingă, ca luminiţele pâlpâitoare ale unor licurici ţinuţi într-un vas de sticlă.

— Ben o să vină încoace, a zis Jason. Trebuie să ajungem în parc.

Slavă tuturor zeilor. Mai aveau o şansă. Însă singura cale de ieşire era spărtura din zidul de sticlă de la stânga, care îi lăsa descoperiţi. Diana nu putea să apere pe toată lumea şi totul se putea sfârşi cu un singur glonţ nimerit la momentul şi locul potrivit. Nu putea să îngăduie asta. Le trebuia o baricadă cât toate zilele. Şi-a pus mâna pe zidul de piatră al templului şi s-a întrebat dacă are destulă forţă să ducă la capăt tot ce-i venise în minte să facă.

— Pot să vă ţin la adăpost cât o luaţi spre peretele de sticlă. Ne vedem jos.

Alia a apucat-o de braţ, privind-o cu teamă.

— Nu vii cu noi?

— Au închis aici restul invitaţilor. N-o să las oameni nevinovaţi să moară.

— Diana...

— Rămâi cu Jason, o să aibă grijă de tine.

— Sunt prea bine înarmaţi, a zis Theo. N-o să reuşeşti.

— Staţi ghemuiţi la podea. Când vă fac semn, repeziţi-vă spre colţul cel mai apropiat al zidului de sticlă.

— Cum o să ştim... a început Alia.

— Credeţi-mă, o să ştiţi. Templul o să se prăbuşească şi

atunci trebuie să fiţi de partea cealaltă.

— Măcar ia ăsta, a spus Jason întinzându-i pistolul.

Diana a ridicat din sprânceană. Nu se temea de bărbaţii aceia, ci doar de răul pe care puteau să-l facă altora şi n-avea de gând să se atingă de jucăriile lor urâte.

— O să-ţi ignor insulta, Jason Keralis. Mişcaţi-vă.

De cum au luat-o din loc, Diana s-a proptit cu umărul de peretele templului. S-a împins cât putea în pietrele străvechi, încordându-şi muşchii greu încercaţi şi simţind cum o doare tot corpul izbit înainte de ploaia de gloanţe. S-a înfipt bine în podeaua de granit şi şi-a adunat toate forţele, până şi pe acelea pe care nu ştia dacă le are. Dacă doar atâta putea şi nu mai reuşea să-i apere? *Nu.* Nici nu voia să se gândească. A tras aer în piept şi s-a încordat şi mai tare, gemând de efort şi simţind cum i se despică rochia.

— E ultima dată când mai port ceva fără bretele, a mormăit ea.

Templul a pârâit slab. Diana a şoptit o scurtă rugă înălţată zeiţelor, implorându-le să-i ceară iertare lui Isis în numele ei, apoi *s-a împins.* Piatra s-a cutremurat sub palmele ei.

— Acum! a strigat ea.

Templul s-a prăbuşit cu un huruit infernal, stârnind un nor imens de praf în încăpere. Diana a împins cu picioarele în faţă, iar mormanul imens de pietre s-a deplasat gemând de-a lungul podelei, acoperind colţul de nord-vest al peretelui de sticlă – era o baricadă numai bună împotriva soldaţilor, cât timp evadau Alia şi ceilalţi.

Însă acum invitaţii se izbeau urlând de uşile blocate. Îi trebuia un berbec. Atunci a zărit o coloană prăbuşită din templu. Era imensă, de o greutate neregulată şi aspră la atingere, însă a reuşit s-o ridice în braţe. Nu ştia cu ce înţepeniseră soldaţii uşile, însă avea de gând să le spargă.

— Daţi-vă la o parte sau vă strivesc! a poruncit ea şi s-a

repezit spre uşi, mirată şi ea de tonul autoritar pe care şi-l luase. *Ei,* şi-a zis ea, *mi-a prins bine s-o aud atâţia ani pe Tek dând ordine în stânga şi-n dreapta.*

Porunca ei a părut să-şi facă efectul şi mulţimea s-a grăbit să se dea la o parte.

A apucat bine coloana şi a izbit-o tare în uşi, care s-au deschis cu un bubuit cumplit, risipind mormanul de saci cu nisip înălţat în spatele lor de atacatori. Diana s-a trezit năpustindu-se pe coridor, trecând pe lângă mai mulţi inşi uluiţi în armuri. A dat drumul coloanei, care s-a izbit de perete.

Invitaţii au dat buzna afară, spre soldaţii nedumeriţi, în timp ce Diana încerca să oprească năvala, împingând lumea înapoi spre sala templului. Unul din soldaţi i-a ieşit în cale cu pistolul ridicat.

— De care parte lupţi? a întrebat-o el poruncitor.

Avea părul blond, aproape alb, tuns foarte scurt. L-a înşfăcat cu o mână de gât şi cu cealaltă de braţ şi a dat cu el de perete, dezarmându-l.

— Dă-te din calea mea.

A dat să treacă mai departe, însă el a prins-o de braţ.

— Ne luptăm pentru binele lumii, s-a rugat el de ea. Opreşte-o. Fiica Războiului trebuie să moară înainte de luna secerişului. Nici nu ştii ce grozăvii o să izbucnească altfel.

— E doar o fată care merită o şansă, a spus Diana întrebându-se dacă nu cumva îşi pleda şi propria cauză.

— Preţul e prea mare.

— Cine te crezi să hotărăşti aşa ceva?

— Tu cine te crezi? i-a întors-o soldatul.

Diana s-a uitat în ochii lui albaştri, neclintiţi. Avea dreptate. Era în joc viitorul lumii. În alte împrejurări, poate că ar fi fost aliaţi.

— Spune-i conducătorului tău, orice ar fi, că există o altă cale, i-a spus ea. Există un leac şi o să-l găsim.

— Eşti nebună, i-a zis el. Fiica Războiului trebuie oprită cu orice preţ.

Poate era nebună, însă alesese deja. Diana l-a împins iar pe soldat în perete.

— Atunci opriţi-ne dacă puteţi.

A luat-o la fugă mai departe, grăbindu-se să ajungă la peretele de sticlă.

— Arunc-o în aer! l-a auzit strigând. Dacă nu reuşim să punem mâna pe Fiica Războiului, măcar să punem mâna pe garda ei de corp.

De undeva a auzit un mic ţăcănit, ca şi cum apăsase cineva pe un buton şi se aprinsese un fitil. S-a aruncat prin aer peste ruinele templului şi a plonjat prin spărtura din peretele de sticlă. Din spate a răsunat o explozie cumplită şi a simţit un val de aer încins, care a proiectat-o în faţă. Braţele i s-au rotit prin aer, purtată cum era de suflul exploziei, mult prea rapid şi mult prea departe.

Capitolul 15

Alia se împleticea pe East Drive, simţind că-i ard plămânii tot ferindu-se din calea maşinilor care circulau pe stradă la acea oră, ca în fiecare sâmbătă seară, în scrâşnete de frână şi sunet de claxoane ascuţite pe care de-abia le observa în starea de panică şi agitaţie în care se afla. Simţea mâna lui Nim în a ei şi caldarâmul care-i rănea tălpile goale. Apoi au ajuns de partea cealaltă şi au luat-o la fugă prin parc. Dintr-odată s-a împiedicat şi a căzut, dând cu piciorul de iarba verde şi moale.

În spatele lor a răsunat un bubuit şi Alia s-a întors, apucând să vadă o flamă înflorind ca o corolă nimicitoare în peretele muzeului, înainte ca petalele să se închidă la loc şi explozia să se potolească.

Diana.

Nim o trăgea de braţ. Jason urla. Le-a poruncit picioarelor s-o ia din loc, însă nu reuşea să-şi ia ochii de la sala dinspre care veneau şi care ardea acum distrusă, luminată de reflectoarele exterioare ale muzeului, de parcă nu prinsese nimeni de veste ce se întâmplă. Însă deja auzea sirenele şi vedea oamenii trăgând pe dreapta. Unde era Diana? Dacă reuşise să iasă, de-acum ar fi trebuit să-i urmeze, să traverseze strada. Însă nu era nicăieri. Poate nu scăpase cu viaţă. Poate că zăcea sfârtecată în ruinele templului. Poate o luaseră prizonieră.

— Alia, trebuie să ne mişcăm. *În clipa asta,* i-a zis Jason apucând-o de încheietură şi trăgând-o după el.

Alia s-a mai uitat o dată peste umăr şi apoi au luat-o la goană printre copaci, năpustindu-se spre terenurile de baseball. Jason tocmai urla în telefon când le-a apărut în faţă Peluza Mare.

Alia a auzit dintr-odată un huruit ascuţit, zguduitor şi

Jason a ridicat repede mâinile.

— Staţi!

— Ce mama naibii?! a făcut Nim când un avion cu reacţie le-a zburat huruind deasupra capului, incredibil de aproape, atingând vârfurile copacilor cu roţile.

Au ridicat toţi mâinile, împroşcaţi cu norişori de praf şi pietricele. Avionul a aterizat pe vasta şi pustia Peluză Mare, stârnind o ploaie de pământ în urmă când roţile i s-au înfipt în sol şi s-a clătinat periculos.

— Oare are destul loc? a întrebat Theo.

— Peluza Mare măsoară peste douăzeci de hectare, a spus Nim.

— Iar mă iei cu mărunţişuri din astea? a urlat el. Mă interesează doar dacă are unde să aterizeze.

— Mă pricep la paradele de modă, nu la alea aviatice, i-a întors-o Nim, deşi glasul îi tremura.

Micul avion a încetinit când se apropia de copacii de la margine.

— N-o să reuşească, a spus Jason.

Alia şi-a dus mâinile la gură.

Însă avionul a mai alunecat puţin şi s-a oprit la câţiva metri de copaci.

Theo a scos un chiuit când avionul a executat o întoarcere foarte strânsă.

— Haideţi, le-a zis Jason.

În timp ce goneau pe peluză, Alia s-a mai uitat o dată în urmă, spre copaci, însă parcul era scufundat într-o beznă mută.

Avionul era vopsit în albastru şi auriu, cu emblema Laboratoarelor Keralis – un K auriu încadrat de o cunună de lauri – pictată într-o parte. Alia mai zburase de câteva ori cu el. Când s-au apropiat a zărit brazdele adânci pe care le săpase avionul în peluză.

Uşa laterală a avionului s-a deschis şi apoi s-a lăsat şi scara mobilă. Un bărbat robust şi roşcovan s-a aplecat în

afară, întâmpinându-i cu mâna întinsă.

— Mi se pare că aici se circulă mai bine decât pe aeroportul JFK, nu? a zis el.

Ben Barrows. Era pilotul familiei de mulţi ani. Din câte-şi amintea Alia, era fost militar de meserie.

Jason i-a împins de la spate în sus pe scări şi apoi în avion.

— Cum de ai reuşit, Ben?

— Cu ceva talent, tupeu şi al dracului de mult noroc, a răspuns el. Mă scuzaţi, copii.

— Tocmai am scăpat de gloanţe, a zis Theo lăsându-se moale pe o banchetă din zona din faţă a avionului. Suntem noi sensibili, dar nu cred că ne-ai şocat cu limbajul tău.

— Acum trebuie să vă instalaţi în scaune şi să vă puneţi centurile ca să decolăm. Toată lumea.

— Poţi să ne scoţi de aici? a întrebat Jason.

— Da, însă o să fie mai greu să decolăm. A fost afectat sistemul de roti.

— Cât de greu?

— O să mă descurc. Însă trebuie s-o ştergem de-aici, până nu ne ia Comandamentul de Apărare Aerospaţială în colimator. Am anunţat aeroportul Teterboro că trebuie să aterizez de urgenţă, însă o să observe repede că n-am mai ajuns pe Laguardia. Dacă nu decolăm de-aici una-două, o să rămânem blocaţi pe coastă.

— Puneţi-vă centurile, le-a ordonat Jason. Ben, ia-ne de-aici.

Ceilalţi s-au conformat, instalându-se pe rândul de scaune din spatele banchetelor.

Ben a dat să apuce mânerul de la uşă, însă Alia l-a luat de braţ.

— Nu, a zis ea. Nu putem s-o lăsăm aici, Jason.

Ben a ezitat, uitându-se când la Alia, când la fratele ei. Jason i-a arătat cu degetul un loc liber.

— Alia, mişcă-te o dată pe scaun. Doar ai văzut

explozia…

— Nu plecăm fără ea.

— Ben, a zis Jason. Haide.

Alia a dat să se pună în faţa lui Ben, însă Jason a luat-o de umeri, trăgând-o cu de-a sila de lângă uşă şi instalând-o pe scaun. Ben a tras de mâner şi uşa s-a închis încet.

Jason o ţinea într-o strânsoare de fier.

— *Alia,* a zis el furios. Diana a încercat să te apere. Toţi încercăm să te apărăm. Trebuie să plecăm chiar acum, altfel n-o să mai prindem o nouă zi.

Avionul a luat-o din loc zgâlţâindu-se şi Alia şi-a dat seama că Ben se întorsese în carlingă.

De afară s-a auzit o rafală de gloanţe.

— Hei, a făcut Nim.

Alia s-a împins în Jason şi, când a văzut că nu se urneşte, s-a întors şi l-a muşcat de mână. Tare.

Jason a scos un ţipăt de durere şi Alia s-a desprins de lângă el, trecând repede pe lângă Theo şi Nim, ca să se uite pe geamul lui Nim, aproape căzând în nas pe când avionul rula pe terenul denivelat, prinzând viteză.

Diana gonea pe Peluza Mare, cu rochia albastră ferfeniţită şi pletele negre fluturându-i pe spate. Din pădure a ţâşnit atunci un grup de soldaţi care o urmăreau de aproape.

— Jason, vine! a strigat Alia.

Jason a apucat-o iar de braţ, încercând s-o tragă înapoi, pe când avionul lua mai departe viteză, iar Theo şi Nim se ţineau zdravăn de scaune.

— Oamenii ăia pe tine te caută, Alia. Ca să te omoare.

Voi lupta pentru cauza ta.

— Learjet N-535T, s-a auzit o voce prin staţie, am trimis unităţi de urgenţă la locul accidentului aviatic. Rog raportează în ce stare sunteţi.

— Ben, dacă decolezi eşti concediat! a urlat Alia.

— Nici nu poate să te concedieze! a replicat Jason.

— El mă plăteşte, a strigat Ben peste umăr.

— Alia, trebuie să plecăm! a zis Jason.

— Diana! a strigat Alia în zadar cu nasul lipit de geam. De parcă o auzise, Diana a început să fugă şi mai tare.

— Mamă, a zis Theo, ce mai aleargă fata asta.

Parcă zbura, nu alta, cu paşii ei imenşi. Alia a observat că rochia îi era pârlită şi pielea îi era plină de pete roşii, însă în rest părea teafără şi nevătămată.

Alia s-a sprijinit cu o mână de perete şi s-a uitat la Jason.

— Deschide uşa, i-a ordonat ea.

— Nu putem să oprim, Alia. Nu ne ajunge pista.

Avionul accelera tot mai tare, smucindu-se.

— Avem nevoie de ea ca să ajungem la izvor! a insistat Alia.

Atunci a observat. O clipă, pe chipul lui s-a citit scepticismul. Jason se învoise să meargă la izvor pentru ca Alia să nu-şi piardă speranţa, însă el unul nu crezuse nimic.

— Jason, dacă nu deschizi uşa, o să-mi pun eu cumva capăt zilelor înainte de luna nouă. Jur pe viaţa părinţilor noştri.

S-a cutremurat de parcă îl pălmuise. Aproape că i-a părut rău, însă dacă numai aşa îl putea convinge să asculte de ea…

— La naiba, a înjurat Jason.

S-a dus întins la uşă şi a coborât mânerul. Imediat, a răsunat o alarmă.

— Nu ştiu ce faceţi acolo, în spate, s-a auzit din boxe vocea hârâită a lui Ben, însă căpitanul aeronavei vă roagă să terminaţi odată.

— Diana! a strigat iar Alia.

Uşa s-a deschis mai larg, ca o scoică, lăsând să năvălească înăuntru aerul nopţii. Alia vedea terenurile de baseball bine luminate şi pe Diana gonind spre avion.

I-a strigat ceva, însă nu-şi dădea seama ce. Îşi tot

vântura braţele în aer.

— S-a întâmplat ceva, a strigat Alia, dându-şi seama cât de ridicol de banal suna.

— Nu, ameţito, a zis Theo. Îţi face semn să te dai la o parte.

Theo s-a săltat din scaun şi a tras-o din uşă chiar când Diana a făcut doi paşi imenşi şi a sărit, zburând prin aer ca o rachetă. A plonjat pe uşa avionului, ghemuindu-se în aer, şi s-a izbit tare de banchetă. O rafală de gloanţe a ciuruit peretele avionului.

Jason a ridicat mânerul şi uşa a glisat încet la locul ei. Alia a simţit că i se întoarce stomacul pe dos când avionul a început să decoleze. S-a trezit împleticindu-se în spate şi s-a ciocnit de Theo, mai să-i cadă în poală.

Jason a împins-o pe un scaun şi s-a aruncat pe locul de lângă ea, în timp ce avionul se desprindea de la pământ, luând altitudine.

Alia a auzit un trosnet îngrozitor şi avionul s-a zdruncinat. *Roţile,* şi-a dat ea seama. Atinseseră vârfurile copacilor. În timp ce avionul plana deasupra parcului, a îndrăznit să arunce o privire pe geam. Dacă îşi sucea gâtul, încă mai desluşea terenurile de baseball şi oamenii rămaşi pe Peluza Mare distrusă.

Alia a clipit, încercând să vadă mai bine. O clipă i se păruse… Însă nu se putea. Oare se lovise iar la cap? Oare avea vedenii din cauza fricii şi adrenalinei? I se păruse că vede gonind spre soldaţi un fel de car de luptă tras de patru cai negri imenşi, mânaţi de un vizitiu într-un coif cu creastă, care lucea în lumina reflectoarelor de pe peluză. Alia s-a scuturat ca să se dezmeticească. Trebuia să doarmă ca lumea. Trebuia să doarmă ca lumea o lună întreagă.

— Learjet N-535T, nu ai autorizaţie de decolare, s-a auzit vocea din staţie. Raportează în ce stare sunteţi.

Ben a închis staţia şi pârâitul paraziţilor a amuţit.

— Cel mai probabil sunt în stare să mă reprofilez cât de curând, a zis el. Toată lumea e în regulă, acolo, în spate?

— Tu să-mi zici, Ben, a spus Jason.

— Deocamdată rămâne de văzut. Dacă Baza Aeriană Barnes s-a pus în mişcare, o să aflăm imediat, când ne doboară din câteva focuri.

Alia a înghiţit cu noduri. Când s-a uitat pe geam, a zărit luminile oraşului, apoi întinderea neagră şi nesfârşită a Atlanticului. Oare o să-şi vadă moartea cu ochii? A încercat să respire, să-şi potolească bătăile inimii. Cabina s-a cufundat în tăcere, nu se auzea decât huruitul motoarelor, căci toată lumea aştepta întrebându-se ce fel de proiectil zbura spre ei prin întuneric chiar în clipa aceea.

Atunci a observat că Jason, care stătea lângă ea, rămăsese cu buza crăpată după luptele prin care trecuseră, iar mâneca sacoului aproape i se rupsese de tot. Theo îşi sprijinise capul de speteaza scaunului din faţă şi stătea cu ochii închişi. Nu ştia dacă se ruga sau dacă îl furase somnul. Lângă el, Nim stătea şi se uita în gol drept în faţă. Rimelul i se întinsese la ochi şi avea combinezonul pătat de sânge. Respira sacadat, pradă panicii, iar pieptul îi tresălta. Îşi dorea s-o poată cuprindă cu braţul şi să-i spună că totul va fi bine. Însă era o minciună. Nimic nu era bine. Poate n-avea să mai fie vreodată bine.

Diana se trăsese pe bancheta crem şi stătea ţeapănă pe ea, ţinându-se zdravăn cu mâinile. Alia şi-a dat seama că nu mai zburase probabil niciodată cu avionul. Rochia i se transformase într-un fel de costum şifonat de patinatoare. Materialul era negru-carbonizat la margini şi doar lasoul încolăcit în jurul taliei arăta la fel de imaculat ca atunci când plecaseră la petrecere. Avea pielea presărată cu pete rozalii.

Unde au nimerit-o gloanţele, şi-a dat seama Alia. Rănile se vindecaseră deja.

Alia ştiuse că Diana e o femeie puternică şi că insula ei

era cumva vrăjită, însă asta era cu totul altceva. Diana azvârlise mese prin aer ca pe nişte discuri. Sărise într-un avion în mişcare. Scăpase cu viaţă dintr-o explozie şi dintr-un atac armat, alegându-se doar cu câteva cucuie şi julituri.

Theo a râs clătinând din cap – un sunet straniu în tăcerea care se lăsase în cabină.

— Dă-o naibii, Jason. Chiar că dai nişte petreceri monstru.

Nim şi-a îngropat faţa în mâini. Jason se uita lung la Diana.

— Ce mai e şi femeia asta? a mormăit el încet, doar pentru urechea Aliei.

Amazoană. Născută în bătălii, menită să se conducă singură. Însă nu putea dezvălui un secret care nu-i aparţinea.

— Nu ştiu nici eu, a zis Alia. Însă mă bucur că e de partea noastră.

Capitolul 16

Au stat tăcuţi până s-a auzit vocea lui Ben din boxe.

— Puteţi să vă mişcaţi în voie prin cabină, stimaţi confraţi infractori. Suntem în afara oricărui pericol.

Alia a răsuflat din rărunchi, iar Jason i-a strâns liniştitor mâna.

Theo şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a luat-o împleticindu-se spre barul avionului, amplasat lângă banchete. Nu aveau parte de turbulenţe atmosferice, însă Alia nu avea de ce să-l critice că se ţinea cu greu pe picioare.

— Deja te pui pe băut? l-a întrebat Nim, cu o expresie mohorâtă pe faţa plânsă.

— Nu, a răspuns Theo, o să-mi văd *mai departe* de băut.

— Theo, l-a avertizat Jason.

— Ce-ar fi să vă relaxaţi? a zis Theo. Vreau nişte bere de ghimbir. Mersul cu avionul îmi dă stomacul peste cap, plus că era să mor, ceea ce nu ajută deloc.

Aliei i-a venit să râdă, însă se temea că, din contră, o să se pună pe plâns. Se simţea dărâmată şi epuizată, acum că adrenalina i se retrăgea din corp, însă şi recunoscătoare. Theo era în viaţă. Nim era în viaţă. Alia reuşise iar să scape cu zile. Cu toţii supravieţuiseră. Poate avea dreptate Diana – le era sortit să supravieţuiască şi să ajungă la izvor.

Alia ştia că trebuia să stea de vorbă cu ei, însă voia un răgaz să se adune şi să se spele. Avionul avea un duş în dotare, aşa că şi-a luat mica trusă de voiaj de la coada avionului, unde era depozitat şi rucsacul Dianei, şi s-a dus în baie, să-şi lepede solzii aurii.

Apa era destul de fierbinte, însă n-a stat prea mult. A ieşit de sub duş şi s-a uitat în oglindă. Avea tăieturi şi

julituri proaspete pe tot corpul şi ştia că o să-i mai apară câteva vânătăi după trântele şi căzăturile pe care le încasase în timpul zborului. Îi ieşiseră băşici la degetele de la picioare după ce purtase pantofii ridicoli aleşi de Nim.

Când s-a uitat la mormanul de stofă fină, aproape au copleşit-o iar toate evenimentele din noaptea aceea şi din ultimele zile, însă şi-a alungat panica. Mai era o zi şi se termina totul.

Alia şi-a tras pe ea blugii pe care şi-i împachetase şi un tricou vechi şi uzat, pe care era imprimat un dublu helix, primit cu ani în urmă într-o tabără de ştiinţe. Încruntându-se la imaginea din oglindă, şi-a amintit o încăierare care izbucnise la picnicul de închidere din anul acela. I se păruse haios, ca şi colegilor ei. Îi dăduseră titlul de „Marea bătălie a tocilarilor”. Însă când încăierarea s-a potolit şi s-a restabilit cât de cât pacea, Alia a auzit ce discutau doi instructori. Un angajat era să stranguleze mortal un băiat, iar cineva incendiase sala de mese. Spre norocul lor, focul nu se întinsese. După incidentul acela, tabăra nu s-a mai redeschis niciodată.

La vremea respectivă, evenimentul nu fusese decât un fapt divers şocant despre care putea să discute cu colegii ei de tabără şi o poveste pe care putea să le-o depene părinţilor ei şi lui Jason. Însă acum şi-a amintit feţele părinţilor ei când au ascultat-o povestindu-le de toată încăierarea aceea şi cum se uitaseră unul la altul. De atunci înainte familia şi-a petrecut verile călătorind sau la una din reşedinţele proprii. Nu a mai mers niciodată în tabără.

Alia nu prea ştia ce să facă cu rămăşiţele rochiei sale superbe, aşa că a făcut-o ghem şi a îndesat-o la fundul genţii. Nim sigur ar fi fost oripilată de gestul ei, însă nu suporta s-o mai vadă. Când îşi amintea cât de fericită şi optimistă se simţise în ea prima oară, imaginându-şi cum o s-o admire Theo, o furnica pielea de ruşine. Acum i se

părea prostesc şi chiar periculos. Diana avea dreptate: urmăritorii ei nu se lăsau deloc. Clar aveau destule resurse pe care să le pună în joc – pe viaţa unor oameni nevinovaţi îmbarcaţi pe un vas din Marea Egee, iar acum chiar sub ochii unora dintre cei mai bogaţi membri ai înaltei societăţi newyorkeze.

Alia şi-a desfăcut lănţişorul frumos de aur dintre codiţe, şi-a tras tenişii în picioare şi s-a mai uitat o dată în oglindă. Fiica Războiului. Oare moştenise puterile Elenei pe linie paternă? Odată ce primise numele de Keralis? Nu mai conta. Era şi fiica mamei sale. Când plecase de la New York şi se îmbarcase pe Thetis fără permisiunea lui Jason, în expediţie, crezuse că şi-a atins limitele propriului curaj, însă se înşelase amarnic. Îşi pusese în joc doar o frântură din curajul cu care era înzestrată. De atunci avusese parte de un naufragiu în care fusese gata să se înece şi de un atac armat, şi totuşi era încă în viaţă, rezistase cu brio. Voia să se asigure că nici o altă fată nu mai trebuia să trăiască vreodată cu blestemul acela. Şi ştia că totul se datora educaţiei pe care o primise de la mama ei. Chiar dacă fusese prudentă din fire, mama ei nu-şi dorise o fiică umilă. *Priveşte-i în ochi,* o învăţase ea. *Arată-le cine eşti.* De câte ori era întrebată *de unde* e de fapt. De câte ori vreun coleg nou de la Bennett se interesa dacă intrase cu o bursă sportivă. *Priveşte-i în ochi.*

Alia şi-a mai amintit şi cum stătea în biroul de la mansardă şi mama ei îi vâra un ac în vena de la braţ, umplând o seringă cu sângele ei. „Facem nişte analize, atâta tot”, îi spusese mama ei apăsând cu puţină vată pe înţepătură şi fixându-i apoi un plasture, cu o sărutare pe obraz. Alia nici nu-şi bătuse capul vreodată cu asta.

Părinţii ei crezuseră că moştenirea Aliei se putea preschimba într-o binecuvântare, că puterile teribile care zăceau în ea puteau fi puse în slujba unui ţel mai nobil. Nu apucaseră să-şi ducă munca la bun sfârşit, însă Alia putea

măcar să se asigure că alegerea lor de a o ţine în viaţă nu va avea repercusiuni grave asupra întregii lumi.

— Sunt Alia Mayeux Keralis, a zis ea surprinsă să se audă vorbind cu atâta fermitate. Şi o să opresc un război.

Şi-a legat codiţele în vârful capului şi s-a întors în cabina din faţă. Theo se lungise pe o banchetă. Nim stătea mai departe aplecată, cu capul în mâini. Alia s-a aşezat lângă ea şi a împins-o încet cu umărul.

— Eşti bine?

— Nu, a răspuns Nim fără să-şi ia palmele de la ochi.

— Gemma...

— A murit sub ochii mei, a zis Nim, evitând mai departe să se uite la ea. Nu, nu-i adevărat. Totul s-a întâmplat prea rapid ca s-o văd de fapt. Stăteam pur şi simplu de vorbă. Îi admiram fluturaşii de pe rochie. Mă uitam la culoarea şi numărul mărgelelor. Mă gândeam că Gemma e drăguţă, însă... – a scos un suspin – drăguţă, însă plicticoasă. Apoi lumea s-a pus pe urlat. Am auzit împuşcăturile. Am încercat să ne lăsăm la podea. De ce-au tras în ea?

— Nu cred că a fost intenţionat, a spus Alia.

Nu cred că le-a păsat. Nu prea o ştiuse deloc pe Gemma Rutledge, însă i se păruse o fată destul de drăguţă. Toţi oamenii cu care se plânsese că trebuie să vorbească i se păruseră destul de drăguţi. Oare câţi fuseseră răniţi? Ucişi? Şi-a amintit înverşunată promisiunea Dianei că misiunea lor avea un ţel anume, că totul ar fi avut un sens dacă reuşeau să ajungă la izvor.

— Avem un duş, a spus Alia. Şi nişte haine din dotarea Laboratoarelor Keralis dacă vrei să te schimbi.

Nim s-a îndreptat de spate şi s-a frecat la ochi cu dosul mâinii ca un copil trezit dintr-un somn adânc.

— Nu vreau să mă schimb. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Ce-a fost asta? a întrebat ea rugătoare. Cum de Jason era înarmat? De cine fugim? Şi cum ai putut să faci tot ce-ai făcut? s-a întors ea spre Diana.

Diana stătea picior peste picior pe banchetă şi-şi deznoda metodic lasoul. Nu a răspuns, doar s-a uitat la Alia, aşteptând.

— Ei bine? a spus Theo lăsându-şi paharul cu bere de ghimbir pe abdomen. Cred că e cazul să întrebăm ce naiba se întâmplă. Chiar dacă tocmai Nim s-a trezit să întrebe.

— Taci odată, a spus Nim. Ce cauţi aici de fapt? Dacă tatăl tău n-a mai scăpat cu viaţă de la petrecere?

— Tata nu mai era acolo.

— Cum? a făcut Jason.

Dispăruse la coada avionului şi tocmai apăruse, în blugi şi tricou. A lăsat un morman de pantaloni de trening pe un scaun şi s-a apucat să caute prin trusa de prim ajutor.

— Taică-meu a întins-o, a spus Theo. A zis că trebuie să-l sune cineva de la Singapore sau aşa ceva. La fix, nu?

— Când s-a întâmplat?

— Nu ştiu, a spus Theo. Mi-a spus să plec cu el. O să te faci de râs, Theo, taca, taca, taca. Ca de obicei. A fost cu puţin înainte să fugă Alia de lângă noi şi să înceapă tipii cu împuşcăturile.

Alia a simţit un val de răceală cuprinzându-i stomacul. Oare era o simplă coincidenţă? Când s-a uitat în ochii lui Jason, şi-a dat seama că şi el se întreba. Oare Michael era implicat în toată povestea asta? Dacă ştia de ea? Se purtase cu amândoi ca un părinte, însă nu era tatăl lor. Poate că se arătase dispus să săvârşească sacrificiul refuzat de părinţii Aliei.

— Nu mai faceţi atâta pe îngrijoraţii, a spus Theo. O să-l sun când aterizăm.

— Nu! au exclamat amândoi în cor.

— De ce? a întrebat Theo ridicând din sprâncene.

Jason şi-a dus degetele la rădăcina nasului.

— E foarte important să nu afle nimeni unde suntem sau încotro mergem.

— Bine, a spus Nim. Nicio problemă. Ce-ar fi să ne ziceţi

de ce?

Jason şi Alia s-au străduit să răspundă la toate întrebările lui Theo şi Nim. La început i-au asaltat: cine i-a atacat? De ce? Erau nişte terorişti? Ce anume voiau? Era legat de fundaţie? Însă când Jason le-a explicat cu calm că oamenii aceia aveau alte planuri, care o vizau în principal pe Alia, Nim şi Theo au amuţit.

Jason a lăsat deoparte trusa de prim ajutor şi le-a arătat o parte din documentele pe care le printase, o copie a pergamentului şi un laptop cu documentele de pe stick. Unele documente aveau bucăţi mari de text tăiate, iar altele păreau incomplete, însă se înţelegea mesajul.

Alia avea impresia că s-a trezit goală în Times Square. Toată povestea părea mai puţin trasă de păr acum, că o prezenta Jason, mai ales că avea şi documentele ca dovadă.

Însă era şi mai rău. Se consolase cu gândul că Theo o s-o considere mereu doar o puştoaică enervantă, însă dacă de-acum o s-o vadă ca pe un monstru? Iar Nim îi fusese alături ca prietenă orice se întâmplase, numai că „orice” nu însemnase să aducă cu sine sfârşitul lumii.

Când Theo a ridicat într-un final ochii din documentele lui Jason, s-a uitat atent la Diana.

— Dar tu? Ce amestec ai în povestea asta? Mă gândesc că eşti un super soldat de-al guvernului.

— Un... ce?

— Ştii tu... gen, o asasină creată în vreun laborator genetic.

Diana şi-a încordat pumnii încleştaţi pe frânghia lucitoare din poală.

— Nu sunt o asasină, a spus ea cu atâta convingere, că şi-a înălţat bărbia cu un aer aproape regal.

Însă Alia era încă pătrunsă de cuvintele legământului dintre ele. Diana era în stare să-l îndeplinească.

— Bine, bine, a zis Theo. Eşti în vreo trupă de femei

bionice ninja.

— Nu am nici pregătire de ninja, a spus Diana şi a urmat, cu ochii la lasou: Neamul meu se pregăteşte de război.

— De ce?

— Pentru că oamenii nu pot să trăiască fără să se lupte între ei, aşa că ştim că va veni şi ziua când va trebui să luăm şi noi parte la lupte.

— Bine, dar tot ce ai făcut tu... a început Nim.

— Sunt mai puternică şi mai rapidă decât... oamenii obişnuiţi, cum ar veni. Toate surorile mele sunt.

— Deci eşti în stare să rezişti la gloanţe de parcă ar fi nişte înţepături de ţânţari, să dărâmi temple şi să scapi cu viaţă din explozii distrugătoare? a întrebat Nim.

Diana a deschis gura, apoi a închis-o, de parcă nu prea ştia ce să răspundă. În clipa aceea nu mai părea fata curajoasă şi sigură pe ea care îi rănea nonşalantă în orgoliul lor pe băieţaşii la costum din metrouri. Părea zăpăcită, un pic pierdută. Ca o fată care întârziase prea mult la o petrecere şi nu mai avea cum să ajungă acasă.

— Dacă e să fiu sinceră, nici eu nu prea ştiu ce sunt în stare să fac, a spus Diana. N-am mai făcut aşa ceva până acum.

— Ei bine, înveţi al naibii de repede, a mormăit Jason scoţând din trusă bandaje şi ceea ce păreau a fi folii cu aspirină.

Aliei i-a venit să se întindă şi să-i tragă una. Ştia că îşi dorea să primească dovezi concrete, însă Diana le salvase viaţa. Merita să-şi păstreze secretele pentru sine dacă voia.

— Să zicem că aş crede toată povestea, a zis Nim. Ce se întâmplă mai departe?

— Ajungem la izvor, a spus Diana.

— În Sparta, a spus Theo, unde sunt tipii ăia în chiloţi de piele care se tot agită şi urlă.

— Pe-asta n-am mai auzit-o, a zis Diana. Însă în Sparta s-a născut şi a copilărit Elena şi acolo i s-au închinat credincioşii după moarte.

Aliei i se părea ciudat.

— Elena a avut credincioşi? Am crezut că toată lumea o ura.

— Destui oameni o urau. Însă Elena nu a fost doar femeia care a stârnit Războiul Troian. A fost mamă, soţie şi o fată printre altele, pe vremuri. Se povesteşte că participa la întreceri de alergări pe malul râului Eurotas. Şi că ieşea învingătoare, a continuat Diana cu un surâs.

Era ciudat să şi-o imagineze pe Elena înainte să devină *Elena.*

— Mormântul ei e în Therapne? a întrebat Alia.

— Exact, a spus Diana. Poartă numele de Menelaion, însă înainte i se spunea Mormântul Elenei. *„Fiica Războiului se poate purifica în locul în care odihneşte Elena”*

— Bun, a zis Nim bătând darabana în genunchii uzaţi ai combinezonului, atunci trebuie doar să ajungem la izvor înainte să pună băieţii răi laba pe Alia.

Alia mai că a înălţat o rugă de mulţumire cât toate zilele pentru că Nim luase o atitudine atât de practică şi nici măcar nu încercase să se arunce din avion. Însă, dacă tot ziceau lucrurilor pe nume, era mai bine să meargă până la capăt.

— De fapt, a zis Alia, nu ştiu dacă sunt neapărat băieţii răi.

— Au aruncat în aer toată Aripa Sackler a Muzeului Metropolitan, a spus Nim. Sunt nişte monştri.

— Sau poate nu se omoară după obiecte de artă, a zis Theo luând o gură de bere.

— Sunt nişte oameni în stare de orice ca s-o vadă pe Alia moartă, a zis Jason sever. O mulţime de oameni şi-au pierdut vieţile din cauza lor.

— Corect, a spus Theo încet. Scuze.

Jason nu se înşela, însă Alia mai ştia şi că fiecare din ei avea propriile metode de a face faţă cum puteau temerilor şi groazei.

— Din câte înţeleg, a spus ea arătând spre laptopul de pe banchetă, o mulţime de oameni se ocupă cu depistarea şi eradicarea Fiicelor Războiului...

— Adică a ta, a spus Theo.

— Da, a mea. Şi pe bună dreptate.

— Cum să aibă dreptate atâta timp cât încearcă să te omoare? a întrebat Nim dându-şi şuviţa neagră de la ochi.

— Ei nu ştiu de izvor, a oftat Alia. Încearcă doar să oprească un război mondial. Aşa că, în ochii lumii, sunt nişte oameni buni – persoanele de faţă se exclud.

— Atunci e perfect, a spus Theo ridicându-se în capul oaselor.

— Cum aşa? a zis Jason încrucişându-şi braţele pe piept.

— Noi suntem răii! E mai tare să fii de partea răului. Poţi să te îmbraci în negru şi să stai singur şi trist în bârlogul tău malefic. Oricum fetele se dau în vânt după băieţii răi.

— Hai că eşti nătărău, i-a zis Nim.

— Nu e vina mea că n-ai pic de viziune, i-a răspuns Theo ducându-şi degetul la tâmplă.

Nim a dat să-i răspundă, însă i-a tăiat-o Alia:

— Hei! Aţi observat vreodată cât de bine vă înţelegeţi când nu sunt eu de faţă?

— Nu-i adevărat, a spus Theo. Niciodată nu ne-am înţeles.

— Ia gândiţi-vă. Când te duci acasă te-apuci să te plângi că n-o mai suporţi pe Nim?

— Păi... a început Theo, apoi a ezitat – până şi cârlionţii lui aveau un aer gânditor. Păi, nu. Doar când...

— Doar când sunteţi cu mine. Aşa că mai bine-aţi lua o pauză când vă mai vine să vă omorâţi între voi şi retrageţi-

vă fiecare într-un colţ al ringului. La propriu, luaţi un pic de distanţă de mine sau unul de celălalt.

Theo şi Nim s-au uitat cu scepticism unul la altul.

— Vedeţi? a zis Alia. Amândoi mă credeţi nebună, aşa că deja aveţi ceva în comun.

— Ce vor zice ai voştri de atacul de la muzeu? a întrebat Diana.

— Nu prea ştiu, a spus Jason pe un ton obosit. La ora actuală se întâmplă o mulţime de chestii rele în toată lumea. Probabil că o să dea vina pe teroriști că au atacat fundaţia din cauza politicii sale internaţionale. Am mai avut parte de ameninţări şi de probleme la mai multe sedii de peste hotare.

— Însă nimic atât de grav, a spus Theo.

— Nu, a zis Jason. Nu s-a soldat niciodată cu victime.

— Avem idee cine ar putea fi băieţii ăştia buni? a întrebat Nim.

— Vorbeau în germană, a zis Theo. *Ich bin ein* arunc muzeul în aer.

Jason a răsfoit un teanc de documente.

— Există mai multe organizaţii internaţionale care se ocupă cu depistarea liniei genealogice a Fiicelor Războiului. Pe vremuri erau şi mai multe, însă fie au devenit subterane, fie s-au desfiinţat. Ar fi Ordinul Sfântului Dumas, precum şi o formaţiune mai mică numită Das Erdbeben, care avea înainte sediul în Hamburg, însă nu prea poţi să ştii care grup e real şi care e pură ficţiune.

— Gloanţele alea mi s-au părut cât se poate de reale, a spus Nim.

— Însă de ce tocmai acum? a întrebat Alia. De ce au aşteptat aproape să răsară luna nouă ca să încerce să mă… elimine?

Jason s-a foit stânjenit în scaun, studiindu-şi mâinile.

— Cred că s-ar putea să fie vina mea.

— Măcar nu e vina *mea* atunci, a zis Theo.

Alia a aşteptat şi, după ce şi-a plimbat degetul mare peste genunchi, Jason a zis:

— Părinţii noştri încă nu digitalizaseră o parte din documentele vechi. M-am gândit că e bine să am duplicate la toate documentele, să le am la dosar. Aşa că le-am scanat pe toate în…

— Pe un calculator de la Laboratoarele Keralis? a întrebat Theo părând sincer îngrozit pentru prima dată de când începuseră să discute. Măcar ai folosit un program de încifrare?

— Da, a spus Jason. Oricum avem tot felul de informaţii confidenţiale pe serverele alea. Cercetări. Informaţii interne. Ar fi trebuit să fie în siguranţă.

— Însă cineva din companie putea să detecteze ceva cunoscut, a spus Diana. Un singur cuvânt, o singură referinţă şi gata.

— Îmi pare rău, Al, a spus Jason, părând de-a dreptul îngreţoşat. Eu n-am crezut cu adevărat tot ce scria acolo, aşa cum au crezut ei. Ar fi trebuit să fiu mai atent.

Alia a oftat. Cum putea să se supere pe el pentru ceva ce nici nu ar fi fost în stare să înţeleagă?

— Nu ştiu dacă să-ţi ard una că ai fost aşa neghiob sau să dansez de bucurie că tu ai încurcat borcanele de data asta.

— Ai putea să-i arzi una în timp ce dansezi de bucurie, a propus Nim.

— Un sfat practic, a zis Alia. Îmi place.

— Practic, a repetat Diana gânditoare. Se poate ca toate organizaţiile astea să facă schimb de informaţii chiar acum. Ar fi o strategie bună. Din câte înţeleg din pergament, monitorizarea şi identificarea Fiicelor Războiului nu a fost deloc o sarcină uşoară. Primul asasinat înregistrat în documente a avut loc în epoca modernă. Nu se poate să fie o simplă coincidenţă.

— Ca de atâtea alte dăţi, e vina internetului, a zis Theo.

— Ce e cu fragmentele de text cenzurate? a întrebat Alia luând un dosar în mână. Avem vreo versiune completă pe undeva?

— Eu n-am găsit, a clătinat Jason din cap. Cred că la un moment dat ai noştri s-au apucat fiecare să facă săpături pe cont propriu. Nu prea ştiu.

— Bun, atunci mergem în Grecia, găsim izvorul şi cu asta am rezolvat-o, a spus Theo umplându-şi iar paharul.

Aşadar n-aveau de gând să fugă mâncând pământul. Aliei îi venea să-l îmbrăţişeze pe Theo. Cam mai tot timpul, de fapt.

— Theo, nu trebuie să-ţi pui viaţa în joc, a zis Jason. Nici tu, Nim. O să-i spun lui Ben să ne lase pe o pistă abandonată de lângă aeroportul din Araxos, în loc să aterizăm pe aeroportul din Kalamata. Pot să aranjez o cursă înapoi de acolo...

— Termină, a zis Nim ridicând mâinile. Dacă oamenii ăştia sunt în stare să arunce în aer un perete al Muzeului Metropolitan doar ca să pună mâna pe tine, atunci sigur ştiu şi de noi. Cum apărem iar în peisaj, cum o să ne ia pe sus ca să afle unde te-ai dus.

— Bine gândit, a spus Diana. Nu ne mai permitem să-i subestimăm pe oamenii ăştia.

— Bine atunci, a zis Jason gândindu-se mai bine. O să găsim un adăpost sigur. Un loc păzit...

— Ce-o să faci, o să ne pui bine la păstrare într-o livadă de măslini? a întrebat Theo indignat.

— Mă gândeam la un hotel, a spus Jason.

— Las-o baltă. Dacă ai fi în locul meu, ai sta la soare bând *ouzo* dacă m-ai şti în pericol?

— Nu, a recunoscut Jason.

— Atunci vin cu voi.

— Şi eu, a spus Nim.

— Exclus, a clătinat Alia din cap. Ai văzut cu cine avem de-a face. Pot să te rănească. Poate chiar să te omoare. N-

aş suporta.

— Ştiu, a zis Nim. Ar fi o pierdere grea atât pentru tine, cât şi pentru întreaga lume. Însă eşti cea mai bună prietenă a mea. Şi, sincer, mai bine mă împuşcă decât să stau o săptămână cu Theo într-o cameră de hotel.

Alia ştia că ar face bine să se împotrivească. Să le spună să se ascundă, să-l asculte pe Jason, să se asigure că sunt la adăpost. Însă, cu toate pericolele care îi păşteau şi cu ciondănelile lor neîntrerupte, îşi dorea să-i aibă alături. Ea şi Jason erau atât de neconsolaţi, încât Theo şi Nim le deveniseră ca o a doua familie – o familie iubitoare, săritoare şi, alteori, absolut nesuferită.

— Crezi că ar putea fi în siguranţă cu noi? a întrebat Alia uitându-se la Diana.

— Nu ştiu, a răspuns Diana sincer, spre recunoştinţa Aliei. Însă nici să-i lăsăm undeva singuri nu mi s-ar părea o idee prea bună. Dacă ar pune mâna pe ei…

N-a mai trebuit să-şi ducă ideea la capăt. Dacă Theo şi Nim ar ajunge prizonieri, poate ar nimeri pe mâna băieţilor cu adevărat buni. Sau poate ar nimeri pe mâna vreunei grupări care n-ar avea deloc scrupule să facă uz de tehnici de tortură.

Chiar nu-i plăcea deloc, însă nici nu aveau de ales.

— Bine. Puteţi să veniţi. Însă hai să încercăm să n-o dăm prea rău în bară.

Nim a întins mâna şi i-a strâns-o tare pe a Aliei.

— Nu-l pune pe Theo să promită imposibilul.

Fie că luase în serios avertizarea Aliei, fie că era pur şi simplu bine dispus, Theo s-a mulţumit doar să ridice paharul cu bere de ghimbir, zâmbind larg.

— Să închinăm în cinstea răilor, a zis el.

Capitolul 17

Diana tânjea să-şi îndepărteze de pe piele orice urmă a bătăliei pe care o dusese. Părul îi mirosea a fum, la fel şi rămăşiţele rochiei de pe ea. De câte ori trăgea aer în piept retrăia iureşul atacului, priveliştea cumplită a celor căzuţi, strigătul de luptă care-i răsuna încă în vene.

Cu toate că încă nu se obişnuise să călătorească prin aer, a părăsit cu greu bancheta moale şi liniştitoare şi a luat-o spre duşuri. După ce s-a spălat, s-a îmbrăcat în hainele de piele pe care le luase în sac, legându-şi la şold lasoul făcut colac. Ştia că în Grecia lumea o s-o ia la ochi, însă urma să se mişte repede şi măcar se simţea mai în largul ei îmbrăcată în amazoană. În eventualitatea unui nou atac, îşi dorea să profite de acest avantaj, ca de oricare altul.

O vreme a parcurs documentele pe care le luase Jason cu el, rămânând tot timpul cu spatele la geam. Nu-i plăcea să se uite la întunericul de afară şi să-şi vadă propriul chip oglindit în sticlă. Nu-i plăcea să-şi amintească realitatea în care se afla, purtată în viteză prin aer de o maşinărie alcătuită din metal, plastic şi încrederea cu totul neîntemeiată a muritorilor în propriile inovaţii tehnice. Poate s-ar fi simţit altfel dacă ar fi pilotat ea avionul, căci nu-i plăcea deloc să fie la mâna altcuiva, chiar dacă Ben îi inspira încredere prin comportamentul şi experienţa sa militară.

Într-un sfârşit, şi-a simţit ochii tot mai grei. S-a ghemuit pe bancheta moale, legănată de sunetul motoarelor, şi a aţipit. În vis se făcea că era din nou pe câmpul de luptă din apele Oracolului. Auzea împuşcături de armă, şi-a dat seama acum, văzând în jur ruinele înnegrite ale unui oraş necunoscut şi mormane de cadavre. Doar că de data asta

Tek a stat şi s-a uitat la ea în timp ce fiara cu cap de şacal îi smulgea beregata.

Diana s-a trezit sufocată, cu mâinile la gât, parcă simţind colţii lungi ai monstrului înfipţi în carne.

În cabina avionului se lăsase liniştea. Oare cât dormise?

De sub acoperitoarele geamurilor se strecura lumina şi Diana şi-a dat seama că reuşiseră să prindă soarele din urmă.

Alia se ghemuise pe banchetă, lângă Nim, iar Theo, pe cea din faţa lor. Jason era la coada avionului. După ce au adormit fetele, Diana l-a văzut pe Theo turnându-şi în pahar o băutură care sigur nu era bere de ghimbir. N-a zis nimic, însă s-a întrebat dacă o făcea din obişnuinţă, oboseală sau vreun motiv mai sumbru. Oare îl bănuia pe tatăl său că ar fi un complice în atacul de la muzeu? Oare purta chiar el vreo vină? Nu voia să-l suspecteze de ceva atât de grav pe un apropiat de-al lui Jason şi al Aliei, iar Theo se arătase sincer surprins şi nedumerit de identitatea Aliei ca Fiică a Războiului. Însă Diana nu avea încredere în propriile instincte când venea vorba de muritori şi înşelăciunile lor. În lumea aceea se simţea de parcă bâjbâia prin beznă, întrezărind doar când şi când adevărul – o clipă se prindea de ceva, apoi se împleticea căutând următorul punct de sprijin.

Alia îşi mişca globii oculari pe sub pleoapele lăsate şi Diana s-a întrebat dacă s-o trezească sau nu. Nu părea să viseze ceva frumos. Se încruntase în somn şi ţinea zdravăn un dosar la piept.

Proiectul „A doua naştere”. Aşa îşi intitulaseră părinţii Aliei cercetările pe care le desfăşuraseră cu sângele Aliei. Cele mai multe informaţii proveneau din documente şi artefacte moştenite de familia Keralis din generaţie în generaţie, legende de familie şi săpăturile unor anchetatori particulari pe care-i angajaseră pentru a investiga alţi urmaşi ai Elenei. Deţineau fotografii care

prezentau diverse şantiere arheologice oficiale sau finanţate chiar de ei pe locul unor bătălii din antichitate, expediţii de scufundări pe coasta Egiptului şi până în adâncurile Mării Negre. Din câte se părea, fondaseră un departament secret al Laboratoarelor Keralis care desfăşura cercetări din domeniul arheogeneticii şi, dacă la început investigaseră stirpea Fiicelor Războiului, era limpede că îi preocupaseră nu doar descoperirile având la bază biologia Aliei, ci şi ADN-ul – sau mai degrabă ADN-ul străvechi – al eroilor şi monştrilor pe care ajunseseră să-i considere mai mult decât o simplă legendă.

Diana parcursese o mulţime de pagini pe ecranul laptopului. Îi luase un pic să se obişnuiască şi îi lipsea senzaţia concretă a hârtiei sub degete, însă absorbise cu nesaţ fluxul de informaţii care i se derula în faţa ochilor. Imaginile înconjurate de diverse însemnări se perindau pe ecran: Ahile cu faimosul său scut în mână, Hector dăruindu-i sabia lui Aiax. Enea. Odiseu. Fraţii Elenei, legendarii Dioscuri, însă mai erau şi alte imagini, ilustraţii şi machete care-i dăduseră frisoane pe şira spinării: Minotaurul cu coarnele sale imense în labirintul din Knossos; regina Lamia, monstrul marin mâncător de copii; Scila cea cu şase capete şi trei şiruri de colţi ca de rechin; uriaşii canibali din Lamos; himera care scotea foc pe bot. Oare ce experimente bizare desfăşuraseră soţii Keralis? Nu doar documentele o îngrijorau, ci şi fragmentele cenzurate şi paginile lipsă.

A studiat imaginea Echidnei de pe ecran – era mama tuturor monştrilor, pe jumătate femeie, pe jumătate şarpe. Pe margini erau însemnări lungi pe tema unei posibile terapii genetice şi extracţii de ADN, precum şi o listă de locuri unde se putea afla peştera Echidnei, unde se credea că murise. Diana s-a cutremurat. *Nici nu mă mir că visez urât.*

Jason s-a întors chiar atunci de la coada avionului. Nu se

ştie cum, dar părea la fel de scorţos şi în blugi şi tricou, de parcă ar fi fost la costum. A luat două sticle de apă de la bar şi i-a oferit una Dianei, apoi s-a aşezat pe locul din faţa ei şi s-a aplecat spre ea, cu coatele pe genunchi.

— Îţi datorez nişte scuze, a spus el fără să se uite la ea, sucind sticla de apă în mâini. Ţi-ai riscat viaţa ca s-o salvezi pe Alia. Să ne salvezi pe toţi. Fără tine n-am fi scăpat cu viaţă de la muzeu.

Jason s-a oprit să tragă aer în piept.

— Şi cred că ar mai trebui şi să-mi cer scuze că a venit de la început la petrecere. Încerc să am grijă de Alia. Încerc să am grijă de moştenirea Keralis. Şi nu prea-mi merge prea bine cu niciuna.

— Faci tot ce poţi.

— Mă flatezi, a zis el surâzând neaşteptat.

— Îmi pare rău, a zis Diana zâmbind şi ea fără să vrea. Am uitat cât se cocoloşesc oamenii de aici între ei.

Jason a izbucnit într-un hohot de râs pe care şi l-a înăbuşit repede când Alia s-a foit în somn.

— Eu n-aş zice că ne cocoloşim.

— Ai greşit. Ţi-ai recunoscut greşeala. Te respect pentru asta. Nu ar fi de niciun folos să ne minţim singuri minimalizând repercusiunile alegerilor pe care le-am făcut şi nici deznodământul lor.

Jason s-a lăsat pe speteaza scaunului privind-o pieziş.

— Ai dreptate. Doar că nu sunt obişnuit să... mi se vorbească atât de tranşant.

— Pentru că eşti bogat şi arătos? a zis Diana amintindu-şi cum îl descrisese Nim pe Jason.

— Exact, a spus el afişându-şi surprinzătorul zâmbet cu gropiţa din obraz. Ai mei mi-au tot depănat poveştile alea în copilărie, a continuat el arătând spre laptopul deschis lângă Diana, pe banchetă. Am crezut că sunt doar atât. Legende cu zei, monştri şi eroi.

— Eroi?

— Tezeu...

— Un răpitor.

— Hercule...

— Un hoţ.

— În fine, ştii despre ce vorbesc, a zis Jason ridicând din sprâncene. În cărţi sunt consideraţi eroi.

— Cred că eu am ascultat alte legende în copilărie.

— Poate, a zis el. Când am mai crescut, am dat uitării toate poveştile alea şi m-am apucat să citesc benzi desenate. Îţi pui o pelerină şi te duci să salvezi fata.

— Care fată?

— Fata. E întotdeauna o fată.

— Clar nu am crescut cu aceleaşi poveşti, a pufnit Diana.

Zâmbetul a reapărut.

— Îţi plăcea vreo poveste în mod deosebit? a întrebat-o el.

— Probabil că povestea despre Azimech, steaua binară.

— Nu o ştiu.

— Nu e prea palpitantă, a zis ea – nu era adevărat, însă nici nu voia să-i destăinuie povestea. Îmi mai plăcea o altă poveste, cu o insulă, a început ea alegându-şi cu grijă cuvintele. Un dar încredinţat de zei luptătoarelor îndrăgite şi totodată un tărâm pe care nu se putea vărsa niciun strop de sânge. Mi-a plăcut povestea.

— Asta sigur e o născocire.

Iar îşi luase tonul arogant care o zgândărea atâta pe Diana.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu poate să pună definitiv capăt războaielor. Sunt un fapt inevitabil.

— Poate în lumea voastră.

— În orice lume. Nu războiul e problema, ci felul în care a ajuns omenirea să ducă războaie.

— Îmi închipui că, pentru cei care cad în luptă, toate războaiele sunt la fel, a spus Diana încrucişându-şi braţele

pe piept.

— Însă acum totul a devenit mult mai uşor, nu? a zis Jason arătând iar spre laptop. În vechile legende, războiul era un viteaz care venea pe câmpul de luptă cu sabia în mână. Era un monstru ce trebuia înfrânt. Însă acum? Nu mai e nici măcar un general în fruntea armatelor sale. Războiul înseamnă drone, depozite de arme nucleare şi atacuri aeriene de la distanţă. Un tip care poate să şteargă un sat întreg de pe hartă doar apăsând pe un buton.

Diana ştia ororile la care trimiteau asemenea cuvinte, învăţase despre toate tehnicile prin care se nimiceau între ei muritorii.

— Cam aşa vorbeşte şi mama, a recunoscut Diana. Ea spune că oamenii fac din viaţă un lucru de nimic.

— Şi din moarte.

— Ţi-e teamă de moarte? l-a întrebat Diana curioasă.

— Nu, a răspuns Jason. Dacă e o moarte onorabilă. Pentru ceva în care cred. Părinţii mei... a început el şovăind. Laboratoarele Keralis nu sunt doar o simplă moştenire. Atâta timp cât prosperă ele, şi ei trăiesc mai departe cu numele lor.

Jason chiar îşi însuşise vechile poveşti şi legende. Vechii greci îşi imaginaseră la fel viaţa de apoi.

— Să rămâi în amintirea lumii este un fel de nemurire.

Jason a privit-o pătrunzător, surprins.

— Exact, a zis el. Asta-mi şi doresc pentru ei.

— Şi poate şi pentru tine însuţi?

— E o prostie? a întrebat el, părând pentru prima oară nesigur pe sine. Să doreşti să-ţi dovedeşti propria valoare?

Dianei nu i se părea deloc o prostie.

Nici n-a apucat să deschidă gura, că din boxe s-a auzit glasul lui Ben.

— Am pătruns în spaţiul aerian al Greciei şi ne pregătim să aterizăm. O să fim la sol în Araxos în aproximativ douăzeci de minute. Preconizez o aterizare dificilă, aşa că

vă rog să vă puneţi centurile şi să vă ţineţi mătăniile la îndemână.

Farmecul care învăluise coconul adormit al cabinei s-a destrămat.

Jason s-a mişcat şi chipul i s-a golit de expresie.

— Nu mai avem mult.

Alia şi ceilalţi s-au întins căscând. Nim era de nerecunoscut în treningul cu însemnele Laboratoarelor Keralis şi fără urmă de machiaj pe chip. Theo a pleoscăit din buze şi şi-a trecut mâna peste claia brunetă. Purta tot pantalonii de la costumul lucios, însă îşi scosese sacoul şi cravata şi îşi pusese un tricou cu emblema Keralis.

— Am ajuns? a întrebat Alia cu glasul îngălat de somn.

— Mai avem un pic, i-a zis Jason.

— Ce facem după ce aterizăm? a întrebat Theo şi s-a dat jos de pe banchetă, trântindu-se pe un scaun şi punându-şi centura de siguranţă peste mijloc.

— Ben o să ne lase lângă Araxos. Va trebui să găsim pe cineva să ne ducă în sud, însă de acolo mai avem de mers doar vreo patru ore cu maşina până la Therapne. Am fi ajuns mai repede dacă aterizam în Kalamata, însă mi s-a părut un aeroport periculos de circulat.

— Oricum, a zis Alia, o să ajungem în câteva ore la izvor.

S-a uitat la Diana, transmiţându-i un fior din nerăbdarea ei.

Diana s-a întins şi şi-a mişcat maxilarele, ca să scape de apăsarea pe care o simţea în urechi.

— N-ai mai zburat niciodată cu avionul? a întrebat Jason.

— Nu. Am…

Brusc, în cabină a răsunat o alarmă.

— Ce-i asta? a întrebat Nim agăţându-se de braţul Aliei.

— Treceţi la locurile voastre amândouă, *acum,* le-a poruncit Jason.

— Ce se întâmplă? a întrebat Nim în timp ce se grăbeau să-şi ocupe locurile în rândul din spatele lui Theo.

— Am întâmpinat o problemă, a spus Ben din boxe, iar glasul de obicei calm avea o notă de neliniște.

— Avionul e dotat cu sistem de avertizare timpurie, a spus Jason.

— Cineva trage în noi? a zis Theo neîncrezător.

— Bănuiesc că nu avem cum să ripostăm? a întrebat Alia.

— Ne lipsesc asemenea dotări, a răspuns Jason apucându-se de mânerele scaunului.

— Lansez rachetele de semnalizare, a anunţat Ben.

Diana a ridicat apărătoarea de la geam. Cu un pocnet, pe cerul după-amiezii s-au ivit două străfulgerări puternice, urmate de două dâre albe de fum. O clipă, a zărit ceva zburând prin aer spre racheta din stânga, apoi s-a auzit un bubuit.

Micul avion s-a scuturat şi s-a aplecat ca o jucărie.

Theo a scos o înjurătură. Alia a ţipat. Avionul s-a redresat. Racheta luminoasă păcălise proiectilul exploziv, însă alarma nu s-a oprit.

Jason şi-a desfăcut centura din poală şi s-a repezit la coada avionului, revenind peste câteva clipe cu mai multe paraşute, din câte şi-a dat seama Diana. Văzuse piloţi înecaţi care purtau asemenea echipamente.

— Nu se poate, a zis Alia cu ochii mari şi panicaţi.

— Pune-ţi-o, i-a ordonat Jason dându-i una. Doar ai mai sărit din avion.

— Când ai făcut tu opşpe ani, ce prostie! a zis Alia, însă deja căuta curelele hamului.

— Ascultaţi, a zis el aruncându-le paraşutele lui Nim şi Theo, apoi încă una Dianei. Puneţi-vă ochelarii de protecţie. Acum ne aflăm la vreo trei mii de metri deasupra solului. Când o să coborâm sub două mii, o să sărim. La intervale de cinci secunde. Număraţi cu grijă, ca să nu vă ciocniţi unii de alţii.

— *Ai meu Deus,* a făcut Theo.

— Şi tu? l-a întrebat Alia.

— Ben are o paraşută în carlingă. O să sărim împreună. Imediat ce săriţi, luaţi o poziţie stabilă, pe burtă, şi eliberaţi paraşuta mare. Încercaţi s-o luaţi împotriva vântului şi pregătiţi-vă să vă rostogoliţi la pământ de cum aterizaţi.

— Nu se poate să se întâmple aşa ceva, a zis Nim fixându-şi hamul.

— Ba se poate, a zis Alia, cu un glas surprinzător de ferm. Dar o să scăpăm cu bine.

— Minţi, a gemut Nim.

— Sunt optimistă, a replicat Alia.

Pe chip i se citea teama, însă a reuşit să zâmbească.

— Când ajungeţi jos, nu plecaţi nicăieri. Paraşutele sunt dotate cu sisteme de localizare. O să vă găsesc, a zis Jason punând o clipă mâna pe umărul Dianei.

S-a auzit un zăngănit puternic şi avionul s-a clătinat uşor.

— Ce naiba a mai fost şi asta? a zis Theo punându-şi hamul.

— E ceva pe avion, a zis Diana uitându-se în tavan.

— Se aud paşi sau... a început Alia şi chiar atunci uşa avionului s-a deschis în forţă şi în cabină a răsunat un huruit asurzitor.

Erau fixaţi cu centurile de scaune. Toţi în afară de Jason.

Cât ai clipi din ochi, Diana a simţit că scapă paraşuta din mâini şi l-a zărit pe Jason făcând ochi mari.

— Nu! a ţipat ea.

S-a întins să-l prindă, dar era prea târziu. Vidul creat în aer l-a săltat ca pe o păpuşă şi l-a aspirat din avion, pe cerul de afară.

Alia urla. Theo şi Nim strigau. Diana a rămas cu ochii la locul unde se aflase Jason cu doar câteva clipe înainte. *Viaţa e doar cât ar da un fluture din aripă.*

Doi inşi în armuri negre au sărit înăuntru pe gaura

căscată în latura avionului, prinşi cu cabluri de spate, şi au luat-o spre ei.

Diana şi-a desfăcut centura şi s-a năpustit la bărbaţii în armuri, care s-au clătinat în spate, periculos de aproape de uşa deschisă. A simţit ţeava unui pistol în coaste, iar soldatul a apăsat pe trăgaci.

A urlat simţind cum îi sfâşie gloanţele măruntaiele şi o clipă a văzut negru în faţa ochilor. Soldatul de deasupra ei i-a pus pistolul în tâmplă. Diana nu ştia dacă o să supravieţuiască la una ca asta şi nici nu voia să afle.

Cu un urlet de furie, s-a smuls din strânsoare şi l-a împins cu toate puterile pe soldat, care s-a ciocnit de tavanul avionului şi a căzut moale la podea.

Diana s-a ridicat în picioare, cu o mână la coaste, şi a simţit că-i îngheaţă sângele. Celălalt soldat o ţinea pe Alia. A sărit din avion cu ea în braţe, în vreme ce fata a urlat ceva în vânt.

— Nici să nu te gândeşti, a zis Diana printre dinţi.

Şi-a desprins lasoul din şold şi, sprijinindu-se de marginea zimţată a uşii, a azvârlit din toate puterile funia în urma soldatului. Lasoul s-a întins cât ai clipi prin aer, desenând un arc sclipitor, o limbă de flăcări aurii pe cerul albastru.

Laţul i-a cuprins laolaltă pe Alia şi pe soldat şi i-a strâns bine când Diana a tras tare. Săltat înapoi în avion, soldatul s-a lovit cu capul de marginea de jos a uşii şi s-a prăbuşit inert înăuntru, împreună cu Alia. Nim şi Theo s-au repezit la ei, trăgând-o pe Alia, care se lupta să se desprindă din lasou, ca să scape de soldat.

Diana a scuturat nodul, care s-a desfăcut singur. O clipă, s-a sprijinit de peretele avionului, gâfâind. Simţea cum se vindecă – un fel de fior rece care-i trecea prin carne. Rana din coaste se închisese, dar încă se resimţea în urma durerii şi a senzaţiei propriului sânge prelins pe degete. Cel puţin nu îi rămăsese niciun glonţ în corp.

Chiar atunci, alarma s-a auzit şi mai insistent.

— Un nou proiectil, a anunţat Ben din boxe, pe un ton surprinzător de calm.

Avionul a cotit brusc la stânga şi s-au prăbuşit toţi pe scaune.

Un soi de tunet a despicat aerul şi avionul s-a scuturat zdravăn, explodând cu un sunet teribil. Apoi s-a lăsat o linişte ciudată – alarma şi motoarele amuţiseră. O vreme s-au prăbuşit prin aer, apoi un motor s-a trezit iar la viaţă şi Ben a reuşit să redreseze avionul din cădere.

— Copii, e timpul să părăsiţi în ordine aeronava, a zis el în staţie. Nu mai am cum să pun pasărea în cuib.

Diana s-a ridicat în genunchi şi a tras-o pe Alia după ea.

— Du-te.

— Nu ai paraşută… a început Alia.

Ben s-a ivit în uşa carlingii, cu paraşuta fixată pe umeri.

— Putem să sărim împreună, a zis Ben. O iau cu mine.

De deasupra s-a auzit un nou zăngănit şi apoi paşi grăbiţi spre uşă. Cine erau indivizii aceştia? Cum de reuşeau să se mişte aşa? Diana ştia doar că nu aveau de gând să renunţe până când n-o vedeau pe Alia moartă.

— Mai avem doar o şansă, a zis Diana. Eu le blochez calea şi voi săriţi. Nu mai stăm la discuţii. Ben, treci în spatele meu, lângă ceilalţi.

— S-avem pardon, doamnă, a zis Ben trăgând piedica pistolului, puşcaşul marin nu se ascunde după fusta unei muieri.

Pe uşă a năvălit un grup de soldaţi în negru.

— Acum! a strigat Diana.

S-a repezit la soldaţi, împreună cu Ben. A auzit împuşcături şi a simţit arsura unui glonţ care i-a atins coapsa, apoi a dat piept cu un soldat şi cu încă unul.

Erau soldaţi puternici, mai bine echipaţi şi instruiţi decât cei cu care se luptase la muzeu. Poate că duşmanii Aliei îşi dăduseră seama cu cine se pun.

Durerea din coaste îi stânjenea mişcările, însă trebuia neapărat să-i ducă pe Alia şi pe ceilalţi la loc sigur. Când a aruncat o privire rapidă spre uşă, a văzut-o pe Nim sărind cu un ţipăt ascuţit, apoi fata a dispărut. Theo deja nu mai era în avion. Alia i-a întâlnit privirea şi şi-a dus pumnul la inimă. *Sora mea de luptă.* Apoi a sărit cu ochii strâns închişi.

Cu un icnet, Diana a înşfăcat o încheietură lată, simţind cum se frâng oscioarele, şi a lovit tare cu piciorul. Soldatul s-a prăbuşit urlând, însă un altul o înşfăcase deja din spate.

Diana l-a văzut îngrozită pe Ben prăbuşit pe o banchetă, cu ochii goi, holbaţi, şi pieptul ciuruit. Curajul nu te păzea de gloanţe, nici măcar dacă erai puşcaş marin.

Acum o înşfăcaseră doi soldaţi, imobilizându-i mâinile la spate. Unul din ei şi-a înfipt pumnul în rana încă nevindecată din coaste şi Diana a ţipat străfulgerată de o durere sufocantă.

— Am auzit de tine, a spus unul din soldaţi de sub casca neagră, venind spre ea cu un cuţit cu lama zimţată în mâini. Am auzit că eşti rezistentă la gloanţe. Să vedem ce-o să faci când o să-ţi scot inima din piept.

Diana a zărit cu coada ochiului ceva mişcând pe fundal, însă creierul a refuzat să accepte ce se vedea. Era cineva agăţat de aripa avionului.

Jason era agăţat de aripa avionului.

Imposibil. Niciun muritor nu avea asemenea puteri. Şi totuşi, l-a văzut cu ochii ei cum se trage peste margine şi se năpusteşte înapoi în avion.

Jason s-a împins în soldatul cu cască, doborându-i cuţitul din mână şi, cât ai clipi din ochi, i-a şi sucit gâtul.

Nu se poate.

Soldaţii au pus mâinile pe pistoale şi au dat să-l împuşte pe Jason, însă Diana i-a înşfăcat pe amândoi şi i-a dat de pereţii avionului. Ambii au picat fără vlagă la podea.

Diana şi Jason s-au privit o clipă nemişcaţi, în avionul care se prăbuşea cutremurându-se.

— M-ai minţit! a strigat ea în vântul şuierător.

Jason s-a aplecat şi a desprins paraşuta din spatele lui Ben, fixându-şi-o pe umeri.

— La fel cum m-ai minţit şi tu, a zis el întinzându-i mâna. Merită să mori pentru aşa ceva?

Diana l-a luat de mână şi Jason a tras-o spre sine.

— Ţine-te bine, i-a zis el şi cerul i-a înghiţit pe amândoi.

Capitolul 18

Groaza a izbit-o pe Alia ca un val în cădere. Pământul îi ieşea în întâmpinare, în timp ce îşi storcea creierii să-şi amintească ce învăţase la lecţia de paraşutism de la ziua lui Jason, înşirând doar o listă cu nume de oase din scheletul uman – oasele pe care urma să şi le rupă cât de curând.

Desluşea tot mai clar pământul, în nuanţe de verde, gri şi maro, muchii şi umbre, pâlcuri de copaci. Bâjbâia cu degetele pe clame şi pe tot felul de piese metalice fixate pe umeri.

A încercat să ia poziţia pe care i-o descrisese Jason, simţindu-şi corpul greu şi extrem de stângaci. Jason. A văzut cum îl înşfacă vântul şi-l suflă pe uşă afară din avion. Totul s-a întâmplat atât de repede. Disperarea îi apăsa pieptul ca un pumn, iar înlăuntru i se închegase un nod de frică, jale şi uimire.

În urechi nu auzea decât vântul şi bătăile puternice ale inimii. După ce făcuse atâta pe dura cu Diana, cerându-i s-o omoare pentru a restabili pacea în lume, acum nu-i venea în cap decât: *Nu vreau să mor.* A apucat mânerul de la şold şi a tras tare. S-a auzit un soi de zbârnâit. Trăsese de şnurul care nu trebuia, sigur asta era, o încurcase rău de tot. Apoi s-a trezit săltată în aer, smucindu-se tare. A scos un icnet ascuţit ca un behăit, simţind cum îi intră hamul în coapse, frânându-i căderea. Avea impresia că-şi lăsase umerii şi pelvisul undeva în înaltul cerului.

S-a silit să cerceteze cu atenţie terenul. Ştia că trebuie să găsească o porţiune plată, fără copaci, şi să cotească într-acolo. A tras uşor de clame, doar de probă. Lumea de sub ea i se părea străină şi misterioasă. Recunoştea hambare, case, terenuri agricole. Trebuia să repereze un

câmp întins. A tras uşor de clame, cotind la stânga, apoi la dreapta, încercând să încetinească.

După ce a plutit o clipă peste un râu scânteietor, s-a trezit prea aproape de pământul care gonea sub ea. Şi-a îndoit picioarele şi s-a izbit dureros de sol, rostogolindu-se în faţă, dusă de mişcarea paraşutei. A simţit cum i se suceşte glezna şi se freacă cu spatele şi coapsele de bolovani. S-a ghemuit cu genunchii la piept şi s-a rostogolit. Pânza paraşutei s-a umflat în vânt, trăgând-o după ea, apoi s-a lăsat la pământ. Alia s-a oprit într-un final, alunecând pe loc.

A rămas întinsă pe o parte, încercând să-şi tragă sufletul şi să-şi repună în mişcare creierul copleşit de valul de adrenalină. S-a extras din centurile şi hamul încâlcite. Glezna stângă îi zvâcnea de durere. Spera totuşi că nu era ruptă. S-a chinuit să se ridice în fund, însă îşi simţea corpul ca un jeleu neînchegat. Se afla la poalele unui deal terasat, acoperit cu prelate şi plase împotriva eroziunii.

Când a auzit un zumzăit ascuţit, a ridicat ochii spre cer, zărind o dâră de fum – avionul se prăbuşea rotindu-se prin aer. A dispărut după un lanţ de coline, apoi s-a auzit un bubuit puternic, care a zguduit pământul. S-a trezit ţipând când a zărit dâra de fum negru care se înălţa la orizont.

Pe cer se desluşea o siluetă mişcându-se, urmată de cupola străvezie a unei paraşute. Să fie Diana? Ben? Un atacator?

Alia s-a chinuit să se ridice. Jason spusese că paraşutele sunt dotate cu sisteme de detecţie. *Jason.*

— Alia! s-a auzit vocea lui Nim.

Nu mai auzise sunet mai încântător în viaţa ei. Când s-a întors, a văzut-o pe Nim venind împleticindu-se spre ea şi s-a săltat cu greu de la pământ. Au şonticăit una spre alta până s-au întâlnit şi Alia a luat-o pe Nim în braţe, dorindu-şi s-o poată ţine aşa, la piept, în siguranţă, pentru totdeauna.

— Ai văzut unde a aterizat Theo? a întrebat Alia.

— Nu, a spus Nim. S-a întâmplat prea repede.

Alia a simţit că i se pune un nod în gât de frică.

— Hai să urcăm pe deal, a zis ea. Poate se vede mai bine de acolo.

Alia s-a sprijinit de Nim şi s-au căţărat împreună printre prelate şi plase, cât de repede le duceau picioarele fără vlagă. La vest Alia nu vedea decât panglica de safir a mării. La est se întindeau doar câmpuri cultivate.

— Acolo! a zis ea arătând paraşuta care plutea spre pământ, deasupra unui teren cultivat cu cereale.

Sigur erau Ben şi Diana. *Sigur.* Au coborât împleticindu-se în vale, pe celălalt versant – Alia şchiopăta un pic, sperând că durerea o să-i mai treacă pe măsură ce mergea, iar Nim şi-a suflecat până la umeri mânecile tricoului cu emblema Keralis. Era după-amiaza târziu, însă soarele încă ardea puternic.

Aliei îi venea să se lase pur şi simplu la pământ, să-şi îngroape capul în mâini şi să se pună pe urlat. În faţa ochilor îi tot apărea chipul lui Jason în timp ce dispărea pe uşa avionului. *Nu te opri,* s-a îndemnat singură. Mergi tot înainte. *Dacă te opreşti, o să te ia gândurile.*

Au ocolit un gard viu crescut la întâmplare şi atunci parcă a auzit nişte voci.

— Seamănă cu… a început Nim ridicând repede capul.

— Nu se poate, a zis Alia, însă ar fi recunoscut vocea fratelui ei oriunde ar fi fost.

Mai ales când era furios.

— Nu-ţi datorez nicio explicaţie, a strigat Jason. De când te ştiu tot minţi şi te fofilezi ca să scapi de întrebările mele.

— Niciun om de rând n-ar fi putut să facă ce-ai făcut tu, a replicat Diana.

Alia a ieşit de după tufiş şi a văzut-o pe Diana dând ture pe câmpul presărat cu maci şi pe Jason întins la pământ, chinuindu-se să se descâlcească din centurile paraşutei.

Era în viaţă. Era bine. Nu-i păsa cum şi de ce, doar că era şi gata.

— Ajută-mă să-mi dau asta jos, i-a zis el Dianei.

— Descurcă-te singur, i-a tăiat-o Diana.

Alia s-a uitat la Nim.

— Vă deranjăm cumva? a întrebat.

Jason şi Diana au întors în acelaşi timp capul şi au văzut-o.

— Alia! au strigat amândoi.

Diana s-a năpustit cu paşi mari la ea, a luat-o în braţe şi a învârtit-o prin aer ca pe un copil.

— Ai scăpat! a zis ea şi a cuprins-o pe Nim pe după umeri, trăgând-o spre ea. Aţi scăpat.

— Mă ajută şi pe mine cineva să scap de-aici ca să-mi îmbrăţişez naibii sora? a făcut Jason gemând de enervare.

— Da, te ajut eu, matahală morocănoasă ce eşti, a zis Alia cu lacrimi în ochi, şonticăind spre el.

Jason a tras-o spre el şi a strâns-o zdravăn.

— Am crezut că te-am pierdut.

— Şi eu.

— Îţi ştergi cumva mucii de tricoul meu?

— Probabil, a zis ea fără să-i dea drumul. Cum naiba ai ajuns jos?

— E o poveste lungă, a oftat Jason. O să-ţi spun tot, numai că acum tre' s-o luăm din loc. Atacatorii care ne-au doborât avionul au sigur trupe la sol.

— Ben a reuşit să sară înainte să se prăbuşească avionul? a întrebat Nim.

— Nu, a clătinat Jason din cap.

— S-a arătat curajos în moarte, a zis Diana.

— Însă tot a murit, i-a replicat Alia.

Încă o moarte de om pe conştiinţa ei, şi un motiv în plus să ajungă o dată la izvor.

După ce s-au chinuit puţin, au reuşit să-l descâlcească pe Jason, deşi Diana nu s-a apropiat de el, stând cu braţele

încrucişate pe piept şi fălcile încleştate. Jason a tras de o fâşie din pâslă a unei curele, în spatele căreia era ascuns un ecran. A tastat un cod din câteva mişcări şi pe el a apărut un ciorchine de buline verzi, lângă limbile unei busole electronice.

— Noi suntem aici, a zis Jason mărind imaginea cu degetele.

La sud-est a apărut o altă bulină verde.

— E Theo, a zis Alia.

— Sau paraşuta lui, cel puţin.

— Nu vorbi aşa, a zis ea arzându-i un pumn în braţ.

Au luat-o încotro le arăta busola, traversând câmpul cu maci şi luând-o printr-o livadă de măslini, cu şiruri nesfârşite de copaci noduroşi. Lumina după-amiezii târzii arginta frunzele verzi-cenuşii, încât crengile păreau muiate în spumă de mare.

— Vai, Doamne, a zis Nim oprindu-se brusc, cu ochii îngroziţi.

Alia s-a uitat şi ea şi l-a văzut pe Theo atârnând inert de crengile răsucite ale unui măslin, ca o păpuşă spânzurată de sfori.

— Nu, a zis Alia. Nu.

Era vina ei. Era ca şi cum îi sucise gâtul cu mâinile ei.

Apoi Theo a dat o dată din pantoful cu vârf ascuţit, punându-şi în mişcare un genunchi, coapsa şi mâna. Alia s-a agăţat de braţul lui Nim, copleşită de un val de uşurare.

— E în viaţă! a exclamat ea de fericire.

— Ştiam eu că n-am cum să scap aşa uşor de el, a zis Nim, deşi zâmbea.

Diana l-a privit cu atenţie pe Theo, care se smucea tot.

— Ce face acolo?

— Probabil se crede pe stadion, a oftat Jason.

— Sau poate pe ringul de dans? a adăugat Alia înclinând din cap.

— Aşa se bucură ai voştri că au scăpat cu viaţă? a

întrebat Diana încruntându-se.

— Ce faci acolo, Theo? i-a strigat Alia.

Theo a încercat în zadar să se desprindă din curele.

— Alia? a strigat el. Voi sunteţi?

A dat neputincios din picioare prin aer. Era la doar câţiva metri de pământ, însă nu erau nimica toată.

— Parcă ar fi o podoabă de brad îndrăcită, a zis Nim. Doamne, cine l-a pus să se îmbrace în pantalonii ăia?

Aliei îi plăceau de fapt pantalonii. Era cumva nerespectuos să admire fundul cuiva pe care îl crezuse mort cu doar câteva clipe în urmă?

În doi timpi şi trei mişcări, Diana s-a căţărat în copac şi a tăiat curelele paraşutei. Theo s-a prăbuşit moale la pământ, uitându-se în sus la ei.

— Hai să nu mai facem absolut niciodată aşa ceva, bine?

— Ne-am înţeles, a zis Jason întinzându-i mâna.

L-a tras pe Theo spre el şi l-a îmbrăţişat scurt, bătându-l pe spate.

Aliei îi venea să-i potopească mutriţa caraghioasă cu sărutări, însă n-ar fi îndrăznit să facă aşa ceva decât după alte câteva sărituri din avion.

— Cum de ne-au găsit? a întrebat Nim. De unde au ştiut că mergem în Grecia?

— Nu ştiu, a zis Jason. Se poate să fi reperat avionul prin satelit. Poate că au aşteptat să vadă unde vrem să aterizăm şi, când am apărut în vizor…

— Au tras în noi, a încheiat Theo.

— Probabil au văzut unde s-a prăbuşit avionul, a spus Diana. Trebuie să ne mişcăm. Dacă n-au aflat că am scăpat încă, vor afla curând.

— Bine, dar unde ne aflăm? a zis Nim. Şi încotro s-o luăm?

Theo a scos telefonul.

— Nu! a zis Alia şi i l-a doborât din mână pe jos.

— Hei!

— Poate aşa ne-au găsit de fapt, a spus Nim.

— Chiar crezi că poate să mă monitorizeze cineva cu chestia asta? a zis Theo părând aproape jignit. Dacă se apucă cineva să-l repereze pe Theo Santos, o să creadă că fac plajă pe Praia de Toque. Mi-aş dori eu...

— Şi eu mi-aş dori, a zis Nim.

— Mai are cineva telefon? a întrebat Jason.

— A rămas în poşetă, la petrecere, a zis Nim clătinând din cap.

— N-am primit niciun telefon nou, a zis Alia. Iar Diana n-are telefon.

— N... n-are telefon? a făcut Theo ducându-şi mâna la piept. Cum rezişti?

Diana l-a privit pe Theo de sus, parcă imitând-o pe Nim.

— Port încălţăminte practică şi evit crengile măslinilor.

— Foarte dur, a zis Nim zâmbind larg. Şi foarte adevărat.

— *Şşş, a* făcut Theo adresându-se pantofilor săi ascuţiţi. A glumit doar.

— Nu deschide telefonul încă, i-a zis Jason.

— Bine, a răspuns Theo. Oi fi tu bun la biologie, dar nu te pricepi deloc la tehnologie. Minunea asta nu poate fi detectată de nimeni.

Într-un final, Diana le-a propus s-o ia spre sud-est, cu soarele la apus în spate. Ore în şir au traversat livezi de măslini şi câmpuri agricole, şonticăind tot înainte, căzuţi pe gânduri. S-au ţinut departe de drumuri şi de casele şi fermele oamenilor, cu Theo în frunte şi Nim la coada grupului – cei doi nu păreau în stare să se oprească din ciondănit, cu tot pericolul care-i păştea. Alia îi mai vedea din când în când uitându-se mânioşi unul la altul.

Când Diana, când Jason mergeau în recunoaştere mai în faţă, iar pe la apus, când s-a întors Diana, i-a anunţat că se aflau la marginea unei aşezări care purta numele de Thines.

— Credeţi că ne-am îndepărtat destul? a întrebat Alia.

Nu voia să se plângă, însă o dureau picioarele şi era frântă de oboseală. Deşi glezna părea s-o asculte, de-abia aştepta să ia o pauză.

— Oricum s-a făcut prea întuneric, a zis Jason. Trebuie să ne adăpostim undeva peste noapte.

— Mi se pare prea primejdios să tragem undeva, a zis Diana. Ceva mai în faţă parcă am văzut o clădire părăsită.

— Cum de n-ai obosit deloc? a mormăit Nim.

Alia a zâmbit. Mai că se obişnuise cu energia inepuizabilă a Dianei.

— E de-a dreptul enervant, nu?

Au urmat-o pe Diana încă un kilometru prin livezi, au traversat albia secată a unui pârâu cu bolovani ce păreau albi în noaptea care se lăsa încet şi apoi iar printr-o livadă de măslini. Alia zărea când şi când printre copaci câte o fereastră luminată sau conturul unei clădiri. La un moment dat au trecut atât de aproape de o casă, că a văzut pe fereastră ecranul albăstrui al unui televizor ce lumina o cameră de zi. Parcă s-ar fi uitat printr-un portal deschis spre o altă lume. Cum de se întâmpla ceva atât de banal când ei fugeau ca să scape cu viaţă? S-a bucurat când au lăsat în spate livezile îngrijite şi au urcat o colină joasă, printr-un hăţiş de copaci şi tufişuri care-i adăposteau de minune.

Într-un sfârşit au ajuns la o clădire care părea să fi fost o bisericuţă abandonată cu mult timp în urmă. Era atât de bine dosită într-un pâlc de chiparoşi şi copaci prăbuşiţi, că era să treacă pe lângă ea. Nu le rămânea decât să spere că urmăritorii o s-o apuce spre fermele din zonă şi n-o să se apuce să-i caute pe coclauri.

Alia a pipăit peretele, lângă uşă, şi a dat peste un mic felinar atârnat într-un cui ruginit.

— Mai are un pic de ulei, a zis ea.

După ce au mai bâjbâit un pic, au găsit o cutie de

chibrituri dosită într-o cutie de tinichea dintr-o firidă.

— Fă flacăra mică, i-a zis Jason.

Alia a aprins fitilul şi a întors cheiţa de bronz ca să micşoreze cât mai mult flacăra. În lumina slabă se vedeau pereţii albi, mai sus o cupolă smălţuită în albastru, iar jos podeaua de pământ. În altar fuseseră depozitate la grămadă diverse unelte agricole şi strane putrezite, însă era destul loc liber.

— Putem să rămânem aici peste noapte, a spus Jason.

— Ne-am îndepărtat destul de ferme? a întrebat Diana.

— Aşa cred.

— Poposim aici?

— Da.

— Bun, a zis ea.

Dintr-o singură mişcare, şi-a desfăcut lasoul din şold şi l-a prins pe Jason de umeri cu el.

— Acum ia zi-mi, Jason Keralis, cine eşti de fapt?

Capitolul 19

Diana a strâns bine lasoul şi, o clipă, funia a lucit parcă în lumina slabă din biserică. Jason s-a împleticit, însă s-a redresat repede, smucindu-se în laţ ca un peşte în undiţă. Cu toate că-l văzuse în acţiune în avion, tot nu-i venea să creadă că era atât de puternic.

— Diana! a ţipat Alia.

— Aoleu! a făcut Theo.

— Din ce e chestia aia? a întrebat Nim.

Diana nu i-a luat în seamă.

— Cine eşti? l-a întrebat ea poruncitor. Ce eşti?

— Sunt cine am zis că sunt de la bun început, a răspuns Jason printre dinţi.

— Cum ai reuşit să te agăţi de aripa avionului, când zbura atât de repede? Cum ai reuşit să te ţii? Ce eşti tu, Jason Keralis? Zi.

Jason a mârâit înfuriat, încordându-şi muşchii, cu tendoanele de la gât umflate la maximum. Însă nu avea cum să reziste puterii lasoului.

— Ce-a păţit? a întrebat Theo agitat. Ce-i faci?

— N-are nimic, a spus Diana, deşi nu era tocmai sigură. Lasoul îl sileşte să spună adevărul.

— Şi eu sunt un urmaş al Elenei şi al lui Menelau, la fel ca Alia, a zis Jason strâmbându-se.

Sigur că da, doar era fratele Aliei, însă asta nu explica deloc puterile cu care era înzestrat.

— Un Fiu al Războiului?

— Nu... altceva, a zis el de parcă îi scotea cuvintele cu cleştele. Am sânge de erou. Sângele lui Menelau şi al regilor dinaintea lui care au domnit în Sparta. Părinţii mei m-au ajutat să-mi ascund puterile.

— De ce nu ne-ai zis? l-a întrebat Alia.

Diana ştia că îşi face griji pentru fratele ei, însă părea şi supărată.

— Ai noştri n-au vrut să afle nimeni, a spus Jason. Am fi fost toţi în pericol.

— Ţi-ai ţinut forţele în frâu când ne-am luptat la hotel, a spus Diana când şi-a dat seama ce se întâmpla.

— Toată viaţa mi le-am ţinut în frâu, a mormăit Jason printre dinţi. Acum dă-mi drumul.

— Lasă-l, a zis şi Alia. Nu e bine ce faci.

Diana l-a sfredelit din priviri, însă a slăbit strânsoarea frânghiei.

Jason s-a eliberat de lasou, azvârlindu-l cât colo ca pe un şarpe.

— Ce naiba e chestia aia?

— Un obiect de mare trebuinţă în Lumea Oamenilor, a zis Diana trăgând de lasou. Ai minţit de la bun început. Pe toată lumea.

— De parcă tu ai fost extraordinar de deschisă! a zis el arătând-o cu degetul. Apari aşa, din neant. Scapi doar cu nişte julituri din ploaia de gloanţe. Poţi să-mi faci praf cei mai buni agenţi de securitate.

— Nu mi-am ascuns deloc darurile, a răspuns Diana. Tainele pe care le ascund nu sunt doar ale mele.

— Şi crezi că cu asta ai scăpat? a zis Jason pufnind dezgustat şi a ieşit cu paşi mari pe uşa bisericii, cu o ultimă privire peste umăr. Dacă ţii atâta să ştii adevărul, ce-ar fi să oferi la rândul tău ceva?

Şi cu asta s-a făcut nevăzut în penumbra amurgului.

Alia a dat să se ducă după el, însă Theo şi-a lăsat mâna pe umărul ei.

— Mai bine îl laşi un pic. Jason nu suportă să simtă că a pierdut controlul situaţiei.

— N-ar fi trebuit să faci asta, i-a zis Alia Dianei. N-ar fi trebuit să-l forţezi cu chestia aia.

Diana a făcut funia colac şi şi-a pus-o la şold, încercând

să-şi mai potolească mânia. Alia avea dreptate. Poate şi Jason. Însă mai era şi ipocrit. O tot bătuse la cap să-i smulgă informaţii şi în tot timpul ăsta îşi ţinea ascunse puterile.

— Ei, a făcut Theo rupând tăcerea, acum ştiu de ce m-a bătut întotdeauna la baschet.

— Te-am văzut jucând baschet, Theo, i-a zis Alia privindu-l cu scepticism. Te-a bătut pentru că joci ca o cizmă.

— Mă pricep la chestiile de bază, s-a apărat Theo cât se poate de demn.

— Iar eu sunt regina Olandei, a pufnit Nim. Însă totul se leagă acum, a zis ea uitându-se în direcţia în care plecase Jason. Alia, a fost vreodată bolnav de când îl ştii?

— Nu, a răspuns Alia clătinând încet din cap. N-a lipsit nici măcar o zi de la şcoală. Nu şi-a luat nici măcar o zi liberă. Am crezut că e doar... nu ştiu. Pur şi simplu Jason. Nicio răceală nu îndrăzneşte să se atingă de el.

— Şi când transpiră, miroase a conuri de pin, a zis Nim.

— *Poftim?* a făcut Alia uitându-se repede la ea.

— De ce crezi că-mi plăceau atâta tricourile lui murdare? a zis Nim roşind, cu o ridicare din umeri. Miroase a pădure, numai că sexy.

Jason chiar mirosea plăcut. Aproape la fel de bine ca o maşină nou-nouţă. Însă Diana nici nu se gândea să zică aşa ceva.

— Eşti o scârboasă, a zis Alia icnind dezgustată.

— Sunt sinceră, a răspuns Nim pufnind.

— Ei, oricum, o să fac mai departe mişto de apa lui de colonie, a zis Theo.

Era aproape noapte.

— Ar face bine să nu se ducă prea departe, a zis Diana oftând.

— Mă duc eu, s-a oferit Theo.

— Excelentă idee, a zis Nim. Poate pici într-un şanţ.

Alia a scos din buzunar dispozitivul de monitorizare a paraşutelor.

— Poftim, i l-a întins ea lui Theo. Face destulă lumină. Poţi să foloseşti ecranul pe post de lanternă.

— Mai bine l-aş folosi pe post de sendviş. Când ne mai aruncăm aşa dintr-un avion, aminteşte-mi să iau o pungă de covrigei cu mine.

— Avem măsline cu duiumul, a zis Alia arătând spre livadă.

— Am putea s-o gătim pe Nim şi s-o servim la masă, a mormăit el ieşind pe uşă.

— Aş fi delicioasă, a zis Nim trecându-şi mâna prin părul negru.

Diana s-a gândit dacă n-ar fi mai bine să se ducă ea după Jason, nu Theo, însă ştia că nu e pregătită să-şi ceară scuze şi nici el să o asculte. Oricum trebuia să rămână cineva cu Alia.

Măcar se simţea în stare să-şi ceară sincer scuze de la altcineva.

— Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire, a zis ea încet.

— Şi eu sunt supărată pe el, a zis Alia răsuflând prelung. Însă mă bucur atât de tare că e în viaţă, că uit repede de supărare.

Poate că şi asta o deranja de fapt, că trecuse prin clipele acelea de groază, când Jason dispăruse sub ochii ei şi crezuse că era pierdut. Şi-a amintit soldaţii rămaşi în avion, Gemma Rutledge, pe care nici n-o cunoscuse, o fată blondă, în rochie de gală, zăcând moartă lângă Nim. Şi-a amintit pieptul găurit de gloanţe al lui Ben. Nu mai murise nimeni cunoscut până atunci. Nici pe Ben nu apucase să-l cunoască, şi totuşi pierderea o apăsa dureros, ştiind că un om atât de curajos şi plin de umor nu mai exista.

Jason avea dreptate. În lumea aceea, moartea era un lucru de nimic.

S-au întins să se culce pe pământul tare şi gol. Theo s-a

întors într-un târziu să le anunţe că Jason era primul de pază.

— N-are decât să stea îmbufnat, a zis el ridicând din umeri şi s-a întins pe-o parte lângă Nim şi Alia.

Diana nu putea încă să se încreadă în Theo. După ce ceilalţi au început să respire adânc, adormiţi, Diana a ieşit pe furiş din biserică şi a luat-o fără zgomot printre copaci, prin hăţiş, până când l-a zărit pe Jason profilat în întuneric. Stătea cu spatele la ea şi cu capul ridicat spre stele. Părea cioplit în piatră, o statuie înfăţişând un erou din vechime care dăinuia încă, pe când în jur se întindeau numai ruine. Sau poate doar un băiat însingurat, care îşi ţinea de urât uitându-se la stele. Oare cum se simţise cât trebuise să se ascundă de toată lumea, chiar şi de sora lui, care îi era cea mai bună prietenă?

Nu l-a întrebat. S-a întors fără să scoată niciun sunet şi a luat-o înapoi spre biserică. S-a întins lângă Alia şi s-a cufundat într-un somn adânc, fără vise.

Jason a trezit-o cândva după miezul nopţii. N-a zis nimic şi Diana a plecat la fel de tăcută să stea de pază, iar el s-a culcat pe jos în biserică.

Şi-a petrecut câteva ceasuri lungi singură cu gândurile ei şi cântecul de greieri, însă, într-un sfârşit, cerul a început să se lumineze şi zorii cenuşii s-au prelins în livada din vale. Diana a pornit spre biserică, dornică s-o ia la picior. A împins uşa putredă şi a văzut-o pe Alia dormind liniştită pe-o parte şi Jason, pe spate, încruntat de parcă şi-ar fi arătat dezaprobarea până şi în vise.

Nim însă stătea aplecată deasupra lui Theo, cu mâinile înfipte în beregata lui. Theo se agăţa de braţele ei, roşu la faţă de la sângele care-i năvălise în obraji.

— Nim! a strigat ea.

Fata a întors capul, însă creatura care se uita la ea nu era Nim. Avea ochii goi, pletele erau o coamă noptatică,

presărată cu stele, iar din spinare îi răsăriseră aripi de vultur de un negru murdar. Imaginea dinaintea ochilor Dianei a pâlpâit şi apoi s-a topit.

Diana s-a repezit la Nim, a doborât-o de pe Theo şi s-a rostogolit cu ea pe podeaua bisericii.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jason trezindu-se buimac, odată cu Alia.

Însă Theo deja se ridicase în picioare, tuşind şi icnind sufocat. Cu un urlet, s-a năpustit la Diana şi Nim.

Cât ai clipi din ochi, Jason a sărit de la locul lui şi l-a înşfăcat pe Theo de braţe, imobilizându-l.

— Termină! i-a poruncit el. Încetează.

Theo se zvârcolea în strânsoare.

— O omor pe scârba aia mică...

— Mai bine mureai în avion! a strigat Nim ţipând şi scuipând în strânsoarea Dianei, care încerca să nu-i facă vreun rău. Nici nu trebuia să fii aici! Eşti un neisprăvit, aşa cum spune tatăl tău că eşti!

— Vacă grăsană, urâtă şi pro... a mârâit Theo.

Jason i-a astupat gura cu mâinile, amuţindu-l cu forţa.

— Tacă-ţi naibii gura, Theo.

Diana a luat-o pe sus pe Nim şi a azvârlit-o pe umăr, auzind-o cum icneşte nemulţumită, cu respiraţia tăiată – era tare mărunţică. Măcar aşa nu mai striga blestemăţii în gura mare. Însă Nim nu s-a potolit deloc, tot mârâind şi zbătându-se până au ajuns într-un pâlc de chiparoşi situat la câteva sute de metri de biserică.

Diana a trântit-o în iarba aspră.

— Nim, a zis Alia, care le urmase. Ce naiba ai?

— Am... a gâfâit Nim. Am...

Şi-a descleştat pumnii, părând dintr-odată îngrozită.

— Mi-a venit să-l omor, a zis ea moale şi a izbucnit în plâns. Chiar am încercat să-l omor.

— E din ce în ce mai rău, nu? a zis Alia uitându-se la Diana.

Diana a încuviinţat. Poate din cauza grozăviilor din ultimele zile sau poate pentru că mai era puţin şi răsărea luna nouă, Theo şi Nim resimţeau mai puternic influenţa Aliei. Un lucru însă era sigur: nu le mai rămânea prea mult timp.

— Trebuie să-i ţinem cumva despărţiţi, a zis Alia.

— Doar n-o să mă lăsaţi aici, a spus Nim ştergându-şi lacrimile.

Alia i-a întins mâna.

— Nu asta propuneam, tocilară mică. Însă trebuie să facem ceva, altfel o să vă omorâţi între voi.

— Va trebui să-i ţinem departe unul de altul cât mai mult posibil, a spus Diana.

— Mă simt mai bine când sunt cu tine, a zis Nim.

Alia a ridicat din sprâncene.

— Adică îţi place când te duce o fată drăguţă în spate ca pe un sac de făină?

Nim şi-a înfipt mâinile în şolduri.

— Vorbesc serios. Cum m-a smuls de lângă Theo, mi-am simţit mintea mai limpede. Doar că mi-a mai luat un pic să mă potolesc de tot.

— Se poate, a spus Diana. Ţii minte că ţi-era mai bine pe insulă, când erai cu mine?

— Bine, a spus Alia. Însă trebuie să stăm cu ochii pe ei. Nu vreau să-i am pe prietenii mei pe conştiinţă, să se omoare…

Diana a zărit o mişcare în livada de măslini din vale.

— Tăcere, a şoptit ea.

Printre copaci se mişcau siluete întunecate. Erau încă destul de departe, de-abia dacă-i vedea de acolo, însă se apropiau, aşa că Diana a şoptit o rugă de mulţumire că nu le auziseră pe ele trei discutând. Trebuia să fie mai cu grijă. Toată lumea.

Diana le-a făcut semn Aliei şi lui Nim s-o urmeze şi au luat-o cât mai pe furiş spre biserică.

— Poate nu ne caută pe noi? a şoptit Nim.

— Da, a şoptit şi Alia, cel mai probabil vor să culeagă măsline cu puştile alea.

Theo şi Jason stăteau pe jos lângă uşă. Theo s-a uitat pieziş la ele când se apropiau, însă când Diana şi-a lăsat mâna pe umărul lui a părut să se relaxeze un pic.

— Mai mulţi bărbaţi înarmaţi vin spre biserică, a zis ea.

Jason s-a ridicat imediat de jos.

— La naiba, a făcut el. Trebuie s-o ştergem de aici.

— Ne trebuie o maşină, a zis Alia.

— Dacă stau de pază pe şosele? a zis Jason clătinând din cap.

— Aşa e, a spus Diana. Poate au blocat drumurile. Mai bine mergem pe jos până ne îndepărtăm mai mult de locul unde s-a prăbuşit avionul.

Au şters cât au putut urmele nopţii petrecute în biserică şi apoi au coborât în grabă versantul de sud al dealului, ţinându-se la distanţă de şosea, şi au luat-o la fugă pe câmpuri deschise, prin livezi din care şi-au cules micul dejun şi pe o păşune uscată, cu o capră costelivă, care i-a alungat cu un behăit mânios când treceau pe lângă ea. Au găsit o curte micuţă, cu rufe jilave întinse la uscat, iar Nim şi Theo au schimbat tricourile cu emblema Keralis cu un maiou de in şi o cămaşă bleumarin.

În noaptea dinainte o ţinuseră spre est, însă acum au luat-o iar spre coastă, unde ar fi putut să se piardă mai uşor printre turiştii din campinguri şi de pe plaje, în hainele lor ciudate. Pe când urcau un lanţ de culmi domoale, Diana a zărit întinderea strălucitoare a Mării Ioniene. Albastrul acela îi amintea mai mult de casă decât cenuşiul mohorât al Atlanticului, însă nici nu se compara cu coasta Themiscyrei. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de casă de când trecuse în Lumea Oamenilor, şi totuşi se simţea mai departe de ea ca oricând.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineaţă, Theo, a auzit-o

dintr-odată pe Nim, în timp ce se uitau cu toţii la mare.

— Îmi pare rău că te-am jignit, a spus şi Theo fără să-şi ia ochii de la mare. Nu eşti nici grasă, nici urâtă.

— Sunt grasă, Theo, a zis Nim aruncându-i o privire, dar arăt mult prea bine pentru un amărât ca tine.

— Adică pentru un neisprăvit ca mine, a zis Theo surâzând o clipă.

Diana îi admira pentru că se arătau dispuşi să uite de supărare. Ştia că amândoi se simţeau jigniţi.

Au pornit mai departe, încercând să-i ţină pe Theo şi Nim la distanţă unul de altul, însă fără să-i piardă din ochi, în caz că nu reuşeau să facă pace de tot. Ceea ce-i convenea de minune Dianei, pentru că aşa nu trebuia să-l aibă pe Jason lângă ea. Nu vorbiseră deloc din noaptea dinainte, iar Diana oscila între convingerea că aşa era mai bine pentru toată lumea şi redactarea unor scuze potrivite, în gând.

Şi-a potrivit paşii după ai lui Theo, care-şi scosese cămaşa nouă şi şi-o făcuse turban în jurul capului, dezvelindu-şi umerii maronii pistruiaţi.

— Theo? a început ea.

— Da, barosano?

Diana a ridicat din sprâncene auzind porecla.

— Azi-dimineaţă, când Nim a...

— ...încercat să mă omoare?

— Da. Ai văzut cumva... ceva ciudat?

— Adică un soi de fiară hidoasă cu aripi, ca din iad?

Diana nu ştia dacă să se simtă uşurată sau mâhnită.

— Exact.

— Da, am văzut-o, a spus Theo, cutremurându-se cu toată arşiţa soarelui. Când m-am uitat în ochii ei, păreau... de când lumea şi mi-am dat seama că...

— Ce? l-a îmboldit Diana.

— Că era mulţumită. Nu, încântată de-a dreptul.

S-a cutremurat, scuturându-şi braţele de parcă încerca

să-şi alunge imaginea din minte.

— Avea aripi, ochi negri şi mai ce?

— Părul vâlvoi, bine, nu era de fapt păr, parcă te uitai în beznă, iar la gură era mânjită cu aur.

Diana nu observase petele aurii de la gură. A simţit că i se pune un nod în stomac.

— Aur de la mărul discordiei. Era Eris, zeiţa vrajbei.

— O *zeiţă*?

Diana a încuviinţat, simţind că i se întoarce stomacul pe dos gândindu-se la ce însemna asta. Învăţase de mică să se închine zeiţelor insulei, să le aducă jertfele potrivite şi să rostească rugile cuvenite. Ştia că se puteau arăta foarte darnice, însă şi cumplite la judecată. Însă de văzut, nu mai văzuse niciun zeu până atunci şi ştia că de obicei nu se arătau deloc muritorilor.

— E o zeitate a războiului. Iscă vrajbă şi se hrăneşte din nefericirea pe care o naşte în lume.

Theo s-a cutremurat iar.

— Parcă în mintea mea era un cor de voci care mă întărâtau. O uram pe Nim. Aş fi omorât-o dacă aş fi apucat. Nu eram doar mânios, mi se părea cât se poate de drept să fac aşa ceva. Şi doar nu-mi place deloc să mă bat de felul meu! a zis el clipind.

— Mai sunt şi altele, a spus Diana. Algeele cele bocitoare, a recitat ea. Ate, care aduce cu sine distrugerea, Limos, zeiţa descărnată a foametei. Zeii fraţi Fobos şi Deimos.

— Frica şi Groaza, a spus Jason ajungându-i din urmă.

— Şi Keres, spiritele morţii.

— Cu ce se ocupă mai exact? a întrebat Theo.

— Mănâncă leşurile războinicilor pe moarte.

— Poate mai bine nu ne oprim nicăieri la prânz, a zis el strâmbându-se.

— Se poate să fie atrase încoace de puterile Aliei? a întrebat Jason.

— Nu mai ştiu ce se poate şi ce nu, a recunoscut Diana.

Era un gând care-i făcea frică.

A luat-o cu paşi mari în recunoaştere. Trebuia să se gândească puţin şi îşi dorea să stea o vreme departe de muritori, de neînţelegerile, foamea şi nevoile lor.

Peisajul îi amintea de anumite regiuni ale Themyscirei, însă n-aveai cum să uiţi că erai în Lumea Oamenilor. În depărtare se auzea huruitul maşinilor, în aer se simţea mirosul de combustibil ars, în urechi auzea bâzâitul şi păcănitul liniilor telefonice. Mai presus de orice, în chiar zbaterea sângelui care-i curgea în vine, încă simţea durerea şi îngrijorarea surorilor sale de pe insulă. Nu îndura să le ştie suferind din cauza ei, însă nici nu putea să nege bucuria pe care i-o trezea legătura dintre ele, care îi reamintea cine şi ce este ea de fapt.

Chiar o văzuseră pe Eris? Zeii războiului îi bântuiseră de mică coşmarurile. Erau duşmanii păcii, mai groaznici decât orice monstru obişnuit, pentru că puterile lor nu erau colţii ascuţiţi şi forţa fizică fantastică, ci darul de a îmboldi soldaţii să comită cele mai cumplite atrocităţi, de a îneca simţirea şi mila războinicilor în groaza şi furia care-i cuprindeau, astfel încât erau în stare de fapte nemaiînchipuite. Şi dacă Jason avea dreptate şi veneau toţi încoace, în lumea muritorilor, atraşi de războiul care îi pândea?

Cu cât treceau orele, arşiţa se înteţea şi grupul se mişca tot mai greu. Aproape de amiază, Diana a observat că Alia de-abia se mai ţine pe picioare, iar Nim avea ochii împăienjeniţi de oboseală. S-a dus la coada grupului, să discute cu Jason.

— Nu mai rezistăm mult. Va trebui să facem rost de o maşină, cu tot riscul blocajelor.

— De acord, a spus Nim peste umăr. Sau va trebui să mă lăsaţi la marginea drumului.

— Bine atunci... a început Theo şi Alia a azvârlit cu o

măslină în el.

— Nu putem să evităm la nesfârşit drumurile, a spus Diana. Aşa o să ajungă din ce în ce mai departe cu căutările. Oricum n-avem cum să trecem Munţii Taygetos pe jos înainte de luna nouă.

— Am putea să-i ocolim? a întrebat Theo.

— Doar dacă am face cale întoarsă spre nord, a zis Alia clătinând din cap. Therapne e înconjurată de lanţuri muntoase atât la est, cât şi la vest. E unul din motivele pentru care spartanii au putut să se apere fără probleme.

Diana a zâmbit surprinsă şi Jason s-a uitat gânditor la Alia.

— Cum de ştii atâtea despre subiectul ăsta?

— Am citit mult în avion. Voiam să mă documentez despre Elena. Şi originile ei.

Alia şi-a şters fruntea asudată şi s-a uitat la Diana.

— Îţi dai seama că tocmai ai propus să furăm o maşină?

— Am propus să *împrumutăm* o maşină, a corectat-o Diana. Proprietarul ar putea fi despăgubit cumva, mă gândesc.

Theo şi-a scos portofelul din buzunarul din spate.

— Am douăzeci şi şase de dolari la mine, plus un cupon la o cafenea. Data viitoare o să-mi ofere un cappuccino pe gratis.

— Staţi aşa, a zis Jason. Ştie vreunul să conducă?

— Eu am mai condus, a zis Theo. O singură dată.

— Era o maşinuţă de golf, a zis Alia.

— Şi ce? Avea patru roţi şi făcea *vruum.*

— Ai intrat într-un copac cu ea.

— Te asigur că era un copac băut.

— Liniştiţi-vă, a spus Nim. Eu ştiu să conduc.

— Unde-ai învăţat să conduci? a întrebat-o Alia neîncrezătoare.

— Unde învaţă toţi ţăranii din Long Island să conducă.

— Avem o şoferiţă, a zis Diana plină de speranţă. Ne mai

trebuie doar maşină.

— Ştiţi că asta-mi dă dreptul să aleg ce ascultăm în maşină, a zis Nim când au luat-o mai departe pe câmp.

— Mai bine te las să mă calci, ce zici? a gemut Theo.

Le-a luat ceva să găsească o maşină, mai mult decât speraseră. Multe dintre fermele din vecini nu păreau dotate cu cine ştie ce mijloace de locomoţie în afară de căruţe trase de măgăruşi, biciclete şi, ca unică excepţie, un camion pus pe butuci cu multă vreme în urmă.

Tocmai se apropiau de o fermă promiţătoare, cu Jason în frunte, când acesta le-a ordonat brusc:

— La pământ.

S-au lăsat pe burtă în iarbă chiar când ieşeau doi bărbaţi pe uşa din faţă a casei.

— Poliţişti? a şoptit Alia.

— Nu păreau înarmaţi ca nişte poliţişti obişnuiţi.

Inşii erau îmbrăcaţi în nişte uniforme albastre neidentificate, numai că purtau puşti lungi şi hidoase, care semănau cu ale atacatorilor, din câte îşi amintea Diana.

— Sunt înarmaţi până-n dinţi, ce mai, a zis Theo.

— Te miri? a întrebat Jason.

— Că se plimbă prin satele greceşti cu puşti semiautomate la ei? Un pic.

— Nu s-au jenat să ne atace nici măcar într-un muzeu din New York, a spus Jason. De ce-ar avea scrupule tocmai aici? Ştiu că sunt prea multe lucruri în joc.

— Ar putea fi şi influenţa Aliei la mijloc, a spus Diana, care creşte apetenţa pentru violenţă.

— Ce ironie, a zis Nim.

— Nu e propriu-zis ironie, a zis Theo.

— Chiar trebuie să-ţi reamintesc că era să te gâtui azi-dimineaţă, fraiere?

— Hai să ne mişcăm, s-a grăbit Alia să intervină.

După ce s-au asigurat că bărbaţii plecaseră, au dat ocol

casei, unde au descoperit un grajd dărăpănat. Pe partea care nu se dărâmase încă era un cal care necheza închis într-o boxă. Pe cealaltă parte, sub acoperişul aproape prăbuşit, acoperit cu o prelată, erau parcate două vehicule: o camionetă cu portbagajul ridicat care părea să aibă piese lipsă şi o maşină caraghioasă, cu o formă rotunjită ca de mărgea, de culoarea mandarinei.

— O să trecem munţii într-un Fiat? a zis Theo clătinând din cap.

— Nu arată prea... solidă, a zis Diana uitându-se suspicioasă la maşină.

De fapt, aducea mai degrabă cu o poşetuţă drăgălaşă de-a lui Nim decât cu un vehicul adevărat.

— Nu prea avem de unde alege, a spus Alia. Doar dacă vreţi să ne încercăm norocul cu calul.

— Nu prea mă dau în vânt după armăsari pursânge, a zis Theo.

Diana s-a uitat oftând la calul care-i privea cu ochi negri şi netemători. I-ar fi plăcut să meargă călare, însă ştia că aveau nevoie de maşinuţă ca să se deplaseze rapid.

— Bun... a zis Alia. Ştie careva cum se fură o maşină?

— Am putea să pătrundem în casă, a zis Nim. Ca să luăm cheile.

— E cineva acasă, a zis Alia. Dacă ne prinde?

Nim şi-a dat părul din ochi.

— Păi, sunteţi genii în ale ştiinţei. Nu puteţi să uniţi două fire acolo şi gata?

— Suntem biologi, a zis Jason, nu electricieni.

— Atâta ştiţi să vă scuzaţi.

Theo a rămas de data asta rezervat. Se uita tăcut şi gânditor la maşină.

— Pot eu, a zis el încet. Însă trebuie să-mi lăsaţi telefonul pe mână.

— Exclus, a zis Jason.

— Ţi-am zis că n-au cum să-l repereze, a zis Theo.

— Nu contează…

— Ştii ceva, aş putea să vă fiu de ajutor dacă m-aţi lăsa.

Theo părea nonşalant, însă Diana i-a simţit emoţia din glas şi dintr-odată i-a părut rău pentru băiatul slăbuţ din faţa ei. Ştia cum e să te subestimeze toată lumea. Însă oare era de încredere? Dacă ar fi avut de gând să le facă vreun rău sau să le dea de ştire răpitorilor unde se află, ar fi avut destule ocazii până atunci.

S-a uitat la Jason şi i-a făcut discret semn din cap.

— Lasă-l să încerce.

— Bine, a zis Jason răsuflând adânc.

— Bine? a făcut Theo.

— Da, a spus Jason ceva mai convins. Haide.

Pe chipul lui Theo a apărut un surâs mulţumit, mai timid decât se aşteptase Diana.

— Bine atunci.

A scos telefonul din buzunar şi s-a apucat să ciocănească rapid în ecran, zicând:

— Dac-ar fi fost o maşină veche, s-ar fi zis cu noi. Nu tu Bluetooth. Nu tu *wireless.* Însă acum totul s-a digitalizat, nu? Maşinile sunt tot un fel de calculatoare modificate pe roţi.

— Şi ai un mobil magic acolo sau ce? a zis Jason încă sceptic, cu mâinile încrucişate pe piept.

— Mobilul ăsta nici nu poate fi vândut legal în unele ţări, pentru că are un soft atât de puternic, încât poţi să ghidezi lansatoare de rachete cu el. Tot aşa pot să-mi accesez şi desktopul prin intermediul unui IP fals pe care l-am construit clandestin pe net.

— Bine, bine, a zis Jason. Slavă măritului mobil.

— Mulţumesc, a spus Theo. Poţi să-i trimiţi cadouri în bani ca să te scuzi. Bun, nu trebuie decât să copiem semnalul pe care-l transmite cheia maşinii pentru a debloca portiera. Maşina nu se sinchiseşte deloc dacă avem cheie sau nu.

— La fel şi creierul uman, a spus Alia. Când vedem ceva, reacţionăm pe baza unor stimuli fie reali, fie artificiali. În fond, totul se reduce la un ansamblu de impulsuri electrice.

— Fulgerul divin, a zis Diana.

— Ha? s-a încruntat Alia.

— Chiar că „ha”, a zis şi Theo cu ochii în ecranul micuţ, pe care-şi mişca degetele mari cu o viteză ameţitoare.

— Mi-am amintit de Zeus când te-am auzit, a spus Diana ridicând din umeri. Este zeul fulgerelor şi trăsnetelor, însă ceea ce spuneai tu despre cum ne funcţionează mintea, prin impulsuri electrice... E un alt mod de a-i descrie puterile.

— Fulgerul divin, a repetat Alia. Ştii, e un concept fundamental despre gândire. Când îţi vine o idee extraordinară chiar la fix, se zice că ţi-a trăsnit ceva prin minte.

— Sau când eşti uluit se zice că ai rămas ca trăsnit din senin, a adăugat Nim.

— Iar când te simţi atras de cineva, a spus Jason surâzând din colţul gurii, se zice că se lasă cu scântei.

Cu toate lungile tăceri de dimineaţă şi supărarea care nu-i trecuse încă, Diana s-a bucurat să-l vadă zâmbind iar.

— Exact, a spus ea întorcându-i fără să vrea surâsul.

— Sunteţi gata pentru fulgerul divin? a întrebat Theo ridicând telefonul.

— Hai odată, l-a îndemnat Nim nerăbdătoare.

— *Pac!* a făcut el apăsând un deget pe ecran.

Nimic.

— A, staţi aşa, a zis el patinând iar cu degetul pe ecran, apoi şi-a dres glasul: Voiam să zic: *ceac-pac!*

Şi a împuns zdravăn ecranul cu un deget. Portiera a scos un ţăcănit încântător.

— Vă rog, nu aplaudaţi. Acum motorul...

— Stai, a zis Jason. Hai s-o împingem până la drum şi s-o

pornim după aia.

Diana a ridicat din sprânceană. Chiar era prins în jocul lui.

— Chiar trebuie s-o împingem? N-ar fi mai rapid şi mai discret s-o...

Cât ai clipi din ochi, au şi săltat maşina deasupra capului, Diana apucând din faţă şi Jason din spate.

— Poate nici nu mai e nevoie să conducă Nim, a spus Theo gâfâind din spate, cu ceilalţi. Pot să ne ducă Jason şi Diana pe sus.

— Nu mă face să te leg de capotă, a mormăit Jason.

Au dus în fugă maşina peste câmp, până pe drumul de ţară ce ducea la fermă, unde au lăsat-o.

Au aşteptat lângă maşinuţă să se urce Nim la volan. Aceasta şi-a tras scaunul cât mai în faţă, ca să ajungă la pedale cu picioarele ei scurte.

— Bun, să începem.

— Când ai condus de fapt ultima dată? a întrebat Alia.

— Aşa ceva nu se uită, a spus Nim flexându-şi degetele.

— Gata? a întrebat Theo.

— Stai, i-a zis Diana şi şi-a pus mâna pe umărul lui.

Habar n-avea ce putea să facă prin intermediul micului său calculator, însă îl voia cât mai relaxat, în caz că nu-i trecuse duşmănia pe care o simţea pentru Nim. Judecând după privirea ruşinată pe care i-a aruncat-o Theo, gestul era bine-venit.

Theo şi-a mai plimbat o clipă degetele pe ecran şi maşina s-a trezit huruind la viaţă.

Theo a executat un dans care părea să-i pună spinarea la grea încercare şi a înconjurat victorios maşina.

— Cine e regele?

— Nu ai absolut deloc gust, i-a şoptit Nim Aliei privind-o cu tâlc.

— În fine, a făcut Alia. Puşcă!

Diana a apucat-o pe Alia şi a culcat-o la pământ, sub

maşină, la adăpost, şi s-a ridicat apoi, cu brăţările în poziţie, gata să facă faţă atacului. Ceilalţi au rămas locului, privind-o lung.

— Ăă, Diana, a zis Alia săltând capul de după Fiat. E doar o expresie americană.

Diana a simţit că-i arde faţa.

— Desigur, a spus ea ajutând-o pe Alia să se ridice şi scuturând-o de praf.

Jason părea derutat, iar Theo se prăpădea de râs.

— Fireşte. Ce înseamnă?

— Când strigi „Puşcă!” Înseamnă că alegi să stai lângă şofer.

— Cum aşa?

— Aşa e regula, a spus Alia.

— Îşi are originea în Vestul Sălbatic, a spus Nim. Pe diligenţe aveau vizitii şi încă un tip care stătea lângă el pe capră, cu o puşcă în mână, în caz de atac.

— Sau în caz că se apuca cineva să debiteze fleacuri din astea şi trebuiau să-l omoare pe loc, a spus Theo.

— Du-te şi stai în faţa maşinii.

Le-a luat ceva să negocieze unde să stea fiecare. Până la urmă Jason s-a aşezat pe scaunul din faţă şi Diana a nimerit în spate, înghesuită între Alia şi Theo, aproape cu genunchii la gură – aşa putea să-i sară în apărare Aliei dacă era nevoie şi să-i ţină cât se putea de separaţi pe Nim de Theo.

Pentru a economisi bateria telefonului lui Theo, necesar pentru controlul maşinii, s-au uitat pe harta învechită din torpedou, luând-o pe o rută care părea să ducă în sud, cotind pe drumuri lăturalnice şi înguste. Aşa se mai trezeau din când în când blocaţi în spatele unei căruţe trase de catâri care de-abia se mişca sau mai erau nevoiţi să oprească pentru a face loc de trecere câte unei turme de capre crăcănate.

Deşi erau pe fugă, Diana mai că se bucura să mai ia o

pauză după goana ameţitoare a maşinii, cu Nim la volan.

— Conduce cu totul altfel decât Dez, i-a şoptit ea Aliei, amintindu-şi nostalgică mersul lin al maşinii negre de oraş prin trafic.

Theo a scos un geamăt când Fiatul a trecut hurducându-se peste un dâmb, rămânând o fracţiune de secundă suspendat cu roţile în aer.

— Poate vrea să mă omoare încet, şi-a dat el cu presupusul, părând cam verde la faţă.

Au dat drumul la radio, tot schimbând posturile până au găsit un buletin de ştiri. Alia şi Jason nu prea ştiau greacă, însă Diana a înţeles tot. Crainicul a pomenit diverse conflicte din toată lumea, o nouă tentativă sângeroasă de lovitură de stat, ameninţări pline de mânie lansate de diverşi lideri mondiali şi, într-un final, avionul prăbuşit.

— Epava avionului nu a fost încă identificată, a tradus ea. Există mai multe victime, ale căror trupuri neînsufleţite au rămas de asemenea neidentificate.

Trupuri neînsufleţite. Şi-a amintit iar de Ben. Şi ce-i spusese Jason despre dăinuirea în amintire. Măcar atâta putea să facă pentru pilotul care o apărase cu atâta curaj.

— E doar o chestiune de timp până identifică aeronava, a spus Jason cu ochii la peisajul care se derula la geam.

— Toată lumea o să ne creadă morţi, a spus Theo.

— Vai, Doamne, a făcut Nim. Ai mei probabil că-şi fac o groază de griji. Ştiau că am mers cu voi la petrecere.

Diana s-a întrebat pentru prima dată ce-şi închipuise mama ei când şi-a dat seama că fiica sa lipsea de pe insulă. Oare o jelise? Se mâniase pe ea? Poate nici nu va mai apuca să-şi justifice faptele.

— O să-i vezi curând, a zis ea strângând-o uşor de umăr.

— Mda, a zis Nim cu un glas cam tremurător.

— Taică-meu o să fie tare dezamăgit când o să afle că n-am murit, a spus Theo.

— Nu-i adevărat, a spus Jason.

— Şi nu e frumos să spui aşa ceva, a adăugat Alia, care părea să se resimtă după nişte răni mai vechi.

Theo şi-a plimbat degetul pe materialul lucios de pe genunchi.

— Ai dreptate.

— Ştia cineva că ne-am suit în avionul ăla? a întrebat Nim cotind atât de brusc, că a nimerit pe banda opusă şi a trebuit să tragă de volan.

— Nu-mi dau seama, a spus Jason relaxându-şi încet-încet pumnul încleştat pe mânerul portierei. N-am redactat niciun act oficial când am plecat din New York.

— Însă o să se afle că e avionul companiei Keralis, a spus Alia.

— Nu-i nimic, a spus Jason.

— Dar consiliul director...

— Consiliul o să facă ce are chef să facă, a spus Jason scorţos. Compania o să supravieţuiască oricum. Părinţii noştri au clădit Laboratoarele Keralis pe baza inovaţiilor lor. Dacă ne dau afară, o să inovăm mai departe.

Diana nu-şi dădea seama dacă vorbeşte din convingere, însă pe ea una o convinsese. În cuvinte i se simţea o hotărâre de fier.

Nu se vedea niciun poliţist prin zonă şi niciun semn că ar fi fost urmăriţi, însă Diana a rămas vigilentă în timp ce o luau în zigzag spre sud. Au oprit o singură dată să facă plinul Fiatului şi au aşteptat în maşină cu ochii la Jason, care s-a dus să plătească, însă, după gesturile mânioase ale vânzătorului, se părea că nu primeşte dolari americani. Jason i-a întors spatele, cu pumnii încleştaţi, părând în culmea mâniei, iar o clipă Diana a crezut că o să-l lovească. Însă Jason doar şi-a desfăcut ceasul de la mână şi i l-a întins.

— A fost al tatei, a spus Alia încet.

Vânzătorul şi-a schimbat pe loc atitudinea. Cât a făcut Jason plinul, el s-a dus în mica prăvălie şi s-a întors cu

braţele încărcate cu pungi de chipsuri, sucuri acidulate şi un bidon mare cu apă, pe care le-a îndesat pe geamul coborât al maşinii. Diana nu ştia dacă apa e de băut sau de turnat în radiatorul maşinuţei după drumul prin munţi. Peste câteva clipe erau iar pe şosea.

Jason a rămas cu ochii la drum şi Diana a observat cum şi-a dus o clipă mâna la încheietura rămasă goală.

— Jason, a încercat Alia.

— Lasă, a făcut el clătinând scurt şi categoric din cap.

Au mers mai departe în tăcere, însă după ce a mai gonit câţiva kilometri, Nim a tras pe dreapta, lângă mai multe maşini parcate – şoferii erau probabil mai jos pe plajă.

— De ce-am oprit? a întrebat Diana.

Mai aveau timp până la apusul zilei următoare să ajungă la izvor, însă s-ar fi simţit mai bine dacă puneau cât mai multă distanţă între ei şi urmăritori.

— Mai bine schimbăm plăcuţele, a spus Nim. Plăcuţele cu numărul maşinii. Tipul de la benzinărie o să-şi amintească de noi. Nu vrem să se afle că circulăm cu un model Fiat dispărut.

— Sau am putea să mai *împrumutăm* o maşină, a propus Theo.

— Nu, a spus Nim. Dacă furăm o maşină o s-o declare dispărută la poliţie şi aşa o să apărem iar în baza oficială de date şi o să ştie încotro am luat-o. Însă la plăcuţe nu se uită nimeni. O să fim departe de-aici când o să observe, asta dacă o să observe.

Alia s-a aplecat în faţă şi a îmbrăţişat-o strâns cu tot cu scaun.

— Eşti genială.

— Cât de mult mă iubeşti? a zis Nim radioasă.

— Mult.

— Cât de mult? a mârâit Nim printre dinţi.

Diana a văzut-o cum îi înfige degetele adânc în carnea braţelor. Se preschimbaseră în gheare negre, pornind din

două braţe musculoase. În maşină s-a răspândit un miros greu – duhoarea de colb şi descompunere.

— Dacă m-ai iubi m-ai lăsa să-l omor. M-ai lăsa să-i omor pe toţi.

— Nim! a ţipat Alia încercând să se smulgă.

— Dă-i drumul!

Jason a înşfăcat-o pe Nim de încheietură şi s-a tras ca ars, cu mâna parcă însemnată cu fierul roşu.

— Te văd prea bine, Fiică a Pământului, a spus Eris.

Ochii săi negri şi goi i-au întâlnit pe ai Dianei în oglinda retrovizoare.

— Tu şi surorile tale ne-aţi scăpat prea mult timp printre degete.

Diana a dat să se azvârle în faţă, însă Theo a prins-o de braţ.

— Vine şi vremea noastră, a zis el şi atunci Diana şi-a dat seama că nu era Theo.

Era alb ca ceara la faţă, iar dinţii îi erau nişte cioturi ascuţite, îngălbenite, mânjite de sânge. Pe cap avea un coif negru şi scâlciat, cu un chip de gorgonă pictat pe creştet.

Cu un mârâit, Diana l-a azvârlit din maşină, ţintuindu-l la pământ.

— Alia, coboară! a urlat Jason.

Diana a auzit zgomotul portierei şi paşii Aliei, care o luase la goană.

— Fobos, a spus Diana privindu-l în faţă, cum stătea sub ea, întins la pământ.

Zeul fricii. Ţintuise un *zeu* la pământ.

Când nu zâmbea cu dinţii săi ascuţiţi ca nişte ţepuşe din os, era un bărbat destul de frumos.

— Te vedem prea bine, amazoană. Nu vei ajunge în veci la izvor. Vine războiul. Venim să vă răpunem pe toate.

Îi simţea puterile pătrunzându-i în trup şi semănându-i groaza în creier. Inima îi bătea nebuneşte, iar pe frunte îi apăruseră broboane reci de transpiraţie. Dăduse greş, în

faţa mamei sale, a surorilor sale, a propriei conştiinţe. Le condamnase la moarte. O panică dezlănţuită, nebunească i-a sfâşiat pieptul. Nu mai putea să respire. *Fugi,* i-a poruncit mintea. *Ascunde-te.* Nu voia decât să asculte de porunca aceea şi să fugă cât o ţineau şi încotro o duceau picioarele, undeva unde putea să-şi lase fruntea la pământ şi să jelească. Îi venea s-o strige în gura mare pe mama ei. Mama ei. S-a luptat cu groaza care o cuprinsese, agăţându-se de imaginea Hipolitei, regina războinică şi nesupusă.

— Noi suntem mai puternice, a gemut Diana. Pacea e mai puternică.

— Dac-ai crede cu adevărat ce spui! a zis el zâmbind şi mai larg. Îţi închipui câte plăceri ne aşteaptă? Mai că-ţi simt suferinţa pe limbă... E tare dulce.

Şi-a lungit sfârşitul frazei cu încântare, şfichiuind obscen din limbă.

Nimic nu e aievea, şi-a zis ea. *Nu s-a întâmplat nicio nenorocire. Încă mai avem timp să ajungem la izvor. Frica e o simplă amăgire.*

Îi trebuia ceva aievea, ceva indestructibil şi adevărat, care să contrabalanseze frica mincinoasă pe care i-o isca Fobos. Diana a luat lasoul de la şold şi i-a îndesat colacul de frânghie aurie pe gât. Fobos a scos un urlet ascuţit, zornăitor, care parcă i-a sfredelit ţeasta.

— Ieşi, i-a poruncit ea printre dinţi.

— De unde să ies? a întrebat Theo disperat, luptându-se să-i dea braţele la o parte. Zi-mi şi am şters-o de-aici.

Diana s-a tras mai în spate. Theo s-a ridicat în capul oaselor, cu un aer ameţit şi chipul plăcut, omenesc, pe care i-l ştia. Diana a scuturat din cap, tot clipind din ochi, tremurând din tot corpul după valul de groază care o invadase.

S-a ridicat în picioare şi a dat ocol Fiatului. Nim plângea în hohote, însă îşi revenise. Jason avea arsuri urâte pe

mâini şi pe antebraţe, dar se putea vedea cum începeau să se vindece. Sângele regesc părea să facă minuni. Alia rămăsese nemişcată la câţiva metri mai încolo, îmbrăţişându-se strâns, cu pieptul tresăltându-i.

Diana simţea cât de vulnerabili erau muritorii din faţa ei şi, pentru prima oară, nici ea însăşi nu se mai simţea invulnerabilă.

— Trebuie să mergem, a zis Alia.

Îşi ţinea braţele încrucişate strâns pe piept, de parcă se temea că altfel s-ar putea dezintegra, însă glasul îi era categoric, neabătut.

— Nim, poţi să conduci?

Nim a încuviinţat din cap, zdruncinată.

— Diana, ai putea să te apuci să schimbi plăcuţele cu Theo?

— Alia… a început Jason.

— O să ajungem la izvor. Dacă n-ar şti că o să reuşim nu s-ar chinui atâta să vâre spaima în noi.

Zeii nu se poartă niciodată aşa, şi-a zis Diana, însă n-a spus nimic. Amazoanele erau nemuritoare. Nu aveau noţiunea minutelor, orelor şi nici măcar a anilor, ci a secolelor. Iar zeii? Erau eterni. Simţiseră chemarea Aliei şi se deşteptaseră ca nişte jivine din hibernare, cu burţile lipite de şira spinării. Parcă încă-l mai auzea pe Fobos miorlăindu-se: *Îţi închipui câte plăceri ne aşteaptă?* Cu câtă voioşie o zgândărise Eris când îi spusese: *Tu şi surorile tale ne-aţi scăpat prea mult timp printre degete.*

Diana l-a săltat de jos pe Theo, care zăcea gâfâind pe spate, şi s-a apucat să-şi facă de lucru, de teamă că Alia îi va citi adevărul pe chip. Ştia doar că Fobos şi Eris nu-şi făceau nicio grijă. Se arătaseră siguri pe sine şi trufaşi. Şi tare flămânzi. Alia le simţise nerăbdarea, nu neliniştea.

Diana înţelegea acum ce implica de fapt războiul acela şi cât de groaznic era legământul pe care-l făcuse. Dacă nu ajungeau la izvor, va trebui să se achite de teribila ei

sarcină şi să o ucidă pe Alia ori, dacă nu, să trăiască cu conştiinţa faptului că a lucrat în slujba zeilor hulpavi, gata să devoreze întreaga lume, oferindu-le propriile ei semene pe tavă.

Capitolul 20

Epuizaţi şi zguduiţi, şi-au văzut de drum. Făcuseră faţă gloanţelor, rachetelor şi avionului avariat. Pe lângă toate acestea, şi-a zis Alia, era altceva să ştii că forţele care se aliaseră împotriva ta nu erau doar nişte oameni obişnuiţi ceva mai bine instruiţi şi înarmaţi decât tine, ci şi nişte zei în toată regula care încercau să te facă praf.

O vreme Diana şi Jason şi-au tot pasat harta, pentru a stabili cea mai bună rută spre Therapne. Puteau să câştige ore bune dacă o luau spre est, tăind pe un drum naţional principal, însă cel mai probabil, drumurile din zona aia erau monitorizate cel mai atent. În loc de asta, au stabilit să o ţină spre sud, unde era un drum de munte plin de serpentine care o lua prin creierii Munţilor Taygetos. Era o zonă accidentată, fără aşezări, frecventată doar de turiştii avizi de peisaje frumoase. Culmile ascuţite şi stâncoase îi ascundeau mai bine de punctele de observaţie aeriene.

Când soarele a coborât la orizont, Nim a încetinit. Când puteau, mergeau cu farurile pe fază lungă, însă uneori, când mai ratau vreun indicator, erau nevoiţi s-o ia înapoi, aşa că îi cam apuca somnul. Nim a început să caşte tot mai des. Au lăsat geamurile şi au dat radioul tare. Jason îi tot întindea sticle de suc dulce, acidulat din provizii, însă fără efect.

— Îmi pare rău, a spus ea. Dacă nu opresc curând o să adorm la volan.

— Nu-i nimic, a zis Alia blând.

Ştia că Diana era nemulţumită de kilometrii parcurşi, însă mai ştia şi că Nim trăsese cât putuse. Toţi trăseseră. Dacă zeii avuseseră de gând să-i sperie, nu reuşiseră.

Coborau pe versanţii de la est ai unui lanţ de coline înalte, iar când au ajuns pe un platou, Nim a cotit cu grijă,

ieşind de pe şosea, şi a parcat după un pâlc de plopi rămuroşi, într-un hăţiş care ascundea maşina de ochii celor de pe şosea.

— Poposim aici peste noapte, a spus Jason. Dacă pornim devreme mâine o să ajungem la Therapne cu mult înaintea apusului.

— Trebuie, a zis Diana. În zori răsare luna nouă şi începe Hekatombaionul.

Nim a apăsat pe un buton şi motorul maşinii a amuţit, apoi a stins farurile.

— Avem păturile pe care le-a luat Diana de la fermă, a spus Jason. Doi oameni pot să doarmă în maşină.

— Sau am putea să dormim toţi în maşină, a spus Theo. Nu că m-aş teme de întuneric, pentru că nu mă tem.

Nim şi-a încleştat mâinile pe volan.

— Nu ştiu dacă e o idee prea bună. Să nu se întoarcă... amicii noştri.

Au deschis portierele Fiatului şi au coborât, trăgând în piept aerul parfumat. Stelele străluceau puternic, argintând coroanele copacilor. Diana a făcut o fandare pentru a-şi întinde picioarele lungi şi Alia a compătimit-o. Până şi ea se simţea ţeapănă după ce stătuse atâtea ore înghesuită în maşină, pentru Diana fusese probabil tare chinuitor.

— Auziţi? a zis Theo. Se aude o apă curgând.

Au luat-o printre copaci şi tufişuri, în direcţia sunetului, şi au nimerit pe o stâncă lată. Alia a respirat adânc, alinată de frumuseţea peisajului.

O cascadă. Două cascade, de fapt. Una alimenta o albie mică, situată chiar alături, iar cealaltă se prăvălea de pe stânci, formând un văl alb, vaporos, într-o albie lată şi întunecată de la vale.

Theo a luat o piatră şi a azvârlit-o peste buza stâncii. A străpuns suprafaţa apei cu un pleoscăit răsunător, iscând cercuri argintii care s-au destrămat la mal.

— Pare destul de adâncă.

— Uite, a zis Nim. Un clopot.

Avea dreptate. Un clopot vechi de fier atârna de o bară metalică înfiptă între pietre.

— Cred că e o peşteră mai încolo, a zis Alia. Dar ce e cu clopotul?

— Se poate să fi fost peştera unui pustnic, a spus Diana. Misticii...

Însă s-a întrerupt auzind chiotul lui Theo, care a trecut în fugă pe lângă ei, gol-puşcă, şi s-a azvârlit de pe stâncă. S-a auzit un pleoscăit asurzitor şi s-au repezit toţi pe margine, de unde l-au văzut ieşind din spuma apei, scuturând din cap ca un dulău.

Chiar l-am văzut pe Theo Santos gol-goluţ? s-a întrebat Alia. *Să nu cumva să te pui pe chicotit,* şi-a ordonat în gând, însă îi venea tare greu, când în minte îi rămăsese fixată imaginea lui Theo, cu fesele luminate de stele.

— Veşti bune! le-a strigat el de jos. Apa e destul de adâncă!

— Şi-a pierdut orice control, a spus Nim.

— Cum a reuşit să se dezbrace atât de rapid? s-a încruntat Diana.

— N-avem timp de-aşa ceva, a mormăit Jason.

— Nu ştiu, a zis Alia. Oricum trebuie să facem popas şi apa aia ne face cu ochiul.

Voia să uite măcar o clipă grozăviile pe care le văzuseră. Voia să se ştie doar o fată obişnuită, plecată în călătorie, chiar dacă era o amăgire trecătoare.

— Alia...

— Jason, sunt obosită, năduşită şi ursuză.

— Îmi aminteşti de trei pitici din Albă-ca-Zăpada, a spus Nim. Patru pitici ar fi prea mult pentru tine.

— Sunt jumătate om! a strigat Theo de jos. Şi jumătate peşte!

— Oricum, a spus Alia înghiontindu-l cu umărul pe

Jason, trebuie să ne bucurăm şi noi de ceva.

— Are dreptate, a spus Diana. N-avem cum să mergem mai departe, aşa că nu se poate spune că ne pierdem timpul.

Şi-a desfăcut curelele maioului de piele şi l-a tras peste cap.

— Ce faci? a chiţăit Alia încercând să nu se holbeze la ea. De ce-a făcut toată lumea brusc alergie la haine?

— Credeam că vrei să înoţi, a spus Diana desfăcându-şi sandalele şi trăgându-şi în jos pantalonii.

— Eşti... eşti... a început Jason şi s-a uitat la cer, la stânci şi undeva peste umărul Dianei. Eşti goală-puşcă.

— Nu era şi Theo la fel? a întrebat Diana încruntându-se.

— Nu... Adică...

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Diana, punându-şi mâinile în şold, ca şi cum s-ar fi pregătit să facă un număr de majorete.

— Sigur că nu, a spus Nim. Jason, Alia, tăceţi odată. M-am aruncat dintr-un avion. O zeiţă a războiului m-a luat în posesie. Merit să fiu fericită măcar un pic.

— Am crezut ceva, a bălmăjit Jason. Am crezut un crez...

— Mai bine ai înota şi tu, i-a zis Diana. Poate ai făcut insolaţie.

Le-a întors spatele, a luat-o cu paşi mari spre marginea stâncii şi şi-a ridicat braţele, încordându-şi muşchii, cu pletele lucioase revărsate pe umeri.

— Haideţi! i-a chemat Diana veselă şi a sărit, într-un arc perfect, cu pielea lucindu-i ca luminată de un clar de lună tainic.

De jos a răsunat un pleoscăit.

— Ar trebui să-mi exfoliez mai des pielea, a spus Alia.

— În viaţa mea n-am fost mai fericită ca acum, a spus Nim.

Jason nu mai părea în stare să spună altceva.

Au înotat mai bine de o oră. Alia crezuse că Jason n-o să li se alăture, însă, într-un final, s-a aruncat şi el din vârful cascadei, afundându-se în apă cu un pleoscăit deloc caracteristic.

Cu toate râsetele şi refrenul din „Don't go chasing waterfalls" fredonat fără oprire de Theo, Alia îşi dădea seama că toţi se purtau cu grijă, Nim şi Theo se ţineau la distanţă unul de altul, iar Diana şi Jason nu-i scăpau din ochi. Însă avea dreptate: simţiseră nevoia să se întâmple ceva bun, iar acum, făcând pluta, alinată de liniştea apei, cu puzderia de stele deasupra capului, părând să întruchipeze însăşi natura timpului, se bucurau în sfârşit de ceva foarte bun.

A doua zi aveau să ajungă la izvor. Oare o să-i simtă altfel apele pe piele? Oare o să ştie că în lăuntrul ei s-a produs o transformare ireversibilă?

Când toată lumea s-a îmbibat de apă până s-a zbârcit, Diana a fugit la deal după îmbrăcămintea ei de piele, întorcându-se cu hainele lor şi o pătură de la maşină. Cum se îndepărtaseră de drum, nu părea primejdios să facă focul şi, după ce au strâns destule lemne uscate, Diana le-a aprins fără probleme.

— Dacă cercetaşele ar fi arătat ca ea m-aş fi înscris şi eu, a şoptit Nim.

— Şi ai fi purtat uniforma aia verde?

— Mai bine nu, a zis Nim icnind dezgustată.

Diana spunea că în pădure erau destui iepuri şi s-a oferit să meargă la vânătoare, însă Nim era vegetariană şi nu erau în halul ăsta de flămânzi încât să se apropie atâta de natură. Au dat gata cam tot ce mai aveau din gustările cumpărate de la benzinărie şi s-au încălzit la foc.

— Sunt absolut frântă, a spus Alia într-un târziu. Însă nu ştiu dacă o să pot să adorm.

— Eu şi Theo o să dormim sub cerul liber la noapte, a spus Jason. Luaţi voi maşina.

— Ştiu că n-o să vă placă deloc, a spus Diana. Însă am face bine să-i imobilizăm pe Theo şi Nim.

— N-am nimic împotrivă, a spus Nim. Chiar nu mai vreau să-mi intre arătarea aia în cap.

Theo a încuviinţat cutremurându-se.

— Putem să-l legăm pe Theo cumva cu pătura, a spus Jason. Poţi s-o imobilizezi pe Nim cu lasoul?

Diana şi-a trecut degetele pe colacul de frânghie de la şold.

— Nu e pentru aşa ceva. Ştiu oameni care au înnebunit după ce au stat înfăşuraţi prea mult în el.

— Cum aşa? a întrebat Alia.

— Nimeni nu vrea să privească adevărul în faţă prea mult timp. Nu rezistă.

— Sunt convinsă, a spus Nim. Jason mai avea un pic şi rămânea fără scăfârlie.

— Nim! a făcut Aria.

Chiar trebuia să zgândărească ursul?

Însă Diana l-a privit atunci în faţă pe Jason şi i-a zis:

— Am greşit. Nu ar fi trebuit să încerc lasoul pe pielea unui tovarăş împotriva voinţei sale. Jur că n-am să mai fac asta.

Jason s-a uitat în ochii ei şi Alia a simţit că asistă la o discuţie între patru ochi.

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Mi-ai oferit ocazia, însă am fost prea laş.

Apoi a continuat, parcă amintindu-şi că stăteau toţi la foc:

— Ar fi trebuit să vă zic tuturor. Părinţii noştri aveau teoriile lor despre cauza forţelor mele, spuneau că s-a transmis din generaţie în generaţie, sărind cumva peste tata, însă... n-am crezut niciodată de fapt în aşa ceva.

— Atunci chestia aia, a zis Nim arătând spre lasou, chiar te sileşte să spui adevărul?

— Da, a zis Diana.

— L-ai mai folosit vreodată? a întrebat-o Jason.

— Nu, a recunoscut ea.

— Şi dacă n-ar fi mers? a zis el ridicând din sprânceană.

— Voiam să aflu adevărul şi tot l-aş fi scos cumva, a zis Diana surâzând.

— Însă de unde e? a întrebat Nim. Cum l-ai confecţionat?

— Nu eu; Atena l-a ţesut la un fus lucrat în focul Hestiei, cu fire din scoarţa primului copac al Gaiei.

Cu doar câteva zile în urmă, Alia ar fi izbucnit în râs, însă după ce avusese de-a face cu doi zei ai războiului duşmănoşi, nu prea-i mai venea să pufnească.

— Mare chestie, a zis Theo. Probabil se găseşte şi pe eBay aşa ceva.

— Pe ce coastă e acest eBay de care zici? a întrebat Diana[4].

Theo a deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— Bună întrebare, a zis el.

— Cum ar veni, e o super-fibră organică, procurată de la un producător local, a zis Nim. Atena e zeiţa războiului, nu?

— E zeiţa războiului, dar şi a cunoaşterii, iar căutarea cunoaşterii e totuna cu…

— Căutarea adevărului, a spus Jason.

Diana a încuviinţat.

— Ca orice adevăr, lasoul nu poate fi nici schimbat, nici distrus. Cred că de asta a fost o armă bună contra lui Fobos. E adevărat, iar groaza pe care o insuflă el nu e.

— Nimic nu e indestructibil, a spus Nim.

Diana a încolăcit un capăt pe braţ şi pe celălalt l-a azvârlit în foc, stârnind o jerbă de scântei.

Alia a icnit surprinsă, însă lasoul nu a luat foc. A rămas neatins de flăcările care-l înconjurau, perfect vizibil, ca o piatră într-o apă limpede.

4 Bay are şi sensul de „golf“ (în engl. în orig.) (n. tr.).

Diana l-a tras înapoi şi i l-a întins lui Nim.

— Vezi? a zis ea.

— Nici măcar nu e cald, a zis Nim cu un ţipăt.

— Hai să încercăm, a spus Theo.

— Să sărim în foc? a spus Nim. N-ai decât.

— Lasoul, *Nim.*

— Nu e o jucărie, a spus Diana.

— Ei, haide, a zis Theo. Fiecare să răspundă la o întrebare. Cum ne-am juca de-a adevăr şi provocare.

— Nu ştiu ce să zic… a spus Alia.

— Te rog? a implorat-o Nim.

— Te aliezi cu Theo?

— Sunt curioasă! Iar Jason a scăpat cu bine.

— Nu te pune cu aşa ceva, a spus Jason clătinând din cap. Am simţit lasoul pe pielea mea şi zău că n-o să-ţi pice bine.

— Adică tu ai rezistat ca un tip super-dur ce eşti, iar noi nu suntem în stare? a spus Theo.

Îşi luase un ton nonşalant, însă Alia îl simţea tensionat.

— Nu asta am vrut să spun.

— Haide, Diana, a zis Theo. Hai să încercăm.

Diana a şovăit şi Alia s-a întrebat dacă ştia că Theo îşi pusese cam toată mândria în joc.

— Bine, însă doar o clipă, a spus Diana şi Alia a răsuflat încet uşurată.

— Eu prima! a strigat Nim.

— Bine, dar eu… a protestat Theo.

— Am zis „prima”, aşa că după Legea Sfântă eu sunt prima.

— N-ai decât, a zis Theo dându-şi ochii peste cap. Sper să-ţi facă terci creieraşul.

Diana a înnodat un laţ în lasou, muşcându-şi buza.

— Eşti sigură?

— Bagă, a zis Nim dând din cap.

Diana i-a petrecut lasoul peste cap, strângând-o de

umeri.

Dintr-odată, ochii lui Nim s-au golit de orice expresie, privind în gol. S-a îndreptat de spate, cu bărbia relaxată şi moale.

— Nim? a strigat-o Alia.

— Ce doreşti să afli? a răspuns Nim cu un ton ciudat de ceremonios.

— Ăă... ce s-o întrebăm? a făcut Alia. Repede!

— Nu ştiu, s-a încruntat Diana. N-am mai văzut pe nimeni reacţionând aşa.

— Ai copiat la ultima lucrare la istoria Statelor Unite? a întrebat Alia.

— Sistemul e corupt. Era de datoria mea să-l sabotez.

— Glumeşti, nu? a zis Alia.

— Trebuie să spun *adevăăăărul,* a zis Nim. Trebuie să-ţi iei gloss de buze în mai multe *culoooori.*

Alia i-a tras un pumn în braţ.

— Hai că eşti groaznică.

— Sunt minunată. Vezi? E adevărat. Nu-mi vine să cred că m-ai întrebat ceva atât de plicticos. Sigur că am copiat la lucrarea de la istorie. Domnul Blankenship e un profesor oribil. Dacă tot vrea să mă plictisească de moarte, trebuie să se aştepte să copiez la prostia lui de lucrare.

— Şi ce voiai să te întreb? Tu ai mânjit dulapul Aliciei Allen cu cremă de ras?

— Da, însă doar pentru că m-a sărutat la petrecerea din toamnă şi după aia s-a purtat de parcă nici nu s-a întâmplat şi m-a făcut „lesbi” de faţă cu prietenii ei.

Nim şi-a dus mâinile la gură.

— Vorbeşti serios? a făcut Alia uitându-se lung la ea.

— N-am... n-am vrut să spun, a zis Nim părând un pic panicată. Am...

Pe frunte i-au apărut broboane de transpiraţie şi a început să respire precipitat.

Diana a eliberat-o din strânsoare.

— Îmi pare rău! Te-am avertizat.

Nim s-a cutremurat din tot corpul.

— A fost tare ciudat.

— Alicia Allen? a zis Alia. Pe bune? Mi-ai tot zis ce tipă groaznică e. Ce mutriţă de nevăstuică are.

— De fapt, e destul de OK, s-a strâmbat Nim, când nu stă cu amicii ăia nasoi ai ei. Nu ştiu. Nu prea găseşti fete interesate la noi în şcoală, bine? Nu se înghesuie lesbienele la uşa mea.

— E rândul meu! a zis Theo.

Jason a luat un băţ şi a scurmat în foc cu el.

— E o idee proastă. Mai bine ne oprim.

Theo s-a dat mai aproape în genunchi şi a rămas ghemuit în faţa Dianei, cu spatele la foc.

— Sunt gata.

Alia i-a văzut pe Jason şi Diana uitându-se unul la altul. Jason a clătinat doar o idee din cap. Chiar se aştepta să nu păţească Theo ceva? Sau se temea să nu spună Theo ceva?

Diana s-a gândit o clipă, apoi i-a trecut laţul peste cap.

Alia şi-a stors minţile să găsească vreo întrebare ridicolă. Ştia ce vrea să-l întrebe, însă n-ar fi îndrăznit nici dacă ar fi fost între patru ochi. *M-ai considerat vreodată ceva mai mult decât surioara enervantă a lui Jason? Ai fi în stare?* Simţea că-i ard obrajii numai când se gândea la asta.

Nici n-a mai apucat să-şi pună ordine în minte, că Nim a întrebat:

— Tu sau tatăl tău le-aţi transmis informaţii nemţilor care au dat atacul la muzeu?

— Nim! a zis Jason tăios, însă Diana nu a tras de lasou.

— Sigur că nu, a răspuns Theo părând şocat. Habar n-am avut de aşa ceva.

— Dar tatăl tău? l-a întrebat Nim fără mănuşi.

— Nu! a strigat Theo.

Alia a simţit că i se desface un mic nod de sub coaste.

Theo şi-a smuls frânghia de pe umeri şi a aruncat-o cât colo.

— Cum ai putut să gândeşti una ca asta?

— Toţi ne-am gândit, a spus Nim. Tatăl tău a dispărut tocmai la fix.

Theo s-a îndreptat de spate, privindu-i jignit, cu ochii mari.

— Chiar aţi crezut că aş putea să am vreun amestec? Ai crezut că aş fi de partea unor oameni care vor să-ţi facă rău? a întrebat el întorcându-şi ochii îndureraţi spre Alia.

— Nu! a zis Alia clătinând frenetic din cap. Doar…

Ce crezuse? Că e agentul distrugerii. Că Theo şi tatăl lui ar avea de ce să-i dorească moartea.

— În echipa de pază a lui Jason s-au infiltrat spioni, a spus Diana blând. Laboratoarele Keralis au informatori printre angajaţi. Nimeni nu mai ştia ce să creadă.

— Dar tu, Jason? a întrebat Theo.

Jason şi-a trecut mâna peste faţă.

— Ai fi putut să furnizezi informaţii fără să-ţi dai seama.

— Deci nu sunt rău, doar nepriceput?

— Theo… a început Jason, însă Alia se aştepta să zică ceva ce ar fi înrăutăţit şi mai tare situaţia.

— E rândul meu! a strigat ea şi toată lumea s-a uitat la ea. Cu lasoul, a continuat ea. Pune-mi-l, Diana.

— Pe bune? a zis Jason.

Diana era nehotărâtă, însă probabil că i-a ghicit implorarea din priviri, căci a ridicat exasperată din umeri, zicând:

— Bine.

— Minunat! a făcut Alia cu un entuziasm forţat. Doar o singură întrebare. Nim, ajută-mă, a şoptit ea.

— Nicio grijă, i-a răspuns Nim discret.

— Eşti sigură? a întrebat-o Diana.

Absolut deloc. De ce nu găsise o altă modalitate să schimbe subiectul? *Un dans interpretativ. Ce ziceţi de*

echipa Mets? Chiar avea de unde alege.

Şi-a luat un aer calm cât i-a trecut Diana cu grijă lasoul peste umeri. Era rece la atingere şi a simţit că o cuprinde o linişte ciudată. Şi-a dat seama că se teme de lasou pentru că se teme de toate. Că se teme de lumea din jur, pe când Theo, Nim sau Jason nu păreau să se teamă ca ea. Că o iubeşte pe Nim, însă o şi invidiază pentru uşurinţa cu care comunică cu cei din jur. Că se teme că Nim o să se satură de ea, n-o să mai vrea să fie prietene şi o să se aventureze în lume cu altcineva mai palpitant. Că Nim n-o s-o ierte niciodată pentru suferinţele pe care le îndurase în ultimele zile. Că Alia pur şi simplu nu merita să se preocupe atâta lume de ea. Toate aceste adevăruri i-au trecut prin minte într-o fracţiune de secundă, cu o claritate teribilă. Fiecare minciună pe care şi-a zis-o vreodată, oricât de măruntă i-a apărut în minte, dezvăluindu-i adevărul urât, însă mai puţin apăsător, acum că îl vedea.

A văzut-o pe Nim gata să o întrebe ceva, însă Theo i-a luat-o înainte:

— Care e cea mai jenantă chestie pe care ai făcut-o vreodată?

— A, ştiu, a zis Nim uşurată. A leşinat la ora de gimnastică.

Alia a dat să încuviinţeze, însă s-a trezit spunând:

— I-am scris lui Theo o scrisoare de dragoste.

— Cum? a ţipat Nim.

— *Cum?* s-a răstit Jason.

— A, a făcut Theo părând destul de uluit.

Sau era oripilat? Nu-şi dădea seama.

Diana s-a aplecat să-i scoată lasoul.

Aliei îi venea să nege totul pe loc. A dat să spună „Am glumit”, însă s-a trezit spunând fără să vrea:

— Când aveam treişpe ani. Pe hârtie roz, din setul pentru prinţese, pe care am stropit-o cu spray de parchet cu aromă de lămâie, pentru că n-aveam parfum. I-am

strecurat-o într-un manual.

Nu se mai simţise atât de groaznic de când se ştia, nici măcar în ultimele zile, când trecuse prin toate experienţele alea aproape mortale. Diana i-a tras lasoul peste cap, însă Alia nu mai avea răbdare. Şi-a eliberat codiţele din funie şi s-a ridicat, cu obrajii încinşi.

O să mor pe loc, şi-a zis ea uitându-se când la strâmbătura de pe faţa lui Nim, când la expresia crispată a lui Jason şi când în ochii albaştri şi îngrijoraţi ai Dianei. La Theo nu voia să se uite. Pentru că nu se aştepta să se deschidă pământul sub ea şi să o înghită, cum ar fi fost frumos. De câte ori avea să-l vadă urma să-şi amintească sentimentul umilitor de acum, aşa cum se întâmplase şi în lunile de după incidentul cu scrisoarea.

Theo avea pe atunci cincisprezece ani şi era un băiat costeliv şi absolut perfect, după care i se aprinseseră călcâiele, aşa cum şi putuse să jure că o să se întâmple. Theo bombănea singur în portugheză când îşi făcea temele, iar Alia nu mai văzuse niciodată pe cineva mai adorabil.

În seara în care Alia semnase cu o înfloriturăscrisoarea şi o strecurase în manualul de matematică al lui Theo, se simţise în al nouălea cer până când s-a întors în camera ei. După care a intrat în panică. A dat fuga înapoi în camera de zi, însă Theo era deja la masă şi nu mai avea cum să recupereze biletul. Într-un final îşi strânsese manualele, şi le vârâse în geantă şi plecase, în timp ce Alia rămăsese locului, făcându-se că conjugă verbe în franceză, simţind că o să vomite dintr-o clipă în alta. A încercat să-şi ia scrisoarea a doua zi după ore, însă, când a frunzărit manualul de matematică, aceasta dispăruse.

Alia n-avea să uite niciodată jena oribilă şi îngreţoşată care o apucase atunci, mai ales că o retrăia chiar acum.

Theo nu spusese niciodată nimic, însă a observat că avea grijă să nu rămână niciodată singur cu ea undeva. Sau

poate îşi închipuise ea. Alia n-avea cum să fie sigură, însă atâta s-a chinuit să se poarte normal în lunile care au urmat, că se simţea extenuată. Apoi Theo a plecat în vacanţa de vară la São Paulo cu tatăl său, iar Alia şi Jason au rămas în Martha's Vineyard, ceea ce a mai liniştit-o. Numai că, la întoarcere, Theo crescuse cu vreo cincisprezece centimetri şi tenul i se curăţase de cele câteva coşuri pe care le avea înainte. Parcă nici nu mai era om. Pe când ea arăta neschimbată.

Alia şi-a netezit acum tricoul jilav.

— Aşa deci, a făcut ea. Ce moment absolut oribil.

— Alia, a zis Theo ridicându-se. Chiar nu contează. Sincer, de fapt, e o chestie tare.

Theo, care o ignorase şi o tachinase până atunci... acum o compătimea?

— Noapte bună! a ciripit ea cu o veselie forţată şi a pornit împleticindu-se pe cărare, fără să ia în seamă glasul Dianei, care o striga.

A urcat rapid dealul, cu lacrimile în gât. Nu era doar jena. Nu era doar amintirea pe care i-o trezise. Mai erau toate celelalte lucruri, toate părerile urâte pe care şi le făcuse despre sine, care îi răsunau în cor în minte. Lasoul era un fel de oglindă care-ţi ştergea toate iluziile pe care ţi le făceai ca să rezişti zi de zi, tot eşafodajul cu care te susţineai singură. Rămâneai doar tu. Cu sânii prea mici. Cu fundul prea mare. Pielea prea pământie. Prea tocilară, prea ciudată, prea tăcută în lume. În strânsoarea lasoului îşi dăduse seama că se bucură de neînţelegerile dintre Theo şi Nim, pentru că Nim era mai haioasă, mai curajoasă şi mai interesantă decât putea să fie Alia vreodată. Nim era o sferă superbă de foc, pe când Alia era un tăciune aprins, jarul de la fund, pe care nu-l vedea nimeni, în fascinaţia flăcărilor. La gândul că Theo ar putea să se uite într-o zi la Nim şi s-o vrea, s-o aleagă pe ea, Alia simţise că-i urăşte un pic pe amândoi, ceea ce i-a sporit şi mai

mult ura de sine.

Alia s-a urcat pe bancheta din spate a Fiatului şi s-a culcuşit lângă portieră. Încă se mai vedeau stelele pe geam, însă acum se simţea neînsemnată pe lângă ele.

După o vreme a auzit-o pe Nim deschizând portiera şi urcându-se la volan.

— Eşti trează? a şoptit ea.

— Da, a răspuns Alia.

N-avea chef să se prefacă.

— Ce ţi-a arătat?

Alia s-a uitat repede la Nim. Stătea cu spatele la ea şi cu ochii la parbriz. Poate era mai uşor să discute aşa, pe întuneric, fără să fie nevoie să se privească în ochi.

Alia şi-a sprijinit iar capul de geam.

— Că sunt o tipă meschină, geloasă şi rea. Dar ţie?

— Că sunt o lasă.

— E ridicol. Eşti cel mai curajos om pe care-l cunosc. Ai venit la bal îmbrăcată în pantaloni scurţi şi bretele.

— Îmi stătea bine.

— Cum spuneam.

Alia a auzit-o pe Nim foindu-se în scaun.

— Am eu gura mare, însă n-am venit niciodată cu vreo fată acasă. Nu le-am făcut nici cel mai vag apropo alor mei. Mi-e teamă că o să distrug totul.

Alia a clipit surprinsă. Îşi închipuise că Nim avea de gând să le spună alor ei despre orientarea ei doar când o să se simtă pregătită. Erau una dintre cele mai iubitoare familii din câte ştia.

— Nu cred că e adevărat.

— Nu contează dacă e adevărat sau nu. Aşa mi se pare mie.

Alia a ezitat, vârându-şi unghiile în carnea palmei.

— Să nu mă laşi, bine?

Nim s-a răsucit în scaun şi şi-a dat şuviţa de păr de pe faţă.

— Cum?

Alia s-a silit să se uite în ochii lui Nim.

— După ce o să ajung la izvor, totul o să se schimbe. N-o să-mi mai fie aşa de frică să ies în oraş. O să mă port mai frumos. O să merg la mai multe petreceri. Ce vrei tu.

— Alia, nu contează dacă o s-o arzi pe la petreceri în hale sau dacă o să stai la tine în cameră studiind formaţiuni multicelulare, aşa cum ştiu că-ţi place. Noi două o să dăm piept cu lumea împreună.

— De ce?

— Pentru că ceilalţi sunt naşpa, ştii că e adevărat, nu-ţi trebuie niciun lasou.

Alia a zâmbit larg, despovărată un pic de ruşinea şi durerea din suflet. A închis ochii, simţind dintr-odată că s-ar putea s-o ia somnul până la urmă.

— Alia, a auzit-o pe Nim şoptind.

— Hmm?

— Nu te supăra, dar asta e cea mai nasoală vacanţă din viaţa mea.

— Ţi-am zis că mai bine mergeam la Marele Canion, a mormăit Alia, apoi a copleşit-o oboseala şi s-a lăsat furată de apele adânci ale somnului.

Capitolul 21

Diana a acoperit rămăşiţele focului cu pământ şi l-a bătătorit bine, ca să nu se reaprindă, tot întrebându-se dacă n-ar trebui să-şi ceară scuze de la Alia. După ce Alia o luase iute la deal, rămăseseră uitându-se unii la alţii multă vreme, într-o tăcere încordată, până când Theo se ridicase stângaci de lângă foc.

— N-ar trebui să mă... s-a întrebat el cu voce tare.

— Nu, a spus Nim. Las-o să-şi revină şi apoi poartă-te ca şi cum nu s-a întâmplat.

— Bine, dar...

— Are dreptate, a zis Diana, deşi şi ei îi venise să o urmeze pe Alia.

Şi ea avusese parte de destule umilinţe când se ţinuse după mama ei şi după surorile sale amazoane, mereu greoaie, mereu la coadă, mereu respinsă de ele, care vedeau lumea altfel decât ea. Când se simţea atinsă în mândria ei, n-avea chef să-şi amintească toate eşecurile prin care trecuse. Îşi dorise să fie doar ea pe stânci. Să fie singură până când i se mai alina durerea şi putea să şi-o alunge cu totul.

— Las-o în pace.

— Ţi-a trimis o scrisoare de *dragoste?* a zis Jason uitându-se în sus la Theo cu o sprânceană ridicată.

— N-a fost cine ştie ce chestie.

— Cum de n-ai pomenit niciodată de asta?

Theo şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Era doar un copil. N-am vrut să se ruşineze.

— De ce-ai întrebat-o tâmpenia aia? a mormăit Nim iritată.

— Am crezut c-o să zică ceva caraghios, a spus el ridicând din umeri mai să-şi atingă urechile, nu ştiu, că a

băut prea mult punci cu fructe şi a vomitat în pat când era în tabără.

— E un exemplu foarte specific, a zis Diana.

— Da, bine, i se poate întâmpla oricui. Nu era vorba că ne odihnim? Mâine e marea zi? Baia rituală de purificare?

— Mă duc la maşină, a zis Nim. Ştiu că Alia are nevoie de singurătate, însă dacă mai rămân mult pe-aici o să mă străduiesc cât pot să-l înec pe Theo în iaz.

Nim a luat-o la deal, însă, în timp ce ridicau pungile de chipsuri şi sticlele de suc golite şi stingeau focul, Diana se gândea tot la Alia. Deşi se povesteau multe şi mărunte despre puterile lasoului şi n-avea cum să ştie ce se putea întâmpla, se simţea vinovată.

Muritorii nu trebuiau să-şi facă de lucru cu aşa ceva – mama ei s-ar fi supărat foc dacă ar fi aflat că Diana s-a jucat cu o armă sacră ca să-şi amuze amicii. Deşi îşi închipuia că numai de asta nu s-ar fi mâniat mama ei, după tot ce făcuse până atunci. Şi-a plimbat degetul mare peste sforile aurii şi lasoul a licărit la atingere. Îi lăsa o impresie ciudat de caldă, de parcă ar fi fost un alt tovarăş de călătorie. Locul lui nu era într-o vitrină de sticlă, în sala rece. Odată, citise că unele podoabe îşi pierdeau luciul dacă nu le purta nimeni. Cumva, simţea că brăţările, lasoul şi chiar piatra inimii din buzunar nu erau daruri menite să fie ţinute sub cheie.

Când a ridicat ochii, şi-a dat seama că Jason o studia.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o el.

— De ce mă întrebi?

Diana s-a ridicat, şi-a şters mâinile de pantaloni şi au luat-o pe cărare.

— Speră că te gândeşti la el, a zis Theo râzând.

Jason l-a înghiontit uşor, de era să-l izbească de un copac.

— Hei! a făcut Theo. Învaţă să comunici!

Diana l-a cercetat rapid pe Jason. Avea maxilarele şi

umerii încordaţi ca de obicei. Oare chiar asta se întrebase când o văzuse pe gânduri? Sau aşa era Theo şi pace, cum spunea Alia?

— Mă întrebam ce ne aduce ziua de mâine, a spus Diana dregându-şi glasul. Nu cred că o să dăm de izvor şi gata. Nu ştim ce ne aşteaptă.

— Sigur că ştim, a spus Theo dând o creangă deoparte. O să ajungem la izvor, Alia o să se vindece şi apoi o să ne ciondănim ce dans să executăm în cinstea victoriei.

— Mă bucur că eşti optimist, a spus Diana.

— Şi eu îţi admir talentul de a ridica o maşină deasupra capului ca pe o jucărie, plus că mai arăţi şi al naibii de bine, i-a răspuns Theo cu o plecăciune.

— Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că n-o să fie aşa de uşor cum zici tu, a spus Jason.

— Pentru că pui mereu răul înainte.

— Pe când tu îţi zici mereu că o să se rezolve de la sine sau o s-o dreagă altcineva până la urmă?

— Eşti nedrept.

— Vorbesc serios, Theo. Dacă iese un dezastru, n-ai cum să dai restart sau să te depliezi sau cum se zice.

— Repliezi. Mă bucur că-ţi pasă, deşi până acuma m-ai crezut trădător.

— Theo... a încercat Jason.

Theo l-a bătut pe spate.

— Înţeleg, bine? însă ai un pic de încredere în mine. Voi doi sunteţi familia mea. Mai mult decât taică-meu. Oricum, dacă nu eram eu, acum am fi trecut munţii pe catâr.

— Măcar catârul n-ar fi aşa de vorbăreţ, a remarcat Jason.

— Şi ar mirosi ceva mai bine, probabil, a zis Theo.

Chiar era aşa de simplu? Glume, o mână pe spate şi gata, venea iertarea, fără nicio scuză de nicio parte? Îl văzuse pe Jason nemulţumit de nepăsarea lui Theo, pe Theo iritat de uşurinţa cu care îl ignora Jason. Însă erau în

stare să evite orice discuţie şi să-şi vadă mulţumiţi de vieţile lor. Băieţii erau creaturi tare ciudate.

Diana i-a lăsat pe Jason şi Theo să-şi ridice tabăra improvizată în luminişul din faţa maşinii. Când s-a uitat pe geamul Fiatului, a văzut că Alia şi Nim moţăiau deja. Nu-i venea deloc să le trezească.

— Îmi pare rău, a şoptit ea când s-a strecurat înăuntru şi a legat-o pe Nim la mâini cu două şosete înnodate.

— Nu-i nimic, a zis Nim somnoroasă. Maică-mea mi-a legat cu scotch mănuşile de bucătărie la mâini când aveam vărsat de vânt.

Diana nu prea înţelegea ce legătură avea gătitul cu bolile infecţioase, însă a mormăit politicoasă.

S-a foit pe scaunul din faţă, încercând să-şi găsească o poziţie comodă şi ascultând liniştea nopţii. Voia să doarmă, însă nu avea loc în maşină şi nu reuşea să-şi potolească gândurile. Poate i-ar face bine să alerge un pic.

S-a dat jos din maşină, încercând să nu facă zgomot. La capătul luminişului cineva sforăia tare – după timbrul vocii, părea să fie Theo. Diana s-a întins, apoi a luat-o spre stânci, ca să asculte iureşul cascadei şi să cerceteze terenul, în căutarea unei cărări.

S-a mirat să-l vadă pe Jason stând cu spatele la ea, cu ochii la apă. Îşi dăduse jos tricoul, poate ca să-l lege pe Theo cu el, şi pielea îi era presărată cu stropi fini din apa cascadei.

S-a întors iute, parcă simţindu-i prezenţa.

— Scuză-mă, i-a spus ea. Nu te spionam. N-am reuşit să adorm.

Mă rog, poate că-l spionase un pic. Îi plăcea să se uite la el. Aşa era cu mai toate fetele, parcă o auzise pe Nim spunând aşa ceva.

— Nici eu, a spus el. Theo sforăie.

— Am auzit.

Jason şi-a întors privirea spre cascadă.

— Dacă n-o să meargă?

Diana nu l-a mai întrebat despre ce vorbeşte.

— Oracolul n-a minţit.

— Atunci poate s-a înşelat. S-a mai întâmplat să se înşele oracole.

— Nu acesta.

Jason s-a sprijinit de bolovanul de lângă clopot şi şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Dacă am fi continuat jocul, ai fi participat şi tu?

— Cu lasoul? Nu ştiu. Dar tu?

— Nici nu mă gândesc, a zis el răsuflând scurt.

Diana s-a lăsat şi ea pe bolovan, lângă el.

— Am fost sinceră adineauri. Îmi pare rău că te-am pus la încercare cu lasoul.

Jason a ridicat din umeri şi muşchii i-au jucat alene pe sub piele.

— Am ţinut mult timp în secret cine sunt şi ce pot să fac. M-am obişnuit să mă ascund de lume.

— N-ar fi trebuit să mă vâr cu de-a sila în sufletul tău. Adevărul pe care-l spui de bunăvoie e preţios în felul lui.

Jason şi-a lăsat capul pe spate, privind stelele.

— Când eram mic, părinţii mei au observat că sunt mai puternic şi mai rapid decât ceilalţi copii. Şi că îmi plăcea să mă bat. Puţin a lipsit să nu devin bătăuş. M-au învăţat să mă stăpânesc, să am grijă să nu rănesc pe nimeni.

Însă uneori simt în vene dorinţa de a-mi pune la încercare puterile, de a arăta ce pot să fac.

Diana a încercat să-şi ascundă mirarea. În Lumea Oamenilor învăţase să se aştepte exact o asemenea purtare. Şi totuşi Jason îşi conştientiza propria sete de violenţă pe care o moştenise din stirpea Keralis. Se străduise din greu să şi-o ţină în frâu.

— De asta ţii atât de mult să nu-ţi pierzi niciodată controlul?

— De asta. Plus că aşa am fost crescut. Mama ne-a

învăţat pe mine şi pe Alia că averea nu ne poate proteja decât într-o anumită măsură. Lumea o să se aştepte să dăm greş, să le demonstrăm că nu ne meritătm poziţia.

— Ştiu cum e, a recunoscut ea.

Jason s-a uitat neîncrezător la ea.

— Aşa zici? Pentru mine şi Alia e o capcană. Trebuie să fim tot timpul mai buni decât restul. Trebuie să fim tot timpul cu un pas în faţă. Însă cu cât eşti mai puternic, cu cât ai mai multe realizări în spate, cu atât lumea vrea să te pună la respect. Te termină, a zis el dându-se încet cu creştetul de piatră. Iar dacă trebuie să fii tot timpul cu ochii în patru, nu mai e loc pentru cine ştie ce realizări măreţe.

Poate că nu înţelegea totuşi atât de bine. Pe insulă, Diana ştiuse întotdeauna că orice eşec era judecat foarte aspru, însă mai ştiuse şi că nimeni nu i-ar fi negat realizările, că dacă ar fi reuşit să alerge, să se lupte şi să gândească mai bine decât restul, surorile sale ar cinsti-o pentru victoriile sale.

Diana l-a împuns cu cotul în braţ.

— Nu a fost o prostie. Ce mi-ai spus atunci în avion. Toţi ne dorim să prindem gustul măreţiei.

— Şi dacă vrei mai mult decât să guşti? a întrebat Jason întorcându-se spre ea.

A simţit că-i bate inima mai repede auzindu-l.

— Cât mai mult?

— Nu ştiu, a zis el uitându-se iar la stele. Muşti o dată. Muşti de două ori. Cum îţi dai seama că te-ai săturat?

Te văd prea bine, Fiică a Pământului. Văd că visezi la glorie.

— Atunci, dacă-ţi doreşti să conduci Laboratoarele Keralis, moştenirea părinţilor tăi…

— Moştenirea lor, a repetat Jason cu un râs amar. Ştii că mi-ar plăcea cumva să cred că accidentul în care au murit părinţii noştri s-a petrecut din vina Aliei şi a puterilor ei?

Diana a respirat adânc şi Jason a privit-o cu ochi întunecaţi, strălucitori.

— Ce zici de adevărul ăsta? a zis el. De-asta am insistat atâta pe lângă Michael să facă cercetări. Îmi doream să existe o conspiraţie, o explicaţie, un motiv anume. Nu e o prostie să-ţi doreşti realizări măreţe, însă atunci am făcut o prostie. Aşa gândeşte un ţânc.

Cum e să suferi o pierdere atât de mare într-o singură noapte? Cine n-ar încerca în locul lui să pună ordine în lucruri, să-şi menţină cumva controlul?

— Ţi-ai dorit ca moartea lor să aibă un sens, a spus ea. Nu e nimic greşit în asta.

Jason s-a desprins de bolovan şi s-a dus la marginea stâncii.

— Am vrut să reclădesc lumea. Aşa cum o înţeleg eu.

Şi-a încrucişat braţele pe piept, rămânând conturat din profil pe fundalul cerului, şi Diana şi-a amintit cum l-a văzut stând singur în livadă, o santinelă de piatră, mereu de veghe.

— Încă mai vreau.

— De-asta vrei să menţii controlul asupra companiei.

Jason a înclinat din cap şi s-a întors încet la bolovan.

— De ce am impresia că vorbesc mai mult eu când discutăm?

— Pentru că sunt o ascultătoare foarte bună? a remarcat ea.

— Uite cum facem, a zis el pufnind. Hai să încercăm douăzeci de întrebări. Dacă-mi răspunzi, o să te iert pentru chestia cu lasoul.

— Douăzeci e prea mult, a zis ea dând din mână.

— Zece.

— Trei.

— *Trei?* a făcut el şocat. E nimica toată.

Diana îşi închipuia ce voia s-o întrebe şi era gata să-i spună adevărul despre cine şi ce era ea – poate nu tot

adevărul, dar măcar o parte. Doar îi smulsese informaţii cu forţa. Putea să-i ofere şi ea ceva.

— În poveşti apare mereu cifra trei, a spus Diana ridicând din umeri. Trei dorinţe. Trei întrebări.

Jason a oftat şi s-a aşezat iar lângă ea pe bolovan.

— Bine. Dar trebuie să-mi spui adevărul.

— Pe cât pot.

Jason şi-a frecat mâinile nerăbdător.

— Aşadar, Diana Prince, ai cumva un iubit care te aşteaptă acasă?

Diana a râs. Chiar nu se aşteptase la asta.

— Nu.

— O iubită?

— Nu. Îţi dai seama că nu te pricepi deloc la jocul ăsta. Ai irosit două întrebări.

— Bine, dar...

— Asta e regula. Mai ai o întrebare, Jason Keralis.

A aşteptat. Ştia ce-o s-o întrebe.

— Bine, a zis el. Care e povestea de care-mi spuneai, cu steaua binară?

Diana s-a îndreptat de spate surprinsă. Chiar n-avea de gând s-o întrebe de unde e? Din ce neam se trage?

— Ţi-ai amintit?

— Da, şi mi-am dat seama că n-ai avut deloc chef să-mi spui ce-i cu ea.

— Sunt aşa de transparentă? s-a strâmbat ea.

— Poate sunt eu un ascultător foarte bun. Haide. Zi-mi povestea.

Diana s-a sprijinit de stâncă, ascultând cum bătea vântul printre crengile pinilor. Era un altfel de secret. Deja recunoscuse că era povestea ei preferată. Nu voia să se facă de râs.

— Ştii unde e Ursa Mare? l-a întrebat ea studiind bolta înstelată.

— Carul Mare adică? a zis Jason. Sigur.

— Dacă urmăreşti curba Ursei Mari, o să dai peste steaua Arcturus, a zis ea arătându-i pe cer. Iar mai departe o să vezi steaua cu numele Cornul sau Azimech. E una dintre cele mai strălucitoare stele de pe cer.

— N-ai cum să n-o vezi.

— Numai că are un secret.

— Ceea ce nu e deloc o idee bună, a zis el ţâţâind.

— Absolut deloc, l-a aprobat ea. De fapt, sunt două stele care se rotesc în jurul unui unic centru de gravitaţie, atât de aproape una de alta, că nici nu se pot desluşi. Se povesteşte că o mare războinică pe nume Zoraida a jurat să nu se dăruiască decât cuiva absolut pe potriva ei. Însă nimeni nu reuşea s-o învingă în luptă.

— Presupun că acum intră în scenă eroul.

— Eroul poveştii e Zoraida. Însă chiar s-a ivit un pretendent care şi-a propus s-o câştige, un bărbat pe potrivă de mândru şi de puternic. A jurat s-o învingă, chiar cu preţul vieţii, aşa că, la revărsatul zorilor trandafirii, cei doi s-au înfruntat în luptă, Zoraida cu securea ei credincioasă în mână şi Agaton cu spada sclipindu-i ca razele dimineţii.

Diana a închis ochii, recitând pe de rost povestea.

— Chiar de la început şi-au dat seama că erau pe potrivă de puternici şi toată valea a răsunat de loviturile cu care s-au potopit între ei în iureşul luptei. Şi s-au tot luptat aşa ceasuri întregi, apoi zile. Zoraida şi-a făcut ţăndări securea în mănuşa de zale, pe când Agaton şi-a frânt sabia în scutul Zoraidei, şi tot s-au luptat mai departe, căci niciunul nu voia să se recunoască înfrânt.

— Cine a ieşit învingător? a întrebat Jason.

— Niciunul, a zis Diana deschizând ochii. Sau amândoi. Depinde cum priveşti lucrurile. Tot luptându-se, au ajuns să se respecte tot mai mult. Aşa s-au îndrăgostit unul de celălalt, doar că nu erau doar pe potrivă de puternici, mai erau şi pe potrivă de încăpăţânaţi. Au murit îmbrăţişaţi şi,

cu ultima suflare, s-au promis unul altuia. Zeii i-au ridicat la cer şi acolo vor rămâne de-a pururi, amândoi la fel de strălucitori, stăpâni pe crâmpeiul lor de noapte, într-o singurătate trufaşă.

— *Asta-i* povestea ta preferată? a zis el ridicând din sprâncene a nedumerire, aşa cum ştia că-i e felul.

— Da, a zis ea pe un ton defensiv.

— E de-a dreptul sumbră. Te dai cumva în vânt şi după Romeo şi Julieta?

— N-aş zice, a pufnit Diana. Îi prefer pe Benedick şi Beatrice.

— Bine, dar nu au o poveste fatidică!

— Nu trebuie neapărat să fie o poveste fatidică.

— Dar e un avantaj?

— E o poveste de dragoste cu final tragic, a zis Diana ridicând din mâini.

— Chiar că e tragic.

— E romantic. Şi-au găsit un partener pe măsura lor.

De când ascultase prima oară povestea Zoraidei, Diana rămăsese fascinată. Părea să reprezinte întregul pericol şi farmec al Lumii Oamenilor. Cum era să-ţi doreşti atât de mult să fii cu cineva, şi totuşi să rămâi credincioasă credinţelor tale? Dacă Agaton i-ar fi câştigat inima, oare i-ar fi cedat sau şi-ar fi respectat jurământul? Poate că povestea era într-adevăr *un pic* melodramatică, însă o îndrăgea la fel de tare oricum. Când s-a întors, Jason o studia iar.

— De ce nu m-ai întrebat despre insulă? a zis ea. De unde vin?

Jason a zâmbit, cu gropiţa lui din obraz.

— Adevărul pe care-l spui de bunăvoie e preţios în felul lui. Apoi, arătând din cap valea, a continuat: Cât de departe ţi se pare vârful muntelui?

— Hai să aflăm, a zis Diana zâmbind larg.

Au luat-o râzând la goană în josul pantei, pe lângă iaz,

prin pădurea de argint.

Diana l-a depăşit cât ai clipi, a sărit peste un buştean şi s-a strecurat pe sub o creangă joasă, cu inima tresăltându-i de fericire când vedea cum i se deschide pădurea în faţa ochilor. Apoi a ţâşnit dintre copaci pe un versant nisipos de deal, pe care a patinat mai degrabă decât să gonească, stârnind sub tălpi o avalanşă de pietricele pe coasta colbuită. De undeva din spate a auzit chiotele lui Jason, care de-abia se ţinea după ea, însă părea să se distreze de minune.

Acum erau pe teren deschis, pe colinele joase, presărate ici, colo cu bolovani şi ierburi pitice agăţate de peticele aspre de granit ale pantei. A auzit paşii egali ai lui Jason, care a apărut brusc lângă ea, potrivindu-şi ritmul după al ei. *Nu se mai ascunde deloc,* şi-a dat ea seama. A râs atunci, iar zâmbetul lui a strălucit o clipă în întuneric.

Diana a alergat fără nicio grijă mai departe. *Într-o întrecere nu te avânţi ca să pierzi.*

Sandalele îi lipăiau pe pământ, iar stelele se roteau deasupra, pe cer. Nu i-a mai păsat dacă se obosea sau nu, dacă muntele era prea departe sau prea înalt. A alergat doar, îmboldită de paşii lui Jason, ca un copoi care vânează un cerb, doar că nu simţea nicio frică, doar euforie. Nu trebuia să-şi facă griji că va pierde şi ce însemna asta şi nici nu trebuia să se poarte ca o prinţesă. Nu mai contau decât cursa, dorinţa ei de a învinge şi euforia de a-şi simţi inima gonindu-i în ritm cu a lui, în timp ce săreau peste albia pietroasă a unui pârâu şi începeau să urce panta abruptă a crestei şi să-şi facă loc prin hăţişul ghimpat, printre pinii înmiresmaţi, până când... iată-l, un drumeag vechi, săpat de căruţe, aproape năpădit de buruieni şi sfârtecat de rădăcini noduroase.

Diana a chiuit victorioasă când a luat-o pe drumeag, gonind spre vârful cu pâlcuri rărite de copaci cu trunchiuri încovoiate şi sucite de vânturi. Aduceau cu nişte femei

înlemnite într-un dans nebunesc, cu pletele atârnându-le peste chipuri, în transă, şi cu spinările arcuite în extaz sau încovoiate rugător, un cortegiu de dansatoare care o întâmpinau pe Diana, conducând-o spre vârf.

Aleargă mai departe, îi şopteau ele, *iată ce-o să păţeşti dacă îţi îngădui să prinzi rădăcini undeva.* Însă nu aşa aleseseră să trăiască surorile Dianei? Legate de un loc anume, la adăpost, tăiate de trecerea timpului, pentru a se pregăti de un război care poate nu va veni nicicând?

Cotind, a zărit vârful crestei chiar în faţă – un mic sanctuar aproape de pisc, cu o Fecioară Maria înconjurată de flori veştejite, pacheţele cu dulciuri şi ofrande mărunte. Diana bănui că aici existaseră întotdeauna sanctuare, locuri sfinte unde se rosteau numele zeilor şi se înălţau rugi sub bolta nesfârşită şi neagră.

A iuţit şi a întins şi mai mult paşii, a trecut chiuind pe lângă sanctuar, ca apoi să atingă vârful muntelui, cu braţele ridicate victorios.

Jason a urcat şi el din urmă, alergând mai alene pe ultimii metri. S-a încovoiat din mijloc, râzând întretăiat, cu mâinile pe genunchi.

— Nu-i frumos să te dai mare, a gâfâit el.

— Mai bine am fi pus rămăşag, a zis Diana zâmbind larg.

S-a uitat în vale, spre crestele din depărtare ale Muntelui Taygetos şi lumea zugrăvită în negru şi argintiu, cu bolta înaltă şi înstelată deasupra. Părea să se întindă la nesfârşit, nezăgăzuită de nicio mare sau obstacol, o lume pentru care aveai nevoie de o sută de vieţi omeneşti ca s-o cercetezi. Însă, când aveau să ajungă la izvor, Diana va trebui să lase toate aceste zări în urmă.

— Ei, cred că nu prea sunt bun de Agaton, a zis Jason. De-abia dacă am reuşit să te ajung din urmă.

— Te-ai descurcat, a zis ea înclinând reticentă din cap.

— Da? a făcut el, deşi Diana ştia că nu asta o întreba de fapt.

Jason părea argintat de stele când s-a întors spre ea din profil.

— Da, a zis ea trăgând aer în piept.

Jason s-a aplecat în faţă şi Diana s-a simţit atrasă de gravitaţia lui, de forma buzelor sale, de liniile desenate de muşchii săi în mişcare sub piele. Buzele lui s-au lipit de ale ei, calde şi netede, ca prima prună văratică, plesnind de sevă, şi atunci a simţit cum creşte în lăuntrul ei o foame ca o viţă mustind de viaţă, care i se răsucea din adâncul vintrelor. Jason şi-a strecurat mâna în părul ei şi a tras-o mai aproape. Însă, cu toată forţa şi iuţeala lui, îl simţea întru totul muritor, vremelnic ca o sărutare, o scânteie prinsă o clipă în căuşul palmelor. Nu avea cum să reziste timpului. Astfel că şi-a îngăduit să-i simtă bătăile aprinse ale inimii, văpaia pielii încinse şi strălucirea aprigă de-o clipă a unei vieţi ce avea să se stingă mult prea curând.

Capitolul 22

Alia s-a trezit în zori, în cântec de păsări, întâmpinată de luna în primul pătrar ivită la orizont – o semilună zveltă şi desăvârşită. Luna secerişului. Începuse Hekatombaionul. *Mai e puţin,* şi-a reamintit ea. *Nu mai trebuie decât să ajungem la izvor înainte de apus.*

Fie că ideea de a-i lega pe Theo şi Nim peste noapte fusese inspirată, fie că zeii războinici se apucaseră să hărţuiască pe altcineva, nimeni nu părea să urle în gura mare sau să comită vreo tentativă de omor. Diana şi Jason se treziseră deja şi strânseseră pe o piatră ce le mai rămăsese din mâncare, iar acum discutau pe unde s-o pornească spre Therapne şi cum îşi propuneau să dea de izvor odată ajunşi. Stăteau unul lângă altul, cu umerii aproape atingându-se, aparent fără urmă din animozitatea care mocnise între ei de când se întâlniseră la hotelul Good Night. *Poate că nici n-a fost animozitate de fapt,* s-a gândit rotindu-şi capul pentru a-şi dezmorţi gâtul înţepenit. *Îh.* Nu voia să ştie dacă Jason se dădea la prietenele ei. *Deşi n-ar fi chiar o combinaţie rea.*

Alia a lăsat-o pe Nim să picotească mai departe în scaunul coborât din faţă şi s-a dus să se spele pe faţă şi pe mâini în albia de sus a cascadei. Când a auzit un fluierat vesel venind de pe cărarea cotită, şi-a dat seama că se apropia Theo, fredonând o melodie pe care n-o ştia. Nici n-a mai apucat să se întoarcă şi s-o ia la goană, că Theo a şi apărut de după colţ, în pantalonii lui lucioşi şi ponosiţi şi cămaşa albastră furată, care părea să fi rămas fără mâneci. Căra bidonul plin cu apă în braţele sale slăbănoage, iar când a văzut-o s-a oprit locului. Claia de cârlionţi părea să se fi trezit înaintea lui.

— Bună, a zis el.

Oho, nu e deloc un moment penibil.

— Salut, a zis Alia străduindu-se să-şi ia un ton normal. Cum ai dormit?

— Bine, bine. Tu?

— Minunat, a zis ea şi a luat-o mai departe spre cascadă.

Floare la ureche. Doar câteva ore înghesuiţi în maşină şi gata. Nicio problemă.

A auzit un bufnet înfundat, urmat de sunetul paşilor lui şi şi-a dat seama că lăsase jos bidonul şi se grăbea s-o ajungă din urmă. Ar putea să-şi vâre capul sub apă şi să-şi ţină respiraţia până pleacă el.

— Uite ce e... a început el.

— Theo, nu ştiu ce vrei să-mi spui, dar sigur o să ne fie şi mai greu. Nu mai contează. Aveam treişpe ani. Făcusem o mică pasiune.

— Pentru că am ochii aurii ca marea la apus?

O clipă, Alia a rămas nedumerită, apoi şi-a amintit totul dureros de bine. *Ai ochii aurii ca marea la apus. De mii de ori aş putea să mă înec în ei.* Scrisoarea aia oribilă.

— Vai, Doamne, a gemut Alia. Speram că n-ai citit-o de fapt.

— Am citit-o, a zis Theo zâmbind larg.

— În fine, a trecut o veşnicie de-atunci, a zis ea râzând stânjenită. Am scris vreo zece scrisori din astea. Printre altele, lui Zac Efron.

— A, a făcut el părând chiar un pic dezamăgit. Păcat. A fost cel mai drăguţ compliment pe care mi l-a făcut cineva vreodată.

Alia şi-a amintit toate fetele cu care-l văzuse pe Theo în ultimii ani.

— Sigur.

Theo şi-a trecut mâna peste cârlionţi.

— Mai ţii minte ce mi-ai scris?

— Nu chiar. De câte ori încerc să-mi amintesc fără să vreau, mă ia aşa o jenă, că trebuie să mă opresc, altfel mi-e

să nu sufăr vreun anevrism.

Theo şi-a cercetat pantofii de gală ascuţiţi. Erau tociţi iremediabil, cu modelul de pe lateral, în carouri întretăiate, prăfuit.

— Ai zis că sunt deştept şi că lumea nu se prinde uneori de glumele mele pentru că nu le merge mintea.

— Pe bune?

În fine, avusese dreptate. Îşi amintea cât suferise când Michael îl necăjea pe Theo sau când colegii de şcoală ziceau că e un ciudat şi un caraghios. Când au mai crescut, lumea a părut să-şi dea seama că gusturile lui Theo în materie de muzică, haine şi restul nu erau ciudate, ci mai degrabă interesante. Când văzuse cum se topeau fetele după el, se simţise ca o hipsteră ciufută. *Am ştiut că e un tip cool înainte să vă prindeţi voi.*

— Ai spus că semăn cu crevetele pistol, a spus Theo.

— Vrei să mă duc să mă înec sau ce? a zis Alia închizând ochii.

— Nu, a fost ceva fantastic. Crevetele pistol, ziceai tu, e mititel, numai că poate să dea din cleşti atât de zgomotos, că…

— Că se-aude mai tare decât un motor cu reacţie, a continuat Alia. Da, ţin minte. În anul ăla mă pasiona biologia marină.

— Exact, a spus Theo entuziasmat. Sperie peştii mai mari pocnind din cleşti, cum ar veni, însă tu ai zis că reuşeşte să supravieţuiască făcând hărmălaie, nu pierzându-se în peisaj.

— Cum de-ţi aminteşti toate astea?

Theo a zâmbit strâmb, şi-a vârât mâinile în buzunare şi a ţopăit pe călcâie.

— Încă o mai am.

— Pe bune?

— Mi-a prins bine să-mi amintesc de ea, a zis el ridicând din umeri. Când nu-mi mergea prea grozav.

— Dacă ţi-a plăcut atâta, de ce n-ai zis nimic? a întrebat Alia încrucişându-şi braţele pe piept.

— Pentru că mi-ai scris şi multe aiureli cu pupici şi din astea, a zis Theo dându-şi ochii peste cap, şi mai erai şi surioara de *treişpe* ani a prietenului meu. Am crezut c-o să sari pe mine când ne uitam la televizor şi o să mă ceri de bărbat. Pe bune, mi-ai înşirat pe juma' de pagină o listă de dovezi că eram suflete pereche. Printre care şi faptul că ne place ketchupul.

— Ei, taci, a făcut Alia îngropându-şi capul în mâini.

— O groază de obsesii nebuneşti, destule metafore super alambicate.

— Bine, ajunge. Du-te şi lasă-mă să mor de jenă în pace.

— Bine, dar asta vreau să zic, că-mi pare rău că te jenezi de scrisoarea aia.

Alia a ridicat din sprânceană.

— Bine, nu-mi pare chiar rău, pentru că eşti destul de adorabilă când te apucă jena, numai că mi-a plăcut foarte mult scrisoarea aia. Mi-ai zis că-ţi plac pentru că nu sunt deloc ca ceilalţi şi chiar mi-a prins bine la vremea aia.

— Atunci… mă bucur, cred? a zis Alia neştiind ce altceva să spună – un pic de jenă nu strica nimănui. Oricum, trebuie s-o iei din loc.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fac ceva.

— Da, să ajungi la izvor!

— Nu, a zis ea simţind că-i iau foc obrajii. Să fac *ceva.*

— M-am cărat, a zis Theo făcându-i un gest de încurajare.

A luat-o înapoi pe cărare, însă, când a luat bidonul de jos, Alia l-a strigat.

— Hei, Theo!

— Da?

— În seara petrecerii de la muzeu cum de-ai complimentat pe toată lumea în afară de mine?

— Pentru că mi s-a făcut creierul terci când te-am văzut în rochia aia aurie, a zis el zâmbind larg.

— Sigur, a spus ea dându-şi ochii peste cap.

Theo a făcut doi paşi şi s-a oprit.

— Alia? a strigat-o el.

— Ce-i, Theo?

— Ştii, în seara aia, la petrecere? Arătai ca o comoară ascunsă.

Alia a ajuns destul de târziu la maşină, mai degrabă pentru că nu reuşea să-şi şteargă zâmbetul cât toate zilele de pe faţă, iar când s-a întors în sfârşit în luminiş, Diana dădea ture dintr-o parte în alta, iar Jason părea prost dispus. A deschis portiera Fiatului, făcându-le semn să se urce, iar Alia ar fi putut să jure că dacă ar mai fi avut ceasul la mână, ar fi bătut nerăbdător în cadran.

Şi-au reluat locurile din ziua trecută, înghesuiţi în maşină: Nim la volan, Jason pe scaunul din dreapta, iar restul în spate, Diana vârându-se la mijloc, între Alia şi Theo, ca umplutura fantastic de aspectuoasă a unui panini presat. Alia se simţea aproape vinovată că are atâta loc să-şi întindă picioarele în spatele lui Nim, mulţumindu-i în gând prietenei sale bondoace.

Au hotărât să o ia prin Trecătoarea Langadha, conform planului, iar peste câteva ore treceau pe la marginea oraşului Kalamata, oprind doar ca să facă plinul – după unele tratative ceva mai relaxate de data asta, după ce a coborât Diana să vorbească cu vânzătorul –, ca apoi să continue călătoria pe drumul de la est, printre lanţuri deluroase.

Nu peste mult timp, şi-au dat seama de ce evitau localnicii drumul acela. Se răsucea ca o panglică subţire în jurul colinelor stâncoase, încât într-o parte aveau peretele de piatră cenuşie şi aspră, iar de partea cealaltă era o prăpastie abruptă, ce dădea într-o râpă des împădurită.

Când coteau iar strâns pe serpentine, Alia se chinuia să-şi ţină greaţa în frâu. Pe unele porţiuni, drumul se reducea la o singură bandă şi nu se vedea dacă vine cineva din faţă sau cu ce viteză. Chiar şi când drumul avea două benzi de circulaţie, era atât de îngust, încât Fiatul trepida de câte ori îi depăşea cineva în viteză. Alia îşi explica în minte fenomenul prin diferenţele de presiune dintre cele două vehicule, însă principiul lui Bernoulli, deşi justifica tremurul acela, nu-i liniştea cu nimic teama că un şofer mai neglijent i-ar putea izbi de peretele muntelui sau i-ar putea prăvăli în hău.

— E un drum din vechime, a spus Diana uitându-se pe geamul din dreptul Aliei. Telemah a trecut pe aici cu carul său când a mers de la palatul lui Nestor în Sparta, pentru a se întâlni cu Menelau.

— Menelau? Soţul Elenei adică? a întrebat Alia.

— Pun pariu că Telemah nu a rămas blocat în trafic în spatele unui autocar cu turişti, a mormăit Nim claxonând tare.

— Hei, a făcut Jason. Ai uitat că nu vrem să atragem atenţia asupra noastră?

— Nicio grijă, a zis Nim claxonând sacadat. Nimeni. Nu-mi. Dă. Vreo. Atenţie.

Într-un final, autocarul a reuşit să tragă pe dreapta şi Nim l-a depăşit în trombă, timp în care Alia s-a agăţat de braţul Dianei, cu ochii strâns închişi.

— Nim, a icnit ea, ştiu că sunt vieţile noastre în joc, dar dacă nu ajungem cu bine la destinaţie, chiar n-o să mai conteze deloc.

— Nicio grijă! a zis Nim virând cu atâta entuziasm, că toată lumea s-a smucit spre stânga.

Trebuiseră să renunţe la aerul condiţionat pentru ca maşina să răzbească la deal şi, odată scăpaţi din norişorul de gaze de eşapament al autocarului, Alia a scos capul pe geam şi a tras adânc aer în piept.

Cu toate eforturile pe care le făcea să-şi controleze impulsul de a vomita, creierul ei înregistra frumuseţea împrejurimilor, pâlcurile dese de pini, crestele zimţate şi piscurile răsucite ale trecătorii. În unele locuri stâncile se bolteau deasupra drumului ca un val îngheţat înainte să se spargă, în vreme ce în altele drumul se îngusta de tot, iar maşina trecea printr-un soi de şanţ îngust, săpat grosier în piatră. Constructorii nu lăsaseră cine ştie ce spaţiu pe margini când tăiaseră în piatră. Alia avea impresia că Fiatul încăpuse pe gâtlejul unui monstru gata să hârâie din clipă-n clipă pentru a şi-l degaja.

— Am trecut pe lângă prăpastia Kaiadas, a anunţat Jason când au depăşit în trombă un indicator.

— Ce anume? a făcut Alia.

— Acolo îşi azvârleau spartanii duşmanii ca să nu-i mai găsească nimeni. Se spunea că ar fi fără fund.

— Da, şi copiii, a zis Theo. Dacă erau nemulţumiţi de nou-născuţii familiei.

— Groaznic, a zis Alia.

— Aveau o cultură marţială, a zis Jason. Alte priorităţi.

— Deci nu te deranjează că aruncau la gunoi orice exemplar uman care nu era perfect, aşa ca tine? l-a întrebat Theo dându-i un bobârnac în ureche.

— Zic doar că erau alte timpuri.

— Nişte timpuri barbare, s-a înfiorat Nim.

— Iar acum trăim într-o lume mult mai bună sau ce? a întrebat Jason.

— Avem toalete conectate la canalizare, a dat Nim un exemplu.

— Antibiotice, a zis Alia.

— Telefoane inteligente, a zis Theo.

— Tocmai asta zic şi eu, a spus Jason. Antibioticele au dus la crearea unor noi tulpini de super-bacterii. Am ajuns să depindem atât de mult de telefoane, că nici nu ne mai sinchisim să ne informăm pe cont propriu, din curiozitate.

— Nu-mi vine să cred că vorbeşti aşa de urât despre ştiinţe, a zis Alia aplecându-se să-i dea una peste braţ.

— Deloc! a zis Jason ridicând mâinile în defensivă. Spun doar că toate lucrurile astea care ne-au uşurat viaţa îşi au preţul lor. Gândeşte-te ce impact a avut tehnologia asupra războiului modern. Cât curaj îţi trebuie ca să lansezi un atac cu rachete doar uitându-te la ecranul unui calculator?

— E adevărat, a zis Diana. Sunteţi asasini eficace.

— Sigur, a spus Alia amintindu-şi toate progresele pe care le făcuseră părinţii ei în Laboratoarele Keralis, chiar şi evoluţia Proiectului a Doua Naştere. Însă mai suntem şi medici eficace.

— Ceea ce iarăşi îşi are costurile sale, a zis Jason. Suntem din ce în ce mai slabi cu fiecare generaţie care se naşte. Nu mai suntem în stare să ne adaptăm şi să prosperăm fără cârja vaccinurilor şi a terapiei genetice.

— Doamne, Jason, a făcut Theo dând un şut în scaunul acestuia, ce spartan ai devenit dintr-odată.

— E o chestiune de biologie, a zis Jason. Nu e vorba de bine sau rău aici.

— Da, OK, a zis Theo lăsându-se în speteaza banchetei, ştiu prea bine că aş fi nimerit primul în prăpastie. În cultura lor marţială, spartanii nu se dădeau în vânt după nişte tocilari sfrijiţi în faşă.

— E un mit, a spus Diana.

Alia nu mai ştia ce înseamnă asta.

— Ca Fiicele şi zeii Războiului adică?

— Nu, de fapt, unul dintre cei mai faimoşi poeţi spartani a fost orb din naştere. Au avut un rege cu un picior deformat. Ştiau că nu doar forţa contează în luptă. Poveştile cu bebeluşi lăsaţi să moară sunt pură propagandă ateniană.

— Hei, a făcut Nim. Ştiţi ce-au zis spartanii când persanii le-au cerut să lase armele şi să se predea?

— Nu, a zis Theo. Dar sigur a ieşit cu urlete şi o scenă

de luptă în ralanti.

— *Molon labe,* a zis Jason.

— „Veniţi să le luaţi”, a tradus Diana cu glas jos.

— Ha! a exclamat Theo. Nu doar ştie-tot le ştie pe toate.

Nim a virat vertiginos.

— Theo, cred că avem timp să facem o oprire la văgăuna fără fund.

Veniţi să ni le luaţi. Alia se întreba dacă Diana se aştepta la vreo bătălie pe ziua aia. Oare se temea? Sau se simţea ca o violonistă înainte de concert, dornică să-şi arate talentele?

— Alia, a zis Theo fără s-o ia în seamă pe Nim, ce-ţi doreşti să faci mai întâi după ce o să te purifici de chestia cu războiul?

Alia a deschis gura, apoi a ezitat o clipă.

Cu toată groaza şi disperarea cu care-şi dorea să ajungă la izvor, nu apucase să-şi închipuie ce urma.

— Crezi c-o să mă simt altfel? a întrebat-o pe Diana.

— Nu ştiu, a răspuns Diana, însă cred că lumea se va simţi.

— Adică o să ne luăm toţi de mâini şi o să ne apucăm să cântăm balade folk? a râs Theo.

— Pare destul de neplăcut, a zis Diana.

— Ei, haide! a făcut Theo. Pace, dragoste. Era Visătorului.

— Vărsătorului, l-a corectat Nim.

— Chiar aşa vă imaginaţi că arată pacea? a întrebat Diana clar amuzată. Parc-ar fi o piesă proastă într-un singur act.

— Nu, nu, nu, a zis Theo. E sigur un musical.

— Vai, Doamne, a gemut Nim.

— Când luna e nu ştiu ce, nu ştiu ce, a început să lălăie Theo.

— Theo, tacă-ţi gura, a zis Nim încleştându-şi mâinile pe volan.

— Şi Juuupiter poartă nădraaaagi…

— Theo! s-a răstit Nim la el. *Taci odată.* Vine ceva din spate.

Alia s-a sucit să se uite pe geamul din spate. Un camion semnaliza din farurile mari.

— Poate vrea să treacă.

Însă chiar atunci camionul a accelerat şi a intrat în bara din spate a Fiatului, proiectând maşinuţa în faţă, iar toată lumea s-a pus pe ţipat.

Când s-a uitat iar în spate pe geam, Alia a zărit ochii negri şi goi ai şoferului, care rânjea schimonosit, cu buzele răsfrânte pe chipul hâd, încadrat de un coif în formă de cap de leu. Imaginea camionului s-a destrămat şi Alia a văzut în locul său un car tras de patru cai uriaşi, cu ochii roşii ca sângele şi copitele imense, scoţând scântei pe asfalt. A cuprins-o frica. Trebuia neapărat să coboare din maşină.

Diana i-a luat mâna de pe mânerul portierei.

— Nu te lăsa copleşită de teamă. E Deimos, a zis ea cu glas jos, deşi Alia îi vedea pupilele dilatate şi broboanele de transpiraţie de pe frunte. Zeul groazei. Geamănul lui Fobos. Nim, trebuie să încetineşti.

Şoferul din spate a claxonat prea tare, asurzind-o pe Alia. Sunetul ţinea în el trâmbiţele războiului şi ţipetele muribunzilor.

Camionul a accelerat huruind şi a intrat iar în bara din spate. Cu un zgâlţâit, maşina a patinat până pe banda stângă, mai să se ciocnească cu o maşină care venea din faţă.

Nim a tras tare de volan, revenind pe banda dreaptă, şi a apăsat pe acceleraţie, ca să ia distanţă.

— Ce fac acum? a zis ea cu un glas înecat, tremurător.

Alia îi vedea groaza de pe chip în oglinda retrovizoare şi mâinile albite pe volan.

— Încetineşte, i-a ordonat Diana.

— Se tot înfige în fundul meu! a urlat Nim.

— Ascultă de Diana. N-o să încerce să ne omoare, a zis Jason încleştându-şi pumnii, cu încheieturile degetelor ca nişte steluţe albe. Încetineşte. Doar nu vor să moară Fiica Războiului.

— Fă aşa, Nim, i-a zis şi Alia, deşi vocea din minte îi urla să fugă cât putea, cât mai departe de monstrul din spatele lor. Fă aşa, a repetat strângând-o de umăr, deşi nu-i venea deloc.

Nim a scos un scâncet stins, şi-a relaxat degetele pe volan şi a ridicat piciorul de pe pedala de acceleraţie. Maşina a încetinit.

Camionul a claxonat iar şi Alia şi-a acoperit urechile. Huruitul motorului şi tropotul copitelor se auzeau mai departe. Camionul se mutase pe cealaltă bandă şi mergea în paralel cu maşina lor.

— O să ne împingă în perete! a ţipat Theo.

— Trebuie să oprim, a zis Jason.

— Nu pot! a gemut Nim. Sunt maşini în spate.

Oameni nevinovaţi la volanul maşinilor lor. Oare ce vedeau? Un Fiat micuţ, plin cu turişti, care tot încetinea şi accelera la întâmplare? Un camion care încerca să-i depăşească? Sau mai grav? Dacă Nim oprea maşina, ceilalţi şoferi poate apucau să încetinească şi să oprească şi ei în siguranţă sau poate se prăvăleau de pe coastă, în hăul trecătorii.

Micul autovehicul părea scuturat de huruitul carului de luptă, tropotul precipitat al copitelor se auzea ca nişte obuze detonate, zuruitul roţilor părea o rafală asurzitoare de gloanţe.

Theo a izbucnit în râs şi Alia l-a văzut pe Fobos aşezat lângă Diana. Fobos a început să izbească cu picioarele scaunul lui Jason, pradă unei veselii sălbatice, iar Diana a încercat să-l imobilizeze cu un braţ. Fiatul a ţâşnit în faţă.

— Nim, *încetineşte*! a ţipat Alia.

Nim a chicotit răguşit drept răspuns, cu claia înstelată de păr licărindu-i, iar Erin a călcat pedala de acceleraţie şi s-a luat la întrecere cu carul de luptă.

Deimos a plesnit rânjind din biciul negru lung şi încolăcit, care-i lucea în mână ca o viperă alunecoasă. Carul i-a depăşit huruind, îndepărtându-se cale de vreo două maşini, apoi a cotit pe banda lor, unde a oprit în scrâşnet de roţi, iar Alia a văzut atunci cum remorca se suceşte, patinând într-o parte, punându-se de-a curmezişul drumului. Aveau să intre în ea.

A dat să urle. Jason a apucat de volan şi l-a tras tare spre dreapta. Fiatul a ieşit tresăltând de pe şosea, în direcţia unui drum secundar, şi a patinat scrâşnind din roţi pe gudron, ca apoi să o ia clătinându-se prin tufişurile care zgâriau parbrizul cu crengile lor. Alia şi-a dat seama că Diana o acoperea de-acum cu corpul ei, apoi a auzit un bubuit zgomotos.

Li se găurise un cauciuc. Maşina a încetinit şi s-a oprit apoi cu un zornăit.

Aerul parcă încremenise şi s-a lăsat o tăcere stranie, de-a dreptul ţipătoare, sau aşa i s-a părut Aliei, până când sunetele obişnuite ale lumii au revenit încet-încet: gâze, ciripit de păsări, propria respiraţie accelerată.

Jason se proptise cu mâinile în parbriz şi respira adânc, cu nările fremătându-i şi ochii închişi. Theo şi-a sprijinit capul de dosul scaunului lui Jason, mormăind:

— Ce rahat, ce rahat, ce rahat.

Diana era palidă la faţă, cu ochii ei albaştri holbaţi. I-a dat codiţele Aliei la o parte de pe faţă.

— Eşti bine?

Alia a reuşit să dea din cap.

Nim s-a împins în portieră, apoi s-a împleticit vreo doi paşi şi s-a lăsat în genunchi să vomite.

Alia s-a chinuit să deschidă portiera. Nu reuşea să-şi mişte degetele ca lumea. Diana s-a aplecat să-i deschidă.

Alia s-a dat jos după Nim, simţind că i se înmoaie picioarele. O clipă, lumea s-a înclinat cu ea şi a crezut că o să leşine. Apoi s-a trezit lângă Nim, tremurând din tot corpul alături de ea, strângând-o în braţe.

Când a auzit cum se deschid portierele, s-a uitat cu greu în jur. Se aflau într-o văgăună nu prea adâncă, presărată cu măslini. Avuseseră mare noroc că nu s-au ciocnit de vreun copac, distrugând maşina.

— Deci n-au vrut să ne omoare de fapt, ai? a zis Theo lăsându-se în portiera Fiatului.

— Nu degeaba au oprit camionul acolo, a zis Diana.

A cotrobăit prin portbagaj, apoi i-a adus bidonul cu apă lui Nim, lăsându-se lângă ea în genunchi ca să i-l întindă.

— Bea, i-a zis ea blând.

Jason dădea târcoale de colo colo, cu ochii cam rătăciţi.

— Au vrut să ne pună beţe-n roate. Ştiau că e un drum aici. Ne-au scos intenţionat de pe şosea.

— Carul, a zis Alia buimacă. Am zărit un car de luptă când decolam de pe Peluza Mare. Cred că era de-al lor. Cred că ne-a ajutat să ne îndepărtăm ţinând soldaţii la distanţă, ca să scăpăm cu viaţă.

Nim a luat puţină apă, şi-a clătit gura, a scuipat pe pământ, a mai luat o gură şi s-a şters.

— Avem roată de rezervă?

— Nim… a zis Alia.

Nim nu era în niciun caz pregătită să conducă mai departe.

— Avem roată de rezervă? a repetat Nim înverşunată.

— Da, a zis Theo uitându-se în portbagaj. Avem.

— Atunci apucaţi-vă de treabă, a zis ea făcându-le semn Dianei şi lui Jason. Unul din voi poate să ridice maşina pe post de cric ca să schimbăm rapid roata.

Diana şi-a lăsat mâna pe umărul lui Nim.

— Nim, sigur eşti în stare? Deja ai dovedit cât de puternică eşti.

— Eu şi Alia am tot avut de-a face cu bătăuşi din ăştia, a zis Nim clătinând din cap. Dacă scârboşii ăştia îşi închipuie că o să ne sperie în aşa hal, că o să uităm să ne apărăm, o să vadă ei.

Nim a ridicat degetul mic de la dreapta şi Alia i l-a strâns cu al ei, apoi a ridicat mâna stângă şi, după ce a şovăit câteva clipe nedumerită, Diana i-a prins degetul mic cu al ei şi i-a oferit lui Nim degetul mic de la cealaltă mână.

— Faceţi pe vrăjitoarele acuma? le-a strigat Theo cărând roata de rezervă pe umărul său osos.

— Toarnă, toarnă, zoru-i mare, a zis Nim ferm, zâmbind.

Alia a strâns bine cu degetele mici de la mâini şi a simţit cum Nim şi Diana îi răspund la fel.

— Să vă fierbem la foc tare, au răspuns ele în cor.

Capitolul 23

Nu s-au mai întors în trecătoare, ci au luat-o pe drumuri lăturalnice. Fie pentru că Deimos şi ai lui îi speriaseră, fie pentru că aveau doar trei cauciucuri bune, Diana se bucura că Nim nu mai conducea atât de energic şi se mişcau cu o viteză moderată. Fiatul încasase câteva lovituri zdravene, iar bara din spate era îndoită şi vopseaua veselă, portocaliu-roşcată, era zgâriată pe laturi, însă motorul îi huruia mai departe cu nădejde. Fiatul şi Nim păreau două suflete pereche, micuţe şi neobosite.

Curajul omenesc nu se asemuia cu vitejia amazoanelor. Înţelegea acum. Oricât de bănuitoare şi batjocoritoare s-ar fi arătat mama şi surorile sale când venea vorba de lumea muritorilor, Diana nu putea să nu-şi admire tovarăşii de călătorie. Duceau vieţi violente, nesigure şi fragile, însă se luptau oricum să trăiască, agăţându-se de speranţa că scurtul lor popas pe pământ avea să conteze cumva. Era o credinţă ce merita să nu se piardă.

Când lăsaseră trecătoarea în urmă, o luaseră pe un drum mai lin, ce ducea în valea întinsă şi verde a râului Eurotas, mărginită de culmile îndepărtate ale Munţilor Parnon. Părea un drum modern, cu benzi late şi curbe largi, care-i purta înapoi spre civilizaţie. Priveliştea pe lângă care treceau părea ciudat de nepotrivită: case pătrăţoase, cu antene TV pe acoperişuri şi maşini lucioase trase pe aleea din faţă, aproape lipite de ruine de piatră prăbuşite sau de zidurile crenelate ale vreunei mănăstiri străvechi.

Nu erau nici la oraş, nici la ţară, însă într-un târziu au trecut printr-un orăşel cu palmieri groşi presăraţi prin curţile hotelurilor din piaţa centrală. Şiruri de portocali mărgineau zidurile albe ale caselor, iar aerul era încărcat

de mireasma dulce a fructelor coapte.

Apoi au luat-o mai departe, accelerând pe platouri cu livezi de măslini împrejmuite cu garduri de metal, pe lângă o biserică placată în teracotă, din blocuri de piatră ce luceau aurite, ca terasele de pe Themyscira, ajungând pe o porţiune de drum umbrită de platani şi ferigi tremurătoare. Peisajul de ţară s-a preschimbat într-unul de suburbie, apoi s-a ivit un oraş modern, cu bulevarde largi, mărginite de blocuri de locuinţe, clădiri de birouri, terase de cafenea cu umbrele de plastic şi felinare de stradă din metal, înşiruite spre centrul oraşului.

— Doamne, ce banal pare totul aici, a zis Nim.

Diana încă nu se obişnuise cu un asemenea peisaj ca să i se pară banal, însă în jur vedea maşini şi oameni. Cumva, asta îi crea o senzaţie de siguranţă, de parcă lumea modernă putea să alunge groaza pe care o insuflau vechii zei. Mult prea curând, s-au trezit rulând spre nord, trecând râul Eurotas.

— Ne apropiem, nu? a şoptit Alia când treceau podul.

— Mai avem câţiva kilometri, a zis Jason, care bătea nervos darabana cu degetele în coapsă, încordat tot de griji.

Dianei nu-i venea să creadă că acesta era băiatul cu care alergase râzând sub stele şi care o sărutase pe un vârf de munte. A scuturat din cap ca să-şi şteargă gândul din minte.

— Te simţi altfel aici? a întrebat-o pe Alia.

Peisajul se schimbase iar, şi, subtil, înverzise. Treceau pe lângă cariere de piatră împrejmuite, iar trunchiurile cenuşii şi răsucite ale măslinilor se înălţau dintr-un covor verde şi moale de iarbă. Până şi pietrele prinseseră o nuanţă de roşu viu, în locul cenuşiului dinainte.

Alia şi-a scos mâna pe geam, în vântul de afară.

— Mă simt de parcă am mai fost aici.

Pe cer goneau norii şi Diana simţea pe piele curenţii de

aer rece când au început să urce printre colinele joase.

— Nicio maşină, a zis Theo. Niciun autocar cu turişti. Cred că o să fim singuri la mormânt.

— Au uitat-o, a zis Alia. Toată lumea o ştie drept Elena din Troia. Însă se trăgea din Sparta, de pe pământurile acestea. Au uitat-o pe regina care a trăit şi a murit prin părţile astea.

Nim aproape încetinise de tot, luând curbele largi, alene ale şoselei.

— Nu vi se pare… nu ştiu, prea linişte?

Alia s-a cutremurat şi şi-a frecat braţele.

— Adică ai impresia că o să se întâmple vreo grozăvie?

— Ştii cum se zice, a spus Theo. Calul de dar nu se-mpuşcă în dinţi.

— Nu cred că spune nimeni aşa ceva, a zis Nim.

— Nu vă… pierdeţi calmul, atâta tot, a spus Alia trăgând aer în piept.

Jason s-a foit pe scaunul din dreapta, cu un muşchi din falcă zbătându-se încontinuu. Diana ştia că toată lumea gândea la fel. După ororile din trecătoare, ar fi trebuit să-i aştepte ceva şi mai cumplit în preajma izvorului, însă nimic nu părea nelalocul său.

Urcau tot mai sus, înconjuraţi din toate părţile de păşuni bolovănoase, alţi şi alţi măslini şi stâlpii golaşi de telefon. Au trecut printr-un orăşel ivit parcă la întâmplare printre dealuri şi pe lângă un cimitir mare, care împresura o biserică precum un lan de cruci albe.

Indicatorul care marca mormântul era atât de discret, încât au trebuit să se întoarcă de două ori ca să dea de el – o plăcuţă îndoită de tablă, atârnând strâmb pe un stâlp de metal, aproape ascunsă de un tufiş cu flori galbene sălbatice. Pe ea scria în greceşte şi englezeşte: *Menelaion, sanctuarul lui Menelau şi al Elenei.*

— Măcar au pomenit-o pe plăcuţă, a mormăit Alia.

N-aveau unde să dosească Fiatul, aşa că au trebuit să

parcheze în praful de la marginea drumului.

— Mi se pare ciudat s-o las aici, neadăpostită, a zis Alia.

— Deci maşina e o ea? a întrebat Theo.

— Sigur. Nu e clar?

— Totul mi se pare prea uşor, i-a şoptit Diana lui Jason când i-au urmat pe ceilalţi.

— Se poate ca atacatorii care ne-au doborât avionul să ne fi pierdut urma, a răspuns el cercetând împrejurimile. N-aveau de unde să ştie că mergem să vedem un mormânt uitat de lume.

— Oricum, unde-i Eris? Unde sunt gemenii? N-au nevoie de niciun satelit ca să ştie unde suntem.

— S-ar putea să apară din clipă-n clipă, a zis el.

Se putea. Însă Diana a mai auzit un glas în minte: şi dacă totul fusese o păcăleală? Oracolul îi spusese de izvorul din Therapne, însă dacă o înţelesese greşit? Poate mai exista un loc sfânt de-al Elenei. Poate că Eris şi nepoţii ei teribili nu doriseră decât să-i abată atenţia, să-i mâne tot înainte, urmărind ţinta care nu trebuia până se scurgeau toate orele Hekatombaionului.

— Diana, a spus Jason întrerupându-i şirul gândurilor.

Şi-a trecut mâna peste a ei şi şi-a amintit cum îl sărutase sub cerul nopţii.

— Când o să se sfârşească totul, o să te întorci acasă?

— Da, a răspuns ea fără să se gândească.

— Definitiv? a întrebat-o el lăsându-şi ochii în pământ.

Cum ar putea să-i explice legile insulei? La final, chiar dacă izbândeau, tot ar fi putut s-o surghiunească de pe insulă. Însă pe Themyscira timpul trecea altfel. Ani în şir urmau să treacă în lumea muritorilor până o judecau şi îşi primea osânda. Şi chiar dacă ar fi reuşit să-şi regăsească prietenii, i-ar alina oare durerea înstrăinării de căminul ei? Durerea de a nu-şi mai vedea niciodată mama sau surorile?

— Nu ştiu, a zis ea. Locul meu nu e aici, Jason.

— Însă ar putea să fie, a zis el tot fără s-o privească. Cu

timpul.

— Asta e? a zis Theo aproape ajuns în vârful dealului, oprindu-se cu mâinile-n şolduri.

Ruinele nu arătau aşa de spectaculos cum îşi închipuise Diana. Ştia că pe vremuri aici fusese o aşezare întinsă, cu sanctuare şi temple în cinstea Elenei şi a soţului ei. Acum rămăseseră doar nişte fragmente năpădite de ierburi de la baza zidurilor ce împrejmuiau o movilă de pământ deloc impozantă, ce aducea pe jumătate cu un tumul şi pe jumătate cu un templu din vechime ce se pierdea tot mai mult în covorul de flori sălbatice. Dincolo de mormânt, valea înverzită părea poleită în aur, de parcă razele soarelui s-ar fi vărsat în bazinul dintre lanţurile munţilor, oglindindu-se în albia râului Eurotas de mai jos.

— Chiar nu pare cine ştie ce, a zis Nim. Şi unde e izvorul?

— Poate e un izvor-metaforă, a zis Theo. Gen, izvorul s-a aflat înlăuntrul nostru de la bun început?

— De ce nu te-am călcat sub roţi când am avut ocazia?

— Diana? a zis Alia.

Diana se simţea tot mai îngreţoşată.

— Oracolul a spus doar de izvorul din Therapne.

— Poate era vorba de altul?

— Care? a zis Diana. În Therapne nu mai e nici un alt monument închinat Elenei. *„Fiica Războiului se poate purifica în locul în care odihneşte Elena“* Aici a fost înmormântată Elena, a zis ea tot mai frustrată. Sanctuarul i-a fost închinat ei mai întâi şi abia apoi lui Menelau.

— Aici nu e nimic, a zis Jason.

Theo s-a întors încet pe loc.

— Am bătut atâta drum degeaba?

— Alia, trebuie să plecăm de aici, a zis Jason clătinând din cap. Pericolul se poate să nu fi trecut.

— Nu plec nicăieri, a zis Alia uitându-se la Diana. Eu mi-am respectat legământul. Mai e puţin şi apune soarele.

Nu. Nici n-au apucat să caute izvorul cum trebuie. Nu se gândiseră deloc din timp.

— Mai avem timp, a spus Diana. O să găsim altă soluţie.

— Cât timp ne-a mai rămas? O oră? O oră jumate? Nu mai e nici o altă soluţie. Nu pot să trăiesc ştiind că aş fi fost în stare să opresc totul.

— Alia, a zis Jason tăios. Nu te las să te omori.

— Nu te priveşte pe tine, a zis ea cu un glas limpede şi puternic, plin de hotărâre, ca două lame de oţel izbindu-se una de alta. E între mine şi Diana.

Sora mea de luptă. Nu trebuia să se ajungă aici. Diana *ştiuse* în adâncul sufletului că le era sortit să ajungă împreună la izvor. Oare ce alte minciuni îşi mai spusese singură?

— Doar nu vorbeşti serios, a zis Nim disperată. Şi dacă e o mare neînţelegere? Cine ştie, poate chestia asta cu Fiica Războiului şi tot e doar...

— Nim, după ce ai văzut şi ai trecut prin atâtea, ştii că totul e adevărat.

— N-o să te omorâm doar aşa, preventiv, a zis Theo apucând-o de umeri, cu un aer mai serios şi mai înspăimântat ca oricând. Trebuie să existe o soluţie în povestea asta.

Însă Alia s-a scuturat din strânsoarea lui. A făcut un pas spre Diana, care s-a abţinut cu greu să nu se îndepărteze de ea.

Voi lupta pentru cauza ta.

Jurase să devină o ucigaşă, să verse sânge nevinovat. Se legase cu legământ, însă Diana nu crezuse niciodată cu adevărat că va fi silită să-şi respecte cuvântul. Nu putea, nu *voia,* şi totuşi cum ar fi putut să scape de privirea implacabilă a Aliei? Alia se luptase din răsputeri să ajungă la izvor, la viitorul pe care i-l făgăduise Diana.

— Sora mea de luptă, a zis Diana ruşinată de plânsul care-i îngroşa vocea. Te-am dezamăgit.

— Deloc, a zis Alia făcând încă un pas spre ea. Nu încă.

— Ajunge, a zis Jason punându-i-se în cale. N-ar fi trebuit să venim aici. Acum ai fi în siguranţă dacă…

— Nu, a zis Alia şi Diana şi-a dat seama că e furioasă. Soluţia ta a fost să ne ascundem. A noastră, să luptăm. Să nu te aud că dai vina pe noi doar pentru că am încercat. Diana, mi-ai promis.

Diana simţea strânsoarea legământului, la fel de puternic şi de indestructibil ca lasoul ei. Nu putea să trăiască cu conştiinţa faptului că îşi încălcase jurământul. Însă cum ar fi putut să trăiască ştiind că luase viaţa Aliei? Era nemuritoare – ar fi suferit la nesfârşit după grozăvia ruşinoasă pe care ar fi săvârşit-o.

— Alege, Fiică a Pământului.

Eris. Aşadar, venise. Să se laude. Diana s-a uitat la Nim, aşteptând să-i zărească chipul monstruos, însă a văzut-o doar uitându-se cu ochii căprui holbaţi şi gura căscată la o figură cocoţată în vârful ruinelor de piatră, cu aripile negre larg întinse, aproape atingând pământul cu vârful penelor murdare. Pletele ondulate îi încadrau chipul în viţe răsucite de beznă, iar buzele mânjite în aur îi luceau la soare.

— Fată nesăbuită, fugită de acasă în nobila ta misiune, cu inima tânjind după glorie. Eşti în stare? Să-i retezi capul ca să ne ţii pe noi departe?

— În halul ăsta arătam? a întrebat Nim dezgustată.

Din pământul de la picioarele lor s-a stârnit un vânt aprig, iar în aer s-a auzit tropotul de copite. Praful s-a închegat în două care de luptă care i-au împresurat din amândouă părţile, parcă plutind cu copitele cailor deasupra pământului.

— Nu ştiu ce să zic, a spus Theo dându-se înapoi, astfel că s-au trezit toţi vârâţi unul în altul la poalele mormântului. Eu unul arăt chiar bine. Sau nu, a continuat el când Fobos a zâmbit din carul său, dezvelindu-şi dinţii

hidoşi şi ascuţiţi.

Oare zeii războinici crescuseră în puteri chiar înainte de apus? De aceea nu mai aveau nevoie de trupurile lui Nim şi Theo? Sau fusese doar un joc de-al lor?

— Ne-ai întins un adevărat ospăţ! a strigat Fobos ascuţit, în zornăitul de roţi şi tropotul de copite.

— Şi, vai ţie, tânără războinică, a strigat Deimos în culmea încântării, pocnind din bici cu sunet de bombe, vom mânca pe săturate!

Eris s-a înălţat pe cer, lovindu-şi scutul cu sabia, într-o larmă insuportabilă. Diana şi-a dus mâinile la urechi, însă regretele n-avea cum să şi le înăbuşe. Se înşelase, se înşelase amarnic.

— A răsărit luna secerişului. Peste un ceas apune soarele şi se lasă întunericul, şi iată cum te perpeleşti aici, a chicotit Eris, înălţându-se şi mai sus şi acoperind soarele cu aripile ei uriaşe, încât i-a învăluit umbra. Ce le vei spune surorilor tale? Mamei tale?

— Şi tu, Fiică a Războiului, a zis şi Deimos batjocoritor, dându-le târcoale şi mai iute în carul său. Ce-i vei spune mamei tale pe lumea cealaltă?

— Va purta văl pe lumea cealaltă, a râs Fobos cu poftă, ca să-şi ascundă chipul de ruşinea pe care i-a adus-o, *haptandra,* blestemato.

Diana şi ceilalţi au strâns înfricoşaţi rândurile, formând un cerc spate-n spate şi umăr la umăr, în timp ce carele de luptă le dădeau ocol sfârtecând pământul sub picioarele armăsarilor ce-şi muşcau zăbalele de aur, cu boturile spumegânde şi însângerate.

Scuturile, copitele, biciul şi zornăitul de roţi stârneau o larmă care răsuna în ţeasta Dianei, de-i clănţăneau dinţii.

— Nici nu pot să gândesc! a strigat Theo. Fac prea multă hărmălaie.

— Dar de ce? a urlat Alia. E altfel decât data trecută! De ce fac atâta zgomot?

— Au câştigat, ştiu asta de-acum! a zis şi Jason scuturând din cap, cu mâinile la urechi.

Avea dreptate. Alia şi ceilalţi se agăţau de iluzii. Aşa erau muritorii. Şi totuşi, dacă Diana se înşelase de la bun început, de ce le puseseră beţe în roate? Doar ca să se distreze? Pe Themyscira se obişnuise cu o realitate ieşită din comun, învăţase că zeii dictau totul şi insula asculta de voinţa lor. Însă lumea muritorilor nu semăna deloc cu Themyscira, iar zeii războiului nu semănau deloc cu zeiţele de acasă. Erau însetaţi de sânge şi de jale. Din asta trăiau, aveau nevoie de muritori ca să se îndestuleze. Atunci ce căutau aici? Oare veniseră doar ca să se bucure de suferinţa ei în al doisprezecelea ceas?

Suferinţa, însă nu şi groaza ei. Era înfricoşată, frustrată şi furioasă pe sine, însă nu o copleşise deloc groaza aceea îngălată şi sălbatică. Cum de zeii războiului nu voiau să le stârnească groaza? Poate nu-şi doreau s-o ardă la fugă. Poate voiau să-i ţină pur şi simplu locului, înmărmuriţi şi învinşi? Şi dacă Alia avea dreptate? Dacă veniseră cu un ţel anume? Dacă toată larma aceea era menită să acopere altceva?

Şi-a amintit cum icnise Fobos când îl atinsese cu lasoul. Oare putea să omoare un zeu cu el? Deşi nici nu era nevoie. Trebuia doar să-i alunge. Trebuia să câştige câteva clipe de linişte în tot tărăboiul acela.

Diana a strâns din dinţi şi şi-a luat mâinile de la urechi, iar larma s-a preschimbat într-un urlet care-i scutura oasele.

A luat lasoul de la şold şi a început să-l rotească deasupra capului, în ritmul egal al bătăilor inimii. Se simţea mângâiată să-l aibă în mâini, deşi era uşor ca pana. Oare era o armă pe măsura zeilor? Încet, încet, a mărit tot mai mult laţul, apoi l-a azvârlit şi a tras de el. Cu o străfulgerare aurie, lasoul s-a repezit ca o limbă galbenă de foc la roţile carului de luptă al lui Fobos, silindu-l să

vireze. *Pac.* Mai că l-a apucat pe Deimos de coif, ca un şarpe hulpav, iar acesta a tras de frâie, încetinind tropotul cailor. Zgomotul de scuturi şi care s-a mai potolit. Poate că lasoul era *exact* arma potrivită.

Diana a rotit într-un cerc tot mai larg frânghia, care părea să se lungească tot mai mult în mâinile ei, silind-o în elanul său pe Erin să se dea în spate, bătând din aripile sale groteşti cu un ţipăt cumplit, iar dintr-odată s-au trezit din nou învăluiţi în razele soarelui.

— Diana! a strigat Alia.

Chipul îi emana lumină, iar codiţele îi alcătuiau un soi de nimb în jurul capului, fluturându-i într-o adiere nevăzută. De-o parte şi de alta avea două prezenţe luminoase. Erau Nim şi Theo, însă Diana i-a recunoscut pe loc pe Dioscuri, războinicii legendari, gemeni şi păzitorii Elenei.

— Diana, a zis iar Alia. Se aude!

— Ce se aude? a urlat Jason cu o neîncredere sumbră. Eu n-aud nimic.

— *Ascultă*! l-a îndemnat Alia.

— Ajunge, Alia! i-a zis el trăgând-o de braţ. Trebuie să plecăm *imediat* de aici.

Alia a clătinat din cap. Când a zâmbit, aerul din jur a părut să tremure.

— Cântă.

Capitolul 24

Cântecul se auzea atât de încet, încât Alia a crezut mai întâi că i se năzare. A încercat să nu-i dea atenţie, cutremurată cum era de Eris, care se rotea pe cer deasupra lor, de imaginea Dianei, care-i alunga pe Fobos şi Deimos, azvârlind cu lasoul ce părea o limbă de fulger în mâinile sale. Iar apoi l-a auzit – îi ţiuiau urechile, bătea vântul crengile copacilor? Nu, era mai mult decât atât, o melodie. Un glas s-a preschimbat în două, zece, douăzeci. Nu înţelegea cuvintele, însă ştia că îi spuneau ce să facă.

— Ce-a spus Oracolul, Diana?

Diana s-a uitat la ea nedumerită, rotind mai departe lasoul.

— Ţi-am zis…

— Nu, ce-a zis mai exact?

— *„Fiica Războiului se poate purifica în locul în care odihneşte Elena”*

Unde odihneşte Elena.

— Izvorul nu e aici, a spus ea. E unul din izvoarele care se varsă în râu.

Eurotas, râul lat şi liniştit care curgea de-a lungul şoselei pe care veniseră la Menelaion şi care se afla la doar o sută de metri mai jos.

— *Ăsta* e mormântul ei, a spus Jason, care-şi pierduse de tot răbdarea şi se răstea furios la ea. Nu te mai agăţa de amăgiri, Alia.

Cum de nu le auzea?

— *Nu,* a zis ea.

Trebuia să-l convingă. Fetele cântau o melodie de jale prin care-şi luau rămas-bun de la prietena lor.

— Nu înţelegi? Când a murit Elena, era deja prea târziu. Nu mai era Elena de-acum. Era Elena din Troia. Era soţia

lui Menelau. Pe mormânt nici măcar nu era scris numele ei.

— Întrecerea, a zis Diana, iar în ochii albaştri i s-a citit o speranţă nouă – Alia nu îndurase s-o vadă cu ochii goi nici măcar o clipă. Atunci, la întrecere a putut să se măsoare cu tovarăşii ei ultima oară.

Zeii războiului au ţipat şi au urlat atunci într-un glas, iar Alia a ştiut că era adevărat.

— Atunci a cunoscut ultima oară pacea, a zis ea. Înainte să devină mireasă şi să renunţe la întreceri. Trebuie să coborâm pe malul râului.

— Atunci mai bine o luăm din loc, a zis Theo arătând spre drum.

Din depărtare se apropia o coloană de blindate care rulau lent pe şoseaua cotită, ca nişte gândaci lucioşi, stârnind trombe de praf în urmă.

— Dacă am putea să le explicăm, a zis Nim.

— S-ar putea să nu ne lase, a zis Diana. La râu. *Acum.*

S-au năpustit la vale, cu Erin învârtindu-se deasupra lor, unde n-o ajungea lasoul, încercând să bruieze corul cu urletele sale şi cu zdrăngănitul scutului, şi cu Deimos şi Fobos împresurându-i din amândouă părţile, în zuruitul sălbatic al carelor.

Însă şi fetele i-au urmat – tovarăşele Elenei, care râdeau neînfricate, cu pletele fluturându-le în vânt. Iar acum, că le auzise cântarea, Alia n-o mai pierdea din urechi, întipărindu-şi melodia în minte. Aşa cântau când una dintre ele era cerută de nevastă. Era un cânt de sărbătoare, dar şi de jale pentru fata pierdută, pentru libertatea ei răpită prin jurămintele căsătoriei, pentru cursele la care nu va mai putea nicicând să participe.

Elena ieşise câştigătoare la alergări înainte să se afle de nenorocirile pe care avea să le aducă pe lume, înainte să devină altceva decât ea însăşi, mireasa lui Menelau sau Elena din altă parte. Fugise în rând cu băieţii care mai

târziu îşi îmbrăcaseră armurile şi îşi dăduseră viaţa luptând în numele ei. Fugise desculţă, cu vântul mânând-o din spate, iar când zeii îi îngăduiseră să câştige, coborâse pe malul râului Eurotas şi depusese o coroană de nuferi în marele arbore care creştea acolo. Erau cuvinte şi idei de demult, însă Alia le ştia până-n măduva oaselor. Ani în şir veniseră fetele acolo s-o cinstească pe Elena şi să le cânte prietenelor lor.

Alia a încercat să-şi tragă sufletul când au ajuns la capătul cărării, apoi au trecut în fugă şoseaua şi au luat-o împleticindu-se în josul pantei line, prin tufişuri şi pâlcuri de pini şuierători. Aveau trunchiuri cenuşii ca piatra şi crengile groase şi răsucite aplecate peste apă, ca pentru a se adăpa, iar frunzele păreau ciudat de imateriale în soarele de la sfârşitul după-amiezii, de parcă pe ramuri se înşiruiseră ciorchini de fluturi verzi ce stăteau să se risipească din clipă-n clipă, pustiind copacii.

Din depărtare a auzit venind huruit de motoare. Glasurile fetelor au răsunat şi mai tare, îmboldind-o să meargă mai departe. Acum erau cincizeci, o sută, şi cântau atât de frumos, că-i dădeau lacrimile. Când se sfârşise oare copilăria ei? Când o fluierase un tip pentru prima oară de la geamul unei maşini, în drum spre şcoală? Când începuse să se întrebe cum arată în timp ce fuge, care părţi îi tresară sau i se zgâlţâie, în loc să se concentreze pe ritmul alergării? Când se abţinuse prima oară să ridice mâna pentru că nu voia să pară prea deşteaptă sau prea avidă? Nu-i cântase nimeni. Nu-i spusese nimeni cât de mult avea de pierdut până când deja era prea târziu să mai jelească.

Însă acum, că ajunseseră pe malul nisipos al râului, nu mai avea nici timp, nici suflu să se tânguie. S-a luat după fete şi a alergat alături de ele, cuprinsă de aceeaşi bucurie. Ele vor rămâne de-a pururi tinere şi neînfricate. Vor alerga mai departe la nesfârşit.

— Vin! a strigat Theo, însă nu vorbea despre

alergătoare.

Pe şoseaua de mai sus, blindatele s-au oprit scrâşnind din roţi şi din ele au coborât bărbaţi în uniforme cenuşii de camuflaj şi au luat-o în goană la vale, spre apă. Un Humvee cobora în viteză malul, un jeep militar fioros, care părea să macine pământul cu cauciucurile.

— Uite-l! a ţipat Alia.

Un copac de pe mal, cu crengi masive înălţându-se din trunchiul imens. Apa de la poalele sale era liniştită şi netedă ca nicăieri altundeva, oglindind perfect copacul de deasupra. Când a clipit, Alia a văzut grupuri de fete dansând pe malul râului, lângă copacul încărcat cu coroane de lotuşi înfloriţi şi mici ofrande depuse la rădăcină.

— Apa de la poalele copacului! i-a zis Diana luând-o de mână şi trăgând-o după ea în faţă. Alia, acolo trebuie să ajungi.

Însă soldaţii pătrunseseră în albia râului şi-i înconjuraseră, blocându-le calea spre izvor, călcând apa cu bocancii şi împroşcând cu nămol. Frunzele platanului s-au scuturat într-o pală de vânt când un elicopter a coborât deasupra lor. În vâjâitul continuu al elicelor sale, Alia mai că auzea cum bate Eris din aripi.

— Vă rog! a strigat Diana acoperind-o pe Alia cu braţele întinse. Ascultaţi! Fata aceasta nu e periculoasă. Râul e sfânt. În el se poate curăţa stirpea Fiicelor Războiului, punând capăt întregii nebunii!

— Îmi pare rău, a zis Jason din spatele lor. Nu pot să vă îngădui.

A prins-o pe Alia de braţ şi a tras-o tare după sine, urcând malul cu ea.

— Jason, i-a zis Diana. O să înţeleagă, dacă le explicăm.

— Înţeleg deja.

Alia a încercat să se smulgă din strânsoare şi s-a împiedicat în nisipul moale.

— Ce faci? a zis ea, iar cântecul fetelor s-a pierdut în vânt.

— E în regulă, i-a spus blând fratele ei, pe tonul sigur şi stăpânit pe care i-l ştia dintotdeauna. Eşti aşa cum ţi-a fost sortit să fii. Totul e cum a fost sortit să fie şi nimeni n-o să-ţi facă niciun rău.

Ochii îi sticleau, iar în obraz îi apăruse gropiţa caracteristică. Alia şi-a dat seama că arăta mai fericit decât îl văzuse vreodată.

— Trebuie să trăieşti, Alia. Şi trebuie să fie război.

Capitolul 25

Diana s-a uitat la Jason, la degetele lui înfipte în carnea de pe braţul Aliei şi la soldaţii aliniaţi în evantai în jurul lor. Cercetau cu atenţie terenul, însă se întorceau mereu să se uite la Jason, nu pentru a-şi evalua ţinta, ci de parcă ar fi aşteptat un ordin. Aduceau un pic cu băieţii cu care discutase Jason la gala de la muzeu – erau ei mai palizi şi mai severi, dar se mişcau cu aceeaşi nonşalanţă arogantă. Jeepul s-a oprit huruind pe mal, cu roţile de pe o latură în râu, şi de-abia atunci a observat Diana că nu se mai auzea decât zumzetul ritmic al elicelor de elicopter. Eris şi gemenii dispăruseră. Oare se retrăseseră învinşi sau pentru că obţinuseră victoria?

— Ce se întâmplă? a zis Diana. Ce faci?

— Îmi pare rău, a repetat Jason părând sincer. Chiar n-am crezut c-o să răzbim până aici. Am sperat că nu va fi nevoie să intervin, că o să se scurgă pur şi simplu timpul şi o să apună soarele.

— Jason, omule, ce tot zici acolo? a spus Theo. Tu ne-ai adus aici cu avionul.

— Ştiu. Nu asta am vrut. Însă trebuie să înţelegeţi cât de greu mi-a fost s-o apăr pe Alia.

S-a întors spre Alia, ţinând-o mai departe de antebraţ.

— Mai întâi ai fugit la Istanbul şi, până să trimit pe cineva să te ia de-acolo, te-ai şi îmbarcat pe un vas. Când nu s-a mai ştiut nimic de Thetis... era să-mi pierd minţile.

A răsuflat din greu, ridicând din sprâncene cu aerul acela mirat pe care i-l ştia.

— Însă apoi ai apărut vie şi nevătămată la New York, cu o amazoană după tine.

— Ştiai? a tresărit Diana.

— De cum ne-am luat la trântă pe hol, la hotel. Chiar îţi

închipui că poţi să faci pe muritoarea de rând, Diana? Eşti o fiinţă cu totul ieşită din comun.

Diana a simţit că o apucă mânia. De-asta nu întrebase de unde şi ce e. Nu pentru că o respecta, ci pentru că ştia deja.

— Nici că-mi puteam dori o gardă de corp mai bună pentru sora mea, a spus Jason. O războinică nemuritoare, gata să apere viaţa Aliei cu orice preţ.

— Ca să ajungem la izvor, a spus Alia cu nişte ochi negri rătăciţi şi pierduţi, de parcă aştepta să audă că totul fusese o simplă glumă.

— *Izvorul,* a spus Jason de parcă cuvântul i-ar fi lăsat un gust îngrozitor în gură. Dacă voi două ţineaţi atâta să ajungeţi la el, ce rost avea să mă pun cu voi? Puteam foarte bine să mergem în Grecia. Să vă învârtiţi singure în cerc, timp în care Diana oricum se va folosi de forţele şi talentele sale pentru a o păzi pe Fiica Războiului.

Diana şi-a dus discret mâna la lasoul din şold, însă Jason a dat din deget, mustrând-o.

— Încetişor. Pe coastă sunt lunetişti. Poate că tu n-o să mori dintr-un glonţ în creier, însă Nim sau Theo sigur n-o să trăiască.

— Jason, ţi-ai ieşit cu totul din minţi? a zis Alia strâmbându-se.

— Sunt doar prudent, a spus el încet. Aşa cum am fost întotdeauna.

— Bine, dar ne-ai ajutat! a zis Nim înfigându-şi mâinile în şolduri. Puteai să ne duci oriunde aveai chef cu avionul şi…

— Oamenii mei ne aşteptau la sol în Araxos, numai că duşmanii noştri aveau alte planuri. După ce s-a prăbuşit avionul erau prea mulţi inamici în zonă. Dacă mi-aş fi chemat detaşamentele, i-ar fi atras încoace şi pe urmăritorii Aliei. Aşa că i-am pus să ne monitorizeze şi să ne urmeze de la distanţă.

— Sistemul de localizare al paraşutelor, a spus Theo brusc. Nu doar intercepta semnale, ci le şi transmitea.

— Mă mir că te-ai prins de-abia acum, a spus Jason ridicând din sprânceană.

— De-asta l-ai oprit pe Theo să pornească maşina cu telefonul, a zis Nim arătându-l cu degetul pe Jason. Nu te temeai c-o să ne repereze. Încercai să ne pui beţe în roate. Vai, Doamne, a zis ea făcând ochii mari. În prima zi când am condus, tu mi-ai dat să beau sucul ăla.

Diana şi-a amintit cum scotocise Jason prin trusa de prim ajutor a avionului şi îşi vârâse pastile în buzunar.

— Ai drogat-o? a întrebat ea nevenindu-i să creadă.

Putea să-i facă aşa ceva unei fete pe care-o ştia de-o viaţă? Cine era băiatul acesta din faţa ei? Băiatul căruia îi şoptise secretele ei în întuneric?

— Nu sunt mândru de ce-am făcut, a zis el *părând* sincer ruşinat. Însă trebuia să fac ceva. Eraţi puşi toţi pe fapte mari.

— Ca să oprim un război! a strigat Alia cu glas răguşit.

— Oamenii nu sunt făcuţi pentru pace, a spus Jason. Doar am tot dovedit-o. Profităm de orice pretext ca să ne luăm la bătaie. Pentru pământuri. De dragul religiei. Din dragoste. Aşa ne e firea. Întreab-o pe Diana de ce ne-a întors neamul ei spatele. Ştiu prea bine cum sunt oamenii.

— Diana? a întrebat Alia.

Diana nu ştia ce să răspundă. Toată viaţa învăţase că muritorii sunt ahtiaţi după război, că n-au cum să nu se distrugă între ei şi că degeaba încerci să opreşti toată această vărsare de sânge.

— N-o întreba pe ea, a zis Jason de parcă îi citea gândurile. Neamul ei nu se sinchiseşte de noi. Şi pe bună dreptate. Uite cum am ajuns. Nişte laşi nevolnici, care mânuiesc armele ca pe jucării.

— Nevolnici, a repetat Alia. Din ce în ce mai slabi cu fiecare generaţie... Opera părinţilor noştri, a zis ea dându-

se în spate edificată, nu ai continuat-o deloc.

— Ba da. Opera tatălui nostru.

— Ce are de-a face cu toată povestea asta? a întrebat Alia disperată.

— Documentele, a spus Diana amintindu-şi paginile lipsă şi rândurile tăiate. Tu ai cenzurat textele.

— Tata şi-a dat seama de potenţialul pe care-l avea sângele nostru, de impactul pe care l-ar fi putut avea în lume, însă a intervenit mama.

— Adică i-a vârât minţile în cap, nu? i-a replicat Alia.

Jason a scuturat-o de braţ.

— Vaccinuri. Terapie genetică. Super-remedii. La asta a contribuit sângele nostru. Sângele unor eroi ca Aiax şi Ahile. Folosit pentru a prelungi viaţa unor oameni care nu meritau nimic din forţa lor.

Cum se exprimase Jason când mergeau cu maşina pe serpentinele crestelor? *E o chestiune de biologie. Nu e vorba de bine sau rău aici.*

Alia a încercat să se smulgă din strânsoarea lui şi Diana s-a dat mai în faţă. Un glonţ s-a înfipt atunci în apă, la picioarele lui Theo.

— La naiba! a ţipat Theo dându-se în spate, gata să cadă.

Nim a ţipat.

— Jason, l-a rugat Alia, spune-le să nu mai atace!

— Treceţi în spatele meu, le-a poruncit Diana întinzându-şi larg braţele, cu ochii la şoseaua de pe coastă şi la pereţii în ruină de mai sus, în căutarea lunetiştilor.

Au rămas aşa, într-o dispunere ciudată: Jason şi Alia pe malul nisipos şi Diana cu Nim şi Theo înghesuiţi în spatele ei, în apa puţin adâncă, ca şi cum ea putea să-i apere de bărbaţii care-i împresurau din toate părţile.

— Jason, a spus Theo pe un ton rezonabil, ridicând mâinile. Gândeşte-te ce spui. Cine eşti tu să hotărăşti cine e slab şi cine e puternic?

— Nu m-aştept să înţelegi, Theo, a spus Jason pufnind. În loc să dai piept cu lumea, tu te ascunzi în spatele ecranului.

Theo a întors capul de parcă îl lovise.

— Chiar asta crezi despre mine? a spus el coborându-şi încet braţele, cu o figură nedumerită.

Toate împunsăturile şi criticile lui Jason nu fuseseră simple tachinări din partea unui amic care-i voia binele, ci chiar îl dispreţuia.

— Credeam...

— Că suntem prieteni? Pentru că am citit aceleaşi reviste cu benzi desenate când aveam doişpe ani? Pentru că ne plăceau aceleaşi desene animate? Ce crezi c-am făcut eu cât ţi-ai irosit tu viaţa cu jocurile şi amăgirile tale?

— Nu spune că „ai devenit bărbat", că o să te pocnesc în mutra aia autosatisfăcută.

— Ştii măcar să încordezi pumnii ca lumea? a zis Jason zâmbind iar larg.

— Dacă sunt aşa un fraier, de ce ţi-ai mai pierdut vremea cu mine? a spus Theo strâmbând din buze.

— Aşa puteam să-l ţin pe tatăl tău sub observaţie.

— *Taică-meu?*

— Mereu încerca să afle pe ce cheltuim banii la laboratoare şi să monitorizeze proiectele pe care încercam să le derulez. Avea impresia că e vorba de bani. N-au contat niciodată banii, ci doar viitorul.

Viitorul. Diana şi-a amintit atunci ce-i spusese Jason la cascadă. *Am vrut să reclădesc lumea.* Cât de înverşunat păruse când spusese: *încă mai vreau.* Un băiat care-şi pierduse părinţii în câteva clipe groaznice. Un băiat care-şi dorea să rămână în amintire, să fie recunoscut pentru talentele sale. Diana parcă-l vedea cum stă în mulţime, la petrecerea de la muzeu, ca un soldat împresurat de duşmani. Crezuse că-l înţelege, însă nici măcar nu bănuise până unde se întindea viziunea sa. Încordarea pe care i-o

citise în corp când se apropiau de mormântul Elenei nu-i trăda teama de pericole. Se temuse doar că va trebui să-şi dezvăluie adevăratele ţeluri înainte să se simtă pregătit.

— N-ai fost niciodată de partea noastră, a spus Diana.

Trădarea o durea cel mai tare pentru că o făcea de ruşine, pentru că ştia că ar fi trebuit să-şi dea seama, să prevadă unde va fi lovită şi să oprească sângerarea.

— N-ai vrut niciodată să opreşti războiul.

— N-avem cum să oprim războiul, a spus Jason. Însă putem să schimbăm felul în care purtăm războaie.

— Războiul e război, a zis Alia. O să moară oameni.

Jason şi-a trecut mâna peste ceafă şi a tras adânc aer în piept. Şi-a luat mâna de pe braţul Aliei şi a făcut gestul predării.

— Ştiu ce impresie îţi lasă totul, a spus el arătând spre artilerie şi spre soldaţii care stăteau cu chipurile împietrite în jurul lor. Şi felul în care vorbesc, a spus el cu un râs scurt. Însă gândeşte-te puţin. Cum ar fi să nu ne mai luptăm între noi? Cum ar fi dacă monştrii din poveşti ar exista cu adevărat şi ar trebui să ne unim forţele ca să-i învingem? Cum ar fi dacă războiul ne-ar uni, în loc să ne despartă?

— Monştri? a zis Alia.

— Adevăraţii noştri duşmani. Scila, Caribda, leul din Nemeea, Echidna, mama tuturor fiarelor de coşmar.

Şi atunci, din jeepul blindat, Diana a auzit venind un târşâit greoi, de parcă o creatură uriaşă se mişcase din loc.

Atunci a ştiut. Fiinţa cu care se lupta Tek în viziunea Oracolului, monstrul cu cap de şacal, era una din creaţiile lui Jason. Şi-a amintit imaginile de pe calculator. Oare câte asemenea fiinţe găsise? Şi câte voia să readucă pe lume?

— Nu înţelegi cât rău vrei să abaţi asupra lumii, a spus Diana. Nu va fi ca-n poveştile tale preferate. Nu va fi o misiune eroică. Am văzut viitorul de care vorbeşti şi nu e deloc glorios. E un coşmar în care totul va fi pierdut.

— Viziunea pe care ţi-a arătat-o Oracolul reprezintă o simplă versiune printre altele, un singur viitor posibil, a spus Jason dând din mână.

— Nu merită să riscăm!

— Nicio nemuritoare nu are dreptul să hotărască în numele omenirii, a spus el cu un ton amar, parcă înciudat de propria condiţie de muritor şi înciudat că ea e mai presus decât el. Spui că meritǎm să fie pace, însă de ce n-am merita să ne dovedim propria *măreţie?* Toată materia organică descoperită de părinţii mei pe câmpurile de luptă din vechime, cercetările în domeniul terapiei genetice, ei n-au ştiut, însă toate au condus spre momentul acesta, a spus Jason arătându-şi soldaţii cu braţele întinse. Soldaţi ca aceştia nu mai există pe lume, nişte războinici pe potriva lui Odiseu şi Ahile. Se vor război cu fiinţe mitice, de coşmar, iar lumea îşi va uni forţele cu ale lor.

— O să muriţi, a zis Theo uitându-se la soldaţii cu chipuri sumbre. Ştii doar, nu?

— Da, o să murim, a spus Jason. Însă o să dăinuim în legende.

— Ca un erou de poveste? a întrebat Diana.

— Nu sunt numai simple poveşti. Doar ştim amândoi.

Vom dăinui în legende. Jason îşi dorea o şansă să devină eroul menit din naştere să ajungă. Îşi dorea să trăiască într-o lume plină de sens. Îşi dorea moartea de care nu avuseseră parte părinţii lui, o moarte cu sens, care l-ar fi păstrat în amintirea oamenilor. Nemurirea.

— Şi cu mine cum rămâne? a întrebat Alia, de-acum mai mult înfuriată decât şocată.

Jason şi-a pus mâna pe braţul ei, însă fata l-a plesnit peste ea.

— Alia, a zis el, eu sunt cel care vrea ca tu să *trăieşti.*

— Cu mii de morţi pe conştiinţă? a spus ea cu voce tremurătoare. Ştiind că din cauza mea au murit atâţia oameni nevinovaţi?

— Pentru a inaugura o nouă epocă a eroilor, a spus Jason şi s-a întors spre Diana. Te-am minţit. M-ai minţit. Însă de-acum vom rosti numai adevărul.

Jason a venit spre ea şi o clipă au rămas parcă singuri. Parcă stăteau iar pe dealul stâncos, cu stelele rotindu-se pe bolta cerească.

— Amazoanele sunt războinice. Nu le e dat să trăiască în afara timpului, rupte de lume, pe insula aia. Ştii că e adevărat. Ai plecat de pe Themyscira pentru că ai vrut o şansă să-ţi dovedeşti eroismul, să-ţi cauţi sensul în viaţă. Nu crezi că omenirea merită aceeaşi şansă?

Soarele după-amiezii târzii lucea în apele râului, aşternând o mantie scânteietoare, de aur, peste chipul lui Jason. Diana vedea acum că avea sânge de regi, de eroi, îndrăzneală şi cutezanţă.

— Alătură-mi-te aşa cum ne-a fost sortit să fim, a rugat-o el, luptând cot la cot pentru glorie, ca doi egali.

Crezuse că în faţă i se întindeau două căi, dintre care doar una avea să se adeverească: fie căminul cunoscut şi neîncăpător, fie cumplitul surghiun. Jason îi oferea un alt viitor: o viaţă trăită fără rezerve sau frică de pedeapsă. Scăldată în sânge şi în glorie, spre care inima sa de războinică tânjea chiar acum.

— Oamenii nu pot să păstreze pacea, Diana, a spus Jason privind-o cu o încredere calmă, iar cuvintele sale păreau să repete ce-i spusese şi mama sa. Suntem nişte fiare, aşa am fost dintotdeauna. Dacă nu putem să ne bucurăm de pace, măcar acordă-ne şansa unei morţi frumoase.

— *Diana,* a zis Alia disperată.

Şi în clipa aceea, Diana şi-a dat seama că Alia se ruga să moară. Oricât s-ar fi temut, Alia prefera să moară decât să vadă cum se prăbuşeşte întreaga lume pradă viziunii lui Jason. Asta însemna curaj. Era, în felul ei, o faptă măreaţă. Prin educaţie, Diana nu era o războinică oarecare. Era amazoană şi ştia să recunoască adevărata putere. Dacă

Jason îşi dorea acest viitor glorios, nu putea să i-l ofere pe tavă, ci trebuia să lupte pentru el.

S-a uitat în ochii lui Jason şi i-a răspuns cu vocea mamei sale, a lui Tek şi a lui Maeve:

— Se poate să mă egalezi în forţă, a spus ea. Însă nu te poţi pune cu Nim cea iscusită, Theo cel neclintit şi Alia cea curajoasă. Forţa nu e eroism. Poţi să clădeşti o mie de soldaţi şi niciunul n-o să aibă inimă de erou.

Jason nu s-a înfuriat. Pe chip nu i s-a citit iar autocontrolul rece pe care-l afişa atât de des.

— Şi tu erai în poveştile mele, ştii, a spus el cu glas blând. O amazoană. O legendă vie.

Pe chip avea un surâs plin de duioşie, iar Diana a simţit o tresăltare în piept auzindu-i cuvintele.

— Te-am căutat multă vreme, Diana. Am visat să găsesc Themyscira, vestigiul vreunei civilizaţii pierdute care mi-ar fi putut oferi o frântură din ADN-ul de amazoană. În loc de asta, te-am găsit pe tine.

Dorul acela din piept i s-a preschimbat atunci într-un nod rece, tare şi neîndurător. Aşadar, asta îşi dorea de fapt, nu pe ea, ci puterea pe care putea s-o extragă din ea.

— De-abia aştept să văd ce soldaţi se vor ridica din sângele tău, a spus el. Secretele pe care mi le vor revela genele tale.

Diana a luat poziţie de luptă.

— *Molon labe,* i-a zis ea pe limba strămoşilor lui.

Vino să le iei.

— A, o să le iau eu, a zis el calm. M-am apucat să creez un ser din ADN-ul tău de cum ne-am cunoscut. Mi-ai lăsat prin toată casa urme din fantastica ta moştenire genetică. Păr. Celule epiteliale. Cine ştie ce comori vor ieşi la iveală din sângele tău?

— Niciodată.

— Eşti la fel de slabă ca surorile tale când întorci spatele gloriei aşa cum au întors şi ele spatele lumii muritorilor.

— Vino încoace să te aud cum vorbeşti despre surorile mele.

— Nu, Diana. Pentru tine am alte planuri.

S-a întors spre soldaţii care stăteau drepţi lângă jeepul parcat pe nisip. Din vehicul, Diana a auzit venind un ţăcănit ascuţit, ca de gândac care-şi flutură aripile, urmat de un sunet îngălat şi hulpav, de... de creatură care plescăie din buze.

— Deschideţi cuşca, a ordonat Jason cu ochii sclipind.

Capitolul 26

— Rămâneţi în spatele meu, le-a poruncit Diana lui Nim şi Theo, încercând să n-o scape din ochi pe Alia şi nici jeepul.

Cu un zornăit puternic, jeepul parcă s-a scuturat pe roţile sale cât toate zilele şi soldaţii au păşit în faţă, unul cu puşca ridicată, stând de pază, iar celălalt cu un băţ lung de metal cu un soi de zgardă la capăt. Soldatul a deschis portierele din spate. O clipă au rămas în umbră, însă apoi s-au tras mai la soare, strigându-le ordine celorlalţi soldaţi în timp ce scoteau cu forţa o siluetă uriaşă din adâncul jeepului.

— Eu îi spun Pinon, a zis Jason. Setoasa.

Creatura avea cap şi trunchi de femeie, cu sânii goi, braţe musculoase şi o claie roşcată ca un mop încâlcit. Însă jumătatea de jos era alcătuită din carapacea segmentată a unui scorpion negru şi lucios, cu o coadă imensă, curbată grotesc la spate.

— O războinică-hibrid, atât arahnidă, cât şi parazit. Poate să bea tot sângele adversarului în câteva minute, digerându-l însă doar la nevoie. În cazul ăsta, am eu nevoie de el.

Un soldat i-a azvârlit ceva lui Pinon cu un cârlig – un tricou inscripţionat cu „I love NY”. *Bucură-te de tot ce e mai bun, însă pregăteşte-te pentru tot ce e mai rău.* Plănuise totul de la început. Pinon a prins tricoul în pumn, l-a amuşinat bine şi apoi l-a aruncat. Ochii săi verzi şi vioi s-au pironit apoi asupra Dianei.

La un semn al lui Jason, un soldat a azvârlit o sabie la picioarele lui Theo.

— Chiar pare o luptă dreaptă, a zis Nim amar.

— Jason, nu face asta, s-a rugat Alia de el.

— O să devii mai puternică fără toate cârjele astea, Al.

— Jason...

— Suge sângele amazoanei, a ordonat Jason. Pe ceilalţi omoară-i.

Gărzile s-au aliniat şi au început să urce panta, trăgând-o după ei pe Alia, care a început să urle.

— Alia! a strigat Diana după ea, numai că Pinon a fugit şi i s-a pus în cale.

I se făcea pielea de găină când o vedea cum se mişcă. Picioarele scurte i se târşâiau într-un fel nefiresc, ca şi corpul segmentat, însă cel mai mult o tulburau ochii ei inteligenţi.

— Adăpostiţi-vă undeva! le-a strigat lui Theo şi Nim punând mâna pe lasou.

Însă restul soldaţilor se aliniaseră în semicerc, tăindu-le retragerea şi alcătuind o arenă ad-hoc în apele râului. Nu erau înarmaţi cu puşti sau pistoale, ci ţineau doar săbii şi scuturi în mâini. Se părea că ăsta era genul de luptă dreaptă, agreat de Jason ca soluţie mondială.

Nim s-a aplecat să ridice sabia, însă părea să cântărească aproape cât ea, aşa că Theo i-a luat-o din mână şi a întins-o în aer, stângaci, încordându-şi umerii înguşti sub greutatea ei.

S-au îngrămădit unii în alţii, spate în spate, trăgându-se mai la adânc, iar Diana, afundându-şi sandalele în apa rece, i-a mânat spre o formaţiune de bolovani după care să se adăpostească. Pinon i-a urmat, tot îndoindu-şi şi dezdoindu-şi coada.

— Pe o scară de la unu la „sigur murim aici”, unde credeţi că ne situăm?

— Tacă-ţi gura, Theo, a şoptit Nim cu glasul pierit de frică.

Însă nu s-au făcut mici şi nici nu s-au pus pe plâns. Cei doi oameni pe care Jason îi respingea cu atâta dispreţ şi îi condamna la moarte cu o frază aruncată în treacăt i-au

ţinut spatele cu curajul şi încăpăţânarea pe care o arătau de obicei.

Neutralizeaz-o pe Pinon. Apoi ocupă-te de soldaţi. *Găseşte o cale,* şi-a zis ea. *Găseşte o cale să-i ţii la adăpost.*

Diana a fandat la stânga, întinzând mâna să azvârle lasoul spre coada lui Pinon, într-un arc luminos. Prea încet. Creatura s-a tras într-o parte, mişcându-se cu o iuţeală incredibilă, de care nu păruse în stare când se apropiase alene de ei. Pinon s-a săltat pe picioarele din spate, legănându-le înfiorător pe cele din faţă. Cu un mic surâs aproape timid, şi-a aplecat capul. Apoi s-a năpustit înainte.

— Lăsaţi-vă-n jos! a strigat Diana sperând că Theo şi Nim o vor asculta.

A aruncat lasoul, i-a fixat bine laţul în jurul unui bolovan şi l-a azvârlit. Pinon a încercat să se ferească, însă bolovanul a nimerit-o în umăr, răsturnând-o pe spate, cu o forţă năprasnică.

Monstrul a scos un ţipăt ascuţit, ca un scâncet, şi s-a întors iar spre Diana, plesnind aerul cu coada. În ochi îi apăruse iar expresia aceea inteligentă care-i dădea de înţeles că-i coace pedeapsa.

— Fiţi gata să fugiţi, i-a anunţat Diana.

— M-am născut gata, a zis Theo.

Diana a tras de bolovan, l-a rotit deasupra capului să-şi facă elan şi apoi l-a azvârlit în doi dintre soldaţi. A tras iar de el şi l-a trimis ca pe o rachetă mai departe, doborând încă doi oameni la pământ.

— Fugiţi! a strigat ea.

Nim şi Theo s-au ridicat repede, însă soldaţii i-au împresurat din nou, tăindu-le calea şi venind mai aproape.

Pinon se târa în faţă mişcându-şi umărul rănit şi dând agitată din coadă. Diana a azvârlit bolovanul spre ea şi creatura a unduit înapoi pe nisip.

Prinzând bine funia, Diana a rotit bolovanul într-un cerc larg, azvârlindu-l iar spre soldaţi, pentru a deschide o cale

de evadare. Doi dintre ei au căzut imediat, însă al treilea s-a ţinut bine, respingând cu antebraţele bolovanul, care a crăpat în două.

Sânge de eroi. Niciun om de rând n-ar fi făcut faţă unei asemenea lovituri.

— Diana! a ţipat Theo.

Pinon se furişase mai aproape şi putea să lovească din clipă în clipă.

Diana a scuturat bolovanul din laţ, rotind lasoul gol în aer.

Pinon s-a repezit la Diana, însă aceasta îi ghicise mişcarea. Aruncându-i laţul lasoului de gât, Diana a tras creatura spre ea şi şi-a înfipt piciorul în abdomenul ei.

Monstrul a ţipat de durere şi s-a prins de funie cu degetele ei lungi şi albe, sucindu-şi coada în faţă. În vârful ei avea cleşti în loc de ac şi, doar o clipă, Diana s-a întrebat de ce, ca apoi să se ferească, trăgând cu greu de lasou pentru a strânge cât mai tare laţul în jurul gâtului lui Pinon.

Creatura se zvârcolea cu ochii daţi pe spate. Diana nici nu voia să-şi închipuie ce adevăruri îi dezvăluise lasoul monstrului, de ţipa atât de sfâşietor. Oare Jason o crease din nimic, un coşmar în eprubetă? Sau pe vremuri, înainte de transformare, fusese o fată ca oricare? Diana a coborât din umeri, încercând să nu scape lasoul din mână.

— Dă-mi sabia, Theo! a poruncit ea.

— Vin! a strigat el.

Uitându-se peste umăr, Diana a văzut că soldaţii veneau spre ei.

Nim s-a înarmat cu câte o piatră în ambele mâini.

— Vreţi să vă aranjăm? a ţipat ea.

— Parc-aţi fi nişte puşti costumaţi de petrecere! i-a întărâtat Theo.

Îşi pierduseră minţile? *Nu, erau doar muritori.*

Doi soldaţi au ţâşnit în faţă cu o viteză incredibilă.

— Fugiţi! a ţipat ea.

Însă Theo nu a fugit, ci a ridicat sabia.

Diana a auzit zăngănitul săbiilor când soldatul a trecut la atac şi Theo s-a împleticit sub impactul loviturii adversarului său. Nu avea cum să-i facă faţă.

Diana a dat drumul lasoului şi a sărit spre atacant, împingându-l cu o lovitură în spate. Când s-a întors, a văzut că celălalt soldat tocmai se pregătea să lovească cu sabia, rotind-o prin aer. Alţi doi bărbaţi se repezeau la Nim.

— Nu! a ţipat ea, însă prea târziu.

Sabia l-a nimerit din plin pe Theo în coaste.

Theo s-a prăbuşit în genunchi şi s-a lăsat moale în apă, iar sângele i-a şiroit în Eurotas, într-o vâltoare roşie. *Nu.* Diana s-a întors înnebunită pe loc.

Un soldat o săltase pe Nim în aer şi se pregătea să-i implânte sabia în stomac. Însă chiar atunci, Nim i-a tras un pumn zdravăn în tâmplă, cu piatra strânsă bine în căuşul palmei. Cât s-a clătinat el pe picioare, Nim l-a izbit în tâmpla stângă cu cealaltă piatră şi soldatul i-a dat drumul. Fata s-a prăbuşit pe spate în apă.

Diana a ridicat sabia lui Theo din râu şi s-a grăbit să ajungă lângă Nim.

Când a auzit pleoscăitul apei în spate, a ştiut că Pinon izbutise să scape din lasou. S-a întors şi a izbit cu sabia la întâmplare, furioasă. Lama a nimerit într-o parte, nereuşind să pătrundă în exoscheletul creaturii. Diana a lovit iar. A apucat să surprindă o mişcare iute cu coada ochiului, apoi s-a trezit azvârlită pe spate în apă. Cât s-a luptat să respire, ceva a strâns-o bine de gleznă şi a săltat-o în aer.

Pinon o ţinea în faţa ei, cu capul în jos. Acum ştia la ce foloseau cleştii din vârful cozii.

A auzit un şir de înjurături ascuţite. *Nim.* Când s-a răsucit în strânsoarea lui Pinon a văzut că pe Nim o

înşfăcase un soldat din spate. Râdea clătinând amuzat din cap, văzând cum se smuceşte.

— Toarnă, toarnă, nesimţitule, a zis Nim şi l-a pocnit cu capul.

Izbit drept în faţă, soldatul s-a cutremurat.

— Cutră mică ce eşti, a mârâit el.

Când a înşfăcat-o iar, Diana şi-a dat seama ce avea de gând.

S-a auzit un sunet ca de creangă ruptă. Nim s-a lăsat moale. Diana a urlat. Soldatul a azvârlit-o pe Nim cât colo şi şi-a şters mâinile de pantaloni, de parcă se simţea murdar după ce se atinsese de ea. Corpul micuţ a plutit purtat de apă, cu faţa în sus, sucită nefiresc pe gâtul ei frânt, fixând cerul cu ochii goi.

Nu, nu, nu.

Pinon a scuturat-o pe Diana de parcă îi atrăgea atenţia. Cleştele îi intrase în carnea piciorului, însă singurul ei gând era: *Nu mai sunt. Trebuia să-i apăr, iar acum nu mai sunt.* Ar fi trebuit să-i ia sabia din mână lui Theo de la început. Ar fi trebuit să o ţină pe Nim lângă ea. Ar fi trebuit să-i lase undeva la adăpost, indiferent cât de riscant ar fi fost pentru misiunea ei. Din piept i-a ieşit atunci un urlet de jale şi de furie copleşitoare.

Pinon a zâmbit blajin şi timid, parcă încântată de suferinţa Dianei. Şi-a dezlipit buzele, dezvelind doi ghimpi în formă de cârlig. Nici n-a mai apucat Diana să facă vreo mişcare, că Pinon a ridicat-o în aer şi şi-a lipit gura umedă de gâtul ei, înfigându-i adânc ghimpii în carne. *De asta a fost creată,* şi-a dat seama ea când Pinon a strâns-o bine cu buzele şi a simţit cum sângele îi e absorbit cu repeziciune din trup. *Cu scopul de a-şi goli victimele de sânge, atârnându-le cu capul în jos, ca nişte porci la abator.*

Apoi durerea a învăluit-o cu totul, în valuri, cât Pinon i-a băut sângele, în sorbituri prelungi, flămânde. O auzea plescăind mulţumită din limbă de câte ori înghiţea, în

ritmul tot mai lent al inimii sale. Îşi simţea corpul vindecându-se din răsputeri şi reînviindu-i doar o clipă forţele, însă Pinon se mişca prea iute şi prea eficace.

Diana s-a zvârcolit fără vlagă. În depărtare auzea strigătele Aliei şi huruitul elicei de elicopter. Jurase s-o salveze pe Alia de o asemenea soartă, însă eşuase mai rău decât îşi închipuise vreodată. Oracolul avusese dreptate. Mama ei. Tek. Toate avuseseră dreptate. N-ar fi trebuit să lase Themyscira în urmă, în căutarea aventurii. Nu fusese niciodată amazoană în toată puterea cuvântului, iar acum întreaga lume va plăti pentru trufia ei.

— Apără-i, Atena, a gemut ea tot mai golită de viaţă, cu ochii împăienjeniţi.

Muritori şi nemuritori, slabi şi puternici, vrednici şi nevrednici. Apără-i pe toţi. Apăr-o pe Alia de soarta ei cumplită. Apără-mi mama şi surorile în războiul ce va să vie.

Şi-a amintit pistruii vaporoşi ai lui Maeve, firea blândă a lui Rani, râsul vesel al Thyrei. Vor şti că nu mai e? Oare îi simţeau acum durerea? În gând, a văzut-o pe mama ei la masă în palatul lor, lângă Tek, cum se întoarce s-o întâmpine cu braţele deschise pe Diana, care tocmai urca în fugă scările de acasă. *Ce-ai învăţat pe ziua de azi, Pyxis?* a întrebat-o Tek zâmbind, iar Diana n-a mai simţit nimic din amărăciunea de pe vremuri, doar durerea de a şti că totul se sfârşea aici. Atunci a auzit cum gura umedă a lui Pinon i se dezlipeşte de piele.

Apără-i, a fost ultimul ei gând şi rugăciune.

Capitolul 27

Alia se zvârcolea în braţele soldaţilor care o cărau pe sus de-a lungul şoselei, pe lângă un şir de blindate şi jeepuri.

— Jason, zi-le să se oprească, s-a rugat ea de el. Nu poţi să-i laşi să moară pe Nim şi Theo. Nu sunt periculoşi. Poţi s-o laşi pe Diana să se întoarcă acasă. Te rog. Jason...

Nici nu mai ştia ce spune, înşira doar o rugăminte după alta, din ce în ce mai disperată. Ştia că plânge. Răguşise. O dureau braţele de cât de tare o înşfăcaseră soldaţii lui Jason. Păreau să aibă o forţă nefirească în degetele ca de oţel.

Când au ajuns în spatele unui camion, un soldat i-a întins lui Jason o gamelă cu apă. El a băut zdravăn, apoi i-a întins-o şi ei, însă Alia i-a doborât-o din mâini. Soldaţii au tras-o şi mai tare de mâini şi au luat-o pe sus, cu toate că a dat mârâind din picioare. Jason a oftat.

— Alia! s-a răstit el la ea şi şi-a lăsat mâinile pe umerii ei. Alia, a repetat el mai blând. *Termină.* O să te răneşti singură.

Alia a scos un hohot între plâns şi râs, uitându-se lung la el. Fratele ei. Apărătorul ei. Prietenul ei. Semănau atât de mult la faţă, că parcă s-ar fi uitat în oglindă.

— Jason, a zis ea încet. Te rog. Te implor. Ajută-i.

A clătinat din cap şi i-a citit tristeţea în ochi.

— Nu pot, Al. O să fie război. Oamenii ca Nim şi Theo oricum nu vor supravieţui. E un act de compasiune.

— Nu mai vorbi aşa.

— Îmi pare rău. Altfel nu se poate.

Se simţea sfâşiată în miezul fiinţei sale şi ruptă în două. Jason, care-i citise, care o ascultase cum plânge ghemuită în pat lângă el, care o condusese pe jos la şcoală zi de zi,

luni în şir după accident, când îi fusese prea frică să se urce în vreo maşină. Nu era în stare de ceva atât de îngrozitor.

— Ba se poate, a zis ea.

Jason era cel mai rezonabil dintre ei doi, cel mai cu picioarele pe pământ. Trebuia să înţeleagă.

— Se poate. Putem să dregem totul. Putem să facem ce trebuie.

— Alia, tu nu înţelegi, însă eu ştiu ce e mai bine pentru amândoi. Şi mă tem că e prea târziu, a zis el uitându-se peste umăr.

Privind într-acolo, Alia a scos un icnet îngreţoşat, refuzând să-şi creadă ochilor îngroziţi. Pinon, cum îi spusese Jason, Setoasa. Tocmai ieşea dintre copaci, mânată spre portierele deschise ale unui jeep. Însă nu arăta ca atunci când îi dăduseră drumul pe malul râului. Era umflată toată, cu pielea cenuşie şi buhăită, şi îşi ţâra coada îngroşată la pământ. *Pe ceilalţi omoară-i. Suge sângele amazoanei.*

Diana murise. Era moartă, iar creatura aceea se îmbuibase cu sângele ei.

— Puneţi-o să verse şi aduceţi-mi fiolele, a ordonat Jason. Vreau să mă apuc de procesat datele în drum spre bază.

Doi soldaţi au tras-o pe Pinon în jeep. Prin portierele deschise din spate, se vedea că instalaseră mai multe cuşti înăuntru.

— Domnule, luaţi elicopterul până la bază? l-a întrebat unul din soldaţi pe Jason.

Domnule.

— Nu, vreau să supravegheaţi din Seahawk toată zona, ca să ne asigurăm că n-am atras atenţia cuiva. Ne mişcăm mai în siguranţă la sol şi nu mai e mult până apune soarele. După ce ajungem noi la câţiva kilometri de aici faceţi un foc şi ardeţi neapărat cadavrele.

Cum putea să vorbească aşa?

— Sunt trupurile prietenilor noştri, pe ei vrei să-i arzi.

— Fac ce trebuie să fac.

— N-o să te iert niciodată, Jason. Niciodată.

— Ba o să mă ierţi, Alia, a zis Jason trist, dar neclintit. Pentru că n-o să mai ai pe nimeni. Eşti Fiica Războiului; la apusul soarelui tu o să-ţi duci la îndeplinire destinul, şi eu pe al meu, prin tine. O să înveţi să mă ierţi într-o zi. Şi dacă nu, o să-mi văd cumva de viaţă oricum. Sunt dispus să plătesc preţul ăsta pentru preschimbarea lumii. Ca orice erou.

Alia a izbucnit atunci într-un râs urât, ca un hârşâit de lame zimţate.

— Ai *fost* eroul meu. Băiatul înţelept. Băiatul de încredere. Însă părinţii noştri nici n-ar fi suportat pe cineva ca tine.

— Tata ar fi înţeles.

— El e de fapt motivul, nu-i aşa? a spus Alia punând totul cap la cap. Vorbeşti tu mereu de generali şi războaie, însă de fapt e vorba de tata. Pentru că-ţi doreşti cu atâta disperare să fii Keralis, nu Mayeux.

— *Ai grijă. Nu te grăbi,* a zis el printre dinţi, repetând batjocoritor sfaturile mamei lor. Aşa vrei să trăieşti? După regulile lor, în loc să dictezi tu regulile?

— Chiar trăieşti după regulile lor, de partea celor puternici, nu a celor slabi. Te-ai întors împotriva oamenilor care ţi-au purtat întotdeauna de grijă.

— Oamenii mei sunt aceştia, a spus el întinzând braţele. Nişte eroi. Nişte învingători.

— Crezi că, dacă salvezi lumea, oamenii o să-ţi mulţumească în sfârşit? a spus Alia clătinând din cap. Crezi că noii tăi tovarăşi de arme o să-ţi ţină partea după ce se termină războiul? Nimic n-o să se schimbe aşa.

— Nu înţelegi acum, Alia, însă o să înţelegi mai încolo.

— N-ai decât să te amăgeşti. Nu eşti un erou. Eşti un

băieţel care se joacă de-a războiul.

— Ajunge.

— Eu hotărăsc când ajunge, i-a tăiat-o ea.

— Eşti doar un copil, Alia, a zis el cu ochii îngustaţi de mânie. Ţi-ai permis luxul ăsta pentru că am vegheat eu, pentru că am luat eu hotărârile dificile în viaţă. Nu pot să te apăr la nesfârşit.

În piept parcă îi zvâcnea o vietate îndurerată, un animal rănit, care se zbătea în lanţ.

— Ce mai pot să păţesc acum, Jason? Să mă trădeze cineva în tot ce am mai sfânt şi să-mi omoare prietenii? Poţi să mă aperi de asta?

— Nu te mai răsfăţa atâta.

Alia l-a scuipat în faţă.

Jason s-a tras înapoi. S-a şters pe faţă cu poalele tricoului. O clipă a părut un băiat oarecare, fratele ei, îmbrăcat într-un tricou şi blugi murdari. Apoi a deschis gura şi iluzia s-a risipit.

— Urcaţi-o în maşină, le-a ordonat soldaţilor care aşteptau în poziţii de drepţi. Însă aveţi grijă. Voi nu sunteţi imuni la puterile ei ca mine. Nu vreau să vă luaţi la bătaie. O să schimbăm mai mulţi şoferi pe drum.

Soldaţii au tras-o spre bancheta din spate a unui jeep, oprindu-se doar când Jason a mai spus ceva:

— Alia, lumea asta o să se preschimbe într-un coşmar. Toţi avem nevoie de aliaţi. Poate te mai gândeşti dacă vrei să rămâi singură sau nu.

O certa ca pe o puştoaică trimisă la culcare cu burta goală. Îşi iubea fratele şi poate îi înţelegea cumva suferinţele care-l puneau în acţiune, însă de iertat, n-avea să-l ierte niciodată pentru ce făcuse.

Când a deschis gura, nu şi-a mai recunoscut propriul glas. Avea un timbru jos şi profund, născut din mânia care-i ardea în suflet ca într-un creuzet.

— Sunt fiica lui Nemesis, a spus ea, zeiţa răzbunării

cereşti. Poate te mai gândeşti dacă o să-mi uit aşa de uşor supărarea.

— Legaţi-o la mâini, le-a zis Jason soldaţilor care o trăgeau spre maşină. Să nu cumva să-şi facă rău singură în vreo tentativă nesăbuită de a salva lumea.

Sora mea de luptă, îţi sunt scut şi sabie, şi-a repetat ea în timp ce soldaţii au azvârlit-o în spatele jeepului şi au legat-o la mâini cu benzi de plastic de consola metalică ce despărţea bancheta în două. *Cât mai respir eu, duşmanii tăi nu-şi vor afla pacea.*

O să găsesc eu o cale, Diana, a jurat ea. Pentru tine, pentru Theo şi pentru Nim. Cât mai trăiesc, voi lupta pentru cauza ta.

Capitolul 28

Diana avea în faţă apele argintate ale Eurotasului şi propriul său trup zăcând cu faţa în jos în râu, cu mădularele răsfirate stângaci, golit de sânge şi albit ca un os. Părea o stea sfărâmată. Nim zăcea câţiva metri mai încolo şi Theo la fel, cu braţul încolăcit după un bolovan, de parcă se chinuise să se ţină de el, şi degetele mişcându-i-se în curenţii apei.

A urmărit-o pe Pinon luând-o alene spre şosea, cu mişcări greoaie, târşâindu-şi pe pământ coada îmbuibată de sânge, în drum spre stăpânul său. De undeva de departe se auzeau elicea elicopterului şi strigătele Aliei. Îi părea rău că nu poate să-şi urmeze prietena, însă era un sentiment estompat, un gând care-i venea în minte precum o tristeţe aproape uitată. Diana nu simţea nimic. Fără trup, nu mai avea de ce să se agaţe, nu o mai lega nimic de pământ.

Aşadar, astfel se sfârşea totul. Asta era moartea.

Da, Fiică a Pământului, aceasta e *moartea. Şi renaşterea.*

Atunci a văzut-o Diana: era Oracolul; femeia stătea ghemuită lângă marele trunchi cenuşiu al platanului, aplecată deasupra apelor izvorului, prin care îşi trecea degetul lung, ca prin bazinul ei profetic de pe Themyscira. Oare era aievea sau o vedenie de muribundă?

Sunt cât se poate de aievea, a zis Oracolul şi şi-a dat gluga de pe cap, dezvelindu-şi ochii cenuşii pătrunzători, gura cărnoasă şi chipul încadrat de un coif de aur. Diana o mai văzuse sub înfăţişarea aceea când fusese la ea, însă atunci nu-şi dăduse seama că avea de-a face cu o divinitate.

Atena.

Acum poţi să mă vezi aşa cum sunt, fiica mea. Să ne vezi.

Lumina oglindită de apă s-a schimbat şi chipul Atenei a dispărut. Acum era Afrodita cea cu bucle scânteietoare, splendida Hera cea încărcată de podoabe, Artemis cea strălucitoare ca luna, Hestia care lucea ca tăciunele de după vălul său, Demetra cu coroana de spice pe cap şi iarăşi Atena. Era mult prea frumoasă. Diana îşi dorea să aibă ochi pentru a-i feri de imaginea ei.

Noi am creat Themyscira să le fie adăpost amazoanelor şi ne veghem mai departe în taină fiicele, în întruchiparea Oracolului.

E vremea să te întorci acasă, Diana, şi să te alături cu adevărat surorilor tale. Ai luptat cu curaj de partea celor nevinovaţi. Ai murit glorios. Iar cu limbă de moarte m-ai chemat pe mine.

Când Oracolul s-a ridicat, Diana a văzut-o sub alte şi alte înfăţişări – de războinică, de soţie, de ţesătoare, de arcaşă cu arcul încordat în mână.

Vino, Fiică a Pământului, să renaşti ca toate surorile tale pe vremuri, cu toate puterile ce ţi se cuvin. Vine războiul şi trebuie să-ţi ajuţi surorile să se pregătească. Ţi-ai câştigat în sfârşit locul printre acelea născute în bătălie.

Cele născute în bătălie. Cât visase Diana să audă aceste cuvinte şi cât îşi dorise să le audă. *Sunt amazoană.*

Chiar putea să se întoarcă pe Themyscira? Să lupte alături de surorile sale în războiul care se apropia? Consiliul nu va îngădui aşa ceva. Doar încălcase legea de căpătâi a insulei.

Nu vor şti niciodată, a spus Oracolul. *Va fi ca şi cum n-ai plecat niciodată. Vino, Diana. Vino acasă.*

Acasă. Vedea totul parcă aievea în minte. Clopoţeii căţărători de la fereastra camerei sale. Bucătăriile forfotitoare ale palatului. Pădurile cu arbori uriaşi pe care le bătuse ore în şir alături de Maeve. Ţărmul de nord, cu

stâncile şi golfuleţele sale tainice. Stâncile pe care le ştia mai bine ca oricine, de unde o auzise pe Alia strigând după ajutor.

Alia. De care se legase cu jurământ. *Cât mai respir eu, duşmanii tăi nu-şi vor afla pacea. Cât mai trăiesc, voi lupta pentru cauza ta.* Era un legământ ce nu putea fi încălcat, de nedesfăcut, ca lasoul de aur.

Diana s-a gândit la Ben, care pilotase atât de calm şi sigur avionul, care dăduse piept cu atacatori mai bine înarmaţi decât el, la părinţii Aliei, care încercaseră să creeze o lume mai bună. Şi-a amintit când îşi prinsese degetul mic de al lui Nim, când Theo ridicase sabia de jos deşi habar n-avea s-o mânuiască. Deşi amazoanele erau neamul ei, şi oamenii aceia erau tot de ai ei şi trebuia să-i apere cumva.

Aceşti oameni, aceşti muritori fragili, nesăbuiţi şi necugetat de curajoşi meritau şansa de a trăi în pace. Încă nu era prea târziu. Soarele nu apusese încă.

Fiica noastră, a spus Atena, *ştim că eşti bună la inimă, însă e cu neputinţă.*

Vă rog, a implorat Diana. *Îngăduiţi-mi să rămân.*

Nu, a spus zeiţa cu glas sever.

Însă de când o cunoscuse pe Alia, Diana refuzase să asculte de cineva. De ce-ar fi ascultat tocmai acum?

Mai daţi-mi o şansă, a implorat ea. Pentru ce anume se ruga? Ce preţ vor cere zeii de la ea? *Mai daţi-le lui Theo şi lui Nim o şansă.*

Cu neputinţă. Vremea lor s-a scurs.

Sunteţi zeiţe, a spus Diana luându-şi inima-n dinţi. Voi hotărâţi ce e cu putinţă.

Te târguieşti pentru vieţile unor muritori? a auzit atunci alt glas, limpede precum cântecul unui corn de vânătoare. *De ce?*

Sunt soldaţii mei, a spus Diana. *Nu pot să câştig singură bătălia.*

Şi-ţi alegi asemenea războinici? a întrebat-o iar glasul rece şi limpede dinainte, cu o notă de veselie difuză, ca lumina lunii.

N-ar fi prima fată care ia o asemenea hotărâre nesăbuită, s-a auzit un alt glas melodios ca strunele unei lire.

Atunci, dacă tot vrei să te tocmeşti cu noi, a spus alt glas, *să-ţi spunem şi preţul. Ce poţi să ne oferi, Fiică a Pământului?*

Nimic. N-avea nimic să le ofere în schimbul vieţilor prietenilor ei. Niciun zorzon, niciun legământ, nicio jertfă preţioasă. Însă nu era chiar aşa, nu? Avea darul pe care tocmai îl primise. Putea să-şi pună în joc viaţa şi viitorul.

Gândeşte-te, fiica noastră, a spus Oracolul preschimbându-se iar în conducătoarea de oştiri cu coif de aur. *Gândeşte-te la ce renunţi de dragul acestor muritori, acestor fiinţe vremelnice şi absurde.*

Însă Diana se gândise suficient.

Îmi ofer viaţa de amazoană. Dacă nu voi izbuti să opresc războiul şi dacă voi muri de mâna lui Jason, voi renunţa la dreptul de a mă întoarce pe insulă.

Îţi vei primi atunci adevărata moarte? a zis Oracolul.

Da.

Un cor s-a înălţat atunci, într-o mie de limbi, cu glasurile a o mie de zeiţe, ale tuturor zeităţilor care-şi încredinţaseră fiicele insulei-refugiu Themyscira şi ale tuturor celor care ştiau ce înseamnă războiul care se apropia.

Apoi Oracolul a amuţit brusc. Zeiţele s-au retras să discute între ele, iar Diana a aşteptat. A trecut o veşnicie de-o clipă.

Apoi Atena a grăit din nou, cu o notă de mândrie şi prudenţă în glas.

Răspundem rugăminţilor tale. Tovarăşii tăi îşi vor primi şansa, la fel ca tine. Caută să ieşi victorioasă, iar de vei

izbândi, întoarce-te la surorile tale ca o amazoană adevărată. Însă ia aminte, Fiică a Pământului, de-acum n-o să mai poţi să te tocmeşti vreodată.

Diana s-a înfiorat de teamă auzind-o. Zeii nu făceau favoruri cu uşurinţă. Întotdeauna trebuia să plăteşti.

Iată care ne e învoiala: De vei muri a doua oară în Lumea Oamenilor, vei trece pe Lumea Cealaltă a muritorilor. Nu vei mai vedea niciodată ţărmurile Themyscirei, nici pe mama ta, nici pe surorile tale. Ai înţeles, Diana? a întrebat Atena după o pauză. *Aşa îţi vei sfârşi viaţa. Nu mai ai cum să dai înapoi. Nu vom interveni în numele tău. Nu ne striga ca să ne ceri îndurare.*

Diana s-a gândit la Nessa, cea surghiunită de pe insulă, cum stătea pe ţărm dezbrăcată de armură, în şuierul vânturilor, cu pământul tremurându-i sub picioare. Şi-a amintit versurile poetei: *Ce-am mai putea spune despre suferinţa ei? Bine măcar că n-a fost una îndelungată.*

Diana hotărâse deja chiar de când se azvârlise de pe stânca înaltă, plonjând în mare. Mama şi surorile sale alesseră să întoarcă spatele Lumii Oamenilor, să-şi clădească o lume nouă, plină de pace. *Ele şi-au săvârşit lucrarea,* şi-a zis Diana. *Însă eu sunt de-abia la început.*

E lupta mea, i-a spus ea Oracolului. *Lăsaţi-mă să încerc.*

În aer a răsunat un sunet ca un trăsnet.

Diana a icnit – urletul furtunii era chiar inima ei bătându-i tare, răsunător, în urechi, în timp ce sângele îi revenea în trup şi aerul în plămâni. A deschis ochii. În faţă avea apă cenuşie şi trestii. Când a tras aer pe nări, a aspirat apă. Şi-a amintit că avea braţe şi picioare şi s-a întors cu greu în fund, tuşind.

Aerul din jur părea încărcat cu electricitate.

La un semn de mână al Demetrei, trestiile de pe mal s-au înălţat, pentru a le ascunde de ochii lumii.

Hera a îngenuncheat lângă Nim. Zeiţa i-a luat capul în poală, îndreptându-i gâtul, iar Afrodita a muiat o scoică în

apa râului şi a turnat stropii peste trupul inert al lui Nim. Pieptul i-a tresăltat atunci, fata a clipit din ochi, s-a ridicat cutremurată în capul oaselor, cu părul şiroindu-i de apă, şi s-a uitat înnebunită în jur, însă zeiţele dispăruseră.

Peste rănile lui Theo, Hestia a picurat foc din degete, care s-a prelins în despicătura de sabie din coastă şi a închegat carnea la loc, fără nicio urmă. Artemis a scos din tolbă o săgeată de lumină palidă, ca de lună. Când a înfipt-o în pieptul lui Theo, acesta a zvâcnit cu un icnet, iar inima a început să-i bată din nou. Theo a deschis repede ochii şi s-a dat mai în spate, bâjbâind cu mâinile după armă, în căutarea atacatorilor.

— Diana? Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat Nim. Unde-i Alia? Unde-i... creatura aia?

Nici zeiţele, nici Oracolul nu se mai vedeau nicăieri, însă Diana a auzit în urechi ecoul vorbelor Atenei: *Nu ne striga ca să ne ceri îndurare.*

Pe deal în jos veneau mai mulţi oameni cu canistre de benzină în mâini.

Theo şi-a dus mâna la rana dispărută.

— Am murit? Aoleu, sunt cumva zombi?

— Nu-i vreme de explicaţii, a spus Diana. Jason a răpit-o pe Alia.

— Atunci hai după ea, a spus el sumbru.

— Nu mai e nici jumătate de oră până la apus, a spus Diana uitându-se în zare.

— Hai să ne grăbim, a spus Nim încuviinţând din cap.

Îşi alesese soldaţii. Acum mergeau la război.

Capitolul 29

S-au furişat în tufişuri pentru a nu fi văzuţi de bărbaţii cu canistrele de benzină, care coborâseră pe malul râului şi nu mai găsiseră niciun cadavru.

— Ce naiba? a făcut unul din ei. Am văzut că Pinon a dat-o gata pe amazoană şi Rutkoski l-a aranjat pe slăbănog.

— I-am sucit cu mâinile mele gâtul puştoaicei indiene, a zis altul.

— Nesimţitul, a mormăit Nim.

— Atunci unde sunt?

— Poate i-a dus apa în aval?

Au pornit la drum pleoscăind cu bocancii prin apă.

— Haideţi, a zis Diana. N-o să aştepte mult să-i raporteze lui Jason.

S-au oprit pe marginea benzii de gudron. Vehiculele lui Jason blocau şoseaua şi Diana s-a întrebat dacă unităţile sale stabiliseră un punct de control pentru a opri celelalte maşini să treacă. Vedea mai mulţi inşi vânturându-se pe lângă două jeepuri, în capul coloanei. Mai aproape de ascunzătoarea lor se aflau trei blindate şi încă un jeep. În acesta din urmă o transportau pe Pinon. O demonstrau încuietorile masive ale portierelor din spate, însă, spre uşurarea Dianei, creatura nu se auzea. Spera că era bine închisă, trăgând la aghioase după ospăţ. Elicopterul se înălţase pe boltă şi părea să survoleze deasupra văii.

Un grup de soldaţi tocmai se urca într-o maşină blindată. Prin portierele deschise ale alteia, Diana a zărit un mini-arsenal şi, după toate aparenţele, un laborator mobil. Jason discuta cu un bărbat aşezat la un calculator, cu mai multe eprubete pline de sânge – sângele ei – înşiruite în faţă, gata să se joace cu ele. Ruşinea de a

suferi o asemenea trădare i-a întors stomacul pe dos. O minţise, se folosise de încrederea ei şi-i răpise chiar viaţa din trup.

— Cum naiba arată atât de calm? a zis Theo.

Mai mult decât mânia, în glas îi simţea durerea şi uimirea care-l copleşiseră în clipa când Jason se întorsese împotriva lor.

— E mai rău, a zis Nim cu un dezgust total. Arată *satisfăcut.*

Avea dreptate. Jason nu mai era deloc încordat. Se schimbase într-un tricou curat şi în bocanci militari, pe care le purta de parcă ar fi fost veşminte cu fir de aur. Părea un rege proaspăt urcat pe tron.

Diana şi-a încordat pumnul. Nu era rege, era un hoţ. Deja le răpise destul.

— Theo, a zis ea, dacă ai avea acces la un calculator de-al lor, ai avea cum să... ce ştiu eu...

— Să mă infiltrez în reţeaua lui Jason, să-i decimez toate bazele de date şi să-i contaminez toate informaţiile acumulate, ca să-i compromit total cercetările?

— Ăă, da, de exemplu.

— Sigur.

— Ţi se pare uşor? a zis Nim.

— Eu l-am ajutat cu reţelele şi sistemul de securitate, a spus Theo ridicând din umeri.

— Nu mă mir că te voia mort, a zis Nim fluierând încet.

Jason a sărit din maşină şi a luat-o spre fruntea coloanei, oprindu-se lângă al doilea jeep.

— Acolo au urcat-o pe Alia, a spus Diana. Au ocupat a doua poziţie din coloană în caz de ambuscadă. Pot să ajung la ea.

— Eşti sigură? a zis Theo. Au o groază de soldaţi îmbuibaţi cu sânge de eroi.

— Pot să ajung la ea, a repetat Diana sperând că e adevărat – era unica ei şansă. Însă mai întâi trebuie să vă

duc la laboratorul mobil. Jason a spus că are lunetişti în zonă şi mă îndoiesc că i-a eliberat din post înainte să se pună coloana în mişcare.

Nim a arătat spre un punct situat lângă vârful Menelaionului, apoi în stânga şi în dreapta, mai jos pe coasta dealului.

— Acolo sunt poziţionaţi, a spus ea.

— Te pricepi cumva la lunetişti? a întrebat-o Theo.

— Deloc, însă mă pricep la linii vizuale. De acolo pot să vadă direct coloana şi dacă se apropie cineva din vreo direcţie a şoselei.

— Excelent, a spus Diana. Ai putea să-ţi dai seama pe unde s-o luăm spre laborator dacă vrem să nu tragă în noi?

— Putem să ajungem acolo, a zis Nim înclinând din cap, însă aşa o să ne vadă sigur tipii din jeepul lui Pinon.

— Atunci facem o oprire acolo, a zis Diana. Nim, treci în frunte. Hai să ne mişcăm.

S-au lăsat la pământ şi au luat-o furiş pe marginea drumului, după indicaţiile lui Nim, ascunzându-se după tufişuri şi copaci. Traseul în zigzag ales de Nim pentru a se apropia de maşini i se părea contraintuitiv Dianei, însă nici nu poseda talentele vizuale ale lui Nim. Au ieşit din tufişuri, s-au târât pe sub un blindat şi apoi pe lângă cealaltă latură a maşinii. De acolo s-au strecurat într-un con mare de umbră situat în dreptul portierei şoferului.

— Nu plecaţi nicăieri, a zis ea şi a deschis portiera şoferului.

Surprins, soldatul nici n-a mai apucat să spună ceva, că Diana l-a şi tras din maşină şi l-a izbit tare de carcasă, încât s-a prăbuşit la pământ.

— Hei! a făcut soldatul de pe scaunul din faţă, punând mâna pe staţie.

Diana s-a strecurat în maşină, l-a înşfăcat de tricou şi l-a dat cu capul de bord, lăsându-l acolo fără vlagă.

Diana s-a uitat în spate. În spatele jeepului se aflau două

cuşti mari. Într-una sforăia Pinion, culcată pe-o parte.

A luat staţia şi a coborât fără zgomot din jeep. Nim şi Theo tocmai vârau şoferul leşinat sub maşină.

— Nim, a zis Diana. Du-ne la laboratorul mobil.

Au ajuns din doar câţiva paşi. Diana a deschis portierele din spate şi a sărit înăuntru.

Omul din faţa calculatorului s-a tras într-o parte, bâjbâind după pistolul din şold.

Diana i l-a smuls din toc şi i l-a confiscat fără probleme.

— Te rog, a zis el ridicând mâinile. Sunt om de ştiinţă.

— Nu-ţi fac nimic.

Când l-a văzut furişându-şi mâna spre un buton galben de alarmă, l-a pocnit în cap cu mânerul pistolului.

— ...Aproape nimic.

Le-a făcut semn lui Theo şi Nim să intre şi a închis portierele după ei.

— Nu-l scăpaţi din ochi, a zis ea. Dacă-şi dă cineva seama că suntem aici...

Nim a desprins o puşcă semiautomată de pe perete.

— O să fim pe fază.

Theo deja se ghemuise în faţa calculatorului şi bătea în viteză la tastatură.

Pe masa de laborator un aparat umplea huruind câte un şir de eprubete cu un sânge roşu-închis şi le muta la stânga, pentru a umple un alt şir.

— Aoleu, a făcut Nim. E sângele tău?

Diana şi-a mijit ochii. Cercetând mini-arsenalul din maşină, a arătat spre un şir de grenade incendiare.

— După ce termină Theo vreau să vă retrageţi la loc sigur şi să aruncaţi în aer maşina asta şi pe cea cu Pinon. Sunteţi în stare?

— Da, a zis Nim.

Se grăbise cam tare şi părea prea sigură pe sine ca să-i inspire încredere.

— Fără să săriţi şi voi în aer?

— Tot ce se poate, a zis Theo.

— Suntem gata să ne deplasăm de la faţa locului, s-a auzit din staţie. Collins, rămâi pe poziţie până eliberăm terenul, terminat.

Au rămas toţi cu ochii la cutia neagră.

— Collins, eşti pe recepţie? s-a auzit iar glasul.

Theo a luat aparatul, l-a sucit stângaci în mâini, apoi a apăsat pe un buton.

— Recepţionat... amice, a zis Theo.

— Ne vedem la bază, terminat.

Theo a lăsat staţia şi s-a întors spre calculator. Diana a luat o sabie scurtă şi un scut din suportul de arme.

— Nu înţeleg, a zis Nim. Toate săbiile astea şi restul. Soldaţii lui Jason sunt aşa nişte duri, că se pot pune cu gloanţele şi cu bombele?

— O să se folosească de EMP-uri, a spus Theo, arătând spre ecran, pe care se derula un text pe o coloană lungă. Văzând-o probabil pe Diana nedumerită, a continuat: Impulsuri electromagnetice. Sunt un fel de fulgere de proporţii imense, care dezactivează orice sistem major de atac armat. Gata cu bombele nucleare şi cu rachetele, orice acces la depozitele de arme este blocat.

— O luptă dreaptă, a şoptit Diana.

Am vrut să reclădesc lumea.

— Sigur, a zis Theo. Dacă te-ai îndopat cu vitamine din sânge de erou antic. Fundaţia Keralis are contacte la vârf în toată lumea. O să ne întoarcem la epoca de piatră din cauza lui Jason.

— Epoca de bronz, l-a corectat Nim.

— Nu ţi-a ajuns o moarte pe ziua de azi? a zis Theo.

Diana şi-a pus mâinile pe umerii lor sperând că reuşeau să se înţeleagă şi singuri, ca să-şi ducă sarcina la bun sfârşit.

— Nu faceţi zgomot şi rămâneţi la adăpost, le-a şoptit ea şi a luat-o spre portierele din spate. Închideţi după mine.

— Diana, i-a zis Nim. Arde-l ca lumea la fund pe Jason.

— Neapărat la fund? s-a încruntat Diana nedumerită.

— Da.

— De ce?

— E o tradiţie newyorkeză, a zis Theo fără să ridice ochii din tastatură.

Diana a încuviinţat, a crăpat portierele şi s-a strecurat afară. Razele soarelui aproape la apus proiecta umbre lungi pe şosea. Sperase că va reuşi să se furişeze până la maşina lui Jason, însă nu mai era timp să se ascundă. Coloana se punea în mişcare.

Diana a luat-o la fugă. Aproape imediat au izbucnit focuri de armă. S-a mişcat la adăpostul scutului, auzind cum răpăie gloanţele în metal. A ţâşnit tot înainte, pe lângă ultimul blindat din coloană, rămânând lângă el pentru a se adăposti. A auzit strigăte, apoi a văzut că maşinile din faţă au accelerat, iar blindatul lângă care fugea a frânat.

Nu-şi permitea să aştepte până cobora cineva. A ţâşnit în faţă şi s-a aplecat să apuce de bara de metal din spate a jeepului. Cu o mână a săltat maşina cu roţile din spate de la pământ şi cu cealaltă a ţinut scutul deasupra capului.

Roţile din faţă ale jeepului se roteau în viteză, încercând să accelereze în faţă. Diana a gemut de efort şi s-a înfipt bine pe picioare. Un glonţ a nimerit-o în coapsa stângă şi altul, în pulpă, stârnindu-i junghiuri de durere în corp. Când s-a uitat în spate, a văzut soldaţi coborând din jeep şi venind în goană spre ea cu armele în mână. Erau destul de departe, aşa că nu puteau s-o rănească aşa de rău, însă mult nu mai rezista pe poziţie.

Diana a tras aer în piept şi şi-a azvârlit scutul spre ei, ca pe un disc. A dat drumul blindatului, care a ţâşnit în faţă. Apoi şi-a luat elan şi a sărit pe el, căţărându-se pe capotă. Puştile scuipau foc în jur şi o potopeau cu o rafală dureroasă de gloanţe. Fără să le ia în seamă, a sărit jos de

pe capota jeepului, chiar în faţa maşinii.

A făcut un salt şi a aterizat în picioare, abia apucând să se redreseze şi să se întoarcă pe loc, cu mâinile întinse. Jeepul s-a năpustit la ea, împingând-o în spate, cu sandalele alunecându-i pe asfalt. Palmele îi tremurau sub forţa impactului, aşa că a strâns din dinţi şi şi-a încordat umerii, în huruitul motorului.

Atunci a auzit paşii soldaţilor care veneau în fugă. Câţi erau? Zece? Douăzeci? Mai mulţi? Cât de rapizi erau? Cât de puternici? Putea să-i învingă pe toţi?

Diana a întors privirea spre vest. Soarele era roşu ca focul, aproape ascuns după dealuri. Cât mai avea până coboara de tot? Cât mai era până se lăsa întunericul şi pierdeau ultima lor şansă?

Capitolul 30

— Domnule, avem de-a face cu un inamic, a anunţat vocea din staţie, însă Jason n-a părut deloc îngrijorat.

— Oamenii legii din zonă sau armata?

— Ăă, nici una, nici alta, să trăiţi. E fata aia.

Alia s-a îndreptat de spate, simţind cum îi intră benzile de plastic în carnea de la încheieturi.

— Fata? a făcut Jason sucindu-şi gâtul să vadă în spate când s-au auzit împuşcături.

Aliei îi era teamă să se uite şi să-şi facă speranţe, însă s-a întors totuşi.

Diana alerga în viteză prin ploaia de gloanţe, cu scutul deasupra capului. Cu o săritură, s-a agăţat de bara din spate a jeepului.

— Nu se poate, a zis Jason încruntat, de parcă se chinuia să rezolve o ecuaţie din cale-afară de dificilă. Pinon i-a supt tot sângele. Nimeni nu scapă cu viaţă din aşa ceva.

Soldaţii se apropiau tot mai mult de Diana şi răsunau împuşcături tot mai tare. Şi-a azvârlit scutul spre ei şi a dat drumul jeepului, însă o clipă mai târziu Alia a auzit paşi pe capotă şi Diana a apărut în faţa maşinii.

— Calc-o, a zis Jason.

Şoferul a ambalat motorul şi Alia a ţipat.

S-au înfipt în Diana cu toată viteza şi Alia s-a smucit în centura de siguranţă. Însă Diana nu se clintise din loc. Se înfipsese bine în drum şi se opintea cu mâinile în grilajul din faţă al jeepului, cu buzele răsfrânte peste dinţi.

— Dumnezeule, a făcut Jason admirativ, cercetând-o prin parbriz. Uită-te la ea.

Nu părea speriat. Alia şi-ar fi dorit să-i citească teama în voce.

— Domnule? a zis şoferul nesigur.

— Să vină *prota*-garda. Cu săbii şi scuturi, fără arme de foc. A, şi mai spune-le să încerce s-o ţină în viaţă dacă se poate.

Cum putea să vorbească aşa? De parcă ar fi fost un joc – nu, un experiment – şi de-abia aştepta să înregistreze rezultatul.

Soldatul a transmis ordinul prin staţie şi în doar câteva clipe Alia a văzut un grup de bărbaţi înconjurând-o pe Diana, în huruitul roţilor de jeep.

— Sunt cei mai buni soldaţi ai mei, a spus Jason. Sunt binecuvântaţi cu puterile celor mai măreţi eroi de care a avut parte lumea noastră, însă n-au mai avut de-a face cu cineva ca Diana.

— N-au cum să-i ţină piept, a zis Alia aruncându-i o privire mânioasă.

— Poate, a recunoscut Jason. Însă măcar o s-o aranjeze bine cât aşteptăm să apună soarele.

Alia s-a simţit din nou copleşită de un val de mânie. A dat în zadar din mâinile încătuşate. Diana se întorsese la viaţă şi Alia nu putea s-o ajute cu nimic. Îi venea să urle. Toate puterile care zăceau în ea, apocalipsa gata să izbucnească – îi erau de vreun folos oare?

— Mi-ar plăcea să putem urmări lupta, a zis Jason în timp ce *prota*-garda sa înainta înarmată cu săbii, suliţe şi… plase.

— Pentru ce sunt plasele, Jason? a întrebat ea, cu toate că nu ştia dacă vrea să afle.

— N-am fost destul de prevăzător. Bine, a recunoscut el cu o mică ridicare din umăr jucăuşă, m-am lăsat dus de val. N-ar fi trebuit s-o pun pe Pinon să-i sugă sângele. Dacă o ţin în viaţă poate să-mi furnizeze material genetic non-stop pentru experimente.

Alia a simţit ceva întunecat înlăuntrul ei. Jason se înşela în privinţa părinţilor lor, însă nu total. Toată viaţa îi spuseseră să aibă grijă, să nu ridice tonul, să încerce să

atragă atenţia celorlalţi numai la modul pozitiv. Fii calmă. Nu le da apă la moară. Nu le da niciodată apă la moară. Însă avusese dreptate să se înfurie, aşa cum avea şi acum. Şi ce anume câştigase prin faptul că se controlase mereu? Trebuia să se facă dreptate pentru Theo şi Nim şi pentru durerea pe care o provocase Jason. Dacă trăia mereu cu *grijă* n-avea cum să obţină aşa ceva. *Nemesis. Zeiţa răzbunării.*

S-a dat înapoi când a auzit bătăi de aripi, crezând că e Eris, însă sunetul venea din lăuntrul său – în ea se trezea ceva dintr-un somn mult prea lung. *Haptandra. Mâna războiului.* Dacă ar fi încercat chiar ea să-şi folosească puterile?

Prea mult am stat mereu cu grijă. Prea mult am tăcut. N-au decât să mă vadă mânioasă. Să mă audă cum urlu din rărunchi. Creatura adormită şi-a întins aripile negre şi lucioase, luminate de un foc întunecat, şi s-a ridicat, cu un pumnal în mână.

Nemesis. Şi dacă această putere a ei nu era doar un blestem, ci şi un dar, o moştenire complicată şi periculoasă, dată mereu mai departe, de la o zeiţă la fiica sa şi tot aşa, un bun care se dorea folositor? Dacă putea deveni o armă în mâna Aliei?

A închis ochii şi a căutat creatura aceea întunecată şi înaripată. A înşfăcat-o şi a legat-o de sine, astfel încât să se preschimbe în mânie pură. Parcă simţea tresăltarea aripilor între omoplaţi – nu-i mai era frică, se simţea doar sigură de sine şi vie. *E a mea. E dreptul meu.* A atins uşor puterea din lăuntrul său şi a simţit-o cum îşi ia zborul.

Soldatul din scaunul din dreapta a ridicat staţia şi l-a izbit pe şofer în cap cu ea. Jason s-a dat înapoi când şoferul a ripostat la lovitură şi cei doi s-au încăierat pe scaunul din dreapta.

— Scholes! a strigat Jason la el când şoferul şi-a ridicat piciorul de pe pedală şi jeepul a încetinit. Chihara! Ce

naiba faceţi?

Alia a deschis ochii şi a văzut soldaţii adunaţi în cerc. De data asta s-a concentrat pe puterea sa şi s-a împins de-a dreptul în ea.

Dintr-odată, soldaţii de afară au început să urle şi să ţipe unii la alţii, încrucişând săbiile.

— La naiba, a zis Jason. Mai e un pic şi apune soarele, din cauza asta se poartă aşa.

— Da, a zis Alia. Sigur asta e.

— Nu... a început Jason, apoi a scos un strigăt când jeepul s-a lăsat în faţă, izbindu-se de asfalt cu un zornăit metalic puternic. Ce na...

— Cred că a scos cauciucurile din faţă. Iar acum pe alea din spate, a continuat ea când jeepul s-a lăsat de tot la pământ cu un bufnet.

— Unde e? a zis Jason întorcându-se în scaun.

— O să vină ea să te aranjeze, a spus Alia uitându-se afară pe geamuri şi a zâmbit văzând haosul pe care-l stârnise – era doar începutul. Te aranjăm noi.

— Nu fi aşa de încântată, Alia, a zis Jason părând doar tracasat, nu îngrozit şi nici îngrijorat – de fapt, părea aproape nerăbdător când a scos o sabie lungă din compartimentul principal al jeepului. Războiul de-abia a-nceput.

Şi a deschis portiera, cu sabia lucindu-i în mână.

Capitolul 31

Diana a azvârlit ultimul cauciuc şi atunci l-a zărit pe Jason ieşind de-a buşilea din jeep şi ridicându-se cu un salt de la pământ. Se înarmase cu o sabie şi o clipă s-a aplecat să smulgă un scut de pe braţul moale al unui soldat căzut.

N-avea timp să cerceteze haosul care izbucnise în jur şi să-şi facă griji că Theo şi Nim ar putea cădea pradă beţiei războinice în laboratorul mobil din spate.

Soldatul de lângă Diana îşi dărâmase camaradul la pământ şi-l izbea cu scutul în faţă. Diana i l-a înşfăcat când îl ridica în aer şi l-a lovit zdravăn în creştet cu el. Soldatul a căzut în faţă, întinzându-se peste tovarăşul său, obraz în obraz.

Diana s-a întors spre Jason. Erau împresuraţi de soldaţi care se luptau între ei. Celălalt blindat ieşise de pe şosea.

Diana a cântărit sabia în mână. Era destul de scurtă, însă tăia şi se înfigea uşor, de asta era făcută. Oţelul nu era foarte bun, însă părea destul de ascuţită.

— Oamenii tăi nu-ţi mai sar deloc în ajutor, a zis ea.

— N-am nevoie de ajutor, a spus Jason încălzindu-şi umerii.

— Te-am mai învins o dată când am urcat muntele.

— Să zicem că te-am lăsat să crezi ce-ai avut chef.

Diana a clătinat din cap, dându-şi seama că doar se prefăcuse obosit pe vârful acela luminat de stele.

— Minţi la fel de uşor cum respiri. Mereu te-ai ţinut în frâu. Atunci, a zis ea, hai să vedem ce poţi de fapt când ai de-a face cu o amazoană.

Şi-au dat târcoale alene. Însă Jason n-avea de ce să şovăie, încercându-i puterile. I le tot încercase zile întregi. S-a repezit s-o atace.

Şi-au izbit săbiile încrucişate una de alta şi dealurile au

răsunat de zăngănitul oţelului pe oţel. Diana i-a simţit puterea din plin în braţ. Era vânjos şi ştia cum să se folosească de statura lui.

S-au tras înapoi, cu săbiile scoţându-le scântei. Jason a atacat şi Diana a parat, apoi s-a răsucit la stânga şi i-a blocat cu scutul o nouă lovitură în coaste. *E puternic,* a observat ea, însă s-a obişnuit să fie cel mai puternic luptător de pe teren. Jason a izbit-o în scut cu al său, aşteptându-se să se dea înapoi. Diana l-a împins însă, proiectându-l prin aer.

S-a prăbuşit în portiera unui blindat, însă s-a ridicat cât ai clipi. S-a redresat după impactul dureros şi a zâmbit.

— Ce soldaţi o să-mi clădesc cu sângele tău.

Theo o să aibă grijă de asta, şi-a zis ea în timp ce Jason se repezea spre ea cu sabia lucindu-i ca fulgerul în nori. S-a mişcat cu o iuţime incredibilă, lovind din lateral şi din faţă şi silind-o să se retragă. Diana s-a mişcat, ripostând în tandem. Era o senzaţie uluitor de stranie. Câte ceasuri se pregătise oare pentru clipele acestea? Şi totuşi, nu semăna deloc cu exerciţiile şi luptele de probă din sala Arsenalului.

Pentru că adversarul ei de acum era gata să-i dea lovitura de graţie.

— Eşti iute, a observat ea.

Jason a zâmbit, cu gropiţa aceea din obraz care o fermecase atât de uşor.

— Nu te lupţi doar cu mine, a spus el fără să gâfâie deloc. Te lupţi cu toţi războinicii care au ieşit învingători în lupta cu amazoanele. Ahile, care a răpus-o pe Pentesileea. Telamon, care a îngenuncheat-o pe Melanipe. Hercule, care a învins-o pe Hipolita.

Nu suporta să-l audă vorbind despre surorile şi mama sa.

— O războinică înţeleaptă învaţă din propriile greşeli, a zis Diana ridicând din sprânceană. Uiţi cine m-a învăţat să lupt, a adăugat ea schimbându-şi poziţia.

Şi-a repezit sabia înainte, într-un arc nimicitor. Jason a ridicat scutul pentru a-i bloca lovitura, însă s-a poticnit. Diana l-a izbit în plexul solar cu călcâiul, tăindu-i respiraţia. De data asta s-a ridicat mai încet. S-a repezit la el punându-şi în joc toate talentele exersate, mişcându-se potrivit învăţăturilor primite de la surorile sale şi lecţiilor pe care i le trecuseră mai departe.

Jason îi riposta de fiecare dată, însă cu mişcări mai lente. Se resimţea încă după lovitura ei de picior, gâfâind din greu. Când a lovit cu sabia înainte prin aer, Jason a pivotat spre dreapta, ca să evite lovitura, numai că Diana nici nu dorise să-l atingă. În schimb, şi-a temperat atacul, schimbând direcţia şi repezindu-şi tăişul sabiei spre braţul cu care ţinea scutul. Jason a icnit de durere când i-a dat sângele. Diana a profitat de deschiderea creată şi l-a izbit rapid cu mânerul sabiei în scut, smulgându-i-l din mână. Scutul a căzut zăngănind la pământ.

Diana a apucat mai bine mânerul şi s-a repezit la dreapta, dărâmându-i sabia din mână.

Jason s-a împleticit în spate, cu braţul stâng sângerându-i. Nu părea înfricoşat, ci mai degrabă nedumerit, de parcă nu-şi dădea seama unde-i dispăruseră armele.

— Nu, a zis el. E total anapoda. Ahile şi Hercule au învins. În toate poveştile au ieşit victorioşi împotriva amazoanelor. Sunt nişte învingători.

— În poveştile poeţilor voştri, nu ai noştri. Predă-te, Jason Keralis.

Jason a mârâit de frustrare, cotind spre stânga.

— Menelau s-a predat când i-a furat Paris mireasa? Ştiu că nu eşti dispusă să dai lovitura de graţie.

— Nu poţi să câştigi. Doar surorile mele îmi pot ţine piept în luptă dreaptă.

În ochi i-a apărut o privire febrilă.

— Atunci lasă armele şi luptă-te corp la corp cu mine, învinge-mă şi ieşi victorioasă.

Oare aşa o să pună capăt poveştii? O să-l înfrângă în luptă corp la corp, aşa cum dorea? Se îndoia. Diana a ridicat din umeri şi şi-a azvârlit sabia şi scutul cât colo.

Jason a oftat clătinând din cap.

— Eşti atât de cinstită şi de onorabilă, a spus el surâzând tăios ca un pumnal. Eşti atât de uşor de înşelat. Doar surorile tale îţi pot ţine piept? Atunci vei cădea răpusă de amazoanele tale, a zis el scoţând o seringă din buzunar.

Diana şi-a amintit ce-i spusese pe malul Eurotasului. *M-am apucat să creez un ser din ADN-ul tău de cum ne-am cunoscut.* Celulele şi puterea ei.

— Nu! a ţipat Diana.

Şi-a înfipt acul în coapsă şi a apăsat pe piston, apoi a azvârlit seringa golită. S-a îndreptat de spate şi şi-a rotit gâtul. Zâmbetul i s-a lăţit pe chip. Diana s-a dat înapoi.

— Apune soarele, a spus Jason, mişcând din degete de parcă-şi încerca noile puteri. Începe o nouă epocă a eroilor. Şi n-am uitat că ţi-am promis o moarte frumoasă.

Jason a venit spre ea şi Diana s-a dat înapoi, cercetându-l prudentă din ochi.

— Nu mai ai unde să fugi, a zis el încordându-şi pumnii. Oare cum va fi să te îngenuncheze cineva cu puterea sângelui tău?

Jason a lovit din stânga şi Diana s-a dat într-o parte. A atacat-o din dreapta, cu un pumn năprasnic în stomac. Diana a gemut sub impact. Jason a scos un icnet şi s-a dat înapoi uluit.

Şi-a revenit repede şi s-a repezit la ea. Diana a pivotat ca să-l înşface de încheietura mânii şi să-l doboare la pământ, folosindu-se de propriul lui elan. Însă acum se mişca mai iute. S-a oprit, a înşfăcat-o de umeri şi a răsucit-o prin aer, doborând-o la pământ.

Jason a gemut de parcă el se trezise azvârlit pe spate şi s-a răsucit în loc, de parcă simţise prezenţa cuiva în spate.

Diana s-a săltat repede de la pământ, ridicându-se în picioare.

Jason s-a repezit la ea, potopind-o cu pumnii şi coatele. Diana s-a aplecat spre stânga, apoi spre dreapta şi a reuşit să-i ardă un pumn în stomac, iar el a izbit-o în bărbie cu latul palmei. Diana şi-a dat capul pe spate sub forţa impactului, simţind gustul metalic al sângelui umplându-i gura.

Jason s-a tras înapoi iute, ducându-şi mâna la falcă de parcă-l pocnise cineva. Şi-a atins buzele cu degetele, însă nu sângera.

— Ce e asta? a zis el cu ochii rătăciţi de groază.

Diana şi-a lins buzele de sânge. Era rândul ei să zâmbească.

— Asta înseamnă să fii amazoană. Durerea mea e şi a lor, iar durerea lor e şi a mea. De câte ori o să mă răneşti, o să te răneşti şi pe tine.

— Nu e doar... a început Jason, apoi a scuturat din cap de parcă voia să-şi limpezească mintea. Ce-i sunetul ăla? a zis el făcând un pas spre ea şi apoi oprindu-se.

— Haide, Jason, loveşte-mă. Oferă-mi moartea frumoasă pe care mi-ai promis-o. Însă, cu fiecare lovitură, vei simţi agonia tuturor amazoanelor căzute în luptă. Cu fiecare atac, vei auzi cum se înalţă urletele lor de durere.

— Fă ceva să înceteze, a zis Jason ducându-şi mâinile la urechi.

— Nu pot.

Jason s-a prăvălit în genunchi.

— Zi-le să înceteze! a urlat el. Nu auzi? Nu simţi?

— Desigur, a spus Diana. Fiecare amazoană îndură suferinţele surorilor sale, trăieşte şi se învaţă cu ele. De aceea preţuim atâta îndurarea.

Aşa nu uitau că, deşi erau războinice puternice, rapide şi iscusite, orice glorie promisă îşi pierdea valoarea în faţa chinurilor celei de lângă tine. Diana a îngenuncheat şi l-a

apucat pe Jason de bărbie, ca să se uite în ochii ei.

— Dacă nu poţi să ne înduri suferinţele, nu eşti vrednic să te bucuri de puterile noastre.

— Ai plănuit totul de la început, a zis el printre dinţi. M-ai păcălit.

Era adevărat. Jason ştia că nu putea să-l omoare, iar ea ştia că Jason nu s-ar fi predat niciodată fără să-şi câştige moartea eroică la care visase.

— Să spunem că te-am lăsat să crezi ce-ai avut chef.

— Omoară-mă! i-a strigat Jason. Nu poţi să mă laşi aşa!

— Nu ţi-ai câştigat dreptul la o moarte onorabilă, nici frumoasă, nici paşnică. N-ai decât să trăieşti cu ruşinea ta, Jason Keralis, neplâns şi uitat de toţi.

— Tu n-o să mă uiţi, a gâfâit el cu faţa scăldată în sudoare. Am fost primul tău sărut. Aş fi putut să fiu primul în toate. N-o să uiţi niciodată asta.

— N-ai fost deloc primul, Jason, i-a zis ea privindu-l adânc în ochi. Eu sunt nemuritoare, iar tu eşti doar o notă de subsol. O să te şterg din istoria mea şi vei dispărea cu totul, uitat de lumea aceasta.

Jason a scos un ţipăt ascuţit şi sfâşietor şi s-a cutremurat din tot corpul. Apoi s-a încovoiat pe o parte, făcându-se mic ca un copil, şi-a îngropat capul în braţe şi a început să se legene, iar urletele de furie i s-au preschimbat în gemete de plâns.

Diana a auzit un bubuit năprasnic şi a zărit cum se înalţă flăcările din direcţia laboratorului mobil, unde-i lăsase pe Theo şi Nim. Peste o clipă, a mai răsunat o explozie. Era cuşca lui Pinon.

Diana i-a tras rapid un şut în fund lui Jason, potrivit tradiţiei, a smuls portiera unui blindat şi l-a învelit bine în ea. „O să-i ia o vreme să se elibereze din ea.”

S-a uitat peste umăr. Soarele aproape că apusese. Le mai rămâneau doar câteva minute, iar până la izvor era aproape un kilometru.

S-a repezit la jeep şi a tras de portieră.

— Ce i-ai făcut? a întrebat-o Alia când şi-a auzit fratele plângând în coconul lui de metal.

Diana i-a rupt legăturile de plastic de la mâini.

— Nimic, a zis ea. Şi-a făcut-o cu mâna lui. Acuma urcă-te, i-a ordonat ea întorcându-se cu spatele.

De data asta n-a mai stat la discuţii. Alia i-a sărit în spate şi Diana a luat-o la fugă cu ea spre izvor.

Capitolul 32

Alia s-a ţinut bine de gâtul Dianei, trecând în revistă haosul pe care-l stârnise în jur şi încercând să uite de gemetele lui Jason, cât goneau spre izvor. Oare Theo şi Nim supravieţuiseră? Cât timp le mai rămăsese?

Crengile copacilor o tot plesneau peste obraz în timp ce se prăvăleau în josul pantei, spre râu, apucând-o apoi de-a lungul malului nisipos.

— Dacă ajungem prea târziu? a gâfâit Alia neştiind de ce i se tăiase *ei* respiraţia.

— N-o să ajungem.

— Dar dacă ajungem?

— Nu ştiu, a spus Diana şi a lăsat-o jos din spinare când s-au apropiat de platan. Cred că o să luptăm mai departe, împreună.

Au intrat în apa de la mal, afundându-se tot mai mult pe măsură ce se apropiau de izvor. Alia auzea iar din ce în ce mai tare corul acela de glasuri care se înmulţeau tot mai mult, în timp ce se înfunda până la mijloc în apă şi se împleticea pe bolovani alunecoşi, încercând să-şi înfigă zdravăn tenişii îmbibaţi de apă în fundul nisipos al apei. Sus de tot o vedea pe Eris şi-i auzea cârâielile ascuţite, iar pe mal goneau gemenii în carele lor de luptă, râzând ascuţit şi triumfător.

E prea târziu. Prea târziu.

Când soarele s-a lăsat la orizont, Alia s-a azvârlit în apele strălucitoare ale izvorului. S-a afundat cu totul în ele şi lumea s-a redus la o beznă mută. Apa era mai adâncă decât se aşteptase şi o mână rece părea s-o strângă în căuşul ei. Oricât ar fi dat din picioare, nu atingea nimic. Nici nu mai ştia în ce parte se întorsese cu faţa sau încotro era suprafaţa apei. În jur era doar bezna desăvârşită.

Simţea creatura înaripată din lăuntrul ei zbătându-se, însă nu ştia dacă se agăţa de ea sau încerca să se elibereze.

Nu pleca, s-a gândit dintr-odată. Nu asta voia de fapt. Se luptase prea înverşunat să scape lumea de grozăviile pe care le aducea blestemul său cu sine. Însă în adâncul ei îşi dorea să poată păstra pentru sine măcar o frântură din puterea aceea. Se folosise cum trebuie de ea, o salvase pe Diana. O clipă doar, mânia aceea justiţiară îi mistuise inima, cu totul şi cu totul a ei.

Plămânii i s-au încordat, avizi de aer. Oare izvorul îşi îndeplinise lucrarea? Nu ştia, însă nici nu voia să o coste viaţa. A răsuflat adânc, urmărind cum o luau bulele de aer în sus, şi aşa a ştiut încotro s-o ia. S-a împins înspre suprafaţă din toate puterile, desprinzându-se din strânsoarea râului, şi s-a săltat mai la mal, prin apa puţin adâncă, trăgând cu nesaţ aer în piept.

— Ei? a strigat Nim de pe mal, cu Theo stând lângă ea în penumbra albăstrie a amurgului.

Pe loc a cuprins-o fericirea – scăpaseră cu viaţă. Însă...

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Diana întinzându-i mâna şi ajutând-o să se ridice.

— Nimic.

Alia s-a uitat la semiluna subţire care se ivise pe cerul crepuscular, simţindu-şi inima grea de neputinţă.

În aer s-a înălţat un huruit răsunător. Alia s-a uitat spre şosea, întrebându-se ce nenorocire îi mai aştepta, însă sunetul nu părea să vină de acolo.

— Ce-i cu larma asta? a întrebat Theo.

Venea din toate părţile. Începea să recunoască o mulţime de sunete în huruitul acela: vacarmul insuportabil al focurilor de artilerie, tunetul tunurilor, ţiuitul avioanelor de luptă. Şi strigăte. Strigătele muribunzilor.

— Vai, Doamne, a spus ea. Începe.

Diana a clipit şi ochii i-au părut şi mai albaştri în lumina

de la amurg. Dintr-odată, şi-a lăsat umerii şi parcă o coroană nevăzută i-a alunecat de pe creştet.

— Am eşuat. Am ajuns prea târziu.

A fost vina mea? s-a întrebat Alia. Oare îi condamnase pe toţi în ultima clipă? Dintr-o dorinţă egoistă de a nu-şi pierde cu totul puterile acelea misterioase?

Au rămas afundate până la brâu în apa râului în timp ce zgomotul se intensifica tot mai tare, iar pământul şi crengile platanului tremurau sub puterea lui. Îi potopea ca un val imens – acest viitor încărcat de suferinţe omeneşti.

Apoi, tot ca un val, s-a prăbuşit.

Larma s-a abătut în grabă, iar mareea s-a retras şi a dispărut.

— Alia, a zis Diana pe nerăsuflate. Uite.

Lângă platan stăteau trei figuri care luceau auriu în seara care se lăsa. Chipurile nu li se desluşeau deloc, însă una dintre ele era sigur o fată.

Elena. Fata a păşit în faţă, părând că pluteşte – trecuse de vârsta la care îi fusese îngăduit să alerge pe malul râului Eurotas. A depus o coroană de lotuşi luminoşi la rădăcina platanului şi şi-a lăsat o clipă, uşor, degetele pe trunchiul său cenuşiu.

În oglinda aurie a apelor izvorului, Alia a văzut armate retrăgându-se, soldaţi depunând armele, mulţimi mânioase oprindu-se locului. Lumina s-a estompat şi mai tare şi Alia i-a urmărit pe Elena şi pe fraţii ei îndepărtându-se pe malul râului, până când s-au pierdut de tot în penumbră. Nu ştia încotro se duc, însă spera că îşi găsiseră pacea.

S-a uitat la Diana, neîndrăznind să spună nimic.

— S-a terminat?

— Cred că da, a zis ea nesigură, trăgându-şi sufletul, de parcă nu-i venea să creadă. Am schimbat viitorul. Am oprit un război.

Dinspre drum, Alia a auzit ţipătul sirenelor şi a zărit pâlpâind farurile maşinilor de poliţie şi pompieri.

A luat-o cu Diana spre mal, unde s-a cufundat în braţele lui Nim.

— Am crezut că ai murit, a spus Alia simţind un nod dureros de plâns în gâtlej.

— Păi, am cam murit, a zis Nim râzând cu lacrimi.

— Hei, şi eu, a spus Theo. Am murit bine de tot.

— Plus că a nimicit sistemul de securitate al lui Jason, a spus Nim.

— Mda, a zis Theo înfigându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor săi caraghioşi. Nu garantez că n-o să ai de furcă cu asta la laboratoare.

— Pun pariu că după toată povestea asta, consiliul o să ne dea pe amândoi afară din companie, a zis Alia strâmbându-se.

— Îmi pare rău? a zis Theo ridicând din umeri.

— Mie nu-mi pare, a spus Alia. O să-mi revin. Şi o să construiesc ceva al meu.

Dinspre şosea s-au auzit glasuri furioase, care urlau în greceşte.

— Mergem sus? a întrebat Diana.

— Nu, a zis Alia. Nu cred că am face bine. N-are decât să le explice Jason de ce şi-a adus gruparea paramilitară înarmată pe coclauri şi au oprit în mijlocul drumului.

— Ce-o să se aleagă de el? a zis Nim.

S-au aşezat sub ramurile încovoiate ale unei sălcii plângătoare. În întunericul care se lăsase, nu putea să-i vadă nimeni de sus, doar dacă ar fi venit să cerceteze terenul, i-ar fi reperat imediat. Însă ce rost ar fi avut să coboare până aici? Lupta avusese loc pe şosea. Nimic nu anunţa că ajunsese până pe malul râului şi că o întreagă epocă sângeroasă fusese preîntâmpinată la poalele unui platan.

— Nu ştiu, a spus Alia. Sper să revină cumva la realitate, să primească ajutor. Încă nu prea-mi vine să cred că tocmai fratele meu e în spatele întregii poveşti.

— Şi cel mai bun prieten al meu, a spus Theo.

— Nu te supăra, a spus Nim, însă scârba aia a încercat să mă omoare, aşa că sper să se aleagă praful de el.

— Mi se pare corect, a încuviinţat Theo.

— Alia, au căzut de acord, a spus Diana prinzând-o de braţ.

— Hei, ai dreptate, a zis Nim. Nu mi-a mai venit să bag cuţitul în tine în ultimul sfert de oră, Theo.

— Dar acum? a întrebat el.

— Nu.

— Dar acum?

— Theo...

— Dar acum?

Nim s-a strâmbat.

— Nu te îngrijora, a zis Alia. Până şi mie îmi vine să bag cuţitul în el.

Semiluna radioasă a secerişului plutea în zare, deasupra văii, dezvăluindu-se din nou privirii, cât au stat ei unul lângă altul şi s-au uitat cum se ivesc stelele pe cer şi luminile tot mai dese ale oraşului în depărtare. După o vreme au auzit cum trag şi mai multe maşini pe marginea drumului, în timp ce altele se îndepărtau.

— Cred că cineva dă ordine pe acolo, a spus Alia.

— Cum te simţi? a întrebat-o Diana.

— Obosită, a zis Alia. Tristă. Îndurerată.

— Cumva altfel decât de obicei?

— Nu, a răspuns ea nesigură. Simt că mă doare tot corpul şi mă cam sperie că nu ştiu ce naiba să mă fac cu fratele ăsta al meu pe care l-ai făcut piftie, de nu mai ştie de el, însă în rest sunt tot eu.

— Tot tu sună bine, a zis Theo şi Alia a simţit că i se încing obrajii.

— Tot eu moare de foame, a zis ea nonşalantă.

— N-avem niciun ban, a spus Nim lăsându-se pe spate.

— O să trăim din roadele pământului! a zis Theo.

— Doar dacă pământul rodeşte pizza, altfel nici nu mă gândesc, a gemut Nim.

Alia şi-a lipit umărul de al Dianei.

— Am putea să găsim o cameră mai bună decât aia de la Good Night, însă nu prea ştiu cum o s-o achităm. Îţi promit că n-o să ne punem pe furat. Sau pe împrumutat, a dat ea înapoi, văzând că Diana nu spune nimic.

— Nu-i asta, a spus Diana ducându-şi genunchii la bărbie. Nu ştiu dacă mă simt pregătită să plec.

— Pe bune? a făcut Nim. Mie mi s-a acrit pe viaţă de sudul Greciei.

— Nu, acasă adică. Pe Themyscira.

— Bine, dar... nu trebuie să pleci, nu? a zis Alia înlemnind. Nu chiar acum.

— Trebuie să mă întorc. Trebuie să văd dacă insula e bine, dacă prietena mea Maeve e bine. Trebuie... a început ea şi a tras aer în piept, ca pentru a se pregăti sufleteşte. Trebuie să dau ochii cu mama mea.

— Mama ta îţi seamănă cumva? a întrebat Theo.

— E mai dură şi mai iute decât mine şi cântă foarte bine la liră, a zâmbit Diana.

Însă Aliei nu-i ardea de glume. Pierduse destul pe seara aceea.

— O să poţi să te întorci? a întrebat ea.

— Nu ştiu. S-ar putea să mă surghiunească, să mă pedepsească.

— Atunci nu pleca! a zis Nim. Rămâi cu noi. Te iau cu mine la balul liceului. O să turbeze Alicia Allen când mă vede.

— Sau te iau eu ca gardă de corp, a spus Theo. Mi s-a zis că nu sunt un specimen uman prea fioros.

— Ai rezistat cu sabia în mână zece secunde bune, a spus Diana zâmbind.

— Cel puţin cinşpe! a zis el. Am numărat.

De ce se poartă toată lumea de parcă totul e în regulă?

Oricât ţinea la Nim şi Theo, mai bine s-ar fi abţinut amândoi.

— Nu pleca, i-a zis ea Dianei. Nu încă. Ştiu că ţi-a plăcut la New York. Mi-am dat seama. Până şi zonele mai murdare. Dacă hotărăsc să te ţină pe Insula Sectantelor? Chiar asta îţi doreşti? Să stai acolo pe vecie?

— Nu, a zis Diana clătinând încet din cap şi, o clipă, Alia a prins speranţe. Însă familia mea e acolo. Neamul meu. Nu pot să fiu laşă.

Alia a oftat. Sigur că nu putea. Doar era Diana. Alia şi-a lăsat uşor capul pe umărul ei.

— Promite-mi c-o să te întorci cândva.

— Îţi promit că o să încerc.

— Jură-mi.

Era un legământ vrăjit, doar simţise.

— Sora mea de luptă, a zis Diana încet, îţi sunt scut şi sabie.

— Şi prietenă.

— Şi prietenă întotdeauna.

Ochii îi luceau de lacrimi nevărsate.

Dacă era adevărat, atunci poate nu mai era nevoie de niciun legământ.

— N-o să te uit niciodată, a spus Diana, apoi s-a uitat la Nim şi Theo. Nici pe voi, nici curajul şi umorul cu care daţi piept cu lumea.

— Şi nici stilul meu impecabil? a zis Nim.

— Nici.

Şi-au împreunat degetele mici, Diana, Alia, Nim şi Theo, ca nişte copii gata să se aventureze în necunoscut, deşi ştiau că e sfârşitul.

Diana s-a ridicat în picioare.

— Acum? a întrebat Alia ridicându-se şi ea.

— Până nu-mi pierd curajul.

Alia a râs fără să vrea. Nu ştia s-o fi văzut vreodată pe Diana descurajată.

Şi-a urmărit prietena cum se afundă în apele izvorului şi scoate piatra inimii din buzunar, ţinând-o bine în pumn. Râul a început să fiarbă dintr-odată, acoperindu-se de o spumă albă. Lumina lunii o scălda într-un mănunchi de raze care-i făcea pletele negre, vălurite, să lucească. Alia voia s-o strige, s-o implore să rămână, însă vorbele i-au rămas pe limbă. Diana îşi avea propria cale şi venise timpul ca şi Alia să trăiască pe picioarele ei. Jason fusese eroul ei, protectorul ei, mult prea multă vreme şi la fel şi Diana. Un alt fel de cavaler de legendă, care alesese să ocrotească fata pe care lumea îşi propusese s-o distrugă, căruia îi fusese sortit să înfrângă balaurii, însă poate şi să se împrietenească cu ei.

Diana a ridicat mâna, de-acum doar o siluetă profilată în întuneric.

Alia a ridicat şi ea mâna, însă până să-i facă semn, Diana a şi plonjat în noianul de ape al izvorului.

Peste o clipă, râul s-a liniştit şi Diana a dispărut cu totul, fără să işte nici măcar un cerc în apă.

Alia şi-a şters lacrimile de pe obraz, iar Nim şi Theo au luat-o pe după umeri.

— Să mai aduci prietene acasă, i-a zis Nim încet.

— Hei, a zis Theo după o clipă, cum ajungem în oraş?

— Cred că Fiatul e la locul lui, a zis Nim ridicând din umeri.

Au luat-o spre şoseaua pustie acum, cu Alia un pic mai în urmă.

Nu fusese întru totul sinceră cu Diana. De fapt, chiar se simţea altfel de când se scăldase în izvor. Alia a căutat creatura înaripată şi întunecată din adâncul ei – aceasta luase o altă înfăţişare, mai în ton cu ea însăşi, iar pumnalul din mâna ei era în teacă. Alia a împins-o foarte uşor.

Dintr-odată, Nim i-a ars un pumn în braţ lui Theo.

— Au! a făcut Theo şi a îmbrâncit-o tare.

Alia s-a grăbit să-şi dosească bine puterile. Nu mai era

Fiica Războiului. Izvorul îi preschimbase moştenirea dinlăuntru, însă nu i-o luase cu totul. Forţa aceea era la locul ei. Putea să se folosească de ea dacă voia – acum era mai degrabă un dar decât un blestem şi putea să aleagă când să-l pună în joc şi când să-l ignore. *Să vă fierbem la foc tare?* O să-i fiarbă în suc propriu. Pe cine trebuie. Deja îşi pusese puterile la treabă. Poate îi vor mai fi de folos.

Alia s-a mai uitat o dată la râu şi la apele argintate ale izvorului, însă fantomele care îl bântuiseră pe vremuri dispăruseră.

— Sora mea de luptă, a şoptit ea iar, deşi nu era un legământ, ci mai degrabă o rugă ca Diana, oriunde s-ar fi aflat, să-şi amintească promisiunea şi s-o respecte; ca Alia să-şi revadă prietena într-o bună zi.

Capitolul 33

Diana nu putea să respire, apa o purta în voia ei, pe curenţi ce o duceau tot înainte cu o viteză incredibilă. Îşi ţinea braţele întinse în faţă şi corpul încordat, săgetând întunericul, iureşul apei tunându-i în urechi. În adâncul inimii îi era dor de prietenii de care se despărţise şi tremura de frică gândindu-se la ce-o putea aştepta, însă nu s-a lăsat distrasă. De data asta nu mai putea să dea greş.

Şi-a fixat întreaga voinţă pe piatra inimii, cu un unic gând: *Acasă.* Ţărmurile vesele ale Themyscirei, micul golfuleţ săpat în coasta de nord, coasta stâncoasă de deasupra, peisajul inimii sale.

Pe sub pleoapele lăsate simţea prezenţa luminii, însă apăsarea apei n-o lăsa să deschidă ochii. Apoi, dintr-odată, s-a trezit azvârlită la ţărm cu o viteză năprasnică. S-a izbit de nisip atât de tare, că a simţit impactul până-n măduva oaselor şi a apucat-o ameţeala. Nu, nu era nisip, ci piatră. Era întinsă în caverna albăstrie din templul Oracolului şi zăcea udă până la piele în şanţul cu apă care înconjura pereţii din spini.

Oracolul stătea lângă trepiedul de bronz, iar din vasul cu jăratic se înălţa o dâră subţire şi încârligată de fum care se pierdea pe cerul nopţii.

Diana şi-a dat încet părul încâlcit şi greu de pe faţă şi s-a ridicat. Nu ştia ce să spună. Îi venise greu şi înainte să dea ochii cu Oracolul, iar acum ştia că avea de-a face chiar cu zeiţele care întemeiaseră Themyscira şi care-i dăduseră o a doua şansă să se salveze şi s-o salveze pe Alia. Ce-i puteai spune unei zeiţe când te duceai cu mâna goală la ea? Poate un simplu „mulţumesc”.

Însă a auzit glasuri de îndată. Veneau dinspre tunelul prin care se aventurase şi ea când venise să vadă Oracolul,

cu doar câteva zile mai înainte.

— Era de aşteptat să se întâmple, a auzit glasul lui Tek. Odată şi-odată tot trebuiau să intre zilele-n sac, de când...

— Să nu te mai aud că zici ceva de fiica mea, a spus Hipolita şi Diana a simţit o strângere de inimă auzindu-şi mama. Nu aici.

— Să sperăm că Oracolul ne primeşte jertfa, a adăugat o altă voce familiară, însă pe care n-o recunoştea.

Diana a înlemnit, neştiind ce să facă. Să se ascundă? Să dea ochii cu ele aici, în sanctuarul Oracolului? Oracolul a întins mâna, cu un deget lung întins, şi Diana a auzit şoapte în spatele ei. Peretele de spini s-a dat la o parte. Diana a şovăit o clipă, apoi s-a apucat de viţele cenuşii, încolăcite şi s-a căţărat, ascunzându-se în perete.

Murii spinoşi au învăluit-o pe dată, însă nu s-a speriat decât o clipă. Acum, mişcările ramurilor lor aveau ceva liniştitor, aranjându-se astfel încât Diana să se poată întoarce să tragă cu ochiul printre ele, în sala Oracolului.

Diana le-a văzut pe mama ei şi pe Tek ieşind din tunel, însoţite de Biette, Sela, Arawelo, Marguerite şi Hongyu – erau toate în Consiliul Amazoanelor. Vocea de mai înainte era a lui Hongyu.

Amazoanele au aşteptat într-o tăcere respectuoasă de cealaltă parte a şanţului cu apă.

Oracolul s-a ridicat şi şi-a coborât gluga, dezvăluindu-şi un chip de hoaşcă bătrână.

— Surori ale Arcului şi Suliţei, aţi venit să-mi aduceţi ofrandă?

— Da, a zis Hipolita. Îţi aducem daruri şi sperăm să-ţi...

— Nu voi primi ofrande în ziua aceasta.

Membrele consiliului s-au uitat cutremurate una la alta.

— Atunci am ajuns prea târziu, a zis Hipolita închizând o clipă ochii. Boala care a cuprins insula, cutremurele...

Diana şi-a dat seama tresărind că mama ei purta mătăsurile violet şi podoabele din ametist pe care şi le

pusese când plecase ea. Consiliul se reunise pentru a hotărî dacă era bine să întrebe Oracolul şi se părea că trimiseseră această delegaţie. Ceea ce însemna că pe Themyscira nu trecuseră decât câteva ore. Şi dacă era aşa… Diana a încercat în van să nu-şi facă speranţe. Chiar crezuse că o să aibă parte de surghiun şi condamnare la întoarcere, însă dacă nici măcar nu ştiau că a plecat? Putea să se întoarcă pe furiş în cetate şi să apară la căpătâiul lui Maeve în mai puţin de o oră.

— De ce v-a luat atâta să veniţi la templul meu? a întrebat Oracolul.

Între sprâncenele Hipolitei s-a ivit o cută.

— Consiliul s-a arătat neobişnuit de certăreţ de data asta. Chiar m-am temut să nu se ajungă la lupte.

Oare să fi fost puterile Aliei de vină? s-a întrebat Diana.

— Oare nu putem salva cumva Themyscira? a întrebat Tek fără să se mai abţină. Nu am putea…

Templul a fost luminat o clipă de un fulger urmat de tunet.

— Nu v-am primit ofrandele şi totuşi îndrăzneşti să mă iei la întrebări?

Tek şi-a plecat fruntea, cu pumnii încleştaţi. Nu se pricepea să facă pe umila.

— Îţi cer iertare. Vreau doar să apăr neamul nostru.

Tunetul s-a potolit şi Oracolul a grăit cu glas mai liniştit:

— Să nu te temi pentru neamul tău, Tekmessa. Când Tek a ridicat iute capul, a urmat: Nici pentru insulă. Nenorocirile v-au ocolit de astă dată.

Deşi s-au abţinut să vorbească, membrele consiliului s-au uitat îngrijorate una la alta – Diana le vedea nedumerirea.

Oracolul a mormăit nemulţumită.

— Şi tot mai aşteptaţi explicaţii, a spus ea dând din mâna noduroasă. Insula a fost răscolită de o tulburare din Lumea Oamenilor, însă acum s-a potolit.

Pe chipul lui Hongyu a răsărit un zâmbet, iar membrele consiliului au părut să răsufle uşurate. Hipolita a oftat puternic, părând în mod neaşteptat să-şi uite rangul de regină, iar Tek a zâmbit larg, luând-o de după umeri. Hipolita i-a luat mâna şi şi-a împreunat degetele de ale ei.

— Eram sigură că s-a întâmplat ceva mai grav de-atât, a spus ea încet. Nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

— Fii bucuroasă că a trecut, a spus Tek. Crezi că poţi?

Hipolita i-a zâmbit şi ea.

Însă Oracolul a grăit iar.

— Nu vă lăsaţi pe tânjală, Fiice ale Themyscirei. Uitându-mă în ape, am văzut o bătălie izbucnind în Lumea Oamenilor. Una dintre voi se va avânta în vâltoarea luptei pentru a da piept cu primejdia aceasta de moarte, punându-şi la grea încercare puterile, iar de faptele ei va atârna soarta insulei şi a noastră, a tuturor.

Tek şi-a îndreptat umerii. Hongyu şi-a sumeţit bărbia. Diana a zărit cum luceşte focul luptei până şi în ochii mamei sale. Diana s-a întrebat care din măreţele războinice ale consiliului va trece prin încercarea de care pomenise Oracolul.

— Acum mergeţi, a spus Oracolul. Reclădiţi-vă zidurile, puneţi-vă cetăţile în rânduială şi nu mă mai tulburaţi.

Amazoanele au făcut plecăciuni şi s-au întors în linişte prin tunelul spinos. Diana se temea s-o vadă pe mama ei plecând. Îi venea să fugă după ea, să-i îndruge nişte explicaţii absurde şi s-o strângă tare în braţe. Îi venea s-o îmbrăţişeze până şi pe Tek. Însă s-a silit să aştepte.

Când paşii aproape nu se mai auzeau, Oracolul s-a întors spre Diana şi viţele s-au dat la o parte, îngăduindu-i să coboare din zid.

— Vezi aşadar, Fiică a Pământului, că ţi-am păstrat taina.

Diana de-abia s-a abţinut să o întrebe de ce, însă ştia că răspunsurile Oracolului îşi aveau preţul lor.

— Acum eşti una dintre ele, a spus Oracolul. Eşti călită în luptă. Chiar dacă ele n-o ştiu, tu o ştii.

În sfârşit, se născuse în luptă ca o amazoană adevărată. N-aveau să ştie niciodată ce făcuse şi ce misiune îndeplinise. Nimeni n-avea să-i cânte isprăvile, să depene poveşti despre faptele sale de glorie. Nu că ar fi contat. Ea ştia cine e şi câte chinuri îndurase. Era amazoană. Gândul acesta ardea cu o flacără tainică în adâncul ei, pe care nu i-o putea stinge nimeni, oricum i-ar fi zis. Diana ştia că-şi merită locul pe insulă şi mai ştia că nu există numai insula în univers.

— Vă mulţumesc, a şoptit Diana.

— Ai profitat de şansă, aşa cum am sperat, a spus Oracolul. Noi nu te-am ajutat cu nimic.

Însă nu era chiar aşa.

— Când am venit aici să vă întreb de Alia, mi-aţi spus că nu sunt o amazoană adevărată.

— Aşa ţi-am zis?

Bine, nu chiar, însă i-au dat de înţeles limpede.

— Mi-aţi spus că voi da greş.

— N-aveam de unde să ştim că vei învinge.

Revelaţia a izbit-o ca un val ivit de nicăieri.

— Aţi vrut să mă duc. De-asta mi-aţi spus tot ce mi-aţi spus.

— E mai bine să pleci în misiune ca să dovedeşti de ce eşti în stare decât să ţi se pară o povară. Noi am avut nevoie de o eroină, iar tu ai avut nevoie să-ţi cunoşti propria iscusinţă.

— Însă era să dau greş! a spus Diana cutremurată. Puţin a lipsit ca lumea să se scufunde într-o epocă de războaie! Dacă aş fi pierdut?

— Dar n-ai pierdut.

— Dacă aş fi ales să mă întorc pe Themyscira când mi-aţi oferit şansa, în loc să mă lupt cu Jason?

— Atunci am fi ştiut că nu eşti eroina care speram că

eşti.

— Dar...

În aer a răsunat un tunet îndepărtat. Diana a scrâşnit din dinţi de frustrare. Poate Oracolul avea dreptate. Poate că trebuise să-şi aleagă singură calea. Poate că luptase cu atât mai îndârjit cu cât ştia că nimeni nu crede în ea. Atunci şi-a amintit ce-i spusese Nim la gală: *Aoleu, ai tăi sunt o familie din aia de duri? Mie nu mi se pare OK.*

— Avea dreptate Nim, a spus ea încet.

— Ei, prea bine atunci, a spus Oracolul. Vino mai aproape, Fiica noastră, şi să nu mai spui niciodată că n-am fi darnice din fire.

Apele din bazin s-au cutremurat şi, pe oglinda lor, Diana a zărit o fâşie uriaşă de vegetaţie, ca un smarald montat între turnurile cenuşii ale oraşului. *Parcul,* şi-a dat seama Diana. Îl văzuse de la fereastra camerei Aliei. Imaginea s-a schimbat şi a văzut o galerie cu boite de piatră şi o fântână rotundă, cu o femeie înaripată în mijloc. Pe margine şedeau două figuri, cu chipurile ridicate în soare.

— Alia, a şoptit ea.

Alia stătea de mână cu Theo. Păreau cumva mai în vârstă şi Diana s-a întrebat când se va întâmpla ceea ce vedea, cât timp trecuse de la bătălia izvorului şi dacă mai ţineau minte ceva.

S-a mai ivit o figură atunci – era Nim, patinând în viteză, cu un bandaj roz la un genunchi încreţit. A executat mai multe cercuri în faţa celor doi, fluturându-şi fusta înflorată. Spunea ceva, însă Diana n-o auzea prea bine.

O altă fată a trecut în viteză pe patine. Era blondă şi înaltă, cu un chip drăguţ, deşi oarecum şiret. A apucat-o pe Nim de mână şi s-au rotit împreună, râzând.

Theo şi Alia s-au ridicat, gata să se avânte în cine ştie ce aventură propusă de Nim, iar când Theo şi-a dus mâna Aliei la buze, Diana a văzut că ea avea ceva la încheietură: un tatuaj roşu, în formă de stea. Piatra inimii. *Promite-mi*

c-o să te întorci cândva.

Diana a întins mâna spre apă, iar imaginea s-a şters.

Oare putea să-şi respecte promisiunea? I se părea cu neputinţă, însă atâtea lucruri i se păruseră înainte a fi imposibile, şi totuşi îşi dovedise singură că se înşela.

— Mi-e dor de ei, a spus ea, iar glasul îi părea umil sub bolta înstelată a Oracolului. Merită să te lupţi pentru ei.

— Prinţesă, a spus Oracolul.

O clipă, şi-a luat o nouă înfăţişare nemaivăzută: de războinică cu sabia şi scutul în mâini. Purta platoşă pe piept şi un lasou la şold. Ochii albaştri îi străluceau, iar pletele negre îi fluturau în vântul care bătea de cine ştie unde. Chipul i se părea cunoscut.

— Vei mai avea prilejul să te lupţi pentru ei.

Luptătoarea a dispărut, înlocuită de bătrâna dinainte.

— Mergi acasă, Diana, a spus Oracolul. Te aşteaptă Maeve.

Diana a simţit că-i dau lacrimile de recunoştinţă – prietena ei era bine.

— Nu uita să dai pe la Arsenal mai întâi, a adăugat Oracolul, arătând spre brăţările ei.

Diana a zâmbit. I-a mulţumit Oracolului şi a luat-o în grabă prin tunel, cu paşi iuţi şi inima plină de bucurie. Orice viitor ar fi aşteptat-o, ştia că lumea i se întindea la picioare, cu pericolele, încercările şi minunile ei, îmbiind-o să o descopere.

Diana i-a fugit în întâmpinare.

Nota autoarei

Nu încercaţi să aterizaţi cu un Learjet pe Peluza Mare. Sigur o să vă prăbuşiţi şi n-o să mai aveţi cum decola de-acolo. Cascada unde au ajuns Diana şi prietenii ei nu există cu adevărat, însă am folosit ca model cascadele Polylimnio şi Platania, unde se găsesc peştera unui pustnic şi o bisericuţă săpată în stâncă. Nemeseia se serba de obicei la data de 19 Hekatombaion. Deşi locul unde este situat Platanistas (sanctuarul în cinstea Elenei a Platanilor) este încă disputat, la origini se credea că se află în apropierea Menelaionului, pe malul Eurotasului, aşa cum l-am descris în carte. Conform celor mai recente teorii, ar fi situat la nordul Spartei antice, lângă râul Magoula. Pe bolta reală, Sirius răspândeşte o lumină albăstrie, nu roşie. Steaua cu numele Cornul sau Azimech e mai cunoscută drept Spica. Iar dacă vreţi să ştiţi unde se află Themyscira, vă recomand să întrebaţi o amazoană de încredere.

Mulţumiri

A fost o adevărată onoare şi bucurie să scriu un capitol din povestea Dianei, însă singură n-aş fi reuşit niciodată. Din fericire, ştiu o mulţime de eroi, cărora le datorez o mie de mulţumiri.

Chelsea Eberly m-a îndrumat în proiectul de faţă cu multă răbdare şi ingeniozitate. Îţi mulţumesc că ai fost un redactor atât de priceput şi o maestră a diplomaţiei. Multe mulţumiri întregii echipe de la RHCB, în special lui Michelle Nagler, Nicole de las Heras, Dominique Cimina, Aisha Cloud, Kerri Benvenuto, John Adamo, Adrienne Waintraub, Lauren Adams, Joseph Scalora, Kate Keating, Hanna Lee şi Jocelyn Lange. Le mulţumesc şi lui Ben Harper, Melanie Swartz şi lui Thomas Zellers.

Toată dragostea mea Joannei Volpe, lui Jackie Lindert, Hilary Pechone şi marii mele familii de la New Leaf Literary, alias Liga Barosanilor, pentru sprijinul lor neîntrerupt pe parcursul derulării proiectului. (Şi menţiune specială lui Pouya şi Mel Shahbazian, care mi-au sărit în ajutor în ultima clipă cu cunoştinţele lor lingvistice.)

Angela DePace, Kelly Biette şi Clarissa Scholes m-au ajutat cu partea ştiinţifică a poveştii, dedicându-şi creierele imense Laboratoarelor Keralis şi pasiunilor Aliei. Mă bucur că şi-au pus puterile în slujba binelui. Dr. Katherine Rask m-a îndrumat cu generozitate prin domeniul religiilor şi arheogeneticii şi m-a iniţiat în tainele Elenei a Platanilor. Este o campioană credincioasă literaturii pentru adolescenţi, fără a cărei experienţă şi creativitate nu aş fi reuşit să scriu acest roman. Andrew Becker şi Dan Leon m-au ajutat cu multă amabilitate cu deciziile privind Grecia antică. David Peterson m-a ajutat,

cu construcţiile sale lingvistice geniale, să inventez numeroasele titluri ale Fiicei Războiului şi mi-a găsit un om drăguţ care să-mi corecteze frazele în bulgăreşte. Thomas Cucchi mi-a explicat manevrele de pilotare şi modul de funcţionare a avioanelor particulare. Poornima Paidipaty m-a îndrumat cu pricepere în domeniul zeiţelor, iar Sarah Jae Jones mi-a dat sfaturi de paraşutism, un sport de care sigur n-o să mă apuc în viaţa mea. Aş mai dori să-i mulţumesc lui Aman Chaudhary, care mi-a îngăduit să creionez prima versiune a poveştii cu el, pe drum spre San Diego Comic-Con.

Kelly Link, Holly Black, Sarah Rees Brennan şi Robin Wasserman au citit prima versiune a acestei cărţi, când încă mai credeam că Diana ar trebui să aibă un leopard drept animal de companie. Daniel Jose Older (cu care am avut lungi convorbiri telefonice), Robyn Kali Bacon (care m-a suportat când i-am trimis SMS-uri în toiul nopţii), Rachel Martin (ambele), Gamynne Guillote *(prota adelfis)* şi Morgan Fahey (cititoarea mea nr. 1) m-au ajutat să mă orientez în crearea personajelor Alia şi Jason şi în povestea propriu-zisă.

Le mulţumesc şi lui Marie „Gotham are nevoie de mine” Lu, Arnie Kaufman, Kayte Ghaffar, Susan Dennard, Gwenda Bond, supraomenesc de şarmantul Flash Martin şi, desigur, mamei mele, care îmi îndură obsesia pentru Wonder Woman de atâta amar de timp. Şi apropo de asta, mulţumesc serialului *Super Friends,* care mi-au făcut cunoştinţă cu Diana când îmi mâncam cerealele cu lapte, sâmbătă dimineaţa, şi Lyndei Carter, care mi-a întărit pe viaţă dragostea pentru Wondy.

În crearea lumii Fiicei Războiului m-au influenţat numeroase cărţi, articole şi eseuri, printre care se numără: *The Amazons: Lives and Legends of Warrior Women Across the Ancient World* de Adrienne Mayor; *Choruses of Young Women în Ancient Greece: Their Morphology,*

Religious Role and Social Functions de Claude Calame; *On the Origins of War: And the Preservation of Peace* de Donald Kagan; „Platanistas, the Course and Carneus: Their Places in the Topography of Sparta” de G.D.R. Sanders; *The Secret History of Wonder Woman* de Jill Lepore; *A Golden Thread: An Unofficial Critical History of Wonder Woman* de Philip Sandifer; *Wonder Woman Umbound: The Curious History of the World’s Most Famous Heroine* de Tim Hanley şi, desigur, opera inimitabilei Gail Simone.

Şi, în final, le mulţumesc pentru inspiraţie tuturor amazoanelor lumii, tuturor femeilor şi fetelor care luptă pentru pace şi pentru semenele lor.

Salvând o tânără de la înec, Diana crede c-a făcut o faptă bună. Descoperă însă rapid că s-ar putea să fi condamnat lumea la moarte. Deși ea nu știe asta, mulți își doresc ca Alia Keralis să dispară, căci ea e Fiica Războiului, una dintre descendentele Elenei din Troia. Împreună, Diana și Alia trebuie să facă față mai multor inamici, atât din lumea oamenilor, cât și din cea a zeilor. Vor reuși să salveze lumea de la dezastru?
Călătoria o poartă pe Diana din insula ei fermecată, până în New York și înapoi în Grecia. Înainte de a se călăi în război, Wonder Woman are atâtea de aflat despre lumea muritorilor!

„Feminismul este motorul invizibil care dă putere acestei reinventări a prințesei amazoane."

The New York Times Book Review

„Bătălii cinematice și o cursă contratimp ne țin cu răsuflarea tăiată, însă ceea ce face această carte să strălucească e relația dintre fete care au grijă una de alta."

Kirkus Reviews

DC ICONS

Supereroi prezentați de superautori

WONDER WOMAN™ de LEIGH BARDUGO
BATMAN™ de MARIE LU
CATWOMAN™ de SARAH J. MAAS
SUPERMAN™ de MATT DE LA PEÑA

www.editura-art.ro
ISBN 978-606-8811-72-7

Copyright © 2019 DC Comics.
WONDER WOMAN and all related characters and elements © & ™ DC Comics. WB SHIELD: ™ & © Warner Bros. Entertainment Inc. (s19)